ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
2365
22 ΣΕΠ. 1958
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΛΙΟΠΟΥ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ.

ΔΙΑ ΤΑΣ

ΠΟΙΝΙΚΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

τοῦ ἔτους 1842.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 1.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Πεταλίδου καὶ Δ. Κούτρου, κατοίκων Δισόμου. Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Ἰανουαρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ὀκτωβρ. 1841 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Δαυλίδος αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Πεταλίδου καὶ Δημ. Κούτρου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ν'ἀπορριφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος, διὰ τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ νομίμου παραβόλου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσείοντες καταδικασθέντες ἐπὶ πταίσματι δὲν κατέθεσαν τὸ νόμιμον παράβολον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγ. 1838 νόμου, συνδυασμένου μὲ τὸ 485 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, οὔτε ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πένητες κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 486 ἄρθρου τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἑπομένως ἡ ἀναιρέσεως αἴτησίς των εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ 487 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Πεταλίδου καὶ Δημ. Κούτρου κατοίκων Δισόμου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ὀκτωβρ. 1841 ὑπ'ἀρ. 83 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Δαυλίδος, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δρ.

ά.

καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς δέκα ἑπτά. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰανουαρ. τοῦ 1842 ἔτους. Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 2.

Περὶ ἀναιρέσως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Λεβαδίας δημοσίου κατηγόρου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Ἰανουαρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Λεβαδίας δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Γιάννης Κανέλλης καὶ ὁ Παντοζῆς Μαργέτας, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Λεβαδίας, ὅτι κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1841 ἔτους ἀφήσαντες ἄνευ ἐπιτηρήσεως τὰ πρόβατά των, ἐπροξένησαν βλάβην εἰς τὸν ἐσπαρμένον ἀγρὸν τοῦ Δήμου Κορδατζῆ. Τὸ πταισματοδικεῖον, διὰ τῆς ἀπὸ 16 τοῦ παρελθόντος Αὐγούσου ὑπ' ἀρ. 185 ἀποφάσεώς του, τὸν μὲν Γιάννην Κανέλλην ἠθώωσε τὸν δὲ Πανταζῆν Μαργέταν κατεδίκασε, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 νόμου εἰς πρόσιμον ἴσον μὲ τὸ ἥμισυ τῆς προξενηθείσης ζημίας, ἤτοι εἰς δραχ. 15. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ πταισματοδικείῳ δημόσιος κατήγορος τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν ἐξητήσατο, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 487 τῆς ποιν. δικονομίας, ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ δημόσιος κατήγορος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρ. 481 τῆς ποιν. δικονομ. μόνον ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου Ὀρχομενίων Γεωρ. Καλοῦ, παρασταθέντος ὡς δημοσίου κατηγόρου τοῦ πταισματοδικείου Λεβαδίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ὀκτωβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 264 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισμα-

τοδικείου Λεβαδίας, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρ ὑσης δίκης νὰ λογισθ σιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰανουαρ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 3.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεγάρων δημοσίου κατηγόρου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ἰανουαρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεγάρων δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Κῶας Μπούτζη ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Μεγάρων ὅτι βόσκων τὰ πρόβατά του μεταξὺ τῶν θέσεων Κανδυλίου καὶ Κουμηδρίου ἐπροξένησεν ζημίαν ἐκ δραχ. 60 εἰς τοὺς καρποὺς τῶν ἐλαιοδένδρων. Τὸ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ὀκτωβρ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποφάσεώς του ἠθώωσε τὸν κατηγορηθέντα τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας· ὁ δὲ παρὰ τῷ ῥηθέντι πταισματοδικείῳ δημόσιος κατήγορος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν δικηγόρον Π. Τυπάλδον πληρεξούσιον τοῦ κατηγορηθέντος Κῶστα Μπούτζη καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 21 Ὀκτωβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 2 ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικείου Μεγάρων, τῆς ὁποίας ὁ παρ' αὐτῷ δημόσιος κατήγορος ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν, εἶναι ἀπόφασις ἀθωωτικὴ, τὸ δὲ 480 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀναφέρει ῥητῶς τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα συγχωρεῖται, κατὰ τὰς παρὰ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ὡρισμένας περιπτώσεις νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν, μεταξὺ δὲ τῶν προσώπων τούτων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι, οἵτινες ἑπομένως δὲν δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι δικαίωμα μὴ ἐπιτραπὲν εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ νόμου..

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεγάρων δημοσίου κατηγόρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ὀκτωβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 2 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισμα-

τοδικείου, καὶ ἀπφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰανουαρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 4.

Περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀρ. βιβλ. καταχ. 200)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Ἰανουαρίου 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδῃ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Παναγ. Καλεβρᾶς, πρώην εἰρηνοδίκης Χαλκίδος, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβ. 1841 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ ὅτι κατὰ τὴν 12 Μαΐου 1841 ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ εἰς τὴν πόλιν τῆς Χαλκίδος κειμένου καφφενείου τοῦ Σταμάτη Σαατζῆ, ἐξύβρισε τὸν δήμαρχον Κύμης Γεώρ. Ζαχαρόπουλον δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων, καθόσον ἀνάγεται εἰς τὰ δημόσια καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας του, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 21 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος τούτου ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐκάλεσε τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ῥηθέντων πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον, ἐμφανισθεὶς ὁ κατηγορούμενος ἐζήτησε ν' ἀναβληθῇ ἡ ὑπόθεσις διὰ τὸν λόγον ὅτι μέλλει νὰ προτείνῃ ὡς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως τὸν πρόεδρον τοῦ ῥηθέντος δικαστηρίου Κ. Α. Βούλγαρην καὶ τοὺς δικαστὰς Δημ. Παπάγον, Ἰω. Δοξαρᾶν καὶ τὸν παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέα Εὐσάθιον Τυπάλδον. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 11 Δεκεμβρ. 1841 ἀποφάσεώς του ἀπέσχε νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς προταθείσης ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως· ἕνεκα τούτου ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε νὰ παραπεμφθῇ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον, ὡς μὴ ὑπάρχοντος τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις διαδίκου τινὸς, τοῦ νὰ ἐξετασθῇ τις τῶν δικαστῶν ὡς μάρτυς εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν δίκην εἰς ἣν μέλλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ δικαστικά του καθήκοντα, ἰσοδυναμεῖ μὲ πλαγίαν αὐτοῦ ἐξαίρεσιν, καὶ ἑπομένως ἡ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης διαδικασία πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπὶ ἐξαιρέσει δικαστῶν ἀπαιτουμένους τύπους·

Ἐπειδὴ προκειμένης ἐξαιρέσεως πολλῶν μελῶν δικαστηρίου τινὸς, ὥστε τὰ λοιπὰ μέλη νὰ μὴ συμπληρῶσι τὸν κατὰ νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, ἡ περὶ παραπομπῆς αἴτησις πρέπει κατὰ τὰ ἄρθρα 64, 47 καὶ ἑπόμενα συνδυασμένα, νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα, ὅστις ἀνακρίνει τὴν ὑπόθεσιν, τουτέστι κοινοποιεῖ κατὰ τὰ ἄρθρα 48 καὶ 56 τὴν περὶ ἐξαιρέσεως αἴτησιν εἰς τοὺς ἐξαιρουμένους δικαστὰς, οἵτινες μόνον ἀφ' ἧς στιγμῆς λάβωσι τὴν κοινοποίησιν ταύτην, ὠφείλουν ν' ἀπέχουν τῆς ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων ἔργων των. Ἐκφρασθέντων δ' αὐτῶν, εἰσάγει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ κατηγορούμενος Π. Καλεβρᾶς θέλων νὰ προτείνῃ ὡς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ἐξυβρίσει δίκην τόσα μέλη τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ὥστε τὰ ἐπίλοιπα δὲν συμπληροῦν τὸν ἀπὸ τὸν νόμον ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν διαληφθεῖσαν διαδικασίαν, ἠρκέσθη μόνον ἐπὶ συνεδριάσει νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ἐπὶ λόγῳ ὅτι μέλλει νὰ προτείνῃ ὡς μάρτυρας τὸν πρόεδρον, δύω δικαστὰς καὶ τὸν εἰσαγγελέα τοῦ ῥηθέντος δικαστηρίου, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἀφορμὴ οὔτε νὰ κάμωσιν οἱ εἰρημένοι δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀποχὴν τῶν δημοσίων καθηκόντων, οὔτε νὰ ζητηθῇ παρὰ τοῦ ἀναπληροῦντος τὸν κωλυόμενον εἰσαγγελέα δικαστοῦ ἡ παραπομπὴ τῆς δίκης εἰς ἄλλο δικαστήριον·

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτου ἡ περὶ παραπομπῆς αἴτησις αὕτη δὲν ἀπευθύνθη πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα διὰ νὰ ἀνακριθῇ παρ' αὐτοῦ· ἑπομένως ἡ αἴτησις αὕτη οὔτε ἀπὸ τὸ ἁρμόδιον πρόσωπον τὸν Π. Καλεβρᾶν, γενομένη, οὔτε πρὸς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχὴν, τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα ἀπευθυνθεῖσα, οὔτε κατὰ τοὺς προσήκοντας τύπους ἀνακριθεῖσα, καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀπὸ 15 Δεκεμβρ. 1841 παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, τὴν γενομένην εἰς τὴν ἐπὶ ἐξυβρίσει ποινικὴν δίκην κατὰ τοῦ Π. Καλεβρᾶ, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰανουαρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 5.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κωνς. Παππαδημητρίου Ἀνυφαντῆ κατοίκου Ἀλαμάνας, κλπ. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Κ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ἰανουαρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνστ. Παππαδημητρίου Ἀνυφαντῆ, κατοίκου Ἀλαμάνας, Ἀποστ. Στέργιου Καραγκούνη, κατοίκου Λαμίας καὶ Γεωργ. Δημ. Κολώνια, κατοίκου τοῦ χωρίου Ἀγᾶ τοῦ δήμου Σπερχιάδος, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Ὁ Βαλῆς Θεσσαλίας Ναζὶ Παππᾶς ἀνήγγειλε δὶ ἐγγράφου του τῆς 2 Ἰουν. 1841 πρὸς τὸν διοικητὴν Φθιώτιδος, ὅτι τὴν 22 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους περὶ τὰς δύω ὥρας τῆς νυκτὸς ἓξ κλέπται ἐπιπεσόντες εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Βασιλὶ τοῦ Νεζίμπεη οἰκίαν τοῦ Ἀρσενῆ Κωνσαντοπούλου ἐβασάνισαν αὐτὸν, τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του, τοὺς ἐπλήγωσαν, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἥρπασαν χρήματα καὶ διάφορα πράγματα, ἔφυγον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κράτος. Διαβιβασθείσης τῆς μηνύσεως ταύτης πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα διετάχθη ἀνάκρισις, τῆς ὁποίας γενομένης, ὁ διοικητὴς τοῦ μεταβατικοῦ σώματος Φθιώτιδος διεύθυνε πρὸς τὸν αὐτὸν εἰσαγγελέα τὸν Κωνς. Παππαδημητρίου, Ἀπολ. Στέργιου Καραγκούνη καὶ Γεώρ. Δ. Κολώνια, ὡς αὐτουργοὺς τῆς ῥηθείσης λῃστείας μετά τινων ἄλλων ἀγνώστων εἰσέτι, ἀποστείλας συγχρόνως ὡς πειστήρια, καί τινα χρήματα καὶ πράγματα ἐκ τῶν λῃστευθέντων εὑρεθέντων ἐπὶ τῶν τριῶν κατηγορουμένων. Περαιωθείσης δὲ τῆς ἀνακρίσεως, καθυπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Σεπτεμβ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 178 βουλεύματός του ἀπεφάνθη δυνάμει τοῦ 2 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν κατηγορηθέντων Κωνς. Παππαδημητρίου Ἀνυφαντῆ, Ἀποστ. Καραγκούνη καὶ Γεωρ. Δ. Κολώνια, καὶ πρὸς τὴν ῥηθεῖσαν πρᾶξιν τῆς λῃστείας, διέταξε τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσίν των καὶ τὴν εἰς τὸν ἰδιοκτήμονα ἀπόδοσιν τῶν χρησιμευσάντων ὡς πειστηρίων χρημάτων καὶ πραγμάτων, παρέπεμψε δὲ αὐτοὺς εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ πταισματοδικείου Λαμίας διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι, τὴν 22 Μαΐου 1841, ἐξῆλθον λαθραίως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἄνευ διαβατηρίων καὶ εἰσῆλθον αὖθις εἰς αὐτὸ κρυφίως ἐκ τοῦ Ὀθωμανικοῦ, χωρὶς νὰ ὑποβάλλωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν νενομισμένην καθαρσιν,

ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 570 καὶ 650 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, τὸ δὲ συμβούλον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν μεταρρυθμίσαν τὸ β'. καὶ δ'. κεφ. τοῦ βουλεύματος τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, παρέπεμψε τοὺς ῥηθέντας Κωνς. Παππαδημητρίου Ἀνυφαντὴν, Ἀπος. Στέργιου Καραγκούνην καὶ Γεώργ. Δ. Κολώναν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν Κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι· 1. ὅτι κατὰ τὴν 20 Μαΐου 1841 ἐξῆλθον τοῦ Ἑλληνικ. κράτους ἄνευ διαβατηρίων, καὶ 2. ὅτι κατὰ τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους εἰσῆλθον ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, χωρὶς νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὰς ἁρμοδίας ὑγειονομικὰς ἀρχὰς, δὲν καθυπεβλήθησαν ποσῶς εἰς τὴν διατεταγμένην κάθαρσιν, καὶ οὕτω παρεβίασαν τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένα καθαρτήρια, ἐπὶ παραβιάσει τῶν ἄρθ. 650 καὶ 318 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐκδοθέντος τὴν 22 Ὀκτωβρ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 548 ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ ῥηθέντες Κωνσαντ. Παππαδημητρίου Ἀνυφαντὴς διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 318 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ὑποθέτει παραβίασιν γενομένην ἐκ μέρους ἀνθρώπων εὑρισκομένων εἰς τὰ καταςήματα ,ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ κατηγορούμενοι δὲν ἦσαν ἐντὸς αὐτῶν, ἀλλ' εἰσῆλθαν ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος χωρὶς νὰ πλησιάσωσι κἂν εἰς τὸ λοιμοκαθαρτήριον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ καθαρτήρια τοῦ κράτους εἶναι συςημένα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ εἰσέρχωνται εἰς αὐτὰ οἱ ἔξωθεν τοῦ Κράτους ἐρχόμενοι εἰς αὐτὸ καὶ νὰ διατρίβωσιν εἰς αὐτὰ τακτὰς ἡμέρας πρὸς καθαρισμὸν· ἑπομένως οἱ μὲν ὑποβαλλόμενοι εἰς τὸν διατεταγμένον καθαρισμὸν, εἴτε μὴ παρουσιαζόμενοι παντελῶς εἰς τὰ καθαρτήρια, ἀλλ' εἰσερχόμενοι ἄλλοθεν εἰς τὸ Κράτος, εἴτε παρουσιαζόμενοι μὲν εἰς αὐτὰ μὴ ἐνδιατρίβοντες δὲ μέχρι τῆς διατεταγμένης προθεσμίας, παραβιάζουσι τὰς περὶ καθαρτηρίων διατάξεις τοῦ 318 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, προβλέποντος καὶ τιμωροῦντος ῥητῶς τὸν καθ' ὁποῖον δήποτε τρόπον παραβιάζοντα τὰ παρὰ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένα καθαρτήρια· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ςαθμίσαν τὰς εἰς αὐτὸ προσαχθείσας ἀποδείξεις, παρεδέχθη ὅτι οἱ κατηγορούμενοι Κωνς. Παππαδημητρίου Ἀνυφαντὴς, Ἀπὸς Στεργίου Καραγκούνης καὶ Γεώργ. Καλώνιας, παρεβίασαν διὰ τῆς εἰσόδου των ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος τὰς περὶ λοιμοκαθαρτηρίων διατάξεις τῆς ἀρχῆς, μὴ παρουσιασθέντες παντάπασιν εἰς τὰς κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ὑγειονομικὰς ἀρχὰς, οὐδὲ καθυποβληθέντες εἰς τὴν διατεταγμένην κάθαρσιν, ἑπομένως

ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τὸ 318 ἄρθρν τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνς. Παππαδημητρίου Ἀνυφαντῆ, κατοίκου Ἀλαμάνας, Ἀπος. Στέργιου Καραγκούνη, κατοίκου Λαμίας καὶ Γεωρ. Δημ. Κολώνια, κατοίκου τοῦ χωρίου Ἀγᾶ τοῦ δήμου Σπερχιάδος, γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 22 Ὀκτωβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 5418 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰανουαρ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 6.

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως τοῦ κατὰ τὴν Ἀργολίδα ἁ. διαρκοῦς στρατοδικείου ἀντεισηγητοῦ.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλλικα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰανουαρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ κατὰ τὴν Ἀργολίδα 1. διαρκοῦς στρατοδικείου ἀντεισηγητοῦ.

Ὁ ἁμαξηλάτης Κωνστ. Ἰω. Ῥαφτοπούλου κατεμήνυσεν εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν τὸν Ἀλέξανδρον Κύρου καὶ τὸν Ἀργύρην Δημητρίου, ὅτι τὴν 9 Ἰουνίου 1841 ἤκισαν αὐτὸν διὰ ῥάβδων ἐκ προμελέτης, τὸν ἔδεσαν διὰ σχοινίου καὶ τὸν ἄφησαν ἡμιθανῆ. Ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς καθυπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1840 ὑπ' ἀρ. 2716 βουλεύματός του ἀπεφήνατο τὰ ἑξῆς· «κηρύττει περαιωθεῖσαν τὴν ἀνάκρισιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως καὶ δεχόμενον τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, παραπέμπει εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν τὸν Ἀργύρην Δημητρίου, γεννηθέντα εἰς τὴν Νάντζαν τῆς Θεσσαλονίκης, κατοικοῦντα εἰς Ἀθήνας, ἐτῶν 22 στρατιώτην, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι ὑπηρετῶν κατὰ τὸ 1840 ἔτος παρὰ τῷ Διονυσίῳ Κοσκηνᾷ, ἤκισε διὰ ξύλου ἐνταῦθα περὶ τὴν 11 ὥραν μ. μ. εἰς τὰς 9 Ἰουν. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς τὸν ἁμαξηλάτην τοῦ Κοσκηνᾷ Κωνς. Ι. Ῥαφτόπουλον, νοσήσαντα ἐκ τούτου καὶ ἀνίκα-

νον πρὸς ἐργασίαν καταστηθέντα ὑπὲρ τὰς τρεῖς οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας. Ἀποφαίνεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία ἐναντίον τοῦ ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει καταμηνυθέντος Ἀλεξάνδρου Κύρου». Ὁ δὲ παρὰ τῷ ἀ. διαρκεῖ στρατοδικείῳ ἀντεισηγητὴς διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Ἰανουαρ. 1842 ὑπ' ἀρ. 4 ἐγγράφου του ἐζητήσατο κατὰ διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τὸν κανονισμὸν ἁρμοδιότητος ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ῥηθεὶς στρατιώτης Ἀργύρης Δημητρίου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πράξεώς του ἦτον στρατιωτικὸς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ μ' ὅλον ὅτι εὑρίσκετο εἰς ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ἀνθυπολοχαγῷ Κ. Κοσκινᾷ ἡ ὑπηρσία αὕτη δὲν τὸν ἐξαιρεῖ ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθ. 47 τῆς ποιν. δικονομίας μὲ τὸ ἄρθρον 30 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἐξάγεται, ὅτι ἡ βεβαίωσις ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ συνοδεύεται ἡ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησις, εἶναι ὅτι ἡ αὐτὴ δίκη εὑρίσκεται ἐκκρεμὴς ἐνώπιον διαφόρων δικαστηρίων ἢ ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τοιαύτη βεβαίωσις ὑπάρχει, καθότι διὰ μὲν τοῦ ἀπὸ 15 Σεπτεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 2716 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ἐπισυνημμένου εἰς τὴν ἀπὸ 4 Ἰανουαρ. κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ ἀ. διαρκεῖ Στρατοδικείῳ λοχαγοῦ ἀντεισηγητοῦ, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ κατὰ τοῦ Ἀργύρη Δημητρίου ἐπὶ αἰκίαις δίκη εὑρίσκεται ἐκκρεμὴς εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια, διὰ δὲ τῆς ῥηθείσης κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως, ἀποδεικνύεται ὡσαύτως ὅτι ὁ αὐτὸς εἰσηγητὴς, κατὰ διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῶν Στατιωτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας θεωρεῖ τὴν δίκην ταύτην ὡς ὑπαγομένην εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ κατηγορούμενος, καθ' ἣν ἐποχὴν κατηγορεῖται ὅτι ἔπραξε τὸ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον ἔγκλημα, ἦτο στρατιώτης ἐν ἐνεργείᾳ·

Ἐπειδὴ ἂν διὰ τοῦ διατακτικοῦ τοῦ διαληφθέντος βουλεύματος βεβαιοῦται ὅτι ὁ Ἀργύρης Δημητρίου εἶναι στρατιώτης, τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ ἐν γνώσει τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τῆς ἀμφισβητουμένης ἁρμοδιότητος, καθότι ἐκ τούτου δὲν προκύπτει, ἂν ἦτο τοιοῦτος καθ' ὃν καιρὸν κατηγορεῖται ὅτι ἔπραξε τὰς αἰκίας, καὶ ἂν ἦτο στρατιωτικὸς ἐν ἐνεργείᾳ, ἑπομένως καθίσταται ἀναγκαία ἡ ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ἄρθ. 47 ἀπαιτουμένη ἀνάκρισις.

Διὰ ταῦτα ἀναβάλλει ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 4 Ἰανουαρ. 1842 κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως τοῦ λοχαγοῦ ἀντεισηγητοῦ τοῦ πρώτου διαρκοῦς στρατοδικείου ἕως ὅτου ἐνεργηθῇ ἀπὸ τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ

εἰσαγγελέα, ἡ ἀπὸ τὸ ἄρθ. 47 τῆς ποινικῆς δικονομίας ἀπαιτουμένη ἀνάκρισις.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Ἰανουαρ. τοῦ 1842 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 7.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Ζανομωραΐτου, κλπ. κατοίκων Ἀθηνῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Φεβρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Ζανομωραΐτου καὶ Στεφάνου Ἐλευθερίου Τούντα, κατοίκων Ἀθηνῶν, παραδοθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Οἱ ῥηθέντες Ζανομωραΐτης καὶ Στέφανος Ἐλευθερίου Τούντας παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου, ὡς ὑπαίτιοι κλοπῆς πραχθείσης ἐν καιρῷ νυκτὸς δι' ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως. Δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ κακουργιοδικῶν, οἱ ἔνοχοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς· « ναὶ ὁ Ἰω. Ζανομωραΐτης καὶ ὁ Στέφανος Ἐλευθερίου Τούντας εἶναι ἔνοχοι, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ ἐκτελέσωσι κατὰ τὰς 2-3 Ὀκτωβρίου 1841 εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις κατοικημένην οἰκίαν τοῦ Χ. Ζαχαρίτζα κλοπὴν καὶ ἕνεκα ταύτης συνωμολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν· 1. ναὶ ὁ Ἰω. Ζανομωραΐτης εἶναι ἔνοχος ὅτι τὰς 2-3 Ὀκτωβρίου 1841 ἐν Ἀθήναις ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχήν του, αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Χ. Ζαχαρίτζα κινητὰ κτήματα αὐτοῦ διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του 2. ναὶ ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη δι' ἀναβάσεως ἔξωθεν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις κατοικημένην οἰκίαν τοῦ εἰρημένου Ζαχαρίτζα, ἂν καὶ οὗτος δὲν εὑρίσκετο τότε ἐκεῖ· 3. ὄχι ἡ κλοπὴ αὕτη δὲν ἐπράχθη δι' ἐσωτερικῆς ῥήξεως εἰς τὴν κατοικημένην οἰκίαν τοῦ εἰρημένου Ζαχαρίτζα, ἂν καὶ οὗτος δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ· 4. ναὶ ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη δι' ἐσωτερικῆς ῥήξεως εἰς τὴν κατοικημένην οἰκίαν τοῦ εἰρημένου Ζαχαρίτζα, ἂν καὶ οὗτος δὲν εὑρίσκετο τότε ἐκεῖ· 5. ναὶ ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ. 6. ναὶ ἡ κλοπὴ αὕ-

τη ἐπράχθη ἐν καιρῷ νυκτὸς· 7. ὄχι ὁ Ἰωάν. Ζανομωραΐτης ἐξετέλεσε τὴν εἰρημένην κλοπὴν ὢν εἰς κατάσασιν ἀναιτίου συγχύσεως τοῦ νοὸς ἐκ μέθης, ὥσε δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ συνείδησιν τῆς πράξεώς του· 8. ὄχι ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ τοῦ Ἰω. Ζανομωραΐτου ἦτον οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἠλαττωμένη, οὐχὶ δὲ καὶ ἐντελῶς ἀποκλεισμένη· ναὶ ά. ὁ Στέφανος Ἐλευθερίου Τούντας, εἶναι ἔνοχος ὅτι κατὰ τὴν συνέπειαν τῆς ἀνωτέρω σημειουμένης συμφωνίας ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως συνήργησεν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθειμένην κλοπὴν παρευρεθεὶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, συμβοηθήσας τὸν Ἰω. Ζανομωραΐτην εἰς τὸ νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χ. Ζαχαρίτζα καὶ παραλαβὼν τὰ κλοπήματα καὶ ἀποκρίψας αὐτὰ εἰς τὴν οἰκίαν του· ὄχι β'. ὁ Στέφανος Ἐλευθερίου Τούντας ἦτον καθ' ὃν χρόνον παρευρέθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης κλοπῆς ἐν καταστάσει ἀναιτίου συγχύσεως τοῦ νοὸς ἐκ μέθης, ὥσε δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ συνείδησιν τῆς πράξεώς του· ὄχι γ'. ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ τοῦ Στεφάνου Τούντα ἦτον οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἠλαττωμένη οὐχὶ δὲ καὶ ἐντελῶς ἀποκλεισμένη.» Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 22 ἀποφάσεώς του τοὺς ῥηθέντας Ἰω. Ζανομωραΐτην καὶ Στέφανον Ἐλευθερίου Τούντα, τὸν μὲν εἰς πενταετῆ εἱρκτὴν, τὸν δὲ εἰς πέντε ἐτῶν καὶ τριῶν ἡμερῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες· 1. διότι τὰ ζητήματα 7 καὶ 8 καὶ β'. καὶ γ'. πρέπει ἢ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀθωωτικὰ, ἢ ἄλλως εἶναι ὁμολογουμένως ἀντιφατικὰ πρὸς ἑαυτὰ, καθότι τὴν ἄρνησιν ἔπρεπεν οἱ ἔνορκοι νὰ τὴν ἐπαναλάβωσιν εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον τοῦ ζητήματος καὶ νὰ εἴπωσι *δὲν ἐξετέλεσε, δὲν ἦτον οὐσιωδῶς τεταραγμένη* καὶ ἐπίσης ὡς πρὸς τὰ ἄλλα δύο ζητήματα β'. καὶ γ'. ὡς ἀποδεικνύεται τοῦτο ἐκ τοῦ τρίτου ζητήματος, ὅπου οἱ ἔνορκοι παρέλαβον τὴν ἄρνησιν εἰς τὸ ὅλον τοῦ ζητήματος εἰπόντες *δὲν ἐπράχθη*· 2. διότι ἡ οἰκία τοῦ Χ. Ζαχαρίτζα διημπρεύοντος εἰς τὴν Κηφισσίαν καὶ κεκλεισμένην ἔχοντος αὐτὴν ἄνευ οὐδενὸς ἀτόμου, τὸ ὁποῖον νὰ κατοικῇ ἐν αὐτῇ, δὲν ἐδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς οἰκία κατοικημένη κατὰ τὸ ἄρθ. 380 τοῦ ποιν. νόμου, διότι δὲν ἐκατοίκουν τῳόντι εἰς αὐτὴν ἄνθρωποι· 3. διότι ἡ κλοπὴ δὲν ἔγεινε δὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως, μήτε δὶ ἐσωτερικῆς, καθότι ἡ θραῦσις τῶν κιβωτίων δὲν θεωρεῖται ἀπὸ τὸν νόμον ῥῆξις, ἐνῷ ἠδύνατο νὰ τ' ἀφαιρέσωσιν ὁλοσχερῶς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας, οἱ ἔνορκοι εἰς ἀμφότερα τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως ἀπεφάνθησαν ἀρνητικῶς, ἡ δὲ ἄρνησις αὕτη εἶναι ἀποχρώντως ἐκπεφρασμένη διὰ τοῦ ὄχι,

τὸ ὁποῖον προηγεῖται τόσον εἰς τὸ 7. καὶ 8. κεφ. τοῦ ἀ. μέρους τῆς ἐτυμηγορίας, ἀφορῶντος τὸν Ἰω. Ζανομωραΐτην, καθὼς καὶ εἰς τὸ β'. καὶ γ'. τοῦ δευτέρου μέρους αὐτῆς, ἀφορῶντος τὸν Στέφανον Ἐλευρερίου Τούντα, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὑπάρχει ἀντίφασις εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία φέρει ῥητῶς ὅτι ἡ κλοπὴ ἐπράχθη δὶ ἐσωτερικῆς ῥήξεως εἰς τὴν κατοικημένην οἰκίαν τοῦ Χ. Ζαχαρίτζα, ἑπομένως οἱ λόγοι 2. καὶ 3. ὅτι δηλαδὴ ἡ οἰκία δὲν ἦτο κατοικημένη καὶ ὅτι ἡ κλοπὴ δὲν ἔγεινε διὲσωτερικῆς ῥήξεως δὲν εἶναι ἀληθεῖς, προσέτι δὲ ὡς πραγματικοὶ δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 374 ἄρθρ. ἀρ. 3 τοῦ ποιν. νόμου ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται μὲ εἱρκτὴν, ἐὰν γενῇ εἰς κατοικημένα κτήρια δὶ ἐσωτερικῆς ἢ ἐξωτερικῆς ῥήξεως, ἢ δὶ ἀναβάσεως ἔξωθεν κτλ. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οἱ ἔνορκοι ἠρνήθησαν μὲν τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐξωτερικῆς ῥήξεως, ἀπήντησαν ὅμως καταφατικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν ἄλλων περιςατικῶν, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ ῥηθὲν ἄρθρον ἐπιφέρουσι τὴν ποινὴν τῆς εἱρκτῆς, ὅτι δηλ. ἡ οἰκία εἰς ἣν ἐπράχθη ἡ κλοπὴ ἦτο κατοικημένη, ὅτι ἡ κλοπὴ ἔγεινε δὶ ἀναβάσεως ἔξωθεν καὶ δὶ ἐσωτερικῆς ῥήξεως, ἑπομένως τὸ δικαςήριον τῶν συνέδρων, καταδικάσαν τοὺς ἀναιρεσείοντας εἰς τὴν ποινὴν τῆς εἱρκτῆς, ἐφήρμωσε τὸν νόμον ὀρθῶς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Ζανομωραΐτου καὶ Στεφάνου Ἐλευθερίου Τούντα, κατοίκων Ἀθηνῶν, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Δεκεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 22 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαςηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Φεβρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 8.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κων. Καρατζᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέζα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰανουαρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κων. Καρατζᾶ κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Α. Πετζάλη, Σ. Τριανταφύλλη καὶ Π. Τυπάλδου.

Ὁ Ἰωάννης Ταμπακόπουλος, κλητὴρ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτοδίκαις, κατεμήνυσε τὴν 11 Ἰουλ. 1841 πρὸς τὸν παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέα τὸν Κωνς. Καρατζᾶν, Σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας, ὅτι ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ὑπ' ἀριθ 6039 ἐκτελεστὸν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον, ὑβρίσθη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐρραπίσθη. Ἡ καταμήνυσις αὕτη ἐστάλη πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελέα ὅς διεύθυνεν αὐτὴν εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐφετῶν διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀνάκρισιν. Ἀποπερατωθείσης τῆς ἀνακρίσεως ταύτης καὶ ὑποβληθείσης εἰς τὸ συμβούλιον τῶν αὐτῶν ἐφετῶν τοῦτο ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀρ. 533 ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1841 βούλευμα διὰ τοῦ ὁποίου παρέπεμψε τὸν ῥηθέντα Κωνς. Καρατζᾶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι κατὰ τὴν 11 Ἰουλ. 1841 διὰ τῆς ὀνειδιστικῆς λέξεως *μασκαρὰ* ἐξύβρισε καὶ διὰ ῥαπίσματος ἤκισεν ἐντὸς τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ οἰκίας του τὸν παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν κλητῆρα Ἰω. Ταμπακόπουλον, ἕνεκα τῶν ἔργων τῆς ὑπηρεσίας του. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ ῥηθεὶς Κ. Καρατζᾶς διὰ τὸν ἑξῆς λόγον· διότι κακῶς ἐφηρμόσθησαν τὰ ἄρθ. 22, 23 καὶ 24 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, καθότι ἐνῷ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον βεβαιοῖ ὅτι μόνον ἓν ῥάπισμα ἐπέφερεν ὁ ἀναιρεσείων εἰς τὸν κλητῆρα Ταμπακόπουλον, ἐφαρμόζει τὸ ἄρθρον τοῦ νόμου τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὰς ἐπιφερομένας κατὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν οἰκίας καὶ οὐχὶ ῥαπίσματα· κατὰ δὲ τὸν νόμον καὶ ἂν ἤθελε ὑποτεθῇ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐράπισε τωόντι τὸν κλητῆρα τοῦτο δὲν εἶναι αἰκία ἀλλ' ὕβρις ἐν ἔργῳ· ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐπρόσθεσαν οἱ πληρεξούσιοι τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τοὺς ἑξῆς, ὅτι τὸ δικαστήριον παρέπεμψε τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἐπὶ μόνῃ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ παθόντος, ὅτι τὸ βούλευμα δὲν ἀναφέρει ὅτι ὁ κλητὴρ κατὰ τὸ ἄρθ. 231 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἔφερε ταινίαν καὶ εἶχε παρόντας τοὺς ἀπὸ τὸν νόμον ἀπαιτουμένους μάρτυρας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ῥενιέρη, τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν εἰς τὰ ἄρθ. 307 §. 3 καὶ 4 καὶ 690 τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ δευτέρου τῶν ἄρθρων τούτων γενομένην παρὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουν. 1836 νόμου τροπολογίαν, ὁσάκις εἰς αὐτὰ ἀναφέρονται αἰκίαι προστίθεται ῥητῶς ὅτι διὰ νὰ ἐφαρμοσθῶσι αἱ εἰς αὐτὰ ὡρισμέναι ποιναὶ πρέπει νὰ προκύψῃ νόσος ἢ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης, δὲν ἕπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι καὶ τὸ 24 ἄρθρον τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων καὶ τύπου νόμου τὸ ὁποῖον προνοεῖ ἰδίως περὶ αἰκιῶν γενομένων κατὰ δημοσίων ὑπηρετῶν, ἀπαιτεῖ νόσον ἢ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα, προελθοῦσαν ἐξ αἰκίας, καθότι ἡ λέξις

αὕτη κατὰ τὴν συνήθη αὐτῆς σημασίαν περιλαμβάνει καὶ τὸν ἁπλοῦν ῥαπισμόν.

Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι τὸ αὐτὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἐσηοίχθη, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσειων, εἰς μόνην τοῦ παθόντος τὴν μαρτυρίαν, ὁ λόγος οὗτος ὡς πραγματικὸς, διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ ἀποφανθέντος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ὅτι ἡ εἰς τὸν Κ. Καρατζᾶν ἀποδιδομένη κατὰ τοῦ κλητῆρος αἰκία ἔγεινε ἕνεκα τῶν ἔργων τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ καὶ ὄχι διαρκούντων αὐτῶν, εἶναι ἀδιάφορον ἂν ὁ κλητὴρ ἔφερεν ἢ ὄχι κατ' ἐκείνην τὴν σιγμὴν τὴν ταινίαν του, ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Κ. Καρατζᾶς δὲν ἐπρότεινεν ἄγνοιαν περὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ Ταμπακοπουλου ὡς κλητῆρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κ. Καρατζᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 20 Σεπτεμβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 533 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 47.

Ἐκριθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Φεβρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 9.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Ἰω. Μπούτου καὶ λοιπῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Φεβρ. 1842. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγ. Ἰω. Μπούτου, Γεωρ. Καλογεροπούλου καὶ Σταματίου Ἠλιάδου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Λ. Μελᾶ.

Οἱ ῥηθέντες Παναγ. Ι. Μποῦτος, Γ. Καλογερόπουλος καὶ Σταμάτης Ἠλιάδης διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 259 ἀπὸ 20 Αὐγ. 1841 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, ὡς ὑπαίτιοι ὅτι ὁ μὲν πρῶτος ὡς δημαιρεσιάρχης τῶν ἐκλογῶν τοῦ δήμου Οἰχαλίας, οἱ δὲ ἕτεροι ὡς ἰδιωτικοὶ αὐτοῦ γραμματεῖς εἰς τὰς εἰρημένας ἐκλογὰς ἐνόθευσαν 26 ψηφοδέλτια ἐπὶ παρα-

βάσει τοῦ 19 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν 16 τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρ., τὸ δικαστήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξε καὶ τοὺς τρεῖς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς ἀνωτέρω πράξεως, κατεδίκασε δὲ τὸν μὲν Παναγ. 1. Μποῦτον εἰς ἐννέα μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἰς δέκα ἐτῶν καὶ ἑνὸς μηνὸς στέρησιν τῶν εἰς τὰ ἄρθ. 21 καὶ 23 τοῦ ποιν. νόμου ἀναφερομένων δικαιωμάτων, τοὺς δὲ Στ. Ἠλιάδην καὶ Γεώρ. Καλογερόπουλον εἰς ὀκτὼ μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἰς δέκα ἐτῶν στέρησιν τῶν εἰρημένων δικαιωμάτων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες ἐμπροθέσμως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι οὔτε τὸ κλητήριον θέσπισμα, οὔτε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἀναφέρουν τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον καθ' ὃν ἐξετελέσθη ἡ νόθευσις τῶν ψηφοδελτίων· β'. διότι κατὰ τὴν ἀληθῆ ἑρμηνείαν τοῦ ἐφαρμοσθέντος 191 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἡ παρ' αὐτοῦ προβλεπομένη πρᾶξις πρέπει ν' ἀνακαλυφθῇ παραχρῆμα καὶ νὰ συλληφθῇ ὁ αὐτουργὸς ἐπ αὐτοφόρῳ, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔλαβε χώραν, καὶ ἑπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ διαληφθὲν ἄρθρον· γ'. διότι εἰς τὴν προκειμένην δίκην δὲν ἐφυλάχθη ἡ εἰδικὴ ἀπὸ τὰ ἄρθ. 316 καὶ ἑπόμ. τῆς ποινικ. δικονομίας ἐπὶ νοθεύσεως ἐγγράφων διατασσομένη διαδικασία· δ'. διότι τὸ δικαστήριον κηρύξαν τοὺς ἀναιρεσείοντας ἐνόχους, παρέδραμε νὰ ἐκθέσῃ τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς του ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν τῆς κολασίμου πράξεως, ἢ τοὐλάχιστον ἡ ἀπόφασίς του δὲν εἶναι αἰτιολογημένη ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο· ε. διότι ἐνῷ τὸ δικαστήριον παρεδέχθη ὅτι κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν ψηφοδελτίων δὲν ἐκρατεῖτο τὸ λεγόμενον δημαιρεσιακὸν μέγα πρωτόκολλον καὶ δὲν ἐσημειοῦντο ἐν αὐτῷ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἐξαγομένων ψηφοδελτίων, τὸ τοιοῦτον πρωτόκολλον περιέχον τοὺς ἐξαχθέντας ἀριθμοὺς τῶν ψηφοδελτίων, ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἐντὸς τῆς δικογραφίας. Τὸ δὲ πρωτόκολλον τοῦτο καθ' ὅλους τοὺς νομίμους τύπους συντεταγμένον θεωρεῖται ὡς δημόσιον ἔγγραφον καὶ ἔχει ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ πλήρη ἰσχύν· ὅθεν τὸ δικαστήριον ἀναγνωρίσαν ἐναντίον τοῦ περιεχομένου τοῦ αὐθεντικοῦ τούτου ἐγγράφου, χωρὶς κἂν νὰ προσβληθῇ τοῦτο ὡς πλαστὸν, ἀληθῆ τὰ λεγόμενα μαρτύρων τινῶν, παρέβη τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθ. 134 τῆς ποιν. δικονομίας· ζ'. διότι τὸ δικαστήριον παρέβη τὴν διάταξιν τοῦ ῥηθέντος ἄρθρου, καθόσον ἀφορᾷ τὸν Γ. Καλογερόπουλον, καθότι ὡς ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 31 ποιν. ἀποφάσεως (τὴν ὁποίαν ἐπεκαλέσθη οὗτος κατὰ τὴν συζήτησιν) καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡ νόθευσις τῶν ψηφοδελτίων, εὑρίσκετο οὗτος ὑπὸ κράτησιν εἰς Καλάμας, καὶ ἑπομένως ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ συγχρόνως καὶ εἰς τὸν δῆμον Οἰχαλίας νοθεύων τὰ ψηφοδέλτια· ἂν δὲ δὲν προσήγαγεν εἰς τὴν συζήτησιν ἀντίγραφον ταύτης, τοῦτο προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἀναξίαν τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος ἐνῷ δὲν ἀναφέρετο ὁ χρόνος τῆς πρά-

ξεως, ἐκτὸς δὲ τούτου, τὸ δικαστήριον ὤφειλεν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ διατάξῃ τοῦ ἀντιγράφου τὴν προσαγωγήν· ἡ. διότι τότε μόνον ἡ καταψηφισθεῖσα ἀπαγόρευσις τῶν ἐν τοῖς ἄρθ. 21 καὶ 23 τοῦ ποιν. νόμου ὡρισμένων δικαιωμάτων ἠδύνατο νὰ καταψηφισθῇ, ὅταν ἡ καταγνωσθεῖσα ποινὴ ἦτον ἐνιαύσιος, κατὰ τὸ ἄρθ. 1 τοῦ ἀπὸ 20 Μαΐου 1836 νόμου, τὸ δὲ δικαστηριον διατάξαν τὴν στέρησιν τῶν δικαιωμάτων τούτων, ἠρμήνευσε ψευδῶς τὸ ἄρθ. 22 τοῦ ποιν. νόμου, ἐνῷ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ προκειμένη πρᾶξις τῆς νοθεύσεως· θ'. διότι οὔτε ἐκ τῆς ἀποφάσεως οὔτε ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν βεβαιοῦται ὅτι ἡ 1 ἀπόφασις ἡ κηρύττουσα ἐνόχους τοὺς κατηγορουμένους ἐδημοσιεύθη παρὰ τοῦ προέδρου παρόντος τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν κατηγορουμένων, ἐνῷ τοῦτο βεβαιοῦται μόνον κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς 2. ἀποφάσεως, ὥστε ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου δίδουσα χώραν εἰς ἀναίρεσιν (ἄρθ. 407 §. 3 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἄρθ. 100 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ.)

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν εἶναι ἀρκούντως αἰτιολογημένη καὶ διὰ τὴν ὕπαρξιν τῆς νοθεύσεως καὶ διὰ τοὺς αὐτουργοὺς αὐτῆς· καθότι ἀναφέρων ῥητῶς ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ψηφοδέλτια ἔφερον μεταλλαγὰς δι' ἀλλοίας χειρὸς καὶ μελάνης καὶ ξύσματα δι' ὀργάνου κοπτεροῦ, ἀναφέρει προσέτι ἐν πλάτει τὰ περιστατικὰ ἐξ ὧν ἐπείσθη τὸ δικαστήριον, ὅτι αὐτουργοὶ τῶν νοθεύσεων τούτων ὑπῆρξαν οἱ καταδικασθέντες·

Ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἀπόφασις κηρύξασα διὰ τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους ὅτι ὁ μὲν ὡς δημαιρεσιάρχης τοῦ νεοσχηματισθέντος δήμου Οἰχαλίας, οἱ δὲ ἕτεροι ὡς γραμματεῖς αὐτοῦ, εἰς τὰς γενομένας δημαιρεσίας αὐτὰς, ἐνόθευσαν τὰ ἀρχαιρεσιακὰ ψηφοδέλτια τὰ φέροντα τοὺς ἀρ. 13, 18, 20 κτλ. ὥρισεν ἀποχρώντως τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς πράξεως, ὁ ἀκριβέστερος δὲ ὁρισμὸς τῶν περιστατικῶν τούτων δὲν ἦτον ἐπὶ τοῦ προκειμένου τόσον οὐσιώδης, ὥστε ἡ ἔλλειψις αὐτοῦ νὰ φέρῃ ἀκύρωσιν, καθότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐξαχθοῦν ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου ἐπιχειρήματα περὶ παραγραφῆς τῆς ποινῆς ἢ περὶ ἐφαρμογῆς ἄλλων διατάξεων παρὰ τὰς τοῦ ἰσχύοντος ποινικοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ τὸ διατακτικὸν τῆς διαληφθείσης ἀποφάσεως δὲν ἀναφέρει τὸν τρόπον, δι' οὗ ἐπράχθη ἡ νόθευσις τῶν ψηφοδελτίων ὅπως τὸ ἀναφέρει τὸ αἰτιολογικὸν αὐτῆς, ἐκθέτον ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔγεινε διὰ μεταλλαγῶν καὶ ξυσμάτων, τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν νόμον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐδ' ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς.

Ἐπειδὴ οἱ αὐτοὶ λόγοι ἰσχύουν καὶ διὰ τὸ διατακτικὸν τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος καὶ διὰ τὸ κλητήριον θέσπισμα, τὰ ὁποῖα ἀμφότερα ἐχαρακτήριζον τὴν κατηγορηθεῖσαν πρᾶξιν, ὅπως τὴν ἐχαρακτήρισε καὶ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις· ἑπομένως δὲν παρεβιάσθη δὶ αὐτῶν οὐσιωδῶς τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ὡς διατείνονται οἱ ἀναιρεσείοντες·

Ἐπειδὴ διὰ τῶν πρακτικῶν, τοῦ ἐν Καλάμαις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν βεβαιοῦται, ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπεστέλει μέρος τοῦ δικαστηριου, ὅτι συνήργησε εἰς τὰς πράξεις τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίας, ὅτι εὑρέθη παρὼν καὶ εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς ποινικ. ἀποφάσεως, ἑπομένως ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον ἐν ὅσῳ δὲν ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ὅτι παρευρέθη ἀδιαλείπτως ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ δικαστηρίου καὶ εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς περὶ ἐνοχῆς τῶν κατηγορουμένων ἀποφάσεως·

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσείοντες κατεδικάσθησαν εἰς τὴν στέρησιν τῶν ἀστικῶν καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων δυνάμει τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθ. 191 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ὄχι δυνάμει τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 22 τοῦ αὐτοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον μόνον ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Μαΐου 1836 νόμου. ἑπομένως τὸ δικαστήρ. τῶν πλημμελειοδικῶν ὀρθῶς ἀπεφάνθη ὅτι ἡ τροποποιία τοῦ νόμου τούτου δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης·

Ἐπειδὴ δὲν ἐξάγεται οὔτε ἀπὸ τὸ γράμμα οὔτε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἄρθ. 191 ὅτι, ἡ ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένη πρᾶξις, διὰ νὰ ἦναι τιμωρητέα, πρέπει, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσείοντες, ν' ἀνακαλυφθῇ παραχρῆμα καὶ νὰ συλληφθῇ ὁ αὐτουργὸς αὐτῆς ἐπ' αὐτοφόρῳ·

Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι δὲν ἐφυλάχθη κατὰ τὴν προκειμένην δίκην ἡ ἀπὸ τὰ ἄρθ. 316 καὶ ἐπόμ. τῆς ποιν. δικονομίας διατασσομένη ἀνάκρισις ἐπὶ νοθεύσεως ἐγγράφων, τοῦτο ἀποτελεῖ ἁπλῶς ἀταξίαν περὶ τὴν προανάκρισιν, ἥτις ἠδύνατο νὰ προταθῇ, κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθ. 458 τῆς αὐτῆς δικονομίας μόνον ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου·

Ἐπειδὴ τὸ περὶ ἐξαγωγῆς τῶν ψηφοδελτίων ἀρχαιρεσιακὸν πρωτόκολλον μὴ φέρον τὰς ὑπογραφὰς ὅλων τῶν μελῶν τῆς δημαιρεσιακῆς ἐπιτροπῆς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κατὰ νόμον γενόμενον, καὶ ἑπομένως τὸ δικαστήριον ὀρθῶς ἀνέφερεν ὅτι δὲν ἐκρατήθη τὸ κατὰ νόμον πρωτόκολλον.

Ἐπειδὴ, ὡς ὁμολογεῖ αὐτὸς ὁ ἀναιρεσείων Γ. Καλογερόπουλος, ἡ ὑπ' ἀρ. 41 ποιν. ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπεδεικνύετο, ὡς λέγει, τὸ παρ' αὐτοῦ προταθὲν ἄλλοθι δὲν προσήχθη εἰς τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον, καὶ ἑπομένως δὲν ἠδύνατο τὸ δικαστήριον τοῦτο νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἰσχὺν τῆς ἀποδείξεως ταύτης· ἂν δὲ δὲν διέταξεν αὐτεπαγγέλτως τὴν προσαγωγὴν αὐτῆς ὡς πεισθὲν ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀποδείξεις περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως τοῦ τοιούτου ἄλλοθι, ὁ λόγος οὗτος, ὡς ἀφορῶν τὴν τῶν ἀποδείξεων τούτων ἐκτίμησιν, διαφεύγει τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγ. Α. Μπούτου, κατοίκου Μελιγαλᾶ, Γεωρ. Καλογεροπούλου, κατοίκου Μικρομάνης καὶ Σταματίου Ἠλιάδου, κατοίκου Σαντάνης τῆς διοικήσεως Μεσσηνίας, γενομένη κατὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 18 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 41.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Μαρτ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 10.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Ἀρχόντως Βασιλοπούλας.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Φεβρουαρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς Ἀρχόντως Βασιλοπούλας.

Ἡ ῥηθεῖσα Ἀρχόντω Βασιλοπούλα, ἰδιώτης, κάτοικος Καράτουλα, τοῦ δήμου Ἡρακλείων τῆς διοικήσεως Ἠλείας, κατηγορηθεῖσα ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου Πύργου, ὅτι ἔγεινεν αἴτιος δημοσίου δυσηχήματος, διότι ἔχουσα οἰκόσιτον χοῖρον, ἔχοντα κακοήθη ἰδιώματα, γνωσὰ εἰς αὐτὴν, τὸν ἄφησεν ἀπεριόριστον, ὥστε αὐτὸς καταφαγὼν τὸν πεντάμηνον βρέφος τοῦ Γεωρ. Τοβουρλῆ ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸ θάνατον, καὶ κηρυχθεῖσα ἔνοχος τῆς εἰρημένης πράξεως κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 2 Δεκεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 58 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου Πύργου, δυνάμει τοῦ 614 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, εἰς 10 δραχ. πρόσιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα·

Δι' ἐκθέσεως γενομένης εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου κατὰ τὴν 5 Δεκεμβ. 1841 ἐζήτησεν ἡ καταδικασθεῖσα τὴν ἀναίρεσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν αἴτησιν ταύτην, ἐζητήσατο τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς, δυνάμει τοῦ 487 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, διότι ἡ ἀναιρεσείουσα ἔκαμε χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου, πρὶν παρέλθῃ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 352 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, αἱ ἀποφάσεις τῶν πται-

ματοδικῶν, ὁσάκις κατεγνώσθη κράτησις ἢ πρόσιμον 10 δραχ. καὶ ἐπέκεινα, ὑπάγονται εἰς ἔφεσιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ αἰτοῦσα τὴν ἀναίρεσιν Ἀρχόντω Βασιλοπούλα κατεδικάσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου Πύργου εἰς πρόσιμον 10 δραχ., ὥστε ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκδοθεῖσα ἐκκλητῶς δὲν ἐδύνατο νὰ προσβληθῇ εἰμὴ διὰ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου, ἑπομένως ἡ προσφυγὴ πρὸς ἀναίρεσιν, ἥτις κατὰ τὸν νόμον λαμβάνει χώραν μόνον κατὰ ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν ἀνεκλήτως, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Ἀρχόντως Βασιλοπούλας, κατοίκου Καράτουλας τοῦ δήμου Ἡρακλείων, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1841 ὑπ' ἀρ. 58 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου Πύργου, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήσασαν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχ. 17, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Μαρτ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. ἀριθ. 11.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Μόστρα καὶ Μπετιχαβᾶ καὶ λοιπῶν. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Μαρτίου 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγ. Μόστρα καὶ Μπετιχαβᾶ, Γεωργ. Παναγιώτου, Χριστοδούλου Γεωργοπούλου καὶ Παναγ. Χωραΐτου, πενήτων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Οἱ ῥηθέντες Παναγ. Μόστρας καὶ Μπετιχαβᾶς, Γεώρ. Παναγιωτόπουλος, Χριστόδουλος Γεωργόπουλος, Πανάγος Χωραΐτης καὶ Ἀποστόλης Φωτόπουλος, Ἀλεξανδρῆς Στασινόπουλος, Ἀποστόλης Ἀθανασόπουλος, Ἀποστόλης Κασιάνης, Καλόγηρος Λουβριώτης, Ἀθαν. Ἀλμπάνης, Χρυσανθάκης Παναγιωτόπουλος, Ἀγγελῆς Σταυρόπουλος, Ἀπος. Λυκουρεσιώτης, Ἀναστάσ. Μπαρουξῆς, Ἠλίας Καντάσης, Ἠλίας Κοντονύμφης, Σπύλιος Μπουλίτζας, Γεώρ. Σπηλιόπουλος, Δημ. Κωνσταντόπουλος, γεωργοὶ, κάτοικοι τοῦ χωρίου Λούβρου, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Πύργου ὑπὸ τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου Θαλοῦ Θεοδωρίδου ἐνοικιαστοῦ προσόδων, ὅτι παρεβία-

σαν τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ περὶ φορολογίας νόμου, θερίσαντες αὐθαιρέτως ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐνοικιαζοῦ τοὺς ὀψίμους ἀραβοσίτους των. Τὸ ῥηθὲν πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1841 ὑπ' ἀριθ. 43 ἀποφάσεώς του, ἀπέλυσε τοὺς κατηγορηθέντας τῆς κατ' αὐτῶν γενομένης κατηγορίας, καὶ παρέπεμψε τὰς πολιτικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου εἰς τὸ ἁρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον, κατεψήφισε δὲ εἰς βάρος τῶν ῥηθέντων κατηγορουμένων τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως·

Ὁ Παναγος Μόστρας Μπετιχαβᾶς, ὁ Γεώρ. Παναγιωτόπουλος, ὁ Χρισόδουλος Γεωργόπουλος καὶ ὁ Παναγ. Χωραΐτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως διὰ τοῦς ἑξῆς λόγους· α. διότι τὸ πταισματοδικεῖον ἐνῷ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀπεφήνατο τὴν ἀπόλυσιν τῶν ἀναιρεσειόντων ὡς μὴ οὔσης κολασίμου τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτοὺς πράξεως, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεώς του κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης χωρὶς νὰ αἰτιολογήσῃ περὶ τούτου τὴν ἀπόφασίν του, καὶ οὕτω παρεβίασε τὸ ἄρθ. 81 τῆς ποιν. δικονομίας· β'. διότι προσέτι παρεβίασε καὶ τὸ ἄρθ. 82 τῆς αὐτῆς δικονομίας, καθότι τὰ ἔξοδα ἔπρεπε νὰ καταψηφισθῶσιν εἰς τὸν ἰδιώτην κατήγορον ὡς νικηθέντα καὶ ὡς αἴτιον τῶν ἐξόδων τῆς δίκης· γ'. διότι δὲν παρετέθη τὸ ἀνῆκον ἄρθρον τοῦ νόμου δυνάμει τοῦ ὁποίου κατεδικάσθησαν οὗτοι εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 82 ἄρθ. τῆς ποινικῆς δικονομίας, πᾶσα ἀπόφασις πρέπει νὰ περιέχῃ ῥητῶς καὶ τὴν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καταψήφισιν τοῦ νικημένου, τούτέστι τοῦ καταδικασθέντος εἰς ποινήν τινα, ἐκ δὲ τούτου γίνεται φανερὸν ὅτι ὁ ἀπολυθεὶς τῆς κατηγορίας δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔξοδα, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν ἀπελύθησαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῆς κατ' αὐτῶν γενομένης κατηγορίας ἐπὶ αὐθαιρέτῳ θερισμῷ καρπῶν, ἑπομένως ὁ πταισματοδίκης Πύργου, καταδικάσας τοὺς εἰρημένους ἀναιρεσείοντας εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, παρεβίασε τὸ 82 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις, καθὸ οὐσιώδεις, δίδουν χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1841 ὑπ' ἀρ. 43 ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδίκου Πύργου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰς τὰ ἔξοδα καταδίκην τῶν ἀναιρεσειόντων, καὶ μὴ ὑπαρχούσης ἀφορμῆς πρὸς παραπομπὴν, ἀπαλλάττει τοὺς ἀναιρεσείοντας Παναγον Μόστραν, Μπετιχαβᾶν, Γεώρ. Παναγιωτόπουλον, Χρισόδ. Γεωργόπουλον καὶ Παναγον Χωραΐτην, κατοίκους τοῦ χωρίου Λούβρου τῆς διοικήσεως Ἠλείας, τῆς εἰς τὰ

ἔξοδα τῆς δίκης καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως κατ' αὐτῶν καταψηφίσεως, καταδικάζει τὸν ἰδιώτην κατήγορον Θαλῆν Θεοδωρίδην, κάτοικον Πύργου, εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δρ. 29 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Μαρτ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 12.

Περὶ αἰτήσεως κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος τοῦ παρὰ τῷ ἐν Ναυπλίῳ 6'. διαρκεῖ Στρατοδικείῳ ἀντεισηγητοῦ.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυλυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Φεβρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ ἐν Ναυπλίῳ 2. διαρκεῖ Στρατοδικείῳ ἀντεισηγητοῦ.

Ὁ ῥηθεὶς ἀντεισηγητὴς διὰ τοῦ ἀπὸ 5 Φεβρουαρ. 1842 πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἐγγράφου του ἐκθέτει, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματεία διὰ τῆς ἀπὸ 10 Νοεμβ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 14,852 διαταγῆς της διέταξε αὐτὸν νὰ καταδιώξῃ ἐνώπιον τῶν διαρκῶν στρατοδικείων τὸν εἰς τὰς φυλακὰς Παλαμηδίου εὑρισκόμενον κατάδικον Δημ. Χ. Μόσχου, κατηγορούμενον ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ ἐπιθέσει κατ' ἀνωτέρου, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ῥηθεὶς κατάδικος (ἄλλο τε ςρατιωτικὸς) ἔπραξε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔγκλημα εἰς τὰς στρατιωτικὰς φυλακας, καταδικασμένος ὢν εἰς 15 ἐτῶν δεσμὰ, δὶ ἀποφάσεως ἐκδοθείσης τὴν 18 Ἰουν. 1838, καὶ ἡ ὁποία μετὰ ταῦτα μετεβλήθη διὰ Β. χάριτος εἰς 4 ἐτῶν εἰρκτὴν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 23 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τὸ ἄρθ. 21 τίτ. 8 τοῦ ἀπὸ 21 Βρουμὲρ νόμου, χρόνου 5 τοῦ ςρατιωτικοῦ κώδικος, ὁ καταδικασθεὶς εἰς τὴν ποινὴν τῶν δεσμῶν ςρατιωτικὸς γίνεται ἔκπτωτος τοῦ βαθμοῦ του καὶ ςερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ ὑπηρετεῖν εἰς τὸν ςρατόν. Ὅθεν ἐπειδὴ ὁ ῥηθεὶς Δ. Χ. Μόσχου δὲν ἦτον πλέον ςρατιωτικὸς ὅτε ἔπραξε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔγκλημα, καὶ ἑπομένως δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ςρατιωτικῶν δικαςηρίων, διὰ ταῦτα κατὰ διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Β. Γραμματείας, ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ

Ἀρείου Πάγου τὸν κανονισμὸν τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλου καὶ τοῦ μέλλοντος νὰ δικάσῃ δικαστηρίου.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 46 τῆς ποιν. δικονομίας ἐὰν ἦναι ἀμφίβολος ἡ ἀμφισβητῆται ἡ ἁρμοδιότης πολλῶν ἐπίσης ἁρμοδίων καὶ μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων ὡς πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πταῖσμα, πλημμέλημα ἢ κακούργημα, κανονίζει αὐτὴν ὁ Ἄρειος Πάγος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ κατὰ τοῦ Δημ. Χ. Μόσχου ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ ἐπιθέσει κατ' ἀνωτέρου ποινικὴ δίκη, δὲν εἶναι ἐκκρεμὴς εἰμὴ μόνον ἐνώπιον τοῦ β'. ἐν Ναυπλίῳ διαρκοῦς στρατοδικείου, ἑπομένως δὲν ὑπάρχει ἡ παρὰ τοῦ νόμου προβλεπομένη περίπτωσις τοῦ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος.

Διὰ ταῦτα ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον τὴν ἀπὸ 5 Φεβρ. 1842 αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ ἐν Ναυπλίῳ β'. διαρκεῖ στρατοδικείῳ ἀντεισαγγελοῦ περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος καὶ τὴν κατὰ τοῦ Δημ. Χ. Μόσχου ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ ἐπιθέσει κατ' ἀνωτέρου δίκην, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαρτ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 13.

Περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ Παναγιώτου Καλεβρᾶ.
(Ἀριθ. βιβλ. καχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰ. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Φεβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς τοῦ Παναγιώτου Καλεβρᾶ.

Ὁ ῥηθεὶς Π. Καλεβρᾶς, πρῴην εἰρηνοδίκης Χαλκίδος, παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ, ὅτι τὴν 22 Ἀριλ. π. ε. κατεκράτησε παρανόμως, κατὰ συνέπειαν ἐντάλματος κρατήσεως, ἐκδοθέντος παρ' αὐτοῦ, εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς τὸν Ἀλέξιον Κριεζοῦταν τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 322 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος τούτου ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐκάλεσε τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ

ἀκροατήριον τῶν ῥηθέντων πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον· οὗτος δὲ ἐπρότεινε μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως τὸν πρόεδρον τῶν ῥηθέντων πλημμελειοδικῶν καὶ τοὺς δικαστὰς Ἰω. Δοξαρᾶν καὶ Δ. Παπάγον καὶ δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα, ἐξητήσατο, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 64 τῆς ποιν. δικονομίας νὰ ἐνεργηθῇ ἀνάκρισις παρ' αὐτοῦ καὶ νὰ παραπεμφθῇ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπόθεσις εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον δικαστήριον, ὡς μὴ ὑπάρχοντος πλέον τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου. Ἐνεργηθείσης τῆς ἀνακρίσεως καὶ κοινοποιηθείσης τῆς αἰτήσεως ταύτης εἰς τοὺς ῥηθέντας δικαστὰς, οὗτοι ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἔχουν κάμμίαν γνῶσιν τῶν παρὰ τοῦ Π. Καλεβρᾶ προτεινομένων περιστατικῶν· ἑπομένως ὁ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελεὺς καθυπέβαλεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, διὰ νὰ δικασθῇ ἡ περὶ παραπομπῆς αἴτησις τοῦ ῥηθέντος Π. Καλεβρᾶ.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα προτείνοντα τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ αἰτοῦντος αὐτὴν εἰς χρηματικὴν ποινὴν, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 50 τῆς ποιν. δικονομίας·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις κατηγορουμένου τινὸς δι' ἧς καλεῖ ὡς μάρτυρας εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ δίκην αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς δικαστὰς οἵτινες μέλλουν νὰ τὴν δικάσωσιν, ἰσοδυναμεῖ μὲ πλαγίαν αὐτῶν ἐξαίρεσιν, ἑπομένως ἡ παραπομπῆς αἴτησις τοῦ Π. Καλεβρᾶ δι' ἧς ἐξαιτεῖται νὰ παραπεμφθῇ ἡ κατ' αὐτοῦ ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσει δίκη ἀπὸ τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον δικαστήριον, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐκλήτευσεν εἰς τὴν δίκην ταύτην μάρτυρας τὸν πρόεδρον καὶ δύο δικαστὰς τοῦ διαληφθέντος πλημμελειοδικείου, οἱ δὲ ὑπόλοιποι δὲν συμπληροῦσι τὸν ἀπὸ τὸν νόμον ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, ὑπάγεται εἰς τὸ 1. ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. 60 τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ ἐνεργηθείσης ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως. τῆς ἀπὸ τὰ συνδυασμένα ἄρθ. 64, 47, 56 καὶ ἑπόμ. τῆς αὐτῆς δικονο... ἀπαιτουμένης διαδικασίας, καὶ κοινοποιηθέντων πρὸς τοὺς εἰρημένους δικαστικοὺς ὑπαλλήλους τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεώς των, τουτέστι τῶν εἰς τὴν τῆς παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ Π. Καλεβρᾶ ἀναφερομένων θεμάτων περὶ ὧν προσκαλεῖ αὐτοὺς μάρτυρας εἰς τὴν εἰρημένην δίκην του, οἱ δικασταὶ οὗτοι ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἔχουν κάμμίαν περὶ τούτου γνῶσιν, ὁ δὲ Π. Καλεβρᾶς δὲν προσήγαγε ἐναντίαν ἀπόδειξιν, ὅθεν ἐξάγεται ὅτι εἶναι ψευδὴς ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως τῶν διαληφθέντων δικαστῶν, ἀνυποστήρικτος δὲ ἡ περὶ παραπομπῆς αἴτησις τοῦ αὐτοῦ Καλεβρᾶ·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 50, εἰς τὸ ὁποῖον παραπέμπει τὸ 64 ἄρθρον τῆς ποινικῆς δικονομίας, οἱ ἐξαιτούμενοι τὴν παραπομπὴν, ἀποτυχόντες, ὑπο-

βάλλονται εἰς χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 28 Ἰανουαρ. 1842 παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ Π. Καλεβρᾶ, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς χρηματικὴν ποινὴν δραχ. 50 καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Μαρτ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 14.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Ἐγκαςρωμένου καὶ τοῦ Βασ. Κυριαζῆ.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Μαρτ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Ἐγκαςρωμένου καὶ Βασ. Κυριαζῆ, παραςαθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ Σ. Τριανταφύλλη.

Ὁ Γεώρ. Ἐγκαστρωμένος, κάτοικος Ἀθηνῶν, μετερχόμενος τὸν ἔμπορον καὶ ἔχων ὁμόρρυθμον συνεταῖρον τὸν Βασ. Κυριαζῆν, κάτοικον Ἀθηνῶν, παύσας τὰς πληρωμάς του ἐκηρύχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5326 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐμποροδικῶν εἰς κατάσασιν πτωχεύσεως, ἥτις ἤρχισε τὴν 30 Ἰουν. 1841, καθ' ὃν χρόνον ἠρνήθη τὴν πληρωμὴν μιᾶς συναλλαγματικῆς ἐκ δραχμ. 5,395 πρὸς τὴν ἑταιρίαν Γρῆν καὶ Δίξων· ὁ διορισθεὶς ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως πράκτωρ Κ. Ἀντωνιάδης ἀνέφερε πρὸς τὸν ἐπὶ ταύτης εἰσηγητὴν τὴν κατάσασιν τῶν ὑποθέσεων τῆς πτωχεύσεως καὶ ἰδίως α. ὅτι ἡ πτώχευσις τοῦ Ἐγκαστρωμένου προέκυψεν ἐκ τῆς πτωχεύσεως ἄλλων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων οὗτος εἶχεν ἐγγυηθῆ καὶ τῶν ὁποίων τὸ χρέος δὲν ἐδυνήθη νὰ πληρώσῃ· β'. ὅτι ὁρηθεὶς Γ. Ἐγκαςρωμένος ἐνῷ ἔχῃ διάφορα ἀκίνητα κτήματα δὲν ἐδήλωσεν αὐτά· γ'. ὅτι κατὰ τὸ 1838 εἶχε κεφαλαιον ἐκ δραχ. 3,500 καὶ ἤδη δὲν φαίνεται τοῦτο. Τὴν ἔκθεσιν ταύτην διεύθυνεν ὁ εἰσηγητὴς πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, συγχρόνως δὲ καὶ οἱ δανεισταὶ Λεωνίδας Εὐμορφόπουλος καί τινες ἄλλοι κατεμήνυσαν τοὺς συνεταίρους Γ. Ἐγκαςρωμένον καὶ Βασ. Κυριαζῆν ἐπὶ δολίᾳ χρεοκοπίᾳ, ἀναφέροντες πρὸς ἀπόδειξιν διάφορα περιστατικά. Γενομένης ἀνακρίσεως καὶ ὑποβληθείσης εἰς τὸ δικαςικὸν συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τὸ ῥηθὲν συμβούλιον παρέπεμψε διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 2868 βουλεύμα-

τος τοὺς καταμηνυθέντας εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 587 §. 1 καὶ 3, 586 §. 3 καὶ 440, 594 §. 1 καὶ 593 §. 6 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ τῶν ἄρθ. 450, 56 καὶ 57 τοῦ ποιν. νόμου·

Οἱ κατηγορούμενοι ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βουλεύματος τούτου ἀ. διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου· β'. διὰ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 247 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας τὰ δικαστικὰ συμβούλια σύγκεινται ἐκ τριῶν δικαστῶν, περιλαμβανομένου τοῦ προέδρου καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐξάγεται ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἦτο συντεθειμένον κατὰ τὸν νόμον, ἂν δὲ κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν αἰτούντων τὴν ἀναίρεσιν ἔλαβον μέρος νεώτεροι κατὰ τὸν διορισμὸν δικασαὶ ἀντὶ ἀρχαιοτέρων, χωρὶς νὰ σημειωθῇ ὅτι οὗτοι ἐκωλύοντο, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν δικαστηρίου, καθότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ τὸ τοιοῦτον, ὁσάκις τὸ δικαστήριον σύγκειται ἐκ τακτικῶν δικαστῶν, ἀλλὰ μόνον ὁσάκις παραλαμβάνονται πάρεδροι, ἤ τις τῶν ἐν τῷ 278 ἄρθ. τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἀναφερομένων, ἡ δὲ προτεινομένη ἀπουσία τοῦ ἀνακριτοῦ δὲν δύναται ὡσαύτως νὰ ἀποτελέσῃ κακὴν σύνθεσιν, καθότι ὁ νόμος διατάξας ὅτι εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου περιλαμβάνεται καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐννοεῖ μόνον ὅτι ἡ σύμπραξις αὐτοῦ εἶναι ἐπιτετραμένη καὶ δὲν ἀπαγορεύεται καὶ ἐπὶ τῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὡς κελεύει τὸ 416 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις δι' ἣν οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν παρεπέμφθησαν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν προβλέπεται ἀπὸ τὰ εἰς τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς παρατιθέμενα ἄρθρα τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ ποιν. νόμου οὐδ' ἀπέδειξαν ἢ ὥρισαν οἱ ἀναιρεσείοντες τὴν κακὴν τοῦ νόμου ἐφαρμογήν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Ἐγκαστρωμένου καὶ Βασιλ. Κυριαζῆ, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 2868 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Μαρτ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 15.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Γαλαξειδίου δημοσίου κατηγόρου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Φεβρ. 1841 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Γαλαξειδίου δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Ἀπόζολος Φούσκας ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου Γαλαξειδίου, ὅτι τὴν 26 Ὀκωβρ. π. ε. ἔκλεψεν ἕνα τράγον τοῦ Ἰω. Κατζάνου, δικασθεὶς δὲ κατὰ τὴν 28 Νοεμβ, ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ εἰρημένου πταισματοδίκου ἔνοχος τῆς προσαφθείσης αὐτῷ πράξεως, καὶ κατεδικάσθη, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 693 καὶ 108 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς τριῶν ἡμερῶν κράτησιν. Τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀρ. 26 ἐζήτησεν ὁ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Γαλαξειδίου δημόσιος κατήγορος τὴν ἀναίρεσιν, διότι καταψηφισθείσης προσωπικῆς κρατήσεως 3 ἡμερῶν δὲν ἐφηρμόσθη δεόντως ὁ νόμος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ Ἀποζόλου Φούσκα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ποινὴ τῆς κλοπῆς τῆς χαρακτηριζομένης ὡς πταίσματος εἶναι, κατὰ τὸ 693 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, κράτησις ἢ πρόζιμον· ἡ δὲ προσβαλλομένη ἀπόφασις βεβαιοῖ ὅτι ὁ Ἀπόζολος Φούσκας κατέζη ἔνοχος κλοπῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία δὲν ὑπερέβαινε τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι δραχμῶν· ἑπομένως καταδικασθέντος τοῦ Α. Φούσκα διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως εἰς κράτησιν τριῶν ἡμερῶν, ἐφηρμόσθη ἐντελῶς ὁ νόμος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Γαλαξειδίου δημοσίου κατηγόρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Νοεμβ. 1841 ὑπ' ἀριθμ. 26 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Μαρτ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοζοῦ τεσσαρακοζοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 16.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Μήχου Γερομήτρου ἢ Καραμπούτζη καὶ λοιπῶν, κατοίκων τοῦ χωρίου Ξυλικοῦ τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Μαρτ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Μήχου Γερομήτρου ἢ Καραμπούτζη, Νάσου Γερογεώργη ἢ Καραμπούτζη, Γεωργ. Μήλιου καὶ Γεωργ. Γερογιάννη, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Κ. Πλατῦ διορισθέντος ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ Γεωρ. Ἀθανασίου.

Οἱ ῥηθέντες Μῆχος Γερομήτρου κλπ. παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2,766 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, τοῦ ὅτι ἐκ συςάσεως οἱ μὲν δύο πρῶτοι ἄοπλοι, οἱ δὲ τελευταῖοι ἔνοπλοι, τὴν νύκτα τῆς 12—13 Ἰουνίου π. ε. μεταβάντες εἰς τὴν περὶ τὸ χωρίον Παλαιοπαναγιὰ καλύβην τοῦ Μήτρου Βαλσαμῆ, ὅπου οὗτος κατοικεῖ, καὶ δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως εἰσελθόντες ἔκλεψαν πράγματα καὶ χρήματα αὐτοῦ ποσότητος ἀνωτέρας τῶν 400 δρ. οὐχὶ δὲ καὶ 1000 δρ. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ κακουργιοδικῶν, οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἀκόλουθον ἐτυμηγορίαν· «ναὶ, ὁ Μῆχος Γερομήτρου ἢ Καραμπούτζης, ὁ Νάστος Γερογεώργη ἢ Καραμπούτζης, ὁ Γεώρ. Μήλιου καὶ ὁ Γεώρ. Γερογιάννης, εἶναι ἔνοχοι, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν ὁμοῦ μὲ ἄλλον νὰ ἐκτελέσωσι κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1841 κλοπὴν κατὰ τοῦ Μήτρου Βαλσαμῆ καὶ ἕνεκα τούτου συνομωλόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομήν· ναὶ, ὁ Μῆχος Γερομήτρου, ὁ Νάσος Γερογεώργη, ὁ Γεώρ. Μήλιου, ὁ Γεώρ. Γερογιάννη, εἶναι ἔνοχοι ὅτι τὴν 12—13 Ἰουν. 1841 ἔλαβον ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχήν των αὐτογνωμόνως, καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Μήτρου Βαλσαμῆ κατοίκου Παλαιοπαναγιᾶς, χωρίου τῆς Βοιωτίας, κινητὰ κτήματα αὐτοῦ διὰ νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των· ὄχι, ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων δὲν ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ. ναὶ ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχ. ναὶ ἡ προσημειομένη κλοπὴ ἐπράχθη δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως εἰς τὴν κατοικουμένην καλύβην τοῦ διαληφθέντος Βαλσαμῆ· ὄχι, κατὰ τὴν ἐκπέλεσιν τῆς κλοπῆς ταύτης τινὲς ἐκ τῶν συςασιαστῶν

δεν ἦσαν ἰδίως ἐφωδιασμένοι μὲ ὅπλα· ναὶ, ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη ἐν καιρῷ νυκτός. » Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων κατεδίκασε τοὺς κατηγορηθέντας διὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1841. ὑπ' ἀρ. 56 ἀποφάσεώς του εἰς 5 ἐτῶν καὶ τριῶν ἡμερῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσαν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ὁ μὲν Μήχος Γερομήτρου καὶ ὁ Νάξος Γερογεώργη συνελήφθησαν χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὴν αἰτίαν τῆς συλλήψεώς των, οἱ δὲ Γεώργ. Μήλιος καὶ Γεώρ. Γερογιάννης ἐφυλακίσθησαν χωρὶς νὰ ἐξετασθῶσι καὶ ἐξάλησαν εἰς Σῦρον διὰ νὰ ἐξετασθῶσι χωρὶς νὰ τοὺς συγχωρηθῇ νὰ φέρωσι μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως· 2. διότι τὸ 1. ζήτημα δὲν ὥρισεν ῥητῶς καὶ ἀδιάκτως, ὅτι, ἡ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένη συνεννόησις, πρὸς ἐκτέλεσιν κλοπῆς, ἀποβλέπει τὴν αὐτὴν ἐκείνην κλοπὴν περὶ τῆς ὁποίας ἐκατηγοροῦντο οἱ ὑπόδικοι, καὶ οὕτω δὲν ἐδικάσθη παρὰ τῶν ἐνόρκων, ἂν ἡ κλοπὴ ἔγεινε ἐκ συστάσεως, ὅπως διαλαμβάνει τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων καταδικάσαν τοὺς ἀναιρεσείοντας ὡς συστασιαστὰς, ἔπραξε ὑπέρβασιν καθηκόντων, ἐπεμβὰν εἰς τὸ πραγματικὸν μέρος τῆς κατηγορίας καὶ παρεβίασε τὸ ἄρθ. 420 τῆς ποιν. δικονομίας, προσέτι παρεβιάσθη καὶ τὸ ἄρθρ. 436 τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ τὸ κύριον ζήτημα περὶ τοῦ ἂν ἐπράχθη κλοπὴ καὶ ἀκολούθως νὰ τεθῇ τὸ παρεμπίπτον ζήτημα περὶ τοῦ ἂν ἡ κλοπὴ αὕτη ἐτελέσθη ἐκ συστάσεως· 3. διότι τὸ 2, 3, 4 ζήτημα δὲν ἀναφέρουν ῥητῶς ποῖα τὰ κινητὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἐκλάπησαν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἐπρόκειτο νὰ ὁρισθῇ παρ' αὐτῶν ἂν ὑπερβαίνῃ τὰς 400 δραχ. ἢ τὰς 20· 4. διότι προσέτι οὔτε τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον ὁρίζει ποῖα πράγματα κατηγοροῦνται ὅτι ἔκλεψαν οἱ ἀναιρεσείοντες, ἐνῷ τὸ κλαπὲν πρᾶγμα ἀποτελεῖ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος· 5. διότι δὲν ἐτέθη ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἂν ἡ καλύβη ὅπου ἐπράχθη ἡ κλοπὴ ἦτον κατοικημένη, ὁ δὲ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων ἀποφασίσας οἴκοθεν τὸ τοιοῦτον· 6. διότι ἐνῷ τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς καὶ τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον ὥρισαν ῥητῶς ποῖοι ἐκ τῶν κατηγορουμένων ἔφερον ὅπλα καὶ ποῖοι ὄχι, ὅμως δὲν ἐτέθη τοιοῦτον ὡρισμένον ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, τὸ δὲ 6. ζήτημα περιέχει ἀόριστον ἐρώτησιν περὶ τοῦ ἂν τινὲς ἐκ τῶν συστασιαστῶν ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ ὅπλα· 7. διότι οὔτε ἀπὸ τὰ πρακτικὰ οὔτε ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ προϊσταμένου ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθ. 44 τῆς ποιν. δικονομίας· 8. διότι ἐπίσης δὲν ἀναφέρουν τὰ πρακτικὰ οὔτε ἡ ἀπόφασις ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀνεγνώσθη εἰς τοὺς κατηγορουμένους δημοσίως, καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 458 §. 8 τῆς ποιν. δικονομίας· 9. διότι παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 454 τῆς ποιν. δικονομίας, μὴ παραταθέντος τοῦ ἄρθρ. 57 τοῦ ποιν. νόμου, δυνάμει τοῦ ὁποίου

κατεδικάσθησαν ὅλοι ὡς αὐτουργοὶ εἰς τὴν πλήρη ποινὴν τῆς κλοπῆς τῆς ὁριζομένης παρὰ τοῦ ἄρθρου 374 τοῦ ποιν. νόμου· 10. διότι τὸ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθὲν ζήτημα περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ῥήξεως ἐτέθη ἀορίστως, ἐνῷ τὸ ἄρθ. 382 τοῦ ποιν. νόμου ὁρίζει εἰς τὶ συνίσταται ἡ ἐξωτερικὴ αὕτη ῥῆξις, ἑπομένως ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων κατέστη ἀσαφὴς καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀναιρετέα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν συνελήφθησαν χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὴν αἰτίαν τῆς συλλήψεώς των, οἱ δὲ ὅτι ἐφυλακίσθησαν ἐν Ἀθήναις χωρὶς νὰ ἐξετασθῶσι, καὶ ἀκολούθως ἐπέμφθησαν εἰς Σῦρον καὶ ἐδικάσθησαν χωρὶς νὰ τοὺς ἐπιτραπῇ νὰ φέρωσι μάρτυρας ὑπερασπίσεως, εἶναι ὅλως πραγματικοὶ, καὶ ὡς τοιοῦτοι ἐξαιροῦνται τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου τούτου·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τεθέντων ζητημάτων δηλοῦται ἀποχρώντως ἡ παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων συγχρόνως γενομένη συνεννόησις πρὸς ἐκτέλεσιν κλοπῆς, συνάμα δὲ καὶ ὁ προσδιορισμὸς τοῦ χρόνου καθ' ὃν, καὶ τοῦ προσώπου, καθ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ παρ' αὐτῶν ἡ συμφωνηθεῖσα κλοπὴ, καὶ ἑπομένως δὲν ὑπάρχει, ὡς διατείνονται οἱ ἀναιρεσείοντες, οὐδεμία ἀορισία περὶ τὴν πρᾶξιν, ἥτις πραγματικῶς ἐξετελέσθη·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ κατὰ τὴν φυσικὴν τάξιν μεταξὺ τῶν τιθεμένων ζητημάτων πρέπει νὰ προηγῆται τὸ κύριον, ὅπερ κατὰ τὸ 429 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας ὁρίζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου πρότασιν, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου σκέπτονται πρῶτον οἱ ἔνορκοι κατὰ τὸ 436 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, τοῦτο ὅμως δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐδὲ περιέχει ἔννοιαν προσακτικὴν, ὥστε ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δύναται νὰ θέσῃ τὰ ζητήματα, ὅπως κρίνῃ ἁρμόδιον·

Ἐπειδὴ τὸ βούλευμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου οἱ ἀναιρεσείοντες παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, ἀπαριθμεῖ ἓν ἕκαστον ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν κλαπέντων πραγμάτων, οὐδὲ εἶναί τις ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησις ἐγένετο περὶ αὐτῶν τῶν κατ' εἶδος πραγμάτων καὶ οὐχὶ περὶ κλοπῆς ἀφηρημένως, καὶ ἑπομένως τὰ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τεθέντα ζητήματα ἀπέβλεπον αὐτὰ ταῦτα τὰ πράγματα, ἅτινα εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν οἱ ἔνορκοι, ὅταν κατεψήφησαν εἰς τοὺς ὑποδίκους τὴν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, ἄλλως δὲ ἡ πρᾶξις αὕτη, καίτοι συμπεριλαμβάνουσα διάφορα ἀντικείμενα, εἶναι μία, καὶ δὲν διαιρεῖται εἰς τόσας κλοπὰς, ὅσα εἶναι τὰ κατ' εἶδος κλαπέντα, ἑπομένως δὲν ἐδύνατο νὰ προκύψῃ ἡ παρὰ τῶν ἀναι-

ρεσειόντων προτεινομένη ὡς πρὸς τὴν λύσιν τῶν ζητημάτων ἀντίφασις, δηλαδὴ ἐνῷ τινὲς τῶν ἐνόρκων ἤθελον εἶσθαι πεπεισμένοι περὶ κλοπῆς τοῦ δεῖνος ἀντικειμένου, οἱ ἄλλοι ἤθελον ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν κλοπὴν ἑτέρου πράγματος, διότι οὔτης τῆς πράξεως μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου, καὶ ὡρισμένης ἐκ τῆς ἀξίας τῶν κλαπέντων, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπερβαινούσης τὰς 20, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχ, καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δεύτεροι ὄφειλον νὰ κηρύξωσι τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς εἰς αὐτοὺς ἀποδιδομένης κλοπῆς, καί τοι διαφωνοῦντες τυχὸν περὶ τὰ κατὰ μέρος ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἀπήρτιζον αὐτήν·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον δὲν ὁρίζει ῥητῶς τὰ κλαπέντα πράγματα εἶναι ἐπίσης ἀνίσχυρος, διότι τὰ πράγματα ταῦτα, ὡς εἴρηται, ἀναφέρονται κατ' εἶδος εἰς τὸ βούλευμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἐγκλητήριον ϛηρίζεται, καὶ τὸ ὁποῖον εἶχον ὑπ' ὄψιν οἱ ἔνορκοι·

Ἐπειδὴ οἱ ἔνορκοι εἰς τὸ προτεθὲν αὐτοῖς πέμπτον ζήτημα, τὸ ὁποῖον περιέχει συνθέτως τήν τε ἰδέαν τῆς ἐξωτερικῆς ῥήξεως καὶ τὴν τῆς ἰδιότητος τοῦ κτιρίου, ὅπου ἡ ῥήξις ἔγινε, ἀπήντησαν καταφατικῶς εἰς τὴν δευτέραν, ὃ ἐϛὶ παρεδέχθησαν ὅτι ἡ καλύβη ἐνῇ ἐκτελέσθη ἡ κλοπὴ, ἦτο κτίριον κατοικημένον, πρόσον, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ 347 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς μὲ εἰρκτὴν τιμωρουμένης κλοπῆς, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀπεφάσισεν οἴκοθεν τὸ τοιοῦτον πραγματικὸν ζήτημα, δὲν ἔχεται ἀληθείας·

Ἐπειδὴ, καθόσον ἀφορᾷ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἐτέθη ζήτημα ὡρισμένον περὶ τοῦ τίνες ἐκ τῶν συϛασιαϛῶν ἔφερον ὅπλα καὶ τίνες ὄχι, ἀφοῦ οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν ἅπαξ ὅτι ὑπῆρξε σύϛασις, εἶναι πάντῃ ἀδιάφορος ὁ προσδιορισμὸς τίνες καὶ πόσων ἐκ τῶν συϛατιαϛῶν ἔφερον ὅπλα, οὐδ' ἔχουσιν ἄλλως οἱ ἀναιρεσείοντες συμφέρον, οὔτης κατὰ τοῦτο τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ὑπὲρ αὐτῶν, νὰ παρέξωσι λόγον ἀναιρέσεως ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ προσδιορισμοῦ ἐκείνου·

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ προϊϛαμένου τῶν ἐνόρκων ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν, καὶ ὅτι ὁ γραμματεὺς δὲν ἀνέγνωσε δημοσίως τὴν ἐτυμηγορίαν εἰς τοὺς κατηγορουμένους, δὲν ἔχονται ἀμφότεραι ἀληθείας, διότι τὰ πρακτικὰ ἀποδεικνύουσι τὸ ἐναντίον·

Ἐπειδὴ τὸ δικαϛήριον τῶν συνέδρων παρέθεσε τὰ ἀνήκοντα ἄρθρα τοῦ ποιν. νόμου, δυνάμει τῶν ὁποίων κατεδικάσθησαν οἱ ἀναιρεσείοντες, ἡ δὲ παράθεσις τοῦ 57 ἄρθ. ἦτο πάντῃ περιττὴ, κηρυχθέντων καὶ τῶν τεϛσάρων ἀναιρεσειόντων ἐνόχων κλοπῆς, καὶ καταδικασθέντων διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, ἑπομένως ἡ προτεινομένη τοῦ 454 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας παραβίασις εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος ὅτι τὸ περὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως ζήτημα ἐτέθη ἀορί-

ςως, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν προέκυψεν ἀσάφεια εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, εἶναι οὐδὲν ἧττον ἀνίσχυρος, διότι τὸ περὶ τούτου τεθὲν ζήτημα περιέχει τὸν παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον ὅρον, οὐδ' ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ νὰ τίθεται ἀναλελυμένως τὸ τοιοῦτον ζήτημα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μήχου Γερομήτρου ἢ Καραμπούτζη, Νάξου Γερογεώργη ἢ Καραμπούτζη, Γεωρ. Μήλιου καὶ Γεωργίου Γερογιάννη, κατοίκων ἁπάντων τοῦ χωρίου Ξυλικοῦ τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 56 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 45.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Μαρτίου 1841.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 17.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Φυλακτοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Νικ. Θεοδοσίου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Φυλακτοῦ Ἰωάννου καὶ Νικ. Θεοδοσίου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Γεωργ. Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος καὶ Ἰω. Τυπάλδου.

Οἱ ῥηθέντες Φυλακτὸς Ἰωάννου καὶ Νικ. Θεοδοσίου παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ὅτι τὴν 9. Μαΐου π. ε. ἐν γνώσει ὁρκισθέντες ψευδῶς ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι κακουργοδικείου ὡς μάρτυρες ὑπὲρ τοῦ Ἀθαν. Θεοχάρη, κατηγορουμένου ἐπὶ φόνῳ ἐκ προμελέτης, ἐβεβαίωσεν ψευδῆ περιστατικὰ πρὸς ὄφελος τοῦ κατηγορουμένου. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὴν 15 Δεκεμβ. 1841 οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἀκολούθως· « ναὶ ὁ Φυλακτὸς Ἰωάννου καὶ ὁ Νικ. Θεοδοσίου ἐκ Κύπρου, κάτοικοι Ἀθηνῶν, εἶναι ἔνοχοι τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 9 Μαΐου 1841 ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι κακουργιοδικείου ὡρκίσθησαν ψευδῶς ἐν γνώσει ὡς μάρτυρες ὑπὲρ τοῦ Ἀθαν. Θεοχάρη, κατηγορουμένου ἐπὶ φόνῳ ἐκ προμελέτης, καὶ ὡμολόγησαν ἐν γνώσει ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ κακουργιοδικείου ψευδὲς περιστατικὸν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου, τουτέστιν, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Ἀθαν. Θεοχάρης κατὰ τὴν 4 Ἰουλ. 1839 περὶ λύχνων ἀφὰς εὑρίσκετο εἰς τὸ καφφενεῖον τοῦ Ἀναστ. Πούλου, κείμενον κατὰ τὰ ἰχθυοπωλεῖα τῆς πό-

λεως Ἀθηνῶν. » Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 34 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τοὺς κατηγορηθέντας εἰς τὴν ποινὴν τῶν διὰ βίου δεσμῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν 23 ἔνορκοι, φρενοβλαβοῦς ὄντος τοῦ 24 Βενεδίκτου Ῥενουὰρ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῆς 16 Δεκεμβ. 1841· 2. διότι ἐσυγχωρήθη εἰς τὸν εἰσαγγελέα ν' ἀναπληρώσῃ διὰ τοῦ μάρτυρος Τσαγγαρόλου τὴν ἀπουσίαν τοῦ μάρτυρος Βαλτὰ· 3. διότι οἱ ἔνορκοι ἐρήριξαν τὴν ἐτυμηγορίαν των εἰς τὴν μαρτυρίαν ἑνὸς τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας Σακελλαροπούλου, καὶ ἐξ αὐτῆς παρανόμως ἐθεώρησαν ὅτι πηγάζει τὸ ἀδίκημα τῆς ψευδορκίας· 4. διότι τὸ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθὲν ζήτημα δὲν ἐμπεριέχεται ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2,726 βουλεύματι τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ ἑπομένως αὐτογνωμόνως ἐπροσδιώρισαν αὐτο οἱ σύνεδροι, ἐνῷ οἱ κατηγορούμενοι ἠρνήθησαν ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον ἐβεβαίωσαν δὶ ὅρκου, ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι κακουργιοδικῶν, καὶ ὡς ἀποδεικνύει ἡ φρᾶσις, « περὶ λύχνων ἀφᾶς, » τῶν καταδικασθέντων· 5. διότι ὁ μάρτυς Π. Τσαγγαρόλας προσῆψε ψευδῶς εἰς τὸν Φυλακτὸν Ἰωάννου πρᾶξιν ἐγκληματικὴν ἀπαγωγῆς γυναικὸς φυλακίσεως κτλ., καὶ οἱ κατοδικασθέντες ἐγκαλοῦσιν αὐτὸν ὡς ἐπίορκον συκοφάντην· 6. διότι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι οὔτε τὸ ὑπ' ἀριθ. 2726 βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν, οὔτε τὸ 11,556 ἐγκλητήριον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελέως περιέχει τὸ κακούργημα τῶν καταδικασθέντων, τοὐτέστι δὲν ἀναφέρει ὀνομαστὶ οὔτε προσδιορίζει τοὺς λόγους ἢ τὴν φράσιν καὶ τὰς λέξεις διὰ τὰς ὁποίας ἐγένετο ἡ καταδίωξις.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ περὶ τῆς φρονοβλαβείας τοῦ ἐνόρκου Βενεδίκτου Ῥενουὰρ πιστοποιητικὸν τοῦ διοικητικοῦ ἰατροῦ Σύρου δὲν βεβαιοῖ ἀκριβῶς τὸν χρόνον καθ' ὃν ἀνεφάνησαν εἰς αὐτὸν τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ νοσήματος αὐτοῦ, τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ ἀναφερόμενα εἰς τὰ προσαχθέντα πρακτικὰ τῆς 16 Δεκεμβ. π. ε. ἀποδεικνύουν μόνον ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν οὗτος ὑπέπεσεν εἰς νοητικήν τινα ἀλλοίωσιν, οὐχὶ ὅμως ὅτι εὑρίσκετο καὶ πρότερον εἰς τοιαύτην κατάστασιν, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς 15 Δεκεμβ. π. ε. ἡμέραν καθ' ἣν ἐδικάσθησαν οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν γίνεται περὶ τούτου κἀμμία σημείωσις, ἑπομένως τὸ μεταγενεστέρως εἰς αὐτὸν συμβὰν ἀτύχημα δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ ἄκυρον πρᾶξιν εἰς ἣν ἔλαβε μέρος ἔχων ὑγιεῖς τὰς φρένας·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δὲν προκύπτει ὡς διατείνονται οἱ ἀναιρεσείοντες, « ὅτι τὸ δικαστήριον ἐσυγχώρησεν εἰς τὸν εἰσαγγελέα ν' ἀναπληρώσῃ τὸν μάρτυρα Βαλτᾶν διὰ τοῦ μάρτυρος Τσαγγαρόλα, » ἑπομένως ὁ λόγος οὗτος δὲν εἶναι ἀληθής·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον οἱ ἔνορκοι δύνανται νὰ σχηματίσωσι τὴν πεποίθησίν των ἐκ τῶν εἰς αὐτοὺς ὑποβεβλημένων νομίμων ἀποδείξεων, χωρὶς διάκρισιν ἂν ἡ ἀπόδειξις εἶναι τῆς ὑπερασπίσεως ἢ τῆς κατηγορίας, ἑπομένως ὁ λόγος, ὅτι οἱ ἔνορκοι ἐστήριξαν τὴν ἐτυμηγορίαν των εἰς τὴν μαρτυρίαν ἑνὸς τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας, εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου δὲν ἐπανελήφθη τὸ περιστατικὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ ἐπὶ ψευδορκίᾳ καταδίωξις τῶν ἀναιρεσειόντων, τὸ περιστατικὸν τοῦτο ὅμως ἀναφέρεται ἀποχρώντως καὶ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ εἰς τὸ σύνολον τοῦ βουλεύματος, καθότι ἀμφότερα τὰ ἔγγραφα ταῦτα φέρουσι ῥητῶς, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ὁρκισθέντες ὡς μάρτυρες κατέθεσαν ψευδῶς ὑπὲρ τοῦ ἐπὶ φόνῳ ἐγκαλουμένου Ἀθανασ. Θεοχάρη, ὅτι οὗτος τὴν ἑσπέραν τῆς 4 Ἰουλ. 1839 περὶ τὴν 7 1|2 ὥραν μ. μ. εὑρίσκετο εἰς τὸ καφφενεῖον τοῦ Ἄνας. Πούλου εἰς Ἀθήνας, ἑπομένως ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων θέσας εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ ζήτημα συμφώνως μὲ τὸ ῥηθὲν περιστατικὸν τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχεται εἰς τὸ βούλευμα καὶ εἰς τὸ ἐγκλητήριον, συνεμορφώθη ἐντελῶς μὲ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ τεθὲν ζήτημα ὑπάρχουσα φράσις περὶ λύχνων ἀφᾶς εἶναι ταὐτοσήμαντος μὲ τὴν εἰς τὸ βούλευμα περιεχομένην ὅτι δηλ. ἡ ὥρα ἦτον ἐκείνη καθ' ἣν ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι μετηλλάχθησαν αὐθαιρέτως αἱ λέξεις τῶν κατηγορουμένων εἰς τὸ ζήτημα, εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσειόντων ὅτι ὁ μάρτυς Παναγ. Τσαγγαρόλας προσῆψε ψευδῶς εἰς τὸν Φυλακτὸν Ἰωάννου πρᾶξιν ἐγκληματικὴν ἀπαγωγῆς γυναικὸς φυλακίσεως κλπ., καὶ οἱ καταδικασθέντες ἐγκαλοῦσιν αὐτὸν ὡς ἐπίορκον καὶ συκοφάντην, εἶναι ἀναπόδεικτος, ἐκτὸς δὲ τούτου μὴ στηριζόμενος εἰς κάμμίαν παραβίασιν νόμου ἢ τύπου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Φυλακτοῦ Ἰωάννου καὶ Νικ. Θεοδοσίου, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1841 ὑπ' ἀρ. 34 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 31.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Μαρτίου 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

γ.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 18.

Περὶ αἰτήσεως παραπομπῆς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ ῥηθεὶς εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 13,467 ἐγγράφου του ἐκθέτει, ὅτι κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐκλάπησαν εἰς χωρίον τοῦ Ἀλμυροῦ, ὑπαγόμενον εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Ἐπικράτειαν, πράγματα καὶ χρήματα, σημαντικοτάτης ἀξίας, τοῦ Στέργιου Βλαχοποιμένος, ὑπηκόου Ὀθωμανοῦ, ἡ κλοπὴ αὕτη ἀνηγγέλθη εἰς τὴν εἰσαγγελίαν τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ἡ ὁποία, λαβοῦσα ὑπονοίας κατὰ τῶν Ἀριστείδη Χρυσοβέργη, Λογοθέτου Γεωργίου καὶ λοιπῶν, διέταξε νὰ γίνωσι κατ' οἶκον ἔρευναι, κατὰ συνέπειαν τῶν ὁποίων κατεσχέθησαν πράγματα καὶ χρήματα ὡς πειστήρια, ἀναγόμενα εἰς τὴν κλοπὴν· περὶ τῆς ὁποίας ὁ λόγος. Ἐνῷ ἡ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀνάκρισις ἐπροόδευσε, παρακολουθοῦσα τὰ ἴχνη τῆς πράξεως, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐπληροφορήθη ὅτι περὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποθέσεως διεξήγετο ἀνάκρισις παρὰ τῶν ἐν Λαμίᾳ ἀνακριτικῶν Ἀρχῶν κατ' ἄλλων προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ὡς συνένοχοι εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην· Ὅθεν συνενοηθεὶς μετὰ τοῦ ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ἐπροσκάλεσε βούλευμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκηρύχθησαν ἀναρμόδιοι αἱ ἐνταῦθα ἀνακριτικαὶ Ἀρχαὶ καὶ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἰς τὸν ἐν Λαμίᾳ εἰσαγγελέα. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ βουλεύματος αὐτοῦ, ἔγραψε εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις διεξήγαγε τὴν ἀνάκρισιν καὶ εἰς τὸν γραμματέα τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦσαν κατὰ τὸν νόμον παρακατατεθειμένα τὰ πειστήρια, νὰ παραδώσῃ ταῦτα εἰς τὴν ἐνταῦθα μοιραρχίαν διὰ νὰ τὰ ἀποσείλῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν Λαμίαν, ὅπου συγχρόνως διετάχθη ἡ μεταγωγὴ τῶν ὑποδίκων, καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς δικογραφίας· κατὰ συνέπειαν τῆς παραγγελίας ταύτης παρέδωκαν οἱ διαληφθέντες ὑπάλληλοι τὰ πειστήρια εἰς τὴν ἐνταῦθα μοιραρχίαν καὶ σφραγισθέντα παρὰ τῶν ἰδίων ἀκριβέστατα καὶ ἀσφαλέστατα ἀπεστάλησαν ἀπὸ σταθμὸν εἰς σταθμὸν εἰς τὸν ἐν Λαμίᾳ εἰσαγγελέα, ὁ ὁποῖος τὰ ἀπέστειλεν ἐσφραγισμένα εἰς τὸν αὐτόθι ἀνακριτὴν, ὅστις τῷ ἀνήγ-

γειλεν ὅτι ὑπάρχει ἔλλειψίς τις εἰς τὰ πειστήρια περὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο λόγος εἰς τὸν κατάλογον. Ὁ ἐν Λαμίᾳ εἰσαγγελεὺς ἐνήργησε ἀμέσως διαφόρους ἐξετάσεις πρὸς βεβαίωσιν αὐτῆς τῆς ὑπεξαιρέσεως εἰδοποιήσας καὶ τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν· ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ ἐν Λαμίᾳ εἰσαγγελεὺς, ἐπροκάλεσεν ἀπὸ τὸ ἐκεῖ δικαστικὸν συμβούλιον βούλευμα ὑπ' ἀρ. 22 διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ῥηθὲν συμβούλιον παρέπεμψε τὴν περὶ ὑπεξαιρέσεως ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, θεωρῆσαν ἀναρμοδίας τὰς κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν ἀνακριτικὰς Ἀρχάς·

Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐκηρύχθη ἐπίσης καὶ τοῦτο ἀναρμόδιον. Διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἀμφισβητεῖται ἡ ἁρμοδιότης μεταξὺ τῶν ἐν Λαμίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις ἀνακριτικῶν Ἀρχῶν, ὁ ῥηθεὶς παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζητήσατο τὸν κανονισμὸν τῆς ἁρμοδιότητος.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἀμφότερα τὰ δικαστικὰ συμβούλια τῶν τε ἐν Λαμίᾳ καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἔσπευσαν νὰ κηρυχθῶσιν ἀναρμόδια ὡς πρὸς τὴν γενομένην ὑπεξαίρεσιν μέρους τῶν πεισηρίων τῆς κατὰ τῶν Ἀριστείδου Χρυσοβέργη, Λογοθέτου Γεωργίου καὶ λοιπῶν ἐπὶ κλοπῇ δίκης, πρὶν εἰσέτι δεόντως συμπληρωθῇ ἡ ἀνάκρισις περὶ τῆς πράξεως ταύτης καὶ βεβαιωθῇ ἡ ἰδία αὐτῶν ἀναρμοδιότης, καὶ οὕτω διεκόπη ἡ ἐνέργεια τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ὡς πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν αὐτουργῶν τῆς ῥηθείσης πράξεως καὶ τὴν καταδίωξιν αὐτῶν, ἑπομένως καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ κανονίσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν ἀμφισβητουμένην ἁρμοδιότητα·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης ἁρμόδιοι ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι εἶναι, καθόσον τοῦτο δύναται ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ προσδιορισθῇ οἱ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικείου, διότι, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν διαταγὴν τῆς συνοδεύσεως τῆς ἐνταῦθα μοιραρχίας ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. 1842, τὰ ῥηθέντα πεισήρια διῆλθον ὅλους τοὺς διαφόρους σταθμοὺς μέχρι τοῦ μόλου πλησίον τῆς Λαμίας ἔχοντα ἀλυμάντους τὰς ἐπιτεθείσας σφραγίδας, ἑπομένως τεκμαίρεται ὅτι ἡ ὑπεξαίρεσις ἐγένετο μεταξὺ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Μόλου καὶ τῆς Λαμίας τοσοῦτον μᾶλλον, ὁ ἐν Λαμίᾳ εἰσαγγελεὺς πρῶτος ἐπαρατήρησεν « τριμμένην ὀλίγον τὴν μίαν σφραγίδα· » κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 29 τῆς ποιν. δικονομίας πρὸς τὸ ἀνακρίνειν καὶ δικάζειν εἶναι ἁρμόδιοι καὶ ὑπόχρεοι οἱ κατὰ τὸν τόπον ὅπου συνέβη ἡ πρᾶξις ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι.

Διὰ ταῦτα, κανονίζον τὴν ἀμφισβητουμένην ἁρμοδιότητα καὶ θεωροῦν ὡς μὴ γενόμενον τὸ ἀπὸ 9 Φεβρ. 1942 καὶ ὑπ' ἀρ. 22 βούλευμα τοῦ συμ-

βουλίου τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν καὶ τοὺς κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους ἁρμοδίους πρὸς τὸ ἀνακρίνειν καὶ ἐκδικάζειν τὴν περὶ τῆς ὑπεξαιρέσεως δίκην μέρους τῶν πεισηρίων τῆς κατὰ τῶν Ἀριστείδου Χρυσοβέργου, Λογοθέτου Γεωργίου καὶ λοιπῶν ἐπὶ κλοπῇ δίκης, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Μαρτ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 19.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῶν Ἀδελφῶν Εὐσαθίου καὶ Ἀντωνίου Παππᾶ Ἀνδριοπούλου, κατοίκων Ἀθηνῶν.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν ἀδελφῶν Εὐσαθίου καὶ Ἀντ. Παππᾶ Ἀνδριοπούλου, κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Γεωργ. Ἀθανασίου καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Οἱ ῥηθέντες Εὐστάθιος καὶ Ἀντ. Παππᾶ Ἀνδριοπούλου ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ κακουργιοδικῶν, ὅτι ἔκλεψαν ἀπὸ τὸν Νοέμβριον μῆνα 1840 μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1841 ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐμπορικοῦ καταστήματος τῶν κυρίων των Βρουνὼ Φιλίππου, Τουσσὲν Δελωρῆ καὶ Ἀλφόνσου Μιχελὼν, ἐμπόρων Γάλλων, διάφορα πράγματα καὶ πραγματείας, ἀφαιρέσαντες αὐτὰ κατὰ τρεῖς ἢ περισσοτέρας φορὰς, ὅτι ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων διὰ μιᾶς ἀντικειμένων ὑπερβαίνει ὡς ἑκάστην τῶν τριῶν κλοπῶν τὸ ποσὸν τῶν 20 δραχ. καὶ ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἔπραξαν τὰς κλοπὰς ταύτας ὄντες ὑπηρέται εἰς τὸ κατάστημα τῶν εἰρημένων ἐμπόρων. Τὸ δικαστήριον δικάσαν καὶ λαβὸν ὑπ'ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω· «ναὶ ὁ Εὐσάθιος καὶ Ἀντ. Παππᾶ Ἀνδριόπουλοι, εἶναι ἔνοχοι τοῦ ὅτι ἀπὸ τὸν Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1840 μέχρι τοῦ Ἰουν. μηνὸς τοῦ ἔτους 1841 ἔκλεψαν ἐκ διαλειμμάτων ἀπὸ τὸ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν ἐμπορικὸν κατάστημα τῶν Κ. Κ. Βουρνὼ Φιλίππου, Τουσσὲν Δελωρῆ καὶ Ἀλφόνσου Μικελὼν, ἐμπόρων Γάλλων, διάφορα πράγματα καὶ πραγματείας τῶν αὐτῶν ἐμπόρων·

ναι, ἡ ὑφαίρεσις αὕτη ἐπράχθη κατὰ τρεῖς τοὐλάχιστον διαφόρους κλοπάς· ναι, ἑκάστη τῶν τριῶν τούτων κλοπῶν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι δρχ.· ναὶ, καθ' ὃν καιρὸν ἐπράχθησαν αἱ ἀνωτέρω τρεῖς κλοπαὶ ὁ Εὐσάθ. Παππᾶ Ἀνδριόπουλος ἦτον ὑπηρέτης τῶν εἰρημένων ἐμπόρων, ὄχι, καθ' ὃν καιρὸν ἐπράχθησαν αἱ ἀνωτέρω τρεῖς κλοπαὶ, ὁ Ἀντ. Παππᾶ Ἀνδριόπουλος δὲν ἦτον ὑπηρέτης τῶν εἰρημένων ἐμπόρων· » κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου ἐ. ἐ. ὑπ' ἀριθ. 61 ἀποφάσεώς του τοὺς κατηγορηθέντας, τὸν μὲν Εὐσάθ. Παππᾶ Ἀνδριόπουλον εἰς πέντε ἐτῶν καὶ τριῶν ἡμερῶν εἱρκτὴν, τὸν δὲ Ἀντ. Παππᾶ Ἀνδριόπουλον εἰς πέντε ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἡ ἔκθεσις τῆς αὐτοψίας τοῦ ἀνακριτοῦ Κ. Βελισσαρίου περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κιβωτίου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων, καθὼς καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ ἐκθέσεις δὲν ἀνεγνώσθησαν παντάπασιν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐναντίον τῶν ἄρθ. 458 ἀρ. 17, 425 καὶ 393 τῆς ποιν. δικονομίας· 2. διότι ὁ διερμηνεὺς Ἀλέξ. Αιβανὸς δὲν παρευρέθη εἰς τὸ ἀκροατήριον μέχρι τέλους τῆς συζητήσεως, ἐναντίον τῶν ἄρθρ. 392 καὶ 130 τῆς αὐτῆς δικονομίας· 3. διότι ὁ αὐτὸς διερμηνεὺς δὲν ἀπεδείχθη οὔτε ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, ἂν ἔχῃ τὴν νόμιμον ἡλικίαν, ἑπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τοιοῦτος, καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ ἄρθρ. 458 ἀρ. 15 τῆς ποιν. δικονομίας· 4. διότι οἱ ἔνορκοι ὑπερέβησαν τὰ καθήκοντά των ἀποβλέψαντες εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως λαβόντες καὶ διασκεφθέντες τὸν ποιν. νόμον ὡς πρὸς τὸ μέτρον τῆς ποινῆς· 5. διότι παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 458 §. 15 τῆς ποιν. δικονομίας· καθότι ὁ μάρτυς Μεσελὼν ἀμαθὴς ὢν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐξετάσθη ἄνευ διερμηνέως· 6. διότι οὔτε τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα, οὔτε ἡ ἐτυμηγορία αὐτῶν διαλαμβάνουσιν ἀκριβῶς καὶ ὀνομαστὶ τὰ κλαπέντα πράγματα, καὶ ἑπομένως ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι πράξεως μὴ ὁρισθείσης ἀκριβῶς καὶ συγκεκριμένως, ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 429 τῆς ποιν. δικονομίας· 7. διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν προσδιορίζει θετικῶς τὰς κλοπὰς, ἀλλ' ἀναφέρει αὐτὰς ἀμφιβόλως διὰ τῆς λέξεως τοὐλάχιστον καὶ ἐπὶ ἀμφιβόλου πεποιθήσεως δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ οὔτε καταδίκη· 8. διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀναφέρει ἐὰν ἡ κλοπὴ ἐγένετο ἐκ συστάσεως καὶ μένει ἀσαφὲς καὶ ἄδηλον, ἐὰν ἑκάστη τῶν τριῶν κλοπῶν, ἀνάγεται συγχρόνως εἰς ἑκάτερον τῶν κλεπτῶν, ἢ ἐὰν ἑκάτερος αὐτῶν ἰδιαιτέρως ἔκλεψεν αὐτὰς, καὶ ἐὰν ἀμφότεροι καὶ τὰς τρεῖς τοὐλάχιστον ὁμοῦ, ἢ ἰδιαιτέρως ἑκάτερος, καὶ τὶς ἐκ τῶν δύο ὡρισμένως. ἑπομένως ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀσαφὴς καὶ ἀτελὴς καὶ ἡ γενομένη καταδίκη στερεῖται βάσεως ὀρθῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Αν. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 17 ἀρ. τοῦ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἡ παράβασις τύπου τινὸς τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατετταγμένου, ἡ δὲ ἀνάγνωσις τῶν ἐκθέσεων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δὲν διατάττεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τύπος οὐσιώδης, καθότι τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑπάρχοντα ἐντὸς τοῦ φακέλλου δύνανται νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ οἱ κατηγορούμενοι, καὶ οἱ σύνεδροι, καὶ οἱ ἔνορκοι, καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσιν αὐτῶν, ἂν κρίνωσι ταῦτα ἀναγκαῖα πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἑπομένως καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἀνεγνώσθη ἐπὶ ἀκροατηρίου ἡ ἔκθεσις τῆς αὐτοψίας τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ αἱ λοιπαὶ ἐκθέσεις, ἡ ἔλλειψις αὕτη δὲν ἰσχύει πρὸς ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως·

Ἐπειδὴ τὸ 130 καὶ ἑπόμ. ἄρθρα τῆς ποιν. δικονομίας διατάττοντα τὸν διορισμὸν διερμηνέως, δὲν διατάττουσι καὶ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαμονὴν τοῦ αὐτοῦ διερμηνέως μέχρι τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως, καθότι χρείας τυχούσης δύναται τὸ δικαστήριον νὰ διορίσῃ ἄλλον ἀντὶ τοῦ ἀναχωρήσαντος· ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ διερμηνεὺς Ἀλέξανδ. Λιβανὸς δὲν παρευρέθη εἰς τὸ ἀκροατήριον μέχρι τέλους τῆς συζητήσεως εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ διορισθέντος παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων διερμηνέως καὶ ὁρκισθέντος κατὰ τὸν νόμον, χωρὶς νὰ κάμωσι κάμμίαν παρατήρησιν οἱ κατηγορούμενοι ὡς πρὸς τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα αὐτοῦ, ὑπάρχει τεκμήριον, ὅτι ὁ διορισθεὶς διερμηνεὺς εἶχεν ὅλα τὰ νόμιμα προσόντα, οὐδ' ἀπέδειξαν τὸ ἐναντίον οἱ ἀναιρεσείοντες· ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ διερμηνεὺς δὲν εἶχε τὴν νόμιμον ἡλικίαν εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος εἶναι ψευδὴς καὶ ἀναπόδεικτος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, γίνεται δῆλον, ὅτι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεως ἐδόθη διερμηνεὺς εἰς τὸν μάρτυρα Μισελὼν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀναχωρήσαντος τοῦ διερμηνέως, ἐρωτήθη ὁ μάρτυς παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως, ἂν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅ,τι θέλει τὸν ἐρωτήσει εἰς τὴν Ἑλλην. γλῶσσαν, καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐννοεῖ μὲν τὴν Ἑλλην. γλῶσσαν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ἐλευθέρως, ἀκολούθως δὲ ἐρωτηθεὶς Ἑλληνιστὶ ἀπεκρίθη εὐκρινῶς· ἑπομένως μὴ οὔσης πλέον ἀναγκαίας τῆς παρουσίας τοῦ διερμηνέως δὲν παρεβιάσθησαν αἱ ἀφορῶσαι τὸν διορισμὸν διερμηνέως διατάξεως τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελέως καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, τὸ κύριον ζήτημα στηρίζεται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πρότασιν, ἑπομένως δὲν παρεβιάσθησαν, ὡς διατείνονται οἱ ἀναιρεσείοντες, αἱ διατάξεις τοῦ 429 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, οὐδ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ

κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι πράξεως μὴ ὁρισθείσης ἀκριβῶς καὶ συγκεκριμένως, καθότι ἡ μὲν πρᾶξις, τοὐτέστιν ἡ ἀπιδιδομένη εἰς αὐτοὺς κλοπὴ προσδιορίζεται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν, κατά τε τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον, τὰ δὲ κλαπέντα ἀντικείμενα διαλαμβάνονται ὀνομαστὶ εἰς τὸ σῶμα τοῦ βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, τῶν ὁποίων κοινοποιηθέντων κατὰ τὸν νόμον εἰς τοὺς κατηγορουμένους καὶ ἀναγνωσθέντων εἰς τὸ ἀκροατήριον, πρὸς τούτοις δὲ ἐγχειρισθέντων μετὰ τὴν συζήτησιν εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἕπεται ὅτι οἱ ἔνορκοι ἔλαβον πλήρη γνῶσιν τῶν συνιστώντων τὴν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς ἀντικειμένων, καὶ ἀπεφάνθησαν ἐν πλήρῃ πεποιθήσει περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν καὶ ἂν δὲν ἔφερον ταῦτα ὀνομαστὶ καθ' ἓν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν οὔτε ἦτον δυνατὸν νὰ προκύψῃ ἄτοπόν τι κατὰ τὴν ψηφοφορίαν τῶν ἐνόρκων, καθότι ἡ κλοπὴ εἶναι ἀδιαίρετος πρᾶξις καὶ ἀρκούντως ὁρίζεται διὰ τῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων, ἐὰν δὲ οἱ μὲν τῶν ἐνόρκων ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἔκλεψαν τινὰ ἐκ τῶν πραγμάτων τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἀξία ὑπερέβαινεν τὰς 400 δραχ., οἱ δὲ ὅτι ἔκλεψαν ἄλλα τῆς αὐτῆς ἀξίας, καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ὤφειλον ν' ἀποφανθῶσιν, ὡς ἔπραξαν, ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτοὺς ἀδιαιρέτου πράξεως, ἑπομένως καὶ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία δὲν διαλαμβάνει ἀκριβῶς καὶ ὀνομαστὶ τὰ κλαπέντα ἀντικείμενα εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία διαλαμβάνουσα, ὅτι ἑκάτερος τῶν κατηγορουμένων ἔπραξε τὴν ἀποδιδομένην εἰς αὐτὸν ὑφαίρεσιν κατὰ τρεῖς τοὐλάχιστον κλοπάς, προσδιορίζει ἀποχρώντως τὴν πρᾶξιν καὶ τοὺς πράξαντας καὶ δὲν ἀφίνει παραμικρὰν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων· ἑπομένως οἱ λόγοι ὅτι ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀσαφὴς καὶ ἀτελὴς καὶ ὅτι ἡ γενομένη καταδίκη στερεῖται βάσεως, εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῶν ἀδελφῶν Εὐσαθίου καὶ Ἀντ. Παππᾶ Ἀνδριοπούλου, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 61 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 41.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Μαρτ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 20.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Εὐαγγελῆς χήρας Ἰω. Ῥαμογιάννη καὶ τῆς Ἑλένης Στέργιου Πλάτζικα.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 200.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ.

Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πηλλήκα, Μ. Ρενιέρη καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέζα·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Μαρτ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς Εὐαγγελῆς χήρας Ἰω. Ῥαμογιάννη καὶ τῆς Ἑλένης Στέργιου Πλάτζικα, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Αἱ ῥηθεῖσαι Εὐαγγελῆ Στέργιου Πλάτζικα χήρα τοῦ Ἰωάν. Ῥαμογιάννη καὶ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἑλένη, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ κακουργιοδικῶν, ὅτι τὴν 12 Νοεμβ. 1840 εἰς θέσιν Χαντάκια τοῦ χωρίου Ἐμπεσοῦ τοῦ δήμου Ἰδομένης, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισαν καὶ ἐξετέλεσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἰω. Ῥαμογιάννη, ἀφοῦ οὗτος ἠρέθισε καὶ παρώργισεν αὐτάς. Κηρυχθεῖσαι δὲ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχοι τῆς εἰρημένης πράξεως, κατεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 47 ἀποφάσεως εἰς 10 ἐτῶν δεσμὰ, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 293 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου. Τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ἐζήτησαν αἱ καταδικασθεῖσαι τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι παρεβιάσθη ἡ δημοσιότης, καθότι κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν τοῦ νόμου, τὸ δικαστήριον, εἰς δίκην ἐπὶ φόνῳ, παρεδέξατο τὴν αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως νὰ δικασθῇ ἡ κατηγορία κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ ἐκ τούτου ἀφῃρέθη παρὰ τῶν κατηγορουμένων τὸ μέγα πλεονέκτημα τοῦ νὰ δείξωσι τὴν ἀθωότητά των εἰς τὸ κοινὸν καὶ νὰ ἔχωσι τὸ ὑποστήριγμα τῆς κοινῆς γνώμης· 2. διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεγνώσθη ἡ ὑπ' ἀρ. 46 προδικαστικὴ ἀπόφασις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐνῷ ἔπρεπε ν' ἀπαγγελθῇ δημοσίως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειουσῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 78 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐναπόκειται εἰς τὰ δικαστήρια, ὅταν ἡ δημοσία συζήτησις εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν ἢ εἰς τὴν χρηστοήθειαν, νὰ κάμνωσι τὴν συζήτησιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀκούσωσι τοὺς δικαζομένους καὶ τὸν εἰσαγγελέα καὶ νὰ ἐκδώσωσι περὶ τούτου αἰτιολογημένην ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν πρέπει ν' ἀπαγγείλωσιν ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων διέταξε τὴν κεκλεισμένην τῶν θυρῶν συζήτησιν τῆς κατὰ τῶν ἀναιρεσειουσῶν κατηγορίας, ἀφοῦ ἠκροάσθη τοὺς συνηγόρους αὐτῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἐξέδωκεν περὶ τούτου αἰτιολογημένην καὶ ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ εἶναι ἀρχὴ τῆς τε πολιτικῆς καὶ ποιν. δικονομίας, ὅτι ἄνευ ἐννόμου συμφέροντος δὲν συγχωρεῖται κανὲν ἔνδικον μέσον· ἔννομον δὲ συμφέ-

ρον τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑπάρχει τότε μόνον ὅταν τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐμπεριέχει ἐπιβλαβῆ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα διάταξιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ὑπ' ἀρ. 46 ἀπόφασις τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων τὴν ὁποίαν προσβάλλουσιν ἤδη αἱ ἀναιρεσείουσαι, ἀπαγορεύσασα εἰς τὸν εἰσαγγελέα τὴν ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων ἀνάγνωσιν τῆς ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν ληφθείσης ἐξομολογήσεως τῆς μάρτυρος Αἰκατερίνης τῆς Σουρλομάρως, ἀπεφασισε σύμφωνα μὲ τὰς αἰτήσεις τῶν ἀναιρεσειουσῶν, αἵτινες ἑπομένως δὲν ἔχουν κἀνὲν ἔννομον συμφέρον νὰ τὴν προσβάλλωσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Εὐαγγελῆς χήρας Ἰω. Ῥαμογιάννη καὶ τῆς Ἑλένης Στέργιου Πλάτζικα, κατοικουσῶν εἰς Ἐμπεσὸν χωρίον τοῦ δήμου Ἰδομένης, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 46 καὶ 47 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων καὶ καταδικάζει τὰς ἀναιρεσειούσας εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Μαρτ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 21.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰακώβου Μιχαὴλ Τζαγγλῆ.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 314.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰακώβου Μιχαὴλ Τζαγγλῆ παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρηξουσίου του δικηγόρου Λ. Μελᾶ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ ἐν Σύρῳ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 59 καὶ ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1842 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν Ἰάκωβον Μιχ. Τζαγγλῆ κηρυχθέντα διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἔνοχον « ὅτι τὴν 26—27 Σεπτεμβρ. 1841 ἐν Ἀθήναις ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Γεωρ. Ἀγγέλου ξένα κινητὰ κτήματα αὐτοῦ διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ὅτι τῶν κλαπέντων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 20 δρ., καὶ ὅτι ἔπραξε τὴν κλοπὴν ταύτην ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ ῥήξεως ἑνὸς κιβωτίου ἀνήκοντος εἰς τὸν Γ. Ἀγγέλου καὶ εὑρισκομένου ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἰακώβου Μ. Τζαγγλῆ, ἐν ᾧ κατῴκει οὗτος ὁ Τζαγγλῆς,» εἰς πέντε ἐτῶν καὶ 3 ἡμερῶν εἱρκτὴν ὡς παραβιάσαντα τὰ ἄρθ. 371, 374 §. 3 καὶ 376 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν τὴν 5 Ἰανουαρ. 1842 ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς Ι. Μ. Τζαγγλῆς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι, ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς ἐτυμηγορίας προκύπτει, τὸ λεγόμενον κλαπὲν κιβώτιον ὑπῆρχε καὶ πρὸ τῆς πράξεως ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου καὶ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὥστε ἐσφαλμένως ἐχαρακτηρίσθη καὶ ἐτιμωρήθη ἡ πρᾶξις ὡς κλοπὴ, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπεξαίρεσις καὶ νὰ ἐφαρμωσθῇ τὸ ἄρθ. 388 τοῦ ποιν. νόμου· 2. διότι διακοπείσης τῆς συζητήσεως καὶ διαληθείσης πρὸς ὥραν τινὰ τῆς συνεδριάσεως, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται, δὲν βεβαιοῦται ἂν ἐπαναληφθείσης τῆς συνεδριάσεως ἦσαν παρόντες ὅλοι οἱ ἔνορκοι, ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνήγορός του, ἐνῷ τὰ πρακτικὰ, ἡ μόνη νόμιμος ἀπόδειξις τῆς τηρήσεως τῶν τύπων, ἔπρεπε νὰ φέρουν τὴν τοιαύτην βεβαίωσιν, ἡ δὲ σιωπὴ των γεννᾶ τεκμήριον ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος· 3. διότι ἡ ἐτυμηγορία φέρουσα ὅτι ἐκλάπησαν κινητὰ κτήματα δὲν ὁρίζει ταῦτα, καὶ ἑπομένως οὗτα ἀόριστος δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις ὁριστικῆς καταδίκης, ὥστε εἶναι ἀναιρετέα αὐτή τε καὶ ἡ ἐπὶ αὐτῆς στηριχθεῖσα ἀπόφασις· 4. διότι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἄρθ. 374 §. 3 τοῦ ποινικ. νόμου, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ νὰ γενῇ ῥῆξις εἰς κατοικημένον κτίριον, ἐνῷ ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας προκύπτει ὅτι ἡ ῥῆξις ἔγεινε εἴς τι κιβώτιον· 5. διότι ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας προκύπτει ὅτι εἰς τὸ ἐργαστήριον κατῴκει μόνος ὁ ἀναιρεσείων, ὥστε ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη κατ' αὐτοῦ τὸ ἄρθ. 374 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον τιμωρεῖ τὸν κλέπτην αὐστηρῶς μόνον διότι δεικνύει τόσην τόλμην καὶ ἀναίδειαν ὥστε ἀποφασίζει νὰ εἰσέλθῃ εἰς ξένην οἰκίαν καὶ μάλιστα διὰ ῥήξεως καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἐνοικούντων, περιστάσεις, αἵτινες ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὔτε ἔλαβον οὔτε ἠδύνατο νὰ λάβωσι χώραν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἐξ αὐτῆς τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων προκύπτει, ὅτι τὸ κλαπὲν παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος κιβώτιον ὑπῆρχε καὶ πρὸ τῆς πράξεως τῆς κλοπῆς εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, καὶ ἑπομένως κακῶς ἐχαρακτηρίσθη παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἡ πρᾶξις αὕτη ὡς κλοπὴ, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων βεβαιοῖ μόνον ὅτι «ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη διὰ τῆς ῥήξεως ἑνὸς κιβωτίου ἀνήκοντος εἰς τὸν εἰρημένον Γεώργ. Ἀγγέλου καὶ εὑρισκομένου ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἰακώβου Μ. Τζαγκλῆ, ἐν ᾧ ἐργαστηρίῳ κατῴκει ὁ τελευταῖος οὗτος,» ἐκ δὲ τούτου δὲν ἕπεται ἀναγκαίως καὶ ὅτι τὸ κιβώτιον ἦτον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἰακώβου Μ. Τζαγκλῆ·

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς 2 Ἰανουαρ. 1842 τοῦ ἐν Σύρῳ κακουργιοδικείου φέρουν μὲν ὅτι διακοπείσης τῆς συζητήσεως οἱ ἔνορκοι

ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ δὶ αὐτοῦς προσδιωρισμένον δωμάτιον, χωρὶς νὰ κάμνουν ῥητὴν μνείαν ὅτι ἐπαναληφθείσης τῆς συζητήσεως οἱ ἔνορκοι κατέλαβον ἐκ νέου τὰς ἕδρας των, τοῦτο ὅμως περιέχεται σιωπηλῶς εἰς τὴν φράσιν · *ἐπανελήφθη ἡ συζήτησις*» τούτέστι κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν καθ' ἣν καὶ ἤρχισε καὶ προϋποτίθεται ἀπὸ ὅλας τὰς μεταγενεστέρας πράξεις τοῦ κακουργιοδικείου εἰς ἃς ἔλαβον μέρος οἱ ἔνορκοι καὶ τὰς ὁποίας ἀναφέρουν τὰ ῥηθέντα πρακτικά·

Ἐπειδὴ προσέτι τὰ ῥηθέντα πρακτικὰ δὲν φέρουν ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνήγορος αὐτοῦ, ὥστε τεκμαίρεται ὅτι ἦσαν παρόντες ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς δίκης, ἑπομένως ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ τὸ ὑπ' ἀρ. 2795 καὶ ἀπὸ 2 Ὀκτωβρ. 1841 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἀνεγνώσθη ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως καὶ παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, ἀναφέρει ῥητῶς τὰ διάφορα εἴδη τὰ ὁποῖα ἐκλάπησαν ἐκ τοῦ κιβωτίου τοῦ Γεωρ. Ἀγγέλου, ὥστε οὔτε περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἂν τὰ τεθέντα ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους φέρουν μόνον περιληπτικῶς ὅτι «ὁ Ἰάκωβος Μ. Τζαγκλῆς εἶναι ἔνοχος ὅτι ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως, καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα . . . ξένα κινητὰ κτήματα αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων δὲν ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχμὰς,» οὔτε τὰ ζητήματα ἦσαν διὰ τοῦτο ἀόριστα, διότι ἡ κλοπὴ ἂν καὶ περιλαμβάνῃ διάφορα πράγματα ἀποτελεῖ μολονοτοῦτο μίαν ἀδιαίρετον πρᾶξιν καὶ ὄχι τόσας κλοπὰς ὅσα τὰ καθ' ἕκαστα ἐκ τῶν πραγμάτων, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀρκούντως εἶναι ὡρισμένη ἐκ τῆς ἀξίας τῶν κλαπέντων πραγμάτων (μολονότι ἤθελον εἶσθαι πληρέστερα καὶ ἀκριβέστερα τὰ ζητήματα, ἂν ἀναφέροντο ῥητῶς εἰς αὐτὰ τὰ κλαπέντα πράγματα) ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προκύψῃ οὐδὲν ἄτοπον κατὰ τὴν ψηφοφορίαν τῶν ἐνόρκων, καθότι καὶ ἐὰν οἱ μὲν τῶν ἐνόρκων ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔκλεψεν τινὰ ἐκ τῶν πραγμάτων τούτων τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερέβαινεν τὰς 400 δραχ., οἱ δὲ ὅτι ἔκλεψαν ἄλλα τῆς αὐτῆς ὅμως ἀξίας, καὶ ἐκεῖνοι καὶ οὗτος ὤφειλον ν' ἀποφανθῶσιν, ὡς ἔπραξαν, ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν πράξεως·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 374 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, ἡ ἐσωτερικὴ ῥῆξις ἐκτελεῖται διὰ βιαίας ἀνοίξεως ὄχι μόνον θυρῶν ἢ θαλάμων ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἀποδοχείων, ἑπομένως καὶ ὁ τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 374 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται μὲ εἱρκτὴν ἐὰν γενῇ εἰς κατοικημένα κτίρια δὶ ἐσωτερικῆς ῥήξεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 380 τοῦ ποιν. νόμου ὅλαι αἱ οἰκίαι καὶ τὰ κτίρια εἰς τὰ ὁποῖα κατοι-

κοῦσι τῳόντι ἄνθρωποι θεωροῦνται ὡς κατοικημέμα κτήρια, ἑπομένως εἶναι ἀνυπόστατον ὅτι ὁ νόμος διακρίνει μεταξὺ κτιρίων κατοικουμένων παρ' ἄλλων ἀπὸ τὸν κλέπτην, καὶ ὅτι τιμωρεῖ μὲ εἱρκτὴν μόνον τὴν εἰς ξένην οἰκίαν διὰ ἐξωτερικῆς ῥήξεως γενομένην κλοπήν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 5 Ἰανουαρ. 1842 ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰακώβου Μιχ. Τζαγκλῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 59 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 30.

Ἐκριθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαρτ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 22.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθαν. Νικ. Τηλεμάχου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 314.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη πρόεδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούτη, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Μαρτ. 1842. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθαν. Νικ. Τηλεμάχου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Γαΐτα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Ὀκτωβρ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 2823 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθη ὁ Ἀθαν. Ν. Τηλέμαχος, Κορίνθιος τὴν πατρίδα καὶ κάτοικος Ἀθηνῶν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ « ὅτι τὴν 12 Αὐγ. π. ε. δὶ ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς ῥήξεως ἔκλεψεν ἀπὸ τὴν ἐν Ἀθήναις κατοικημένην οἰκίαν τοῦ Ἰω. Σαρδελᾶ κινητὰ πράγματα αὐτοῦ ἀξίζοντα ὑπὲρ τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς 400 δραχ. Κατὰ συνέπειαν εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Σύρῳ κακουργιοδικεῖον καὶ καταρτισθείσης τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὁ προϊσάμενος αὐτῶν ἀπήγγειλεν αὐτὴν, ἔχουσαν ὡς ἐφεξῆς. « Ναὶ, ὁ Ἀθαν. Νικ. Τηλέμαχος εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν 12 Αὐγ. 1841 ἐν Ἀθήναις ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Ἰω. Σαρδελᾶ κινητὰ κτήματα αὐτοῦ διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του· ναὶ, ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη δὶ ἐξωτερικῆς

ρήξεως εἰς τὴν κατοικημένην οἰκίαν τοῦ διαληφθέντος Ἰω. Σαρδελᾶ· ναί, ἡ κλοπὴ ταύτη ἐπράχθη δὶ ἐσωτερικῆς ρήξεως εἰς τὴν κατοικημένην οἰκίαν τοῦ διαληφθέντος Σαρδελᾶ· ναὶ, ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχ.» ἀκολούθως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων σκεφθὲν, ὅτι ἡ πρᾶξις τῆς ὁποίας ὁ Ἀθ. Νικ. Τηλέμαχος ἐκηρύχθη ἔνοχος, προνοεῖται καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὰ ἄρθ. 371 καὶ 374 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, κατεδίκασεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 68 ἀποφάσεώς του εἰς 6 ἐτῶν εἰρκτὴν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι οἱ μάρτυρες, τοὺς ὁποίους ἐζήτησεν δὶ ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τῶν κακουργιοδικῶν νὰ κλητευθῶσι, δὲν ἐκλητεύθησαν, καὶ ἐπομένως κατεδικάσθηταν χωρὶς ν' ἀκουσθῶσιν οἱ μάρτυρες οὗτοι τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ διότι παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης αἴτησίν του διὰ νὰ ἀκουσθῶσι μάρτυρες τοὺς ὁποίους ἐπρότεινεν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 3 §. τοῦ 167 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ὁσάκις οἱ κατηγορούμενοι ἐν τῷ δικάζεσθαι ζητοῦν νὰ προσαγάγωσι μάρτυρας, τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἀποφασίζει περὶ παραδοχῆς ἢ ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεώς των· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων, γενομένης παρὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτήσεως τοῦ νὰ ἀναβληθῇ ἡ δίκη αὐτοῦ εἰς ἄλλην σύνοδον διὰ ν' ἀκουσθῶσι μάρτυρες οἵτινες δὲν ἦσαν παρόντες, ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 67 ἀποφάσεώς του τὴν αἴτησιν ταύτην στηριζόμενον εἰς λόγους, τοὺς ὁποίους αὐτὸ ἐδύνατο νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ ἐξετίμησεν ἀληθῶς ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, ὥστε οὕτω δὲν παρεβιάσθη παντάπασιν, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων, τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως·

Ἐπειδὴ καὶ ἡ πρὸς τὸν εἰσαγγελέα ἀπευθυνθεῖσα παρὰ τοῦ κατηγορουμένου αἴτησις περὶ προσκλήσεως μαρτύρων πρὸς ἰδίαν ἑαυτοῦ ὑπεράσπισιν συμπίπτει μὲ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου γενομένην καὶ ἀπορριφθεῖσαν παρ' αὐτοῦ· ἑπομένως δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἀναιρέσεως διάφορον τοῦ πρώτου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθαν. Νικ. Τηλεμάχου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 68 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαρτ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 23.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Σελαϊδοπούλου, κατοίκου τοῦ χωρίου Ἀλποχωρίου τοῦ δήμου Μυρτιᾶς.

Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 314.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Νοεμβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 51 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Πύργου αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγ. Σελαϊδοπούλου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, προτείναντα ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις διότι ὁ ἀναιρεσείων κλητευθεὶς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθη·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 492 τῆς ποιν. δικονομίας, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀκύρωσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει τὸν ἡττηθέντα εἰς τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον πρόσιμον καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Παναγ. Σελαϊδόπουλος αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 51 καὶ ἀπὸ 18 Νοεμβ. 1841 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου Πύργου καὶ κλητευθεὶς νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν μετὰ παρέλευσιν 14 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς κλήσεως δὲν ἐνεφανίσθη αὐτοπροσώπως οὔτε δὶ ἐπιτρόπου, ἐν ᾧ ἡ πρὸς αὐτὸν ἐπίδοσις ἔγινε κατὰ τὴν 19 Φεβρουαρ. ε. ε.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγ. Σελαϊδοπούλου κατοίκου τοῦ χωρίου Ἀλποχωρίου τοῦ δήμου Μυρτιᾶς, γενομένην κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 51 καὶ ἀπὸ 18 Νοεμβρ. 1841 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδίκου Πύργου, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης δρ. 16 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαρτίου 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 24.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παντολέοντος Δ. Φωτοπούλου κατοίκου Σύρου.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 314.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πο-

λυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσι, Δι-
ομήδους Κυριακοῦ, Μ. Γενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ.
Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ
τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παντολέοντος Δ. Φωτοπούλου, παραστα-
θέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Γεωρ. Ἀθανασίου καὶ Δ. Μελᾶ δικηγόρων.

Ὁ ῥηθεὶς Παντολέων Φωτόπουλος ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ κα-
κουργιοδικῶν, ὅτι κατὰ τὴν 21 Σεπτεμβρ. π. ε. ἔκλεψε ἐκ τῆς ἀποθήκης
τοῦ Στεφάνου Γαλάτη νομίσματα ὑπερβαίνοντα τὰς 20 δραχ., καὶ ὅτι κα-
τὰ τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἔκλεψεν ἐν κιβώτιον μικρὸν ἐμπεριέχον ὑπὲρ
τὰς 20 δραχ. ἐκ τῆς ἐν Ἑρμουπόλει ἀποθήκης τοῦ Θ. Κουτζοδόντη. Δικα-
σθείσης τῆς κατηγορίας, οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς. « Ναὶ ὁ Παν-
τολέων Δημ. Φωτόπουλος εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν 21—22 Σεπτεμβ. 1841
ἐν Ἑρμουπόλει τῆς Σύρου, ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνω-
μόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Στεφάνου Κων.
Γαλάτου κινητὰ κτήματα αὐτοῦ διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν
του· ναὶ, ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη δι' ἐσωτερικῆς ῥήξεως εἰς τὴν ἀποθήκην
τοῦ εἰρημένου Γαλάτου, οὖσαν ἐντὸς τῆς περιφράκτου αὐλῆς τῆς ὑπὸ τοῦ
αὐτοῦ Γαλάτου κατοικημένης οἰκίας· ναὶ, ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη διὰ πλα-
σῆς κλειδὸς εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ εἰρημένου Γαλάτου, οὖσαν ἐντὸς τῆς πε-
ριφράκτου αὐλῆς τῆς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Γαλάτου κατοικημένης οἰκίας· ναὶ ἡ
κλοπὴ αὕτη ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῶν 20 δραχ: ναὶ, ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπρά-
χθη ἐν καιρῷ νυκτὸς· ναὶ ὁ Παντολέων Δ. Φωτόπουλος εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν
20 Σεπτεμβρ. 1841, ἐν Ἑρμουπόλει τῆς Σύρου, ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς τὴν
κατοχήν του, αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δι-
καίωμα Θεοδώρου Κουτζοδόντη, κινητὰ κτήματα αὐτοῦ διὰ νὰ τὰ ἔχῃ πα-
ρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του· ναὶ, ἡ κλοπὴ αὕτη ὑπερβαίνει κατὰ τὴν ἀξίαν
τὰς 20 δραχμ.» Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον
τῶν συνέδρων κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρ. ε. ε.
ὑπ' ἀριθ. 72 ἀποφάσεώς του εἰς ἓξ ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης
ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· α. διότι πε-
σούσης τῆς κλήσεως ἵνα δικασθῇ ὁ ἀναιρεσείων τὴν 13 τοῦ Ἰανουαρίου μη-
νὸς, ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἐπανέλαβε τὴν κλήτευσιν ἐντὸς 8 ἡμερῶν, οὔτε δι'
ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ἀνεβλήθη ἡ κατ' αὐτοῦ δίκη εἰς τὴν 14 τοῦ αὐ-
τοῦ μηνὸς, ἡμέραν, καθ' ἣν ἐδικάσθη, ἑπομένως ἐδικάσθη ἀκλήτευτος καὶ
ἀπροετοίμαστος, καὶ παρεβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 458 §. 2 τῆς ποιν.
δικονομίας· β'. διότι ἡ δοκιμασία τῆς λεγομένης ἀντικλειδὸς ἂν προσαρμό-
ζεται εἰς τὴν θύραν, καὶ ἡ περὶ τούτου βεβαίωσις δὲν ἐγένετο παρὰ τῶν
πραγματογνωμόνων ἐνόρκως, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἀσυνόμου, καὶ παρεβιάσθη-

σαν τὰ ἄρθ. 98 κλπ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐκ τῆς παραβιάσεως τῶν ὁποίων περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι ὑποθέτει ὡς ἀποδεδειγμένον περιστατικὸν, τὸ ὁποῖον εἶχε χρείαν ἀποδείξεως πρῶτον, καὶ τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ ἀσυνόμου δὸν ἦτο νὰ βεβαιώσῃ τοῦτο· γ'. διότι ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος Θεωδ. Παναγιώτου τοῦ ἐξετασθέντος κατὰ τὴν συζήτησιν δὲν ἐξεφωνήθη κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδριάσεως· 1. διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἡ παρουσία αὐτοῦ· 2. διὰ νὰ ἀκροασθῇ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου καὶ 3. διὰ νὰ ἀποχωρήσῃ καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸ διὰ τοὺς μάρτυρας παρεσκευασμένον δωμάτιον, ὥστε ὡς πρὸς τὸν μάρτυρα τοῦτον δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθ. 425 καὶ 383 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἑπομένως παρεβιάσθη οὐσιωδῶς τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ μνησθέντος μάρτυρος· δ'. διότι τὸ ὑπ' ἀριθ. 576 περὶ παραπομπῆς βούλευμα δὲν ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ Γραμματέως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐναντίον τῆς ῥητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 424 τῆς ποιν. δικονομίας, ἥτις εἶναι οὐσιώδης, διότι σκοπὸν ἔχει νὰ θέσῃ εἰς κατάσασιν τὸν μὲν κατηγορούμενον νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτὸν προσηκόντως, τοὺς δὲ ἐνόρκους ν' ἀποφασίσωσιν ἐν πλήρει γνώσει τῆς ὑποθέσεως· ε. διότι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἐξεπλήρωσεν, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, τὸ καθῆκον τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν τὸ ἄρθ 424 ἐδ. 2 τῆς ποιν. δικονομ., τὸ νὰ σαφηνίσῃ μὲ συνοπτικὴν ἀκρίβειαν τὰς κατὰ τοῦ κατηγορουμένου γενομένας αἰτιάσεις, ἡ δὲ διαταξις αὕτη ἀφορῶσα τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὸν φωτισμὸν τῶν ἐνόρκων εἶναι οὐσιώδης καὶ ἡ παραβίασις αὐτῆς φέρει ἀναίρεσιν· ς'. διότι διακοπείσης τῆς συζητήσεως καὶ ἀπομακρυνθέντος τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ δικηγόρου αὐτοῦ δὲν βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι ὅτε ἐπανελήφθη ἡ συζήτησις ἦσαν παρόντες ὅλοι οἱ ἔνορκοι, ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ δικηγόρος του, ἡ δὲ ἔλλειψις αὕτη φέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὰ ἐδ. 11 καὶ 16 τοῦ ἄρθ. 458 τῆς ποιν. δικονομίας· ζ'. διότι οἱ ἐμπεριεχόμενοι εἰς τὰ ζητήματα τοῦ προέδρου καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ὅροι *περίφρακτος αὐλὴ*, *ἐσωτερικὴ ῥῆξις*, *πλαστὴ κλεῖς*, εἶναι λέξεις τὰς ὁποίας ὁ νομοθέτης ὁρίζει καὶ ἐξηγεῖ εἰς τὰ ἄρθρα 381, 383 καὶ 384 τοῦ ποινικ. νόμου, καὶ ἑπομένως μὴ τεθέντων τῶν ὅρων τούτων ἀναλελυμένως κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νομοθέτου εἰς τοὺς ἐνόρκους, δὲν ὑπάρχει βεβαιότης περὶ τῆς ἐννοίας τὴν ὁποίαν οἱ ἔνορκοι ἀπέδωκαν εἰς τοὺς διαληφθέντας ὅρους, καὶ ἑπομένως περὶ τοῦ ἂν ἡ καταδίκη ἔγεινε συμφώνως μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, ὥστε ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα· η. διότι ἐκ τῆς ἀσαφείας τῶν εἰρημένων ὅρων προέκυψε καὶ ἀντιφατικὴ ἐτυμηγορία, ἀποδεχομένη τὴν ἄνοιξιν τῆς ἀποθήκης καὶ διὰ *πλαστῆς κλειδὸς* καὶ δὶ *ἐσωτερικῆς ῥήξεως*. ὥστε καὶ δὶ αὐτὸν τὸν λόγον ἡ ἐτυμηγορία καὶ ἡ ἐπὶ

αὐτῆς ζηριχθεῖσα καταδίκη εἶναι ἀναιρετέα· θ'. διότι τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους περὶ τῶν δύο κλοπῶν τεθέντα ζητήματα ἐτέθησαν ἀορίζως, χωρὶς νὰ διαλαμβάνωσι συγκεκριμένως τίνα καὶ ὁποῖα ἦσαν τὰ τῆς κλοπῆς ἀντικείμενα· ἑπομένως ὁ Φωτόπουλος ἐκηρύχθη ἀφηρημένως ἔνοχος ἕνεκεν πράξεως μὴ ὁρισθείσης συγκεκριμένως κατὰ τὸν νόμον· ι. διότι ὡς πρὸς τὴν οὐσιώδη περίζασιν τῆς ἐσωτερικῆς ῥήξεως ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν διαλαμβάνει εἰς τίνα ἀντικείμενα ἐγένετο ἡ ἐσωτερικὴ αὕτη ῥῆξις, ὥστε διὰ τῆς ἐκφράσεως μόνον τῆς ἀφηρημένης ταύτης τοῦ νόμου ἰδέας, δὲν ἐδόθη πλήρη καὶ ἀκριβὴς κατάληψις τῆς ἀτομικῆς καὶ συγκεκριμένης περιστάσεως ὁρισμένως, περὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ ἐτυμηγορήσωσιν οἱ ἔνορκοι συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 383 τοῦ ποιν. νόμου· ἑπομένως οὔτε πεποίθησις δικαζικὴ δύναται νομίμως καὶ ὀρθῷ τῷ λόγῳ νὰ θεμελιωθῇ ἐπὶ τοιούτου ζητήματος, οὔτε βεβαιότης, ὅτι ἅπαντες οἱ ἔνορκοι προσάπτουσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον τὴν ἰδέαν τῆς ῥήξεως, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀσφάλεια ἀπὸ πάσης πλάνης. Τοῦτο δὲ μάλιζα ἐλέγχεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ὡς πρὸς τὴν αὐτὴν κλοπὴν ὑπάρχει καὶ ἡ περίζασις τῆς πλαζῆς κλειδός· καὶ ἡ συνένωσις δύο περιζάσεων ἀορίζων, πλαζῆς κλειδὸς καὶ ἐσωτερικῆς ῥήξεως, γεννᾷ μίαν ἀντίφασιν, καθόσον ὅταν κατὰ τὸν νόμον ἡ ἐσωτερικὴ ῥῆξις δύναται νὰ γενῇ καὶ εἰς τὴν θύραν, ἡ χρῆσις τότε τῆς πλαστῆς κλειδὸς δὲν δύναται νὰ φανῇ ποῦ καὶ πῶς ἔλαβε χώραν. Ἡ δὲ ἀόριζος καὶ ἀντιφατικὴ ἐτυμηγορία, μάλιζα περὶ τῶν τοιούτων ἐπιβαρυντικῶν περιζατικῶν, ὡς μὴ παρέχουσα οὐδεμίαν σαφῆ τῆς πράξεως κατάληψιν, οὔτε ἐγγύησιν ἑπομένως τῆς ὀρθότητος τῆς καταδίκης, καὶ ἀφανίζουσα μάλιζα τὴν πεποίθησιν τοῦ πολίτου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ νομοθέτης ἐχορήγησεν αὐτῷ ἀσφάλειαν, ἐδικάσθη πάντοτε λόγος ἀναιρέσεως ἰσχυρός.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ῥενιέρη, τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ, ἂν ὁ ἀναιρεσείων ἀντὶ νὰ δικασθῇ κατὰ τὴν πρὸς αὐτὸν κλῆσιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελέως τὴν 13 Ἰανουαρ. ἐδικάσθη τὴν 14 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἐκ τούτου δὲν παρεβιάσθησαν, ὡς οὗτος διατείνεται, αἱ διὰ τοῦ ἄρθ. 458 §. 2 τῆς ποιν. δικονομίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμέναι προθεσμίαι, ἀλλὰ μᾶλλον παρετάθησαν αὗται·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 98 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας, ὅταν ἡ αὐτοψία ἀπαιτῇ γνώσεις καὶ πείρας, ἰδίως δὲ ἰατρικὰς, χειρουργικὰς, χημικὰς καὶ παρομοίας ἄλλας, τὰς ὁποίας οἱ δικαζαὶ καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλοι, ὡς τοιοῦτοι, δὲν ἔχουν συνήθως, προσκαλοῦνται τότε κατὰ τὰς περιζάσεις εἷς ἢ καὶ πλείονες ἐμπειροτέχναι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ αὐτοψία περὶ τοῦ ἂν ἡ πλαζὴ κλεὶς προσηρμόζετο εἰς τὴν θύραν, δὲν ἀπῄτει τοιαύτας ἰδιαι-

δ'.

τέρας γνώσεις, καὶ ἑπομένως γενομένης τῆς αὐτοψίας ταύτης ὑπὸ τοῦ ἀσυνόμου, χωρὶς νὰ συμπαραληφθοῦν ἐμπειροτέχναι δὲν παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι ἔγεινε παραβίασίς τις τύπων, ἡ τοιαύτη παραβίασις κατὰ τὴν ἀνάκρισιν γενομένη, ἠδύνατο κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ 458 ἄρθ. νὰ προβληθῇ μόνον διαρκούσης τῆς ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν συζητήσεως·

Ἐπειδὴ διὰ τῶν πρακτικῶν δὲν δηλοῦται μὲν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος Θεοδ. Παναγιώτου ἐξεφωνήθη κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδριάσεως διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἡ παρουσία αὐτοῦ, καὶ ἑπομένως δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις ἂν οὗτος ἠκροάσθη τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου καὶ ἂν ἀπεχώρισε μετὰ τῶν ἄλλων μαρτύρων εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον· διὰ τῶν αὐτῶν ὅμως πρακτικῶν βεβαιοῦται ὅτι ὁ μάρτυς οὗτος ἐξετάσθη χωρὶς κἀμμίαν ἐκ μέρους τοῦ νῦν ἀναιρεσείοντος ἀντίρρησιν· ἑπομένως καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἔγεινε ὡς πρὸς τὸν μάρτυρα τοῦτον παράβασις τῶν ἄρθ. 424 καὶ 383 μὴ διατασσομένων τῶν ἄρθ. τούτων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὁ ἀναιρεσείων δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ λόγον ἀναιρέσεως ἐκ τῆς παραβάσεως ταύτης, μὴ προταθείσης παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ταυτότητος τῆς χρονολογίας καὶ τοῦ διατακτικοῦ ἐξάγεται προφανῶς, ὅτι τὸ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κακουργιοδικείου ἀναγνωσθὲν βούλευμα εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ περὶ παραπομπῆς ὑπ' ἀρ. 576 βούλευμα, καὶ ὅτι ἑπομένως κατὰ γραφικὸν λάθος ἐσημειώθη εἰς τὰ πρακτικὰ ὑπὸ τὸν ἀριθ. 76·

Ἐπειδὴ ἂν ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν βεβαιοῦται ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐσαφήνισε μὲ συνοπτικὴν ἀκρίβειαν εἰς τὸν κατηγορούμενον τὰς κατ' αὐτοῦ αἰτιάσεις, συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 424, ἡ διάταξις ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἀλλ' οὔτε παρεβιάσθη ἐντεῦθεν οὐσιωδῶς τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐστερήθη ἐκ τούτου τῶν μέσων τοῦ νὰ γνωρίσῃ διὰ ποίαν πρᾶξιν ἐκατηγορεῖτο·

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ βεβαιοῦν ἀπ' ἀρχῆς, ὅτι ἡ συζήτησις ἐγίνετο παρόντων τῶν ἐνόρκων, τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ συνηγόρου· βεβαιούντων δὲ μετὰ ταῦτα τῶν αὐτῶν πρακτικῶν, ὅτι μετά τινα διακοπὴν, ἐπανελήφθη ἡ συζήτησις, ὑπάρχει τεκμήριον ὅτι αὕτη ἐπανελήφθη μὲ τοὺς αὐτοὺς τύπους καὶ ἐνώπιον τῶν αὐτῶν προσώπων·

Ἐπειδὴ ἂν ὁ νομοθέτης διὰ τῶν ἄρθ. 381 καὶ ἐπόμ. τοῦ ποινικ. νόμου ἔδωσε τὸν νομικὸν ὁρισμὸν τῆς *περιφράκτου αὐλῆς τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως* κτλ. δὲν διέταξεν ὅμως διὰ τῆς ποινικ. δικονομίας νὰ τεθῇ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζητήματα ἀντὶ τῶν λέξεων τούτων οἱ εἰς αὐτὰς ἀντιστοιχοῦντες ὁρισμοὶ· ἑπομένως ἐπὶ τοῦ προ-

κειμένου ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων θέσας εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα, ἂν ἡ κλοπὴ ἐπράχθη δὶ ἐσωτερικῆς ῥήξεως, διὰ πλαστῆς κλειδὸς, εἰς ἀποθήκην ὑπάρχουσαν ἐντὸς περιφράκτου αὐλῆς, συμφώνως μὲ τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον καὶ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα, δὲν παρεβίασε κἀμμίαν διάταξιν τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ τὰ δύο ἐπιβαρυντικὰ περιστατικὰ τῆς πλαστῆς κλειδὸς καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ῥήξεως, τὰ ὁποῖα περεδέχθησαν οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των, δὲν ἀντιφάσκουν πρὸς ἄλληλα, ὡς ὁ ἀναιρεσείων ἐσφαλμένως διατείνεται, καθότι, ὥσπερ ἐκατηγορεῖτο, μετεχειρίσθη οὗτος τὴν πλαστὴν κλεῖδα διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀποθήκην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔπραξε τὴν ἐσωτερικὴν ῥῆξιν·

Ἐπειδὴ ἂν τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα δὲν ἀναφέρουν εἰς τὶ ἐγένετο ἡ ἐσωτερικὴ αὕτη ῥῆξις, τοῦτο δὲν ἦτον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναγκαῖον, διότι ὁ νῦν ἀναιρεσείων ἐκατηγορεῖτο διὰ μίαν μόνην ῥῆξιν, τὴν τοῦ σιδηροῦ κιβωτίου, ὥςε δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ζήτημα ἀφῶρα αὐτὴν ταύτην τὴν ῥῆξιν, καὶ οὐχὶ ἄλλην·

Ἐπειδὴ τὰ νομίσματα εἶναι κινητὰ κτήματα, ἑπομένως ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων θέσας εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα ἂν ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἔνοχος ὅτι ἔκλεψε κινητὰ κτήματα, ἐνῷ διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου ἐκατηγορεῖτο οὗτος ὅτι ἔκλεψε νομίσματα δὲν μετέβαλε διὰ τοῦτο τὴν κατηγορίαν· διὰ δὲ τοῦ ζητήματος ἂν τὰ κλαπέντα ὑπερβαίνουν τὴν ἀξίαν τῶν 20 δραχμῶν, ὥρισεν ἀποχρώντως τῆς κλοπῆς τὸ ἀντικείμενον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παντολέοντος Δημ. Φωτοπούλου, κατοίκου τῆς Ἑρμουπόλεως Σύρου, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 72 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 52.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 25.

Περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ Παναγιώτου Καλεβρᾶ.
(Ἀριθ βιβλ. καταχ. 314)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

δ'*

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς τοῦ Παναγιώτου Καλεβρᾶ.

Ὁ ῥηθεὶς Π. Καλεβρᾶς, πρώην εἰρηνοδίκης Χαλκίδος, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 531 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, μεταῤῥυθμίσαντος ἐν μέρει τὸ ὑπ' ἀρ. 132 βούλευμα τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ῥηθέντων πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι κατὰ τὴν 12 Μαΐου 1841 ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ εἰς τὴν πόλιν Χαλκίδος κειμένου καφφενείου τοῦ Σταμάτη Σαατζῆ, ἐξύβρισε τὸν δήμαρχον Κύμης Γεώρ. Ζαχαρόπουλον δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων, καθόσον ἀνάγεται εἰς τὰ δημόσια καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας του, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως κτλ. νόμου. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος τούτου ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐκάλεσε τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ῥηθέντων πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον· οὗτος δὲ ἐπρότεινε μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως τὸν πρόεδρον τῶν ῥηθέντων πλημμελειοδικῶν καὶ τοὺς δικαστὰς Ἰω. Δοξαρὰν καὶ Δ. Παπάγον, καὶ δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα ἐζητήσατο, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 64 τῆς ποινικ. δικονομίας, νὰ ἐνεργηθῇ ἀνάκρισις παρ' αὐτοῦ καὶ νὰ παραπεμφθῇ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπόθεσις εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον δικαστήριον, ὡς μὴ ὑπάρχοντος πλέον τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου. Ἐνεργηθείσης τῆς ἀνακρίσεως καὶ κοινοποιηθείσης τῆς αἰτήσεως ταύτης εἰς τοὺς ῥηθέντας δικαστὰς, οὗτοι ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἔχουν κἀμμίαν γνῶσιν τῶν παρὰ τοῦ Π. Καλεβρᾶ προτεινομένων περιστατικῶν· ἑπομένως ὁ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελεὺς καθυπέβαλε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον διὰ νὰ δικασθῇ ἡ περὶ παραπομπῆς αἴτησις τοῦ ῥηθέντος Π. Καλεβρᾶ.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα τὴν ἀπόῤῥιψιν τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ αἰτοῦντος αὐτὴν εἰς χρηματικὴν ποινὴν δυνάμει τοῦ ἄρθ. 50 τῆς ποιν. δικονομίας·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος καὶ οἱ δύο δικασταὶ τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκοινοποιήθη ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως, ἡ ἀπὸ 10 Φεβρ. 1842 ἐξαίρεσις αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐπὶ ἐξυβρίσει κατηγορουμένου Π. Καλεβρᾶ, τοὐτέστιν ἡ πρότασις αὐτοῦ τοῦ νὰ κληθῶσιν ὡς μάρτυρες εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν περὶ ἐξυβρίσεως δίκην, τὴν ὁποίαν ἔμελλον νὰ δικάσουν ὡς πλημμελειοδίκαι, ἀπεκρίθησαν διὰ τῶν ἀπὸ 24 Φεβρ. καὶ 4 Μαρτ. ε. ε. ἀναφορῶν των ὅτι δὲν ἔχουν γνῶσιν κἀμμίαν τῶν ὑπὸ τοῦ Π. Καλεβρᾶ προταθέντων περιστατικῶν· ὁ δὲ Π. Καλεβρᾶς δὲν προσήγαγε τὴν ἐναντίαν ἀπόδειξιν· ἐπειδὴ

ἑπομένως οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως τῶν διαληφθέντων δικαστικῶν ὑπαλλήλων εἶναι ψευδεῖς, καὶ ἀνυποστήρικτος ἡ παραπομπῆς αἴτησις τοῦ αὐτοῦ Καλεβρᾶ·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 50 ἄρθ. εἰς τὸ ὁποῖον παραπέμπει τὸ 64 τῆς ποινικ. δικονομίας, οἱ ἐξαιτούμενοι τὴν παραπομπὴν ἀποτυχόντες ὑποβάλλονται εἰς χρηματικὴν ποινὴν 50 μέχρι 200 δραχμῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 10 Φεβρ. ε. ε. παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ Π. Καλεβρᾶ, κατοίκου Χαλκίδος, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς χρηματικὴν ποινὴν δρ. 50 καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 26.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως (Ἀριθ. βιβλ. κακ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Μαρτ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Ἰουλίου π. ε. ὑπ' ἀρ. 450 βουλεύματος παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτόθι πλημμελειοδικῶν τὸν Δημ. Ἰω. Κωστόπουλον. Ἀρτέμην Παππαθανασόπουλον, Γεώργ. Δημητρίου, Κωνς. Κορδονόπουλον, Κωνς. Στεφανόπουλον, Ἀντ. Κολοκυθᾶν, Παναγ. Δημ. Ζαχαρατᾶν καὶ Ἀποστ. Καλονᾶν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι τὴν 13 Ἀπριλ. π. ε. τὴν ἑσπέραν ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ χωρίον Ἐγκλυκάδα εἰς Πάτρας καὶ ὄντες συνωδευμένοι ἀπὸ μουσικὰ ὄργανα, ἀπήντησαν καθ' ὁδὸν τοὺς Κωνς. Χ. Ἀργυροκασρίτην, Παναγ. Μιχόπουλον, Νικ. Ἀλεξανδρόπουλον καὶ Ἰω. Δημητρόπουλον, καὶ ἐλθόντες εἰς λόγους μετ' αὐτῶν καὶ ἐρεθισθέντες ἤκισαν διὰ ῥάβδων καὶ χειροκτυπημάτων αὐτοὺς, καὶ ἕνεκα τῶν αἰκιῶν τούτων ἐπροξενήθη εἰς μὲν τοὺς δύο πρώτους νόσος καὶ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν μὴ ὑπερβαίνουσα τὰς τρεῖς ἡμέρας, εἰς δὲ τοὺς δύο τελευταίους ὑπερβαίνουσα μὲν τὰς τρεῖς οὐχὶ δὲ καὶ τὰς τριάκοντα ἡμέρας ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 308 §. 4 καὶ 311 τοῦ ποιν. νόμου.

Γενομένης συζητήσεως ἐπὶ τῆς κατηγορίας ταύτης κατ' ἐρήμην ὡς πρὸς

τὸν Ἀποστόλην Καλονᾶ, καὶ κατ' ἀντιμωλίαν ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς, τὸ δικαστήριον σκεφθὲν ὅτι α ἀπεδείχθη μὲν ἐνώπιόν του ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ὅτε ἔπραξαν τὴν εἰς αὐτοὺς ἀποδιδομένην πρᾶξιν εἶχον τὸ λογικόν των τεταραγμένον ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἀλλ' ὄχι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ ἦναι ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ των ἡ ἐνέργεια, ἐκτὸς τοῦ Ἀντ. Κολοκυθᾶ, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἦτον ἐντελῶς ὑπὸ τῆς μέθης ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ του ἡ ἐνέργεια· β ὅτι ὅμως ὡς πρὸς μὲν τοὺς πρώτους δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθ. 87 τοῦ ποιν. νόμου, διότι τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄρθ. 86 τὸ ὁποῖον προβλέπει τὴν ἀναίτιον μόνον σύγχυσιν τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοὸς, ὡς πρὸς δὲ τὸν Ἀντ. Κολοκυθᾶν ἐπίσης δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθ. 86 τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλὰ τὸ ἄρθ. 90 τὸ ὁποῖον τιμωρεῖ τοὺς ὑπαιτίως ὑποπεσόντας εἰς τοιαύτην κατάστασιν δηλ. τὴν μέθην, ἀπεφάνθη ἐνόχους τοὺς κατηγορουμένους, ὅτι κατὰ τὴν 13 Ἀπριλ. 1841 εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ὁ μὲν Ἀντ. Κολοκυθᾶς ὢν εἰς κατάσασιν μέθης, ἀποκλειούσης ἐντελῶς τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ, ἐπέβαλον ἅπαντες χεῖρα ἐπὶ τοῦ Ἰω. Δημοπούλου καὶ λοιπῶν καὶ ἤκισαν καὶ ἐτραμάτισαν αὐτοὺς εἰς διάφορα τοῦ σώματός των μέρη, καὶ οὕτως ἐπροξένησαν εἰς μὲν τὸν Νικόκ. Ἀλεξανδρόπουλον 8—10 ἡμερῶν, εἰς δὲ τὸν Κωνς. Χρίσου 6--8 ἡμερῶν καὶ εἰς τὸν Ἰω. Δημόπουλον ὀλιγώτερον τῶν 3 ἡμερῶν νόσον καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα κτλ. Κατὰ συνέπειαν δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης κατεδίκασε δυνάμει τῶν ἄρθ. 308 §. 4, 312, 90 καὶ 310 τοῦ ποιν. νόμου, τὸν μὲν Π. Δημ. Ζαχαρατᾶν εἰς 12 ἡμερῶν φυλάκισιν, τὸν δὲ Ἀντ. Κολοκυθᾶν εἰς 3 ἡμερῶν φυλάκισιν, καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς 8 ἡμερῶν φυλάκισιν, καὶ ἀλληλεγγύως ἅπαντας εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκδοθείσης τὴν 12 Φεβρ. 1842, ἐζήτησεν ἀναίρεσιν τὴν 14 Φεβρ. ε. ε. ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, καθόσον μόνον ἀφορᾷ τὸν Ἀντ. Κολοκυθᾶν, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι πάντοτε ἡ μέθη ἀποκλείουσα τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέργειαν τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ ἄρθ. 90 τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλὰ μόνον ὅταν αὕτη προξενηθῇ ὑπαιτίως, ἑπομένως ἐξαιρεῖται ἡ περίπτωσις τῆς τυχαίας ἀπροόπτου καὶ ἀπροσδοκήτου μέθης, ἥτις προβλέπεται ἀπὸ τὸ ἄρθ. 86 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, καὶ τὸν εἰσαγγελέα μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ Ἀντ. Κολοκυθᾶ·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθ. 86 §. 4, 89 καὶ 90 τοῦ ποιν. νόμου γίνεται φανερὸν ὅτι εἰς τὰ διασαλεύοντα τὰς αἰσθήσεις ἢ τὸν νοῦν μέσα ὁ νόμος συγκαταλέγει καὶ τὴν μέθην, καὶ ὅτε μέν τις θέτει ἑαυτὸν ἐπίτηδες εἰς κατάσασιν μέθης τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθ. 89, ὅτε δὲ ὑπαιτίως, χωρὶς ὅμως ἐγκληματικὸν σκοπὸν, κατὰ τὸ ἄρθρον 90, καὶ τέλος κατὰ τὸ

εδάφ. 1 τοῦ ἄρθ. 86, δὲν καταλογίζεται πρᾶξίς τις εἰς ἐκεῖνον ὅτις ἐξετέλεσε αὐτὴν εἰς ἀναίτιον σύγχυσιν τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοὸς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποδειχθέντος κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀντ. Κολοκυθᾶ ποινικῆς δίκης, ὡς βεβαιοῖ αὐτὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Ἀντ. Κολοκυθᾶς εἶχεν, ὅτε ἐξετέλεσε τὴν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένην πρᾶξιν, ἐντελῶς ὑπὸ τῆς μέθης ἀποκλεισμένην τοῦ λογικοῦ του τὴν ἐνέργειαν, τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ πρὸς τούτοις ἐὰν ἡ μέθη αὕτη ἦτον ἀναίτιος ἢ ὑπαίτιος, καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην μόνον ἐδύνατο ἢ νὰ καταδικάσῃ ἢ ν' ἀθωώσῃ, μὴ ποιήσαν δὲ ταῦτα δὲν ἐξήντλησε τὴν κατὰ τοῦ Ἀντ. Κολοκυθᾶ κατηγορίαν καὶ παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρ. 394 τῆς ποιν. δικονομ., καὶ ἑπομένως καθίσταται ἀναγκαία ἡ πρὸς νέαν συζήτησιν παραπομπὴ τῆς ὑποθέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 12 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 27 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, καθόσον ἀφορᾷ μόνον τὸν Ἀντ. Κολοκυθᾶν, εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. ἀριθ. 21.

Περὶ δικάσεως τῆς ἑξῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναιρέσεως αἰτήσεως.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλικα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Μαρτίου 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναιρέσεως αἴτησιν.

Ὁ Ν. Καλλιμάνης, δικαστικὸς κλητὴρ, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 343 τῆς 3 Μαΐου 1841 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 17 Μαρτ. 1841 μεταβὰς εἰς τὸ χωρίον Γουμενίτζαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 173 ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικείου Κυναι-

θης καὶ εὑρὼν κεκλεισμένην τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Ἀδὰμ Χρισοπούλου, ἐντὸς τῆς ὁποιας ἐνόμιζεν ὅτι ὑπῆρχεν ἵππος τις, τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ κατάσχῃ ἀπόντων τοῦ τε Ἀδὰμ Χρισοπούλου καὶ τῆς συζύγου του, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἔλευσιν αὐτῶν, καὶ ἑπομένως χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἄρνησις ἀνοίξεως τῶν κεκλεισμένων θυρῶν ἐκ μέρους τῶν κατόχων, ὡς διαλαμβάνει τὸ 907 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, διέρρηξε τὰ κλεῖθρα τῆς θύρας τῆς ῥηθείσης οἰκίας καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ παρὰ τὰς εἰς τὸν νόμον διατεταγμένας περιπτώσεις καὶ μὲ ὀλιγωρίαν τῶν νομίμων διατυπώσεων, ἄκοντος τοῦ Ἀδὰμ Χρισοπούλου διὰ νὰ ἐνεργήσῃ κατάσχεσιν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 469 ἄρθρου συνδυασμένου μὲ τὸ 489 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν καὶ γενομένης συζητήσεως, τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1841 ἀπόφασίν του, δι' ἧς σκεφθὲν ὅτι « ἐκ τῆς γενομένης συζητήσεως ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Ν. Καλλιμάνης μετέβη εἰς τὸ χωρίον Γουμενίτζα διὰ νὰ ἐνεργήσῃ κατάσχεσιν ἐπὶ ἑνὸς ἵππου κτλ. ἀλλ' εὑρὼν τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀδὰμ Χρισοπούλου κλεισμένην καὶ ἀπόντα τὸν κάτοχον αὐτῆς, ἐβίασε τὴν θύραν ταύτην παρόντων τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου καὶ δύο μαρτύρων, τοὺς ὁποίους παρέλαβε πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κατασχέσεως καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ « ὅτι ἂν καὶ κατὰ τὸ 907 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ὁ κλητὴρ ἔχει δικαίωμα νὰ ἐκβιάσῃ κεκλεισμένας θύρας ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρίσκονται πράγματα πρὸς κατάσχεσιν, ὅμως δὲν δύναται νὰ πράξῃ τὴν ἐκβίασιν ταύτην, εἰμὴ ὅταν οἱ κάτοχοι τῶν οἰκιῶν καὶ ἀποδοχείων ἀρνοῦνται ν' ἀνοίξωσι ταῦτα, δὲν ἔχει δὲ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐκβιάσῃ τὴν θύραν τῆς οἰκίας, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν οἱ κάτοικοι αὐτῶν εἶνοι ἀπόντες, ἀλλ' ὀφείλει νὰ φυλάττῃ ἁπλῶς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἢ τὸ ἀποδοχεῖον μέχρι τῆς ἐλεύσεως τῶν κατόχων, » ἐκήρυξεν αὐτὸν ἔνοχον τοῦ προσαπτομένου εἰς αὐτὸν πλημμελήματος καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς 15 ἡμερῶν φυλάκισιν, καὶ 6 μηνῶν ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν τοῦ 907 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ τὴν ἔλευσιν τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ ἀσυνόμου ἢ τοῦ δημάρχου καὶ ὄχι τὴν ἔλευσιν τῶν διακατόχων ὡς ἐσφαλμένως ἐνόμισε τὸ ἐν Πάτραις πλημμελειοδικεῖον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκέφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 907 τῆς πολιτ. δικονομίας ἐὰν ὁ παραγγελθεὶς νὰ κατάσχῃ κινητὰ πράγματα κλητὴρ εὕρῃ κεκλεισμένας θύρας ἢ ἀποδοχεῖα, τῶν ὁποίων τὸ ἄνοιγμα ἀρνοῦνται οἱ διακάτοχοι, δύναται νὰ τὰ ἐκβιάσῃ κτλ. Κατὰ τὴν ἔννοιαν δὲ τοῦ νόμου δύναται ὁ κλητὴρ καὶ ἐν περι-

πτώσει ἀπουσίας τῶν διακατόχων νὰ ἐκβιάσῃ τὸ ἄνοιγμα τῶν κεκλεισμένων θυρῶν ἢ ἀποδοχείων, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ ἀστυνόμου ἢ τοῦ δημάρχου, καὶ μέχρι τῆς ἐλεύσεως τῶν ὑπαλλήλων τούτων νὰ φυλάττῃ τὴν θύραν, ἢ τὰ ἀποδοχεῖα πρὸς κώλυσιν ὑπεξαγωγῆς πραγμάτων, ἄλλως οἱ ὀφειλέται ἐδύναντο διὰ τῆς ἀπουσίας των νὰ ματαιώσωσι τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἀποφασίσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 246 καὶ ἀπὸ 10 Νοεμβ. 1841 ἀποφάσεώς του, ὅτι ὅταν οἱ κάτοχοι τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ πρόκειται νὰ γίνῃ κατάσχεσις κινητῶν, εἶναι ἀπόντες, ὁ κλητὴρ ὀφείλει νὰ περιμένῃ τὴν ἔλευσιν αὐτῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου καταδικάσαν τὸν κλητῆρα Νικ. Καλλιμάνην, ὡς ἔνοχον παραβιάσεως τῶν ἄρθ. 469 καὶ 489 τοῦ ποιν. νόμου, διότι ἐν ἀπουσίᾳ τῶν κατόχων διέῤῥιξε τὰ κλεῖθρα τῆς οἰκίας τοῦ Ἀδὰμ Χρισοπούλου καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, ψευδῶς ἠρμήνευσε τὸ ἄρθ. 907 τῆς πολιτικ. δικονομίας καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ ἄρθ. 469 τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπὸ 10 Νοεμβρ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 246 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 28.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσῃ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Ἰω. Μίχου ἢ Πάλλας, Χαράλαμπος Καλαμιτόπουλος καὶ Γεώργιος Ἀνδρίτζος ἢ Ζέρβας παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν τῆς 25 Νοεμβρίου π. ε. εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ἐκβιάσεως, αἰκιῶν, τραυμάτων καὶ παρανόμῳ κατακρατήσει. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ

ἀκροατήριον τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐκήρυξε τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους, ὅτι περὶ τὸ ἑσπέρας τῆς 29 Αὐγ. π. ε. ἐκβαλόντες τὸν Κωνς. Σκόκαν τῆς ἐκκλησίας ἐπήγαγον κατ' αὐτοῦ ὡς ἀπειλὴν τὴν δημόσιον ἐξουσίαν των μεταχειρισθέντες βιαιοπραγίας καὶ ἀπειλὰς, τὸν ἠνάγκασαν ἄκοντα νὰ ἀπέλθῃ μετά τινος ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ ποίμνιόν του, ὅθεν λαβόντες ἕνα τράγον ἀξίας ἐλάττονος τῶν 30 δραχμὰς τὸν ἔψησαν καὶ τὸν ἔφαγον ἄνευ τινὸς πληρωμῆς πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην Κωνσταντῖνον Σκόκαν. Τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ἡμέραν τῆς 30 Αὐγ. ἠνάγκασαν αὐτὸν διὰ τῶν αὐτῶν πράξεων καὶ ἀπειλῶν νὰ τοῖς προμηθεύσῃ ῥακὴν, ἀξίας ἐλάττονος τῶν 30 δραχ. μὲ τὰς ἐπιβαρυντικὰς περιστάσεις, ὅτι τὴν 29 Αὐγ. μετακαλεσάμενοι τὸν Κωνς. Σκόκαν εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Μαραζῆ οἰκίαν τῆς Παναγιοῦς Μακαναστάσαινας καὶ κλείσαντες αὐτὸν ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης ἔδειραν αὐτὸν διὰ ῥοπάλου προμελετημένως καὶ ἐσκεμμένως, προξενήσαντες εἰς αὐτὸν τραύματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπέπεσεν εἰς νόσον πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν ἀλλ' ὄχι καὶ τῶν 30, μετὰ δὲ τὸν αἰκισμὸν τοῦτον ἀπαγαγόντες αὐτὸν εἰς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Κυριακῆς, ὅπου κλείσαντες αὐτὸν ἐντὸς αὐτῆς τὸν ἐκράτησαν τρεῖς περίπου ὥρας, στερήσαντες αὐτὸν ἄκοντα δι' ἐγκαθείρξεως τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. Πρὸς τούτοις κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα τῆς 29 πρὸς τὴν 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς φυλακίσαντες αὖθις τὸν Κωνς. Σκόκαν ἐντὸς τοῦ κατωγείου τῆς οἰκίας τοῦ Γ. Μακρομιτοπούλου ἐστέρησαν αὐτὸν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς δι' ἐγκαθείρξεως ἄκοντα τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀπὸ 5 Φεβρ. 1842 ὑπ' ἀρ. 22 ἀποφάσεως εἰς δύο ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν φυλάκισιν. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρ. 368 καὶ 769 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ πλημμελήματος τῆς ἐκβιάσεως ἀπαιτεῖται νὰ συνυπάρξωσι δύο ὅροι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ διὰ βιαιοπραγιῶν καὶ ἀπειλῶν στέρησις τοῦ κτήματος, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ σφετερισμὸς αὐτοῦ· ἐπὶ τοῦ προκειμένου σφετερισμὸς δὲν ὑπῆρξεν οὐδεὶς, καθότι ἐὰν οἱ καταδικασθέντες ἠνάγκασαν τὸν αὐτὸν μηνυτὴν νὰ τοὺς ψήσῃ ἕνα τράγον διὰ νὰ τὸν φάγωσι καὶ νὰ τοῖς προμηθεύσῃ ποτά τινα διὰ νὰ πίνωσιν αὐτὸς μὲν ἐστερήθη ἄκων τοῦ κτήματός του ἐκεῖνοι ὅμως δὲν τὸ ἐσφετερίσθησαν, μηδὲ ἐπεριποίησαν εἰς ἑαυτοὺς τὸ παράνομον ὄφελος τῆς κτήσεως τοῦ τράγου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μκνούσῃ καὶ τὸν εἰσαγγελέα· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ κυρία πρᾶξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι, ὅτως ὑπάρχει βεβαιωμένη εἰς τὴν ἀπόφασιν, περιέχει ἐν ἑαυτῇ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐκβιάσεως, καθότι οἱ καταδικασθέντες, ὄντες δημόσιοι ὑπηρέται, μετεχειρίσθησαν τὸν δημόσιον αὐτῶν χαρακτῆρα καὶ ἀπειλὰς εἰς τὸ

νὰ περιποιήσωσιν εἰς ἑαυτοὺς ἰδιωτικὸν ὄφελος, ἀξίας ἐλάσσονος τῶν 30 δρ.

Ἐπειδὴ αἱ λοιπαὶ πράξεις, αἵτινες ἐσυνώδευσαν τὴν κυρίαν πρᾶξιν, ὑπάγονται εἰς τὰ παρατεθειμένα εἰς τὴν ἀπόφασιν ἄρθρα τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἑπομένως δὲν ἔλαβε χώραν κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Φεβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 22 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἀπριλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 29.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Βονίτζης δημοσίου κατηγόρου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου αντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰ. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Βονίτζης δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Κων. Ἀλεξ. Λιαμποβίτης ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Βονίτζης ὅτι κατὰ τὴν 16 Σεπτεμβ. π. ε. προσέβαλε τὴν τιμὴν τοῦ Κέντρου Κῶσα. Τὸ ῥηθὲν πταισματοδικεῖον ἐκήρυξε διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ὀκτωβρίου π. ε. ὑπ' ἀρ. 4 ἀποφάσεώς του ἀθῶον τὸν κατηγορηθέντα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Βονίτζης δημόσιος κατήγορος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελέα· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 4 Ὀκτωβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 4 ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικείου Βονίτζης, τῆς ὁποίας ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ πταισματοδικείῳ δημόσιος κατήγορος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν, εἶναι ἀθωωτικὴ, τὸ δὲ 480 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀναφέρει ῥητῶς τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα συγχωρεῖται εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ ὡρισμένας περιπτώσεις, νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν, μεταξὺ δὲ τῶν προσώπων τούτων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι, οἵτινες ἑπομένως δὲν δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι δικαίωμα μὴ ἐπιτραπὲν εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ δημοσίου κατηγόρου Βονίτζης, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Ὀκτωβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 4 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Βονίτζης, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ἀπριλ 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 30.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Σταμάτη Μώρου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Ἀπριλ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Σταμάτη Μώρου.

Ὁ Ἰω. Σταμάτη Μώρου, κάτοικος Σπετζῶν, δικασθεὶς ἐρήμην ἀπὸ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 230 ἀποφάσεως, ἐκηρύχθη ἔνοχος κλοπῆς ὑπερβαινούσης κατὰ τὴν ἀξίαν τὰς 20 δραχ. ἐκτελεσθείσης κατὰ τοῦ Παναγ. Κολαφόντη, παρ' ᾧ διετέλει ὡς ὑπηρέτης, καὶ κατεδικάσθη εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν.

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διεύθυνεν ὁ καταδικασθεὶς ἐκ Πετζῶν, διὰ τοῦ ταχυδρομείου πρὸς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν αἴτησιν ἀναιρέσεως ληφθεῖσαν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν 7 Φεβρ. ε. ε. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν αἴτησιν ταύτην, ὡς ἀπαράδεκτον, ἐζητήσατο τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 487 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὸ πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἔγεινε δὶ ἐκθέσεως συντεταγμένης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 406 τῆς αὐτῆς δικονομίας, καὶ τῶν εἰς τὰ ὁποῖα τοῦτο παραπέμπει.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 406, 355 τῆς ποιν. δικονομίας ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις γίνεται δὶ ἐκθέσεως ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ Ἰω. Σταμάτη Μώρου, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς διατυπώσεις τῶν ἄρθρων τούτων, διεύθυνε τὴν περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 230 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν

Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν αἴτησίν του, διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς τὸν γραμματέα τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Ὅθεν ἡ αἴτησις αὕτη μὴ γενομένη κατὰ τοὺς νομίμους τύπους εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Σταμάτη Μώρου, κατοίκου Σπετζῶν ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1841 ὑπ' ἀριθ. 230 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ἀπριλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 31.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Καπελήσιου καὶ Γιάννη Λαζαρόγιαννη. (Ἀρ. βιβλ. καταχ. 436)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικ. Καπελήσιου καὶ Γιάννη Λαζάρου ἢ Λαζαρόγιαννη, παρασαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Π. Στρούμπου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Οἱ ῥηθέντες Νικόλ. Καπελήσιος καὶ Γιάννης Λαζάρου ἢ Λαζαρόγιαννης κατηγορηθέντες ἐπὶ βιαίᾳ ἀπαγωγῇ καὶ διαταράξει οἰκιακῆς εἰρήνης, παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Σεπτεμβ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 515 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν· « ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Νικ. Καπελήσιος ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Μαΐου 1841 ἐπιλαβόμενος μὲ βίαν τῆς δεαπενταετοῦς Θεοδώρας θυγατρὸς τοῦ Ἰω. Καρδιοκαντίτη, ἀπήγαγεν αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἐν Γαστούνῃ πατρικήν της οἰκίαν, ἄκουσαν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς ἀκολασίαν· ναὶ ἐξετελέσθη ὁ τῆς ἀκολασίας σκοπός του· ναὶ ὁ Γιάννης Λαζάρου ἢ Λαζαρόγιαννης εἶναι ἔνοχος ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριζεν ἀμέσως διὰ τῆς συνδρομῆς του τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν, βοηθήσας τὸν αὐτουργὸν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαγωγῆς αὐτοπροσώπως καὶ δι' ἀμέσου συμπράξεως· ναὶ ὁ Νικόλ. Καπελήσιος εἶναι ἔνοχος ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Μαΐου 1841 εἰσέβαλε

παρανόμως εἰς τὴν ἐν Γαζούνῃ οἰκίαν τοῦ Ἰω. Καρδιοκαντίτη καὶ ἐπιχειρίσας αὐτόθι πράξεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶχε κἀνὲν δικαίωμα παρηνόχλησεν αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του δὶ ἀπρεποῦς τρόπου μετὰ βιαιοπραγιῶν εἰς πρόπωπα· ναὶ ὁ Γιάννης Λαζάρου ἢ Λαζαρόγιαννης εἶναι ἔνοχος ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Μαΐου 1841 εἰσέβαλε παρανόμως εἰς τὴν ἐν Γαζούνῃ οἰκίαν τοῦ Ἰω. Καρδιοκαντίτη καὶ ἐπιχειρήσας αὐτόθι πράξεις εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶχε κἀνὲν δίκαιον, παρηνόχλησεν αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του δὶ ἀπρεποῦς τρόπου μετὰ βιαιοπραγιῶν εἰς πρόσωπα, » κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 3 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 56 ἀποφάσεώς του τὸν μὲν Νικ. Καπελήσιον εἰς ἓξ ἐτῶν τὸν δὲ Γιάννην Λαζάρου Λαζαρόγιαννην εἰς πέντε καὶ ἡμίσεως ἔτους εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους δοθέντα ζητήματα ἐτέθησαν ἀτάκτως καὶ κακῶς, συμπαραληφθέντων ἀμφοτέρων τῶν κατηγορουμένων Γιάννη Λαζάρου ἢ Λαζαρόγιαννην καὶ Παναγ. Δημητρακοπούλου εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ζήτημα. Ἐκ τούτου δὲ προέκυψεν ἀσάφεια καὶ ἀτέλεια περὶ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων μὴ ἀποφανθέντων περὶ τῆς ἐνοχῆς, ἢ μὴ, τοῦ Δημητρακοπούλου θετικῶς, οὐδὲ περιεχούσης τῆς ἐτυμηγορίας ὡς πρὸς τοῦτον ἀποφατικὴν ἀπάντησιν διὰ μόνης τῆς λέξεως « δὲν εἶναι ἔνοχος »· 2. διότι ἡ ἐνοχὴ τῆς συνεργείας πηγάζουσα ἀπὸ ῥητὰς πράξεις τὰς ὁποίας ἐπροσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἔπρεπεν ὡσαύτως νὰ προσδιορισθῇ καὶ ἡ πρᾶξις ἡ συνιοῦσα τὴν συνδρομὴν διὰ νὰ ἔχουν τὴν βεβαιότητα ἂν ὅ,τι ὁ νόμος ἐννοεῖ διὰ συνδρομὴν ἐννόησαν καὶ οἱ ἔνορκοι· 3. διότι εἰς τὸ ζήτημα τῆς συνεργείας δὲν ἀναφέρεται ἡ κυρία πρᾶξις τῆς ἀπαγωγῆς, ἀλλ' ἀντὶ αὐτῆς ἐτέθη ἡ λέξις « ἀνωτέρω πρᾶξις, » ἥτις οὖσα ἀπροσδιόριστος ἀναγκαίως ὑποτίθεται ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀμέσως προηγουμένην ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν τὸν σκοπὸν δηλ. τῆς ἀκολασίας, καθόσον μάλιστα δὲν συνωδεύετο ἀπὸ τὸ ἐπίθετον « κυρία » τὸ ὁποῖον ἤθελε κάμει νὰ ἐννοήσουν οἱ κύριοι ἔνορκοι ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ κυρίου ἐγκλήματος τῆς ἀπαγωγῆς· 4. διότι οὔσης διαιρετῆς τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ἔχοντος τοῦ Νικ. Καπελήσιου ἰδιαίτερον συνήγορον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέθεσε τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως, δὲν ἠδύνατο οὗτος νὰ ἀφιερώσῃ εἰς τὸν ἕτερον συνήγορον τῶν ἄλλων κατηγορουμένων τὸ τοιοῦτον δικαίωμα· 5. διότι ζητήσαντος τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως τὸν διαχωρισμὸν τῆς δίκης δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τοὺς συνηγόρους των, οἵτινες ἦσαν οἱ μόνοι ἁρμόδιοι νὰ ἐκτιμήσουν τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης πράξεως, ἑπομένως περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τὸ νὰ συμπεριλαμβάνωνται δύο ἢ καὶ πλείονες κατηγορούμενοι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ζήτημα, περὶ οὗ μέλλουν ν' ἀποφασίσουν οἱ ἔνορκοι, οὔτε προκύπτει ἐκ τούτου ἀσάφειά τις ἢ ἀταξία περὶ τὴν ἐτιμηγορίαν, ὅταν αὕτη εἴτε ἀποφαίνεται ῥητῶς τοὺς κατηγορουμένους συνενόχους τῆς αὐτῆς πράξεως εἴτε κάμνει διάκρισιν τῆς συνενοχῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου μ' ὅλον ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν ἐ. Ναυπλίῳ συνέδρων συμπεριέλαβεν εἰς τὸ δεύτερον ζήτημα τόν τε Γιάννην Λαζάρου καὶ τὸν Παναγιώτην Δημητρακόπουλον ὡς ἐκ προθέσεως ἀμφοτέρους ὑποστηρίζοντας τὴν πρᾶξιν τῆς ἀπαγωγῆς, οἱ ἔνορκοι ὅμως ἀπεφάνθησαν μόνον τὸν πρῶτον ἐξ αὐτῶν ἔνοχον τῆς τοιαύτης πράξεως, τὸν δὲ δεύτερον ἐξήρεσαν τῆς συνενοχῆς, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐκ τῆς συμπεριλήψεως τῶν δύο κατηγορουμένων εἰς τὸ αὐτὸ ζήτημα ἐγεννήθη ἀσάφεια εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων κατεδίκασε τὸν Γιάννην Λαζάρου δυνάμει τοῦ §. 2 τοῦ ἄρθ. 56 τοῦ ποιν. νόμου, οὐχὶ δὲ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 72 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ἣν περίπτωσιν μόνον ἔπρεπε νὰ προσδιορισθῇ καὶ διασαλῇ ὁ τρόπος τῆς συνεργείας, ὥστε ὁ προτεινόμενος ἀναιρέσεως λόγος ὅτι δὲν προσδιωρίσθη ἡ πρᾶξις ἡ συνιστῶσα τὴν συνδρομὴν τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν κατηγορουμένων εἶναι ὅλως ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἐξ ὅλης τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων καὶ ἐκ τῆς τελευταίας περιόδου τοῦ τρίτου ζητήματος ἐξάγεται ἀριδήλως, ὅτι διὰ τῆς ἐκφράσεως « ἡ ἀνωτέρω πρᾶξις » ἐννοεῖται ἡ ἀπαγωγὴ, ἑπομένως ὁ λόγος, ὅτι εἰς τὸ τρίτον ἐκεῖνο ζήτημα τὸ περὶ ἐνεργείας δὲν ἀναφέρεται ἡ κυρία πρᾶξις, εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ οἱ συνήγοροι ἀντιπροσωπεύουσιν ἐντελῶς τοὺς κατηγορουμένους ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ ὅ,τι ἂν πράξωσι πρὸς ὑπεράσπισίν των, ὁσάκις μάλιστα οὗτοι παρόντες δὲν ἀντιτείνωσι, ἔχει πλήρη ἰσχύν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 53 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων προκύπτει, προταθείσης τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ἐνόρκου Παναγῆ Κοτῆρα παρ' ἑνὸς τῶν συνηγόρων μὴ συναινοῦντος δὲ τοῦ ἄλλου συνηγόρου εἰς τὴν ἐξαίρεσιν, ὁ πρῶτος ἀνεκάλεσε τὴν πρότασίν του, καὶ εἰς τέλος ἀμφότεροι οἱ συνήγοροι συμφώνως ἐπέμειναν εἰς τὴν ἀνάκλησιν παρόντων καὶ μηδαμῶς ἀντιτεινάντων τῶν κατηγορουμένων ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ συναινέσας εἰς τὴν ἀνάκλησιν συνήγορος δὲν εἶχε εἰς τοῦτο τὴν ἐξουσίαν, εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ βεβαιούσης τῆς ὑπ' ἀρ. 52 ἄλλης προδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἠκούσθησαν καὶ συνῆνεσαν ῥητῶς εἰς τὴν παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως γενομένην πρότασιν τοῦ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν αὐτῶν δίκην ἡ τοῦ κατηγορηθέντος φυγοδίκου Δημ. Ἀλμπουρα, ὁ λόγος ὅτι κατὰ

τὴν περίςασιν ταύτην μὴ ἀγορευσάντων τῶν συνηγόρων περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως εἶναι παντάπασιν ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικ. Καπελήσιου κατοικοῦντος εἰς Γαστούνην, καὶ Ἰω. Λαζάρου ἢ Λαζαρόγιαννη, κατοικοῦντος εἰς Ντελήμπελη, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 56 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσείοντας εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἀπριλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ἀριθ. 1.

Περὶ ἐπιβολῆς πειθαρχικῆς ποινῆς κατὰ τοῦ δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα καὶ Κ. Πλατὺ δικηγόρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη καὶ τοῦ παρέδρου Γ. Ἀφθονιδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16, 23 Φεβρουαρ. καὶ 16 Μαρτίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τῆς Φανιῶς Μαυρομμάτη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἀναιρεσειούσης, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς δικηγόρου Γεωργ. Ἀθανασίου, καὶ τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων τοῦ δικηγόρων Π. Ἀργυροπούλου καὶ Α. Τολμίδου, τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1995 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα αἰτήσαντα, δυνάμει τῶν ἄρθ. 206 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ 292 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, νὰ ἐξαλειφθῶσιν ὡς ὑβριστικαὶ αἱ εἰς τὸ ἀπὸ 23 Σεπτεμβ. 1841 ἔγγραφον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Φανιῶς Μαυρομμάτη κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑπ' ἀρ. 1995 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, περιεχόμεναι ἐκφράσεις « εἶναι σόφισμα ἄθλιον καὶ ἀνάξιον παντὸς δικαστηρίου, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐφετείου νὰ διϊσχυρίζεται κτλ » καὶ « ἀπατᾶται ἑκὼν τὸ ἐφετεῖον, ὅπερ ἑκὼν μετήλλαξε τὰ πρόσωπα » καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ τύπωσις καὶ δημοσίευσις τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ῥηθὲν ἔγγραφον συνετάχθη καὶ ὑπεγράφη παρὰ τοῦ δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου, νὰ ἐπιβληθῇ κατ' αὐτοῦ πειθαρχικὴ ποινή, ὡς παρεκτραπέντος ἀπὸ τὸ πρὸς τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ὀφειλόμενον σέβας.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν εἰρημένον δικηγόρον ἀπολογηθέντα καὶ αἰτήσαντα τὴν ἀπαλλαγήν του ἐκ τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθ. 147 καὶ 216 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, καθῆκον τῶν δικηγόρων εἶναι τὸ νὰ μὴ παρορῶσι τὸ πρὸς τὰ δικαστήρια ὀφειλόμενον σέβας καὶ νὰ φυλάττωσι τὴν προσήκουσαν σεμνότητα καὶ μετριότητα τῶν ἐκφράσεων εἰς τὰς προφορικὰς καὶ ἐγγράφους ἐκφράσεις των, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 149, 292, 293 καὶ 299 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τοῦ 206 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας,

συνδυασμένων, ὅσοι τῶν δικηγόρων παραβιάζουσι τὰς διατάξεις τῶν εἰρημένων 147 καὶ 216 ἄρθ. τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ διὰ ῥαθυμίαν, ὀκνηρίαν ἢ κουφότητα τιμωροῦνται ἄνευ ἀναβολῆς κατὰ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὸ ὁποῖον ἐπελάβετο τῆς ὑποθέσεως, μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις μὲ ἔτι βαρυτέραν κατὰ τοὺς εἰδικοτέρους ὁρισμοὺς τοῦ ποιν. νόμου καὶ τῆς πολιτ. καὶ ποινικῆς δικονομίας· ὅλα δὲ τὰ κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν πραχθέντα ἢ ἀνακαλυφθέντα πειθαρχικὰ παραπτώματα κρίνονται αὐτόθι ἄνευ ἀναβολῆς. Τὰ δὲ δικαστήρια ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαλείφωσι τὰς ὑβριστικὰς ἐκφράσεις καὶ νὰ διατάττωσι τὴν τύπωσιν καὶ δημοσίευσιν τοιούτων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως, κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1995 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου διαλαμβάνει τὰς ἑξῆς φράσεις, « εἶναι σόφισμα ἄθλιον καὶ ἀνάξιον παντὸς δικαστηρίου, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐφετείου νὰ διϊσχυρίζεται κτλ. » καὶ « ἀπατᾶται ἑκὸν τὸ ἐφετεῖον, ὅπερ ἑκὸν μετήλλαξε τὰ πρόσωπα. » Διὰ τῶν φράσεων δὲ τούτων ὁ δικηγόρος Γεώργ. Ἀθανασίου ἔδειξε περιφρόνησιν κατὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ προσέβαλε τὴν ἀκαιρεότητα τοῦ δικαστικοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος, καὶ οὕτω παρεξετράπη τοῦ πρὸς τὸ δικαστήριον αὐτὸ ὀφειλομένου σέβας, τὸ ὁποῖον, ἀναδεχθεὶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ὑπεσχέθη μεθ' ὅρκου νὰ φυλάξῃ, τὸ δὲ παράπτωμα τοῦτο τοῦ ῥηθέντος δικηγόρου ἀνεκαλύφθη κατὰ τὴν δημοσίαν συεδρίασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα ἐξαλείφει τῆς φράσεις, « εἶναι σόφισμα ἄθλιον καὶ ἀνάξιον παντὸς δικαστηρίου, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐφετείου νὰ διϊσχυρίζεται κτλ. » καὶ « ἀπατᾶται ἑκὸν τὸ ἐφετεῖον, ὅπερ ἑκὸν μετήλλαξε τὰ πρόσωπα, » τὰς περιεχομένας εἰς τὸ ἀπὸ 23 Σεπτεμβ. 1841 ἔγγραφον ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1995 ἀποφασεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς μεταξὺ Φανιῶς Μαυρομμάτη καὶ τῆς ἐμπορικῆς ἑταιρίας Φίλιππος καὶ Ἀλέξανδρος, ἐπιπλήττει τὸν δικηγόρον Γεώρ. Ἀθανασίου, καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 25, καὶ διατάττει τὴν τύπωσιν καὶ δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ καταδικασθέντος δικηγόρου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Μαρτ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 32.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κωνς. Δ. Ἰατροῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γρμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνστ. Ἰατροῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Κ. Σπ. Τριανταφύλλη καὶ Μ. Μαρίνογλου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 2918 βουλεύματός του τῆς 3 Νοεμβ. 1841 τὸν εἰρημένον Κωνς. Α. Ἰατρὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι ἄνευ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ κιβδηλοποιοῦ ἔλαβε κατὰ διαφόρους ἐποχὰς δι' ἀνταλλαγῆς, καὶ ἐξόδευσεν ἐν γνώσει κίβδηλα χαρτόσημα, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 245 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τοῦ ἄρθρ. 51 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ συζητήσεως γενομένης τὸ αὐτὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1677 καὶ ἀπὸ 20 Μαρτ. 1842 ἀποφάσεώς του κηρύξαν ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς 18 μηνῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι δὲν ἐβεβαιώθη παντάπασιν ἐὰν τὰ κατασχεθέντα χαρτόσημα ἦσαν κίβδηλα, καθότι ἡ μὲν ἔκθεσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Νομισματοκοπείου καθὸ ἀναιτιολόγητος εἶναι ἄκυρος καὶ μὴ οὖσα, ὁ δὲ κατηγορούμενος οὐδόλως ὡμολόγησεν ὅτι τὰ παρ' αὐτῷ εὑρεθέντα χαρτόσημα ἦσαν κίβδηλα· 2. διότι κατὰ τὸ Διάταγμα τῆς 17 Αὐγ. 1836 ἄρθ. 2 τὸ εὑρεθὲν τοῦτο χαρτόσημον δὲν ἀπεσάλη εἰς τὸν ἐπιτηρητὴν τοῦ χαρτοσήμου διὰ νὰ βεβαιώσῃ οὗτος διὰ τῶν γνωσῶν αὐτῷ μέσων καὶ μυστικῶν γνωρισμάτων ἂν τὸ χαρτόσημον ἦτον γνήσιον ἢ κίβδηλον· τὸ δὲ δικαστήριον βασισθὲν ἁπλῶς εἰς τὴν ἀναιτιολόγητον ἔκθεσιν τοῦ ὡς πραγματογνώμονος προσκληθέντος Κ. Ρεϊχεμπὰχ καὶ οὐχὶ γνωμοδοτήσαντος ὡς ἐπιτηρητοῦ τοῦ χαρτοσήμου, παρανόμως κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενον ὡς διαδόσαντα ἐν γνώσει κίβδηλον χαρτόσημον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς δευτέ

ρας αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 1677 καὶ ἀπὸ 20 Μαρτ. 1842 ἀπφάσεώς του ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ ἀπὸ 18 Ὀκτωβρ. 1841 ἔκθεσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Νομισματοκοπείου Ρεϊχεμπὰχ εἶναι ὡς ἐκ περισσοῦ τακτικὴ καὶ ἔγκυρος, καὶ ἐδήλωσε διὰ τούτου ὅτι τὸ εὑρεθὲν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Κωνς. Α. Ἰατροῦ χαρτόσημον ἀπεδείχθη κίβδηλον καὶ ἀνεξορτήτως ἀπὸ τὴν ῥηθεῖσαν ἔκθεσιν διὰ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων μέσων, ἑπομένως ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ἀπεδείχθη τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χαρτόσημον κίβδηλον διότι ἡ ἀνωτέρω ἔκθεσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Νομισματοκοπείου εἶναι ἄκυρος ὡς μὴ γενομένη ὑπὸ δύο πραγματογνωμόνων ἢ ὑπὸ τοῦ ἐπιτηρητοῦ τοῦ σφραγιστηρίου καὶ ὡς ἀναιτιολόγητος, διότι δὲν προσεκλήθη ὁ κατηγορούμενος νὰ προτείνῃ τὴν ἐξαίρεσιν αὐτοῦ εἶναι ἀνίσχυρος, διότι ὁ Κ. Α. Ἰατρὸς ἤθελε καταδικασθῇ ἐπίσης καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχε παντάπασιν ἡ ὡς ἄκυρος προσβαλλομένη ἔκθεσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Νομισματοκοπείου·

Ἐπειδὴ δὲν ἀποδεικνύεται κἂν ὅτι ἡ ῥηθεῖσα ἀπόφασις βεβαιοῖ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὡμολόγησεν κίβδηλον τὸ εἰς αὐτὸν εὑρεθὲν χαρτόσημον, ὥςε ν' ἀντιφάσκῃ μὲ τὰ πρακτικὰ τοῦ δικαστηρίου, διότι ἡ εἰς τὴν πρώτην αἰτιολογίαν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀναφερομένη ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου ἀναγκαίως δὲν ἀφορᾷ τὸ κίβδηλον ἢ μὴ τοῦ χαρτοσήμου, ἀλλὰ δύναται ν' ἀφορᾷ καὶ τὸ ἄλλο ἐπίσης οὐσιῶδες περιστατικὸν τὸ ἱποῖον βεβαιοῦται διὰ τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας, τοὐτέστιν ὅτι τὸ χαρτόσημον τοῦτο εὑρέθη καὶ κατεσχέθη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κατηγορουμένου·

Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ν' ἀποδεικνύεται τὸ κίβδηλον τοῦ χαρτοσήμου καὶ διὰ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐπιτηρητοῦ τοῦ σφραγιστηρίου, ἂν καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 1 τοῦ ἀπὸ 17 Αὐγ. 1836 Διατάγματος ζέλλεται πρὸ πάντων ὁ σφραγιστὸς χάρτης περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλεται εἰς τὸ Νομισματοκοπεῖον διὰ νὰ γνωμοδοτήσῃ ὁ ἐπὶ τοῦ σφραγιστηρίου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνς. Α. Ἰατροῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1677 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 30.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἀπριλ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 33.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθαν. Γ. Μπουρατᾶ, κατοίκου Χλαμπουτζάρη. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Κ. Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθαν. Γ. Μπουρατᾶ, κατοίκου Χλαμπουτζάρη τῶν Θηβῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 552 καὶ ἀπὸ 24 Ὀκτωβρ. 1841 ὁ Ἀθαν. Γ. Μπουρατᾶς παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν 22 Μαΐου 1841 ἐπελαβετο βιαίως τῆς Μάρως θυγατρὸς τοῦ Πανούση Παππᾶ Μιχάλη, καὶ ἀπήγαγεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ ἄκουσαν ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ δι' ἀσελγείας εἰς γάμον, ἀπέβαλεν ὅμως ἑκουσίως τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐξ ἀρχῆς σκοπὸν, ἀπολύσας πρὸ πάσης ἀνακρίσεως ἀλύμαντον τὴν ἀπαχθεῖσαν. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης ταύτης εἰς τὸ ἀκροατήριον, τὸ εἰρημένον δικαστήριον κηρύξαν τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τοῦ ὅτι θέλων νὰ βιάσῃ εἰς γάμον τὴν Μάρω Παππᾶ Μιχάλη ἀπήγαγεν αὐτὴν ἄκουσαν, τὴν ὁποίαν ἑπομένως ἀπέλυσεν ἄνευ τῆς θελήσεώς του καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του, κατεδίκασεν αὐτὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 43 καὶ ἀπὸ 6 Μαρτ. ε. ε. ἀποφάσεώς του εἰς διετῆ φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον ἑρμήνευσεν ψευδῶς τὸ ἄρθρ. 331 τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον διὰ νὰ ὑπάρχῃ τετελεσμένον τὸ ἀδίκημα τῆς ἀπαγωγῆς, πρέπει ὁ ἀπάγων νὰ μεταφέρῃ τὸ ἀπαγόμενον πρόσωπον εἰς τόπον ἔνθα νὰ ἔχῃ τὴν εὐκολίαν νὰ φέρῃ εἰς ἐκτέλεσιν τὸν σκοπόν του· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον παραδέχεται εἰς τὰς αἰτιολογίας του ὅτι περὶ τὸν ἀπάγοντα ἦσαν ἄνθρωποι καὶ ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ δὲν ἐξετάθη ὑπὲρ τὰ δύο σρέμματα βλεπόντων καὶ διωκόντων τῶν ἄλλων, ὥσε βεβαίως τὰ περισατικὰ ταῦτα χαρακτηρίζουσι τὴν ἀπόπειραν καὶ οὐχὶ τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν· ἡ ὑπεράσπισις δὲ τοῦ κατηγορουμένου ἐπρότεινεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἀπόπειραν καθ' ἣν ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ εἶναι πολὺ μικροτέρα ἐκείνης τῆς τετελεσμένης πράξεως· 2. διότι ἡ ἀπόφασις τῶν πλημμελειοδικῶν ἐνῷ ἐπροτάθη ἡ περίσασις τοῦ ὅτι ἑκουσίως ἀπέλυσεν ἀλύμαντον τὴν ἀπαχθεῖσαν καὶ ὅτι ἑκουσίως αὕτη ἔστερξεν

εἰς την ἀπαγωγὴν δὲν περιέχει κἀμμίαν αἰτιολογίαν διὰ τῆς ὁποίας ν' ἀποῤῥίπτῃ νομίμως τὴν τοιαύτην πρότασιν, καὶ ἑπομένως οὔτε ἀποφαίνεται παντελῶς περὶ αὐτῆς· 3. διότι τὸ μὲν ἐγκλητήριον καὶ τὸ βούλευμα παραπέμπουσι τὸν Ἀθ. Γ. Μπουρατᾶν νὰ δικασθῇ ἐπὶ ἀπαγωγῇ καθ' ἣν ὅμως ἀπολύσας πρὸ πάσης ἀνακρίσεως ἀλύμαντον τὴν ἀπαχθεῖσαν, ἀπέβαλλεν ἑκουσίως τὸν σκοπὸν, τὸ δὲ δικαστήριον ἐδίκασεν καὶ κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ ἄλλῃ πράξει, καθ' ἣν ὑποτίθεται ὅτι εἰσεχώρησεν ἡ μεσολάβησις τῆς ἐξουσίας, (ποιν. νόμος ἄρθ. 331 §. 2.) Κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 373 τῆς ποινικ. δικονομίας τὰ πλημμελειοδικεῖα δικάζουσι τὰ ἐκ παραπομπῆς εἰσαχθέντα πλημμελήματα, ὅπως καὶ ὁποῖα εἰσήχθησαν, ὅπερ εἶναι σύμφωνον καὶ μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 421 τῆς ποιν. δικονομίας, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ μετεβλήθη ὁ χαρακτὴρ τῆς πράξεως, δικασθέντος καὶ καταδικασθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ ἄλλῃ πράξει παρὰ τὴν περιεχομένην εἰς τὸ ἐγκλητήριον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Θ. Μανούσῃ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ῥητοῦ γράμματος τοῦ 331 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου φέροντος «ὅστις μὲ δόλον ἢ βίαν ἐπιλαμβάνεται ἄῤῥενος τινὸς ἢ θήλεος ἤτοι ἄκοντος ἢ ἑκόντος μὲν, ἔχοντος ὅμως ἡλικίαν κατωτέραν τῶν 12 ἐτῶν καὶ ἀπάγει αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ εἰς ἀκολασίαν ἢ νὰ τὸ ἀναγκάσῃ εἰς γάμον ἢ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς ἄλλον,» προκύπτει ὅτι πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀπαγωγῆς δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλο τι εἰμὴ ἡ ἐπιλαβὴ καὶ ἡ ἀπὸ τὸ μέρος ἔνθα διαμένει ἢ διατρίβει τὸ πρόσωπον καθ' οὗ πράττεται τὸ ἔγκλημα εἰς ἄλλον τόπον μεταφορὰ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ διακρίνῃ ὁ νόμος οὔτε περὶ τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς πράξεως, οὔτε περὶ τῆς ἀποσάσεως ἢ ἰδιότητος τοῦ τόπου, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἡρμήνευσε κακῶς τὸν νόμον, διότι τὸ ἀδίκημα τῆς ἀπαγωγῆς διὰ νὰ ὑπάρχῃ τετελεσμένον πρέπει ὁ ἀπάγων νὰ προλάβῃ νὰ μεταφέρῃ τὸ ἀπαγόμενον πρόσωπον εἰς τόπον ἔνθα νὰ ἔχῃ τὴν εὐκολίαν ὡς ἐκ τῶν περιοικούντων περιοικικῶν νὰ φέρῃ εἰς ἐκτέλεσιν τὸν σκοπόν του, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔλαβε χώραν ἁπλῆ ἀπόπειρα, εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις φέρει ῥητῶς ὅτι ὁ κατηγορούμενος συλλαβὼν κατὰ τὴν θέσιν Ἀγγάθια τὴν Μάρω Παππᾶ Μιχάλη μετήγαγεν αὐτὴν ἄκουσαν εἴκοσι βρέμματα μακρὰν τῆς θέσεως ὅπου εὑρίσκετο μετὰ τὸν ἀδελφόν της, ἀπέλυσε δὲ πάλιν αὐτὴν χωρὶς νὰ ἐκτελέσῃ τὸν περὶ ἀκολασίας σκοπόν του φοβηθεὶς τὰς κραυγὰς τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς καὶ τὴν καταδίωξιν τοῦ Ἀγγέλου Ἰωάννου, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι προταθέντος τοῦ περιοικικοῦ ὅτι ἑκου-

σίως ἀπέλυσεν ὁ κατηγορούμενος ἀλύμαντον τὴν ἀπαχθεῖσαν, καὶ ὅτι ἑκουσίως αὕτη ἔςερξεν εἰς τὴν ἀπαγωγὴν, τὸ δικαςήριον δὲν αἰτιολόγησε τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως ταύτης εἶναι ἀνυπόςατος·

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ παραπομπῆς βουλεύματος, τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γίνεται φανερὸν ὅτι ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν κατεδικάσθη διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν διὰ τὴν ὁποίαν παρεπέμφθη καὶ ἐκατηγορήθη δηλ. ἐπὶ ἀπαγωγῇ, ἡ δὲ προτεινομένη περὶ ταύτην μεταβολὴ ὅτι τὴν ἀπαχθεῖσαν ἀπέλυσεν ἄνευ τῆς θελήσεώς του χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του, ἐνῷ τὸ βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριον φέρουν ὅτι ἀπέλυσε πρὸ πάσης ἀνακρίσεως τὴν ἀπαχθεῖσαν ἀλύμαντον, ἀφορᾷ περιςατικὰ προκύψαντα ἐκ τῆς συζητήσεως, τὰ ὁποῖα τὸ δικαςήριον ἐδύνατο νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν· ἐκ δὲ τούτου δὲν ἠλλοιώθη παντάπασιν ἡ κατηγορουμένη πρᾶξις, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι μετεβλήθη ὁ χαρακτὴρ τῆς πράξεως καὶ ὁ ἀναιρεσείων ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη ἐπὶ ἄλλῃ πράξει παρὰ τὴν περιεχομένην εἰς τὸ ἐγκλητήριον, εἶναι ἀνυπόςατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθαν. Γ. Μπουρατᾶ ποιμένος, κατοίκου τοῦ χωρίου Χλαμποτζάρη τῆς Βοιωτίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 6 Μαρτ. 1842 ὑπ' ἀρ. 1634 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 33.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἀπριλ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 34.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Χαραλάμπου Παππᾶ Κῶστα καὶ Νικ. Σπυλιοπούλου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυλυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χαραλάμπου Παππᾶ Κῶςα καὶ Νικ. Σπυλιοπούλου, παρασταθέντος τοῦ μὲν πρώτου διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Σ. Ῥωσσέτου, τοῦ δὲ δευτέρου διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Α. Μελᾶ.

Ὁ Χαράλαμπος Παππᾶ Κώςα χωροφύλαξ καὶ ὁ Νικ. Σπυλιόπουλος δη-

μαρχικὸς πάρεδρος ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν ὡς ὑπαίτιοι ἐκβιάσεως. Δικασθέντες δὲ τὴν 10 Φεβρ. ε. ε. ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχοι ὁ μὲν πρῶτος ὅτι κατὰ τὸν Αὔγουςον τοῦ 1841 εἰς Γκοῦρα, ἐπαγαγὼν ὡς τοιοῦτος, ὡς ἀπειλὴν τὴν δημόσιν ἐξουσίαν του, ἐπροσπάθησε νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν δὶ ἐκβιάσεως ἰδιωτικὸν ὄφελος, ἀναγκάσας ἐπ' αὐτῷ διαφόρους κατοίκους τοῦ χωρίου Γκοῦρα νὰ τῷ δώσωσι χρήματα ὑπερβαίνοντα τὴν ποσότητα τῶν τριάκοντα δραχμῶν, ὁ δὲ δεύτερος ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεςήριξεν ἀμέσως διὰ τῆς συνδρομῆς του τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν τῆς ἐκβιάσεως, χορηγήσας εἰς τὸν εἰρημένον ςαθμάρχην Χαράλαμπον Παππᾶ Κῶςα, ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τοιαύτην βοήθειαν ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο οὗτος κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρᾶξιν. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαςήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων κατεδίκασεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀπὸ 10 Φεβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 76 ἀποφάσεώς του εἰς πέντε ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν ἀμφότεροι τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· ὁ μὲν Χαράλαμπος Παππᾶ Κώςα· διότι 1. ἔγεινεν ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθ. 369 τοῦ ποιν. νόμου καθότι ὁ χωροφύλαξ δὲν εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος, ὅπερ ἐξάγεται ἐκ τῶν διαταξεων τῶν ἄρθ. 36 καὶ 37 τῆς ποινικ. δικονομίας· 2. διότι ἔγεινεν ὑπέρβασις καθηκόντων ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἔχει ἄλλο καθῆκον εἰμὴ νὰ ἐφαρμώσῃ τὴν ποινὴν ἀτοῦ τὸ ζήτημα διευκρινισθῇ ἀπὸ τὸ δικαςήριον τῶν ἐνόρκων, ὅπερ δὲν ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ὁ δὲ Νικ. Σπυλιόπουλος· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθημένον ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθ. 58 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαςηρίων· 2. διότι ἑρμηνεύθη ἐσφαλμένως τὸ ἄρθ. 368 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι τοῦτο χαρακτηρίζει ὡς ἐκβίαςιν τὴν πρᾶξιν ἐκείνην δὶ ἧς βιαιοπραγῶν τις καὶ ἀπειλῶν ἀναγκάζει ἄλλον νὰ πράξῃ ἢ νὰ παραλείψῃ τὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἢ ἄλλον παράνομον ὄφελος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ Χ. Παππᾶ Κώςας ἐπάγων ὡς ἀπειλὴν τὴν δημόσιον ἐξουσίαν του ἐπροσπάθησε δὶ ἐκβιάσεως νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ἰδιωτικὸν ὄφελος, ἑπομένως μὴ ὑπαρχούσης οὐδὲ πράξεως οὐδὲ παραλείψεως, ἐφήρμωσεν ἐσφαλμένως τὸν νόμον θεωρήσαν ὡς ἐκβίασιν πρᾶξιν ἥτις δύναται νὰ ἦναι ἄλλη τις ἀθέμητος πρᾶξις· 3. διότι τὸ βούλευμα τῶν ἐφετῶν μεταρρυθμίσαν ἐκεῖνο τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν ἐκοινοποιήθη παντάπασιν εἰς αὐτόν· ἐπὶ δὲ ἀκροατηρίου ὁ πληρεξούσιος τοῦ αὐτοῦ Ν. Σπυλιοπούλου δικηγόρος προτέθεσεν διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του καὶ τοὺς ἑξῆς λόγους ἀναιρέσεως· 1. ὅτι οὐδὲ ἡ πρὸς ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἀκροατήριον κλῆσις, οὐδὲ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων ἐπεδόθη ἰδίως εἰς ἕκαςον τῶν κατηγορουμένων, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 275, 413 καὶ 458 §. 2 τῆς

ποιν. δικονομίας· 2. ὅτι ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπιδοτηρίου τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων δὲν ἐμφαίνεται οὔτε ποῖα ὀνόματα μαρτύρων ἐκοινοποιήθησαν, οὔτε ὅτι ὁ κοινοποιηθεὶς κατάλογος ἦτον ἀντίγραφον τοῦ ἐν τῷ φακέλλῳ, ἑπομένως οὐδεμία ἀπόδειξις ὑπάρχει περὶ τοῦ ὅτι ἡ κοινοποίησις ἐγένετο κατὰ τὸ ἄρθ. 413 καὶ ὅτι οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντες ἦσαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ ἀναφερόμενοι· 3. ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν ἐκβιασθέντων προσώπων οὔτε ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου φαίνονται οὔτε εἰς τὸ τεθὲν πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα, οὔτε εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν, ἑπομένως ὁ ἀναιρεσείων ἐκατηγορήθη καὶ κατεδικάσθη ὡς συναίτιος ἀορίστου ἐκβιάσεως, ὥστε καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ καιρίως προσεβλήθη καὶ αἱ περὶ συντάξεως τῶν ἐγκλητηρίων καὶ θέσεως τῶν ζητημάτων οὐσιώδεις διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας· 4. ὅτι παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 429 τῆς ποιν. δικονομίας κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ὀφείλει νὰ θέτῃ τὸ ζήτημα συμφώνως μὲ τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐγκλητηρίου πρότασιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐνῷ εἰς τὸ ἐγκλητήριον δὲν προσδιορίζετο τὸ ποσὸν τοῦ σκοπουμένου ἀλλὰ μόνον τοῦ ληφθέντος παρανόμου κέρδους, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐπροσδιώρισε τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸ πρὸς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα ὑπερβὰς οὕτω τὰ καθήκοντά του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν ἐβεβαίωσαν τὸν λόγον ὅτι ἡ πρὸς ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἀκροατήριον κλῆσις καὶ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων ἐδόθησαν εἰς αὐτοὺς δι' ἑνὸς μόνου ἀντιγράφου, οὐδ' ἐπρότειναν τὴν τοιαύτην ἔνστασιν κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν συζήτησιν· τὸ δὲ ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος φέρει ὅτι ἐπέδωκε τὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων καὶ τὴν κλῆσιν εἰς τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ κρατουμένους ὑποδίκους·

Ἐπειδὴ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος βεβαιοῖ ὅτι ἐπεδόθη εἰς τοὺς κατηγορουμένους ὁ κατὰ τὸ 413 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας κατάλογος τῶν μαρτύρων, οἱ δὲ ἀναιρεσείοντες δὲν διϊσχυρίσθησαν κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν συζήτησιν, ὅτι ὁ κοινοποιηθεὶς εἰς αὐτοὺς κατάλογος δὲν περιεῖχε τὰ ὀνόματα τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων·

Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ ἱστορικὸν καὶ τὸ διασκεπτικὸν μέρος τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος ἀναφέρονται ῥητῶς τὰ ὀνόματα τῶν ἐκβιασθέντων προσώπων, ὁ δὲ ἐπίλογος τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, τὰ ὁποῖα χωρίζονται κατὰ νόμον εἰς τὸ εἰρημένον βούλευμα τὸ ἀναγνωσθὲν ἐπὶ ἀκροατηρίου προσδιορίζουν ἀποχρώντως τὴν πρᾶξιν τῆς ἐκβιάσεως καθὸ διαλαμβάνοντα, ὅτι κατὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1840 εἰς Γκοῦρα, ὁ Χαράλαμπος Παππᾶ Κώσα χαθμάρχης, ἐπαγαγὼν ὡς τοιοῦτος ὡς ἀπειλὴν τὴν

δημόσιον ἐξουσίαν του ἐπροσπάθησεν νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν δὶ ἐκδιάσεως ἰδιωτικὸν ὄρελος, ἀναγκάσας ἐπ' αὐτῷ διαφόρους κατοίκους τοῦ χωρίου Γκοῦρα νὰ τοῖς δώσωσι χρήματα κτλ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων ἀνήκει νὰ θέτῃ τὰ ζητήματα ὅπως νομίζει συντελεστικώτερον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ πρὸς τοῦτο δύναται νὰ θέτῃ καὶ νέα ζητήματα μὴ περιεχόμενα εἰς τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα, ἀλλ' ἐξαγόμενα ἐκ τῆς ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν συζητήσεως ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ παραλλάξῃ τὴν πρᾶξιν δὶ ἣν παρεπέμφθησαν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν οἱ κατηγορούμενοι, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οἱ νῦν ἀναιρεσείοντες ἐκατηγορήθησαν ὡς ὑπαίτιοι ἐκδιάσεως, προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ 399 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καθ' ὃ ἀπαιτεῖται νὰ προσδιορίζεται καὶ τὸ ποσὸν τοῦ σκοπουμένου κέρδους· ἑπομένως ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων προσδιορίσας εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα καὶ τὸ ποσὸν τοῦ σκοπουμένου κέρδους, ἐφήρμοσεν ἐντελῶς τὸν νόμον καὶ ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του·

Ἐπειδὴ ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, ὁσάκις αἱ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ἀναφερόμεναι παραβιάσεις τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, πράττονται ὑπὸ δημοσίων ὑπηρετῶν, καθόσον τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ ἐκ τῆς φύσεως τῶν πράξεων τούτων, θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται καὶ αὐταὶ κατὰ τὸ 489 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὁρισμοὺς ἐκτὸς ἂν διατάττεται ἄλλό τι ῥητῶς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Χαράλαμπος Παππᾶ Κώστας, ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅτι ἔπραξε τὴν ἐκδίασιν ἐπαγαγὼν ὡς ἀπειλὴν τὴν δημόσιον ἐξουσίαν του ὡς σαθμάρχου, ἑπομένως ὀρθῶς ἐφηρμόσθησαν εἰς αὐτὸν ἐξωμοιούμενον κατὰ τὸ προμνημονευθὲν ἄρθρον μὲ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθ. 369 τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ ὁ ἕκτος ἀναιρέσεως λόγος, καθόσον δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὡς μὴ ἀναπτυχθεὶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προφορικῶς, εἶναι ἀνίσχυρος, καθότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς πράξεως δὶ ἣν οἱ νῦν ἀναιρεσείοντες ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι ὑπὸ τῶν ἐνόρκων·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον ὡς μὴ γενομένης τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 58 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων νόμου κληρώσεως τεσσάρων ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων, εἶναι ἐπίσης ἀνίσχυρος, καθότι ὡς βεβαιοῦν τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως δὲν ἐκληρώθησαν οἱ εἰρημένοι τέσσαρες ἀναπληρωτικοὶ ἔνορκοι, διότι δὲν ὑπῆρχον ὀνόματα πολιτῶν κατοικούντων εἰς τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν καὶ ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν γενικὸν κατάλογον τοῦ διοικητοῦ Ἀργολίδος, ἑπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 58 ἀλλὰ συμφώνως μὲ τὸ 61 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁ

γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου ἐκάλεσε κατ' ὄνομα, καὶ κατὰ τὴν διὰ τῆς κληρώσεως προσδιορισθεῖσαν τάξιν, τοὺς ἀναπληρωτικοὺς ἐνόρκους τοὺς κληρωθέντας κατὰ τὴν πρὸς ἔναρξιν τῆς συνόδου προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, ἐκ τῶν πολιτῶν τῶν κατοικούντων εἰς τὸν τόπον τῶν συνεδριάσεων τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐγγεγραμμένον εἰς τὸν παρὰ τοῦ διοικητοῦ Ἀργολίδος σαλλέντα ἐπὶ τούτῳ ἰδιαίτερον κατάλογον.

Ἐπειδὴ οἱ ἔνορκοι ἐβεβαίωσαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των, ὅτι ὑπῆρξαν ὅλα τὰ νομικὰ περιστατικὰ τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐκβίασιν ὅπως χαρακτηρίζεται εἰς τὸ 369 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν Ν. Σπυλιόπουλον τὸ βούλευμα τῶν ἐφετῶν, δι' οὗ μετερρύθμισθη τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐξελέγχεται ψευδὴς, διότι ὑπάρχει τὸ τῆς ἐπιδόσεως ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὰς ἀναιρέσεως αἰτήσεις τοῦ Χαραλάμπου Παππᾶ Κώστα, κατοίκου Ναυπλίας, καὶ τοῦ Νικ. Σπυλιοπούλου, κατοίκου Γκοῦρα τοῦ δήμου Κυλληνίας, αἵτινες ἐγένοντο κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 76 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ἀπριλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 35.

Περὶ ἀναιρέσως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Πετράκου ἢ Πετροπούλου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Πετράκου ἢ Πετροπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου.

Δι' ἀναφορᾶς ἀνυπογράφου χρονολογημένης τὴν 30 Σεπτεμβρ. 1840 ἐκ Βερβαίνων κατεμηνύθη πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Γραμματείαν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς Α. Βαλλὴς, ὅτι διὰ χειρὸς τοῦ Ἰω. Πετράκου ἢ Πετροπούλου ξενοῦ φίλου του, ἔλαβε δῶρα ἀπὸ δι-

φόρους ῥητῶς ὀνομαζομένους ἐν τῇ ῥηθείσῃ ἀναφορᾷ. Διαταχθείσης δὲ ἀνακρίσεως καὶ ἐνεργηθείσης κατὰ τὸν νόμον, προέκυψεν ἐξ αὐτῆς ὅτι ὁ ῥηθεὶς Ἰω. Πετρόπουλος λαβὼν χρήματα ἀπὸ διαφόρους, ἐπὶ ὑποσχέσει νὰ τὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀντεισαγγελέα Βαλλὴν διὰ νὰ τοὺς συνδράμῃ οὗτος εἰς τὰς δίκας των, κατέστη ὑπαίτιος διαφόρων ἀπατῶν, ἑκάστη τῶν ὁποίων ὑπερέβαινε τὰς 20 δραχ. ἑπομένως διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 1391 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν παραπεμφθεὶς εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικεῖον, καὶ κατηγορηθεὶς ὅτι τὸν Σεπτέμβριον μῆνα τοῦ 1840 θέλων νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος παρέσχησεν ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, καὶ οὕτως ζητήσας ἔλαβε παρὰ διαφόρων, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς, περὶ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1840 ἔτους διαφόρους ποσότητας χρημάτων, ἑκάστη τῶν ὁποίων ὑπερέβαινε τὰς 20 δραχ, ἐπὶ ὑποσχέσει δῆθεν, ὅτι ἤθελε δώσει τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τὸν ἀντεισαγγαλέα Βαλλὴν, ἐκηρύχθη ἔνοχος ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, καὶ κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 21 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, δυνάμει τῶν ἄρθ. 396, 398 673 καὶ 399 §. 9 συνδυασμένων μὲ τὸ 109 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου εἰς ἓξ ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1· διότι ἡ εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένη πρᾶξις δὲν ἐμπεριέχει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀπάτης, ἐπειδὴ ἂν ὑπεσχέθη εἰς τοὺς παθόντας νὰ ὁμιλήσῃ τὸν ἀντεισαγγελέα, καὶ τὴν ὑποσχεσίν του δὲν ἐξετέλεσεν, ἠδύναντο οἱ παθόντες νὰ τὸν ἐνάζωσι, καὶ 2. διότι δὲν ὑπάρχει ἔγκλησις.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις τοῦ νόμου πᾶσα ἀξιόποινος πρᾶξις καταδιώκεται αὐτεπαγγέλτως, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ ὅσαι πράξεις δὲν δύνανται νὰ καταδιωχθῶσιν εἰμὴ κατ' ἔγκλησιν καὶ κατὰ μήνυσιν τῶν παθόντων προσδιορίζονται ῥητῶς ἀπὸ τὸν νόμον, ἡ δὲ προκειμένη ἀπάτη δὲν εἶναι ἐκ τῶν προβλεπομένων ἀπὸ τὸ 402 ἄρθρ. συνδυασμένον μὲ τὸ 377 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ Ἰω. Πετράκος ἢ Πετρόπουλος κατεδιώχθη ἄνευ ἐγκλήσεως τῶν παθόντων εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 396 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου τὰ χαρακτηρίζοντα τὴν ἀξιόποινον πρᾶξιν τῆς ἀπάτης προσόντα εἶναι α. ὁ σκοπὸς τοῦ νὰ βλάψῃ τις ἄλλον ἢ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος· β. ἡ ἐν γνώσει παράστασις ψευδῶν πραγμάτων ὡ ἀληθῶν ἢ ἡ ἀθέμιτος ἀποσιώπησις πραγμάτων ἀληθῶν, καὶ γ. ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, τουτέστι τοῦ νὰ βλαφθῇ πραγματικῶς ὁ ἄλλος, ἢ νὰ ὀφεληθῇ ὁ μεταχειρισθεὶς τὰ πρὸς ἀπάτην μέσα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐτυ-

μηγορίας τῶν ἐνόρκων ὁ Ἰω. Πετράκος ἢ Πετρόπουλος ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον μῆνα 1840, θέλων νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παρέστησεν ἐν γνώσει ψευδῆ γεγονότα ὡς ἀληθῆ, καὶ ζητήσας ἔλαβε παρὰ διαφόρων διαφόρους ποσότητας χρημάτων, ἐξ ὧν αἱ τρεῖς ὑπερέβαινον τὰς 20 δραχ., ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει δηθεν, ὅτι ἤθελεν δώσει αὐτὰς εἰς τὸν ἀντεισαγγελέα Βαλλὴν διὰ νὰ τοὺς συνδράμῃ οὗτος εἰς τὰς ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας εἶχον εἰς τὸ ἐν Τριπολει δικαστήριον· ἑπομένως ἡ πρᾶξις τοῦ Ἰω. Πετράκου περιέχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀπάτης, καθότι, καὶ σκοπὸν προέθετο νὰ περιποιήσῃ καὶ περιεποίησεν εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, ὁ ῥηθεὶς Πετράκος, λαβὼν ἀθεμίτως χρήματα παρ' ἄλλων, καὶ ψευδῆ πράγματα παρέστησεν ἐν γνώσει ὡς ἀληθῆ, εἰπὼν εἰς αὐτοὺς ὅτι θέλει δώσει τὰ χρήματα αὐτὰ εἰς τὸν ἀντεισαγγελέα Βαλλὴν διὰ νὰ τοὺς συνδράμῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις των, ἐνῷ δὲν τὰ ἔδωκεν, οὔτε δύναται κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ῥηθεῖσα πρᾶξις ὡς δωροδοκία, καθότι ὁ Ἰω. Πετρόπουλος δὲν προέθετο τὸν σκοπὸν νὰ δωροδοκήσῃ τὸν ἀντεισαγγελέα, ἀλλ' ἐμεταχειρίσθη τὴν δωροδοκίαν ὡς πρόφασιν, διὰ νὰ ἀπατήσῃ ἄλλους πρὸς ἴδιόν του ἀθέμιτον ὄφελος, διὰ ταῦτα ὁ λόγος ὅτι εἰς τὸν Ἰω. Πετράκον ἢ Πετρόπουλον ἀποδιδομένη πρᾶξις δὲν περιέχει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀπάτης, εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Πετράκου ἢ Πετροπούλου, γεννηθέντος καὶ κατοικοῦντος εἰς Βέρβαινα, ἐτῶν 22, κλτῆρος τὸ ἐπάγγελμα, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 21 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 30.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἀπριλίου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 36.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως, καὶ τοῦ Ἰω. Παφύλια.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυλυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὰς ἑξῆς αἰτήσεις ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως, καὶ τοῦ Ἰω. Παφύλια, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Μελᾶ.

Ὁ ῥηθεὶς Ἰω. Παφύλιας καὶ Ἀθαν. Κυριακόπουλος, Νικ. Παναγόπουλος, Διονύσιος Λαμπρόπουλος καὶ Γεώργ. Σιεχιώτης, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν, οἱ μὲν πρῶτοι τέσσαρες ὅτι ἐλῃστευσαν τὸν Ἀθαν. καὶ Κωνς. Πατραλαίους, ὁ δὲ δεύτερος ὅτι συνήργησεν ἐν γνώσει καὶ ἐκ προμελέτης ὑπεσήριξε διὰ τῆς συνδρομῆς του τὴν κυρίαν πρᾶξιν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν τοὺς μὲν Γιάννη Παφύλια, Ἀθ. Κυριακόπουλον, Νικ. Παναγόπουλον καὶ Διονύσ. Λαμπρόπολον, ἐνόχους ὅτι, κατὰ τὴν 20 Αὐγ. 1841 τὸ ἑσπέρας περὶ λύχνων ἀφᾶς καθ' ὁδὸν εἰς τῆς Ἀράπισας τὸ πηγάδι, θέσιν ἀπέχουσαν τῆς Τριπόλεως ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἀπόσασιν, θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των προσέβαλον διὰ βίας τὸν Ἀθαν. καὶ Κωνς. Πατραλαίους, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης πράξεως ἤκισαν τοὺς ῥηθέντας Ἀθανάσ. καὶ Κωνς. Πατραλαίους, ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης, ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ των κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω λῃστείας, δὲν ἦτον ὡς ἐκ τῆς μέθης ἐντελῶς ἀποκλεισμένη, ἦτον ὅμως οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἠλαττωμένη, τὸν δὲ Γεώρ. Σιεχιώτην ἀθῶον τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 11 Φεβρ. 1842 καὶ ὑπ' ἀρ. 81 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἄρθ. 363 §. 1, 366 §. 1 καὶ 5 τοῦ ποιν. νόμου, συνδυασμένα μὲ τὰ ἄρθ. 109, 110 §. 1, 87 καὶ 49 τοῦ αὐτοῦ νόμου, τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς ἑπτὰ ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἰω. Παφύλιας καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελεὺς, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο προσηκόντως συντεθειμένον, διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἐνῷ κατὰ τὸ ἄρθ. 58 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς γενικῆς κληρώσεως τῶν ἐνόρκων, τὴν γενομένην παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ἐκείνη τῶν τεσσάρων τακτικῶν ἀναπληρωτικῶν, μὴ γενομένης τοιαύτης, τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, σχηματισθὲν ἐκ τῶν εἰς τὴν ἕδραν τῶν κακουργιοδικῶν κατοικούντων, κληρωθέντων κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν, διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν 24 τοὐλάχιστον τακτικῶν ἐνόρκων, δὲν συνετέθη προσηκόντως· 2. διότι τὸ τεθὲν παρὰ τοῦ προέδρου εἰς τοὺς ἐνόρκους ζήτημα περὶ μέθης δὲν εἶναι σύμφωνον μὲ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθ. 87 τοῦ ποιν. νόμου, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγούμενον ἀπαιτεῖ ὥστε ἡ σύγχυσις τῶν αἰσθήσεων νὰ ἦναι ἀναίτιος, περὶ δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου δὲν ἠρωτήθησαν οἱ ἔνορκοι, ὥστε οἱ σύνεδροι ἐφαρμόσαντες τὸ ἄρθρ. 87 ἀπεφάσισαν ὅτι ἡ μέθη ἦτο ἀναίτιος καὶ ὄχι ὑπαίτιος, καὶ ἑπομένως ὑπερέβησαν τὰ καθήκοντά των, ἀποφασίσαντες περὶ πραγματικοῦ περιστατικοῦ, καὶ ἀναπληρώσαντες οὕτω τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐτυμηγορίας, ὅθεν καθίσταται

ἀναιρετέον τότε ζήτημα καὶ ἡ ἐτυμηγορία καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 81 ἀπόφασις· ὁ δὲ δεύτερος, διότι ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθ. 49 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι τὸ δικαστήριον δὲν ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῶν προσκαίρων δεσμῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἄνευ τῆς ἐλαφρυντικῆς περιστάσεως ἐκ τῆς ὁποίας ἡ πρᾶξις ἔμελλε νὰ τιμωρηθῇ ὡς ἀπόπειρα, ἤθελεν ἐπιβάλλει δεσμὰ 14 ἐτῶν, καὶ προκειμένου νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ ἥμισυ αὐτῶν, ἠναγκάσθη νὰ μεταλλάξῃ τὴν τῶν προσκαίρων δεσμῶν εἰς τὴν τῆς εἱρκτῆς ποινὴν, ἐνῷ κατὰ τὸ ῥηθὲν ἄρθρον καὶ κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιάν του, τότε μόνον τὸ δικαστήριον δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, ὅταν ἦναι ἀδύνατον (καὶ τοῦτο δὲν ἦτο) νὰ ἐπιβάλλῃ τοὐλάχιστον ὅρον τῆς ποινῆς τῶν προσκαίρων δεσμῶν, καθ' ἃς ἤγουν περιστάσεις προσδιορίζει ὁ νόμος ἐπὶ τῆς τετελεσμένης πράξεως ποινὴν προσκαίρων δεσμῶν βραχυτέρας τῆς τῶν 20 ἐτῶν διαρκείας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ Ἰω. Παφύλια καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὸν λόγον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 49 ἄρθρ. §. 3 τοῦ ποιν. νόμου, ὁσάκις εἰς τὸ τετελεσμένον κακούργημα ἐπιβάλλονται δεσμὰ ῥητοῦ χρόνου, ἡ ποινὴ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποπείρας ἐλαττοῦται μέχρι τοῦ ἡμίσεως, καὶ ἐὰν ἐντεῦθεν ἡ ποινικὴ διάρκεια γίνεται βραχυτέρα τοῦ ἐλαχίστου βαθμοῦ τῶν προσκαίρων δεσμῶν, πρέπει τότε νὰ καταψηφίζεται ἡ ποινὴ τῆς εἱρκτῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων παρεδέχθη ὅτι ἐὰν ἡ πρᾶξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ Ἰω. Παφύλιας, ἐθεωρῆτο ὡς τετελεσμένη, ἤθελεν ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν τὴν ποινὴν τῶν 14 ἐτῶν δεσμῶν, προκειμένου δὲ λόγου νὰ καταβιβασθῇ αὕτη εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀποπείρας ἕνεκα τῆς ὑπάρξεως μιᾶς ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ 87 ἄρθ. τοῦ ποινικ. νόμου ὡρισμένων ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, τὸ δικαστήριον εἶχε τὸ δικαίωμα, δυνάμει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως νὰ φέρῃ τὴν ἐλάττωσιν μέχρι τοῦ ἡμίσεως, πρᾶξαν δὲ οὕτω καὶ καταδικάσαν τὸν Ἰω. Παφύλιαν εἰς ἑπτὰ ἐτῶν εἱρκτὴν ἐφήρμοσε τὸν νόμον ὀρθῶς.

Καθόσον ἀφορᾷ τοὺς λόγους τοῦ Ἰω. Παφύλια·

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως φέρουσι ῥητῶς, ὅτι μολονότι δὲ ἔλλειψιν ὀνομάτων πολιτῶν κατοικούντων εἰς τὸν τόπον τῶν συνεδριάσεων καὶ ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν κατάλογον τοῦ διοικητοῦ Ἀργολίδος δὲν ἐκληρώθησαν ἀναπληρωτικοὶ ἔνορκοι, κατὰ τὸ 58 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, μ' ὅλα ταῦτα ὁ νόμιμος ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων συνεπληρώθη διὰ τῆς κληρώσεως ἄλλων ἀναπληρωτικῶν κληρωθέντων ἤδη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συνόδου, ἡ δὲ μὴ κλήρωσις τῶν ἀναπληρωτικῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρᾶξις πλημμελὴς τοῦ δικαστηρίου φέ-

ρουσα ἀναίρεσιν, καθότι ἡ κλήρωσις αὐτῶν ἦτον ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν θέλησίν του, μὴ ὑπαρχόντων πλέον ὀνομάτων πολιτῶν διὰ νὰ ἐνεργηθῇ τοιαύτη κλήρωσις, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι μὴ κληρωθέντων τῶν τεσσάρων ἀναπληρωτικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο νομίμως συντεθειμένον, εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἡ παραδεχθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους περίστασις τῆς μέθης ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν συνέδρων ὡς μία ἐκ τῶν ἐλαφρυντικῶν περιπτώσεων τοῦ 87 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νομου, καὶ ἐντεῦθεν ἠλαττώθη ἡ ποινὴ τοῦ καταδικασθέντος, μέχρι τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀποπείρας, δὲν ἔχει πλέον οὗτος συμφέρον νὰ προτείνῃ ὡς λόγον ἀναιρέσεως, ὅτι οἱ σύνεδροι καθ' ὑπέρβασιν καθηκόντων, ἀπεφάνθησαν τὴν μέθην ἀναίτιον καὶ οὐχὶ ὑπαίτιον, καὶ κακῶς ἐφήρμοσαν τὸ 87 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ἑπομένως ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὰς ἀναιρέσεως αἰτήσεις τοῦτε εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ τοῦ Ἰω. Παφύλιν, κατοικοῦντος εἰς Περθῶρι τῆς Μαντινείας, αἵτινες ἐγένοντο κατὰ τὴν ἀπὸ 11 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 81 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα Ἰω. Παφλιαν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 31.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαΐου τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 37.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῶν ἀδελφῶν Δημ. Ἀθαν. καὶ Ἰω. Πιρπινιᾶ.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πελλήκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν ἀδελφῶν Δημ. Ἀθαν καὶ Ἰω. Πιρπινιᾶ.

Οἱ ῥηθέντες Δημ. Ἀθαν. καὶ Ἰω. Πιρπινιᾶ κατηγορηθέντες ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Τήνου ὡς ὑβρίσαντες ἐν ἔργῳ τὸν Ἀναγνώστην Ἀπέργην, κατεδικάσθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 14 Νοεμβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. θ. 17 ἀποφάσεως τοῦ ῥηθέντος πταισματοδικείου, ὁ μὲν Δημ. Πιρπινιᾶς εἰς 10 δραχ., οἱ δὲ λοιποὶ δύο εἰς 5. δρ. πρόστιμον ἕκαστος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες, ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς

εἰσαγαγὼν τὴν αἴτησιν ταύτην ἐζητήσατο ν' ἀπορριφθῇ, ὡς ἀπαράδεκτος, διότι οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν παρεκατέθεσαν τὸ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελέα· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένον μὲ τὸν ἀπὸ 10 Αὐγ. 1838 νόμον, ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὁπόταν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ αὐτὴν 50 δραχ. διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἥτταν, ἀπηλλαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς προκαταβολῆς εἶναι μόνον ὅσοι κατεδικάσθησαν ἐπὶ κακουργήματι ἢ ἀπέδειξαν διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δημάρχου τῆς κατοικίας των, ὅτι εἶναι πένητες· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν καταδικασθέντες ἐπὶ πταίσματι, οὔτε τὸ παράβολον κατέθεσαν οὔτε ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πένητες.

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθ. 487 τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῶν ἀδελφῶν Δημητρίου, Ἀθανασίου καὶ Ἰω. Πιρπινιᾶ κατοίκων τοῦ χωρίου Ἀρνάδου τοῦ δήμου Τήνου, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Νοεμβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 17 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Τήνου, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ πρόσιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης δραχ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαΐου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 38.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Εὐσταθίου Σκόθου καὶ Εὐστρατίου Δημητρίου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἀπριλ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1693 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Εὐσταθίου Σκόθου καὶ Εὐστρατίου Δημητρίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος, διὰ τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ νομίμου παραβόλου·

ζ'.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 487 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος ἐὰν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν δὲν παρεκατέθεσε τὸ παρὰ τοῦ 485 ἄρθ. διαταττόμενον παράβολον, δὲν ἐξαιροῦνται δὲ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, εἰμὴ μόνον οἱ καταδικασθέντες ἐπὶ κακουργήματι καὶ οἱ ἀπολαύοντες τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν καταδικασθέντες ἐπὶ πλημμελήματι, οὔτε τὸ παράβολον κατέθεσαν, οὔτε ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πένητες.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Εὐσταθίου Σκόθου καὶ Εὐστρατίου Δημητρίου στρατιωτῶν τοῦ γ'. τάγματος τῆς γραμμῆς, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1693 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρούσης δίκης. δρ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαΐου τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 39.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Ἰω. Κοτζάνης κατεμήνυσε προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ δημάρχου Γαλαξειδίου τὸν Ἀπόστολον Φοῦσκαν, ὅτι τὴν 26 Ὀκτωβρ. 1841 τοῦ ἔκλεψεν ἓν αἰγίδιον ἀξίας δρ. 40 καὶ ἐζητήσατο νὰ τιμωρηθῇ κατὰ νόμον. Εἰσαχθέντος εἰς δίκην τοῦ καταμηνυθέντος ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Γαλαξειδίου, καὶ συζητήσεως γενομένης, τὸ ῥηθὲν πταισματοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 28 Νοεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 26 ἀπόφασίν του, δι' ἧς κατεδίκασε τὸν Ἀπόστολον Φοῦσκαν εἰς τριήμερον κράτησιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν ὁ καταμηνυτὴς Ἰω. Κοτζάνος, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ πταισματοδίκης κακῶς ἐξετίμησε τὴν τιμὴν τοῦ κλαπέντος αἰγιδίου διὰ δραχ. 15

ἐνῷ αὐτὸ ἀξίζει ὑπὲρ τὰς 40. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἰω. Κοτζάνου, καὶ ἐπέβαλε τὰ ἔξοδα τῆς δίκης εἰς βάρος τοῦ δημοσίου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1842 καὶ ὑπ' ἀρ. 13 ἐζήτησεν ὁ παρ' αὐτοῖς πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος ὡς πρὸς τὴν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καταψήφισιν κατὰ τοῦ δημοσίου· 2. διὰ παραβίασιν τοῦ 82 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, διότι τὸ δικαστήριον ὤφειλε νὰ καταδικάσῃ τὸν ἡττηθέντα Ἰω. Κοτζάνον εἰς τὰ ἔξοδα, τοῦ ὁποίου τοῦ ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις καὶ ὄχι τὸ δημόσιον· 3. διότι καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ ἀντεισαγγελεὺς κατα παραδρομὴν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος, δι' οὗ ἐκαλεῖτο ὁ ἐφεσείων Κοτζάνος νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ δὲν ἐπαρουσίασεν αὐτὸ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδριάσεως, τότε τὸ δικαστήριον δὲν ἠδύνατο παντάπασι νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως ταύτης, δικάσαν δὲ ἐρήμην ἐφεσείοντα μὴ κλητευθέντα, παρεβίασε τὸ ἄρθ. 403 καὶ 407 ἐδ. 2 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τὸν εἰσαγγελέα μὴ ἐμφανισθνέτος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 82 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας πᾶσα ἀπόφασις πρέπει ν' ἀναφέρῃ ῥητῶς τὴν εἰς τὰ ἔξοδα καταψήφισιν τοῦ νικωμένου, καθ' ὅσον ταῦτα δὲν ἐπροξενήθησαν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντιδίκου ἤ τινος ἄλλου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, ὡς γίνεται δῆλον ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καί τοι ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἰω. Κοτζάνου, δὲν κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τὰ ἔξοδα, ἀλλ' ἐπέβαλεν αὐτὰ εἰς τὸ δημόσιον, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ ἀντεισαγγελεὺς δὲν ἐπαρουσίασε τὸ ἐπιδοτήριον τῆς κλήσεως τοῦ Κοτζάνου αὐτοῦ, ἑπομένως τὸ δικαστήριον παρεδέχθη ὡς αἰτίαν τῶν ἐξόδων τὴν παράληψιν τοῦ ἀντεισαγγελέως, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιβαλὸν αὐτὰ εἰς τὸ δημόσιον ἐσυμμορφώθη μὲ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ 82 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας· ἂν δὲ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἔξοδα ἐπροξενήθησαν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀντεισαγγελέως ἢ μὴ, τοῦτο εἶναι πραγματικὸν ἀντικείμενον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ ὁ Ἄρειος Πάγος·

Ἐπειδὴ ἀνὸ Ἰω. Κοτζάνος, ὅστις ὡς ζημιωθεὶς ἐδίωκεν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου Γαλαξειδίου τὰς ἰδιωτικάς του ἀπαιτήσεις μόνον, δὲν ἐκλητεύθη εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην, καὶ ἀπερρίφθη ἐρήμην αὐτοῦ ἡ ἔφεσίς του, ἐδύνατο νὰ προσβάλῃ αὐτὸς οὗτος, διὰ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου τὴν κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν ἐὰν ἐθεώρῃ ἑαυτὸν ἠδικημένον, μὴ ἐνεργήσας δὲ τὸ μέσον τοῦτο, ὑποτίθεται, ὅτι ἀπεδέχθη τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν, ἑπομένως ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅστις κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην εὑρίσκεται ἀπέ-

ζ'.

ναντι οὐχὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ τοῦ διώκοντος μόνον τὰς ἰδιωτικάς του ἀπαιτήσεις, δὲν ἔχει συμφέρον νὰ ζητήσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὴν ἀναίρεσιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀποφάσεως διὰ παραβίασιν τῶν περὶ τὰς κλήσεις τύπων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέτεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 13 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαΐου. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 40.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σαμουὴλ Ἐπισκόπου Αἰγίνης καὶ Ἰω. ἢ Ἀναγν. Ἀθανασίου. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέζα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σαμουὴλ Ἐπισκόπου Αἰγίνης καὶ Ἰωάν. ἢ Ἀναγν. Ἀθανασίου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Οἱ ῥηθέντες Ἰω. ἢ Ἀναγν. Ἀθανασίου καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Αἰγίνης Σαμουὴλ, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Φεβρ. 1842 ὑπ' ἀρ. 606 βουλεύματος τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ὡς ὑπαίτιοι, ὁ μὲν ἀ. ὅτι διὰ τῆς συντάξεως καὶ τῆς κατὰ τὴν νύκτα τῆς 21 πρὸς τὴν 22 Ἰουν. 1841 διὰ παραγγελίας του, ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως γενομένης τοιχοκολλήσεως εἰς δημόσιον τόπον, ἐν Αἰγίνῃ, τῆς σατύρας ἀρχομένης ἀπὸ τῶν λέξεων « ἴσως ἐξ ἁμαρτιῶν μας κτλ » καθύβρισε δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων, ἐχλεύασε καὶ ἐλοιδόρησε τὸν δήμαρχον Αἰγίνης Κάλαβρον, καθόσον ἀνάγεται εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά του καὶ ὡς πρὸς τὸν ἰδιωτικὸν βίον του, καὶ ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς σατύρας προσέβαλεν ἀδίκως διὰ λοιδορίας, περιφρονητικοῦ χλευασμοῦ καὶ προσάψεως περιφρονητικῶν φρονημάτων τὴν τιμὴν τοῦ Κων. καὶ Νικ. Ἡριώτου, τοῦ Σιμεὼν καὶ Α. Δ. Καρύδη καὶ τοῦ Σ. Γ. Λυκούρη, αἱ δὲ προσβολαὶ αὗται δύνανται νὰ ἔχουν ἐπιβλαβῆ ἐπιρροὴν εἰς τὴν ὑπόληψιν τῶν ὑβρισθέντων, καὶ ἰδίως εἰς τὰς σχέσεις τῆς τάξεως τοῦ Κων. καὶ Νικ. Ἡριώτου ὡς διδασκάλων, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 31 καὶ 29 §. 1 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ πε-

ρὶ τύπου νόμου, καὶ τοῦ ἄρθ. 56 §. 3 τοῦ ποινικ. νόμου, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Αἰγίνης Σαμουὴλ, ὡς ὑπαίτιος ὅτι, κατὰ τὴν 22 Ἰουν. 1841 ἔδωκε δῶρον εἰς τὸν δήμαρχον Αἰγίνης Κάλαβρον, ἐνεργοῦντα ἀνακριτικὰ καθήκοντα, χρήματα, ἤτοι εἴκοσι πεντάδραχμα, τρία ἀμερικάνικ. δίςηλα, τέσσαρα πεντάφραγκα, τρία βαβαρικὰ καὶ δεκατρία εἰκοσάρια χρυσὰ Τουρκικὰ, χάριν ἀνακριτικῆς τινος πράξεως ἀναγομένης εἰς τὰ καθήκοντά του, ὡς ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου· ἡ δωροδοκία δὲ αὕτη τείνουσα εἰς ἀθέμιτον ὠφέλειαν τοῦ ἐπὶ ἐξυβρίσει καταμηνυθέντος Ἰω. ἢ Ἀναγν. Ἀθανασίου, ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποπλανήσῃ τὸν εἰρημένον δήμαρχον εἰς τὸ νὰ καλύψῃ τὴν ἀνάκρισιν τῆς προσημειωμένης πράξεως ἐναντίον τῶν καθηκόντων του. Τοῦ εἰρημένου βουλεύματος τῶν ἐφετῶν ἐζήτησαν οἱ κατηγορούμενοι τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἐφηρμόσθησαν κακῶς αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθ. 33 καὶ 34 τῆς ποιν. δικονομ., ἐκληφθέντων ὡς συναφῶν πλημμελημάτων αὐτοτελῶν καὶ ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων καὶ 2. διότι ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ ποινικ. νόμου, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἰδίου διασκεπτικοῦ τοῦ βουλεύματος, διότι ἐνῷ ὁ συνένοχος ἀκολουθεῖ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ αὐτουργοῦ, ἐδῶ ἀντιθέτως ὁ αὐτουργὸς ἀκολουθεῖ τὴν τοῦ συνενόχου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 263 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀναίρεσις κατὰ βουλευμάτων, εἰμὴ μόνον ἕνεκα μὴ προσηκούσης συνθέσεως τοῦ συμβουλίου, ἕνεκα μὴ γενομένης παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ ἕνεκα ψευδοῦς ἑρμηνείας ἢ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ αὐτοῦ ποινικ. νόμου, ἑπομένως ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος, ὡς περιςρεφόμενος εἰς τὴν κακὴν ἐφαρμογὴν ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας εἶναι ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δὲν ἐθεώρησε τοὺς νῦν ἀναιρεσείοντας ὡς συνενόχους τῆς αὐτῆς πράξεως, ἀλλ' ὡς αὐτουργοὺς αὐτοτελῶν πράξεων, παραπέμψαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν ἐφετῶν, τὸν μὲν Ἰω. Ἀθανασίου ὡς ὑπαίτιον ἐξυβρίσεως, τὸν δὲ Ἐπίσκοπον Αἰγίνης ὡς ὑπαίτιον δωροδοκίας· ἡ δὲ ἐν τῷ βουλεύματι παράθεσις τοῦ 3 ἐδαφ. τοῦ 56 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἐγένετο πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἰω. Ἀθανασίου, διότι ἡ τοιχοκόλλησις τῆς περιεχούσης τὴν ἐξύβρισιν σατύρας, ἔγεινεν ὑπὸ τοῦ Α. Σαρῆ κατὰ παραγγελίαν ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως τοῦ Ἰω. Ἀθανασίου· ἑπομένως οἱ λόγοι ὅτι τὸ 56 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου παρετέθη κακῶς καὶ ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως, διότι ἐνῷ ὁ συνένοχος ἀκολουθεῖ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ αὐτουργοῦ, τὸ συμβούλιον ἀπεφάνθη τὸ ἐναντίον, εἶναι ψευδεῖς καὶ ἀνυπόστατοι·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σαμουὴλ, Ἐπισκόπου Αἰγίνης καὶ τοῦ Ἰωάν. ἢ Ἀναγν. Ἀθανασίου, κατοικούντων ἀμφοτέρων εἰς Αἴγιναν, ἥτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 606 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 27.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Μαΐου τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 41.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Π. Μαντζαράκη ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος ὁ Αἰών. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ Μ. Ῥενιέρη, Μ. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένων τοῦ τε ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Πέτρου Μαντζαράκη, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος ὁ Αἰών, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Σ. Τριανταφύλλη καὶ Π. Τυπάλδου δικηγόρων.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διὰ κλητηρίου θεσπίσματος ὑπ' ἀρ. 15,332 τῆς 28 Ἀπριλ. 1842 ἐκάλεσεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ περὶ ᾧ διατελεῖ δικαστηρίου τὴν Π. Μαντζαράκην ὑπεύθυνον συντάκτην τῆς ἐφημερίδος ὁ Αἰών, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι διά τινων περικοπῶν περιεχομένων εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 347—348 φύλλον τοῦ Αἰῶνος ἀπέδωσεν εἰς τὸν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων τῆς Κυβερνήσεώς του, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ περιφρόνησιν καὶ μῖσος κατ' αὐτῆς, ἐξύβρισε διὰ περιφρονητικῶν λέξεων καὶ ἐβλασφήμισεν ἐγγράφως ἐκκλησιαστικὸν ὑπάλληλον τοῦ Κράτους (τὸν Ἀργολίδος Κ. Κύριλλον, πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου) διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του, πλημμελήματα προβλεπόμενα ἀπὸ τὰ ἄρθρ. 3, 20 καὶ 21 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου καὶ ἀπὸ τὸ 199 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου. Συζητουμένης τῆς ἀνωτέρω δίκης ὁ κατηγορούμενος ἐζήτησε νὰ τῷ συγχωρηθῇ ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων· ἀ. ὅτι ἡ Κυβέρνησις διεύθυνεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν Αἰῶνα ἐπιπληκτικὸν Διάταγμα· β'. ὅτι ἡ περὶ μεταθέσεων Ἐπισκόπων κανόνες ἀποστολικοὶ καὶ συνοδικοὶ τῆς Ἀνατολικῆς

Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐτηρήθησαν ἀπαραλλάκτως πάντοτε παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ποτὲ οὐδὲ κατ' ἐξαίρεσιν, οὐδὲ κατ' ἔθιμον δὲν ἐγένετο παρὰ τῆς ἐκκλησίας τὸ ἐναντίον, καὶ ὅτι ὁ νῦν Μαντινείας, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ εἰρημένου θέματος προσεκλήθη παρὰ τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴν Τριπόλεως, καὶ γ'. ὅτι ὁ Κ. Ῥαγκαβὴς διεύθυνε τὴν διατριβὴν τοῦ Ἑλλην. Ταχυδρόμου κατὰ τοῦ Σελλασίας εἰς τὸν ἅγιον Ἀργολίδος πρὸς ἐπιθεώρησιν, καὶ τοῦτο διὰ νὰ προκύψῃ ἐντεῦθεν ὅτι δὲν προσβάλλεται διὰ τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου ὁ πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλ' ὁ Ἀργολίδος Κύριλλος· τὸ δὲ δικαστήριου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1752 ἀπὸ 2 Μαΐου ε. ε. ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀποδείξεως αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου. Μετὰ ταῦτα ἀνέπτυξε τὴν κατηγορίαν ὁ εἰσαγγελεὺς, ἀναπτύσσων δὲ τὴν ὑπεράσπισιν ὁ εἷς τῶν συνηγόρων τοῦ κατηγορουμένου ἔκαμε λόγον περὶ ὑπουργείου καὶ περὶ τῆς προλαβούσης τοῦ Αἰῶνος δίκης, ἀλλ' ὁ πρόεδρος διέκοψεν αὐτὸν καὶ τὸν προτεκάλεσε νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ θέμα τῆς κατηγορίας· ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑπερασπίσεως ὁ ἕτερος τῶν συνηγόρων τοῦ κατηγορουμένου ἐπέφερεν « ὅτι τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Μαυροκορδάτου ἐσυζητοῦσε τρεῖς ἡμέρας νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ σύστημα τῆς Κυβερνήσεως » ἀλλ' ἐπίσης τὸν διέκοψεν ὁ πρόεδρος καὶ τὸν παρετήρησεν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ οὐδενὸς ὑπουργείου·

Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ αὐτὸς συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου διϊσχυρίσθη ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καθαιρέσασα τὸν Σ. Σελλασίας παρεβίασεν ἀποστολικοὺς κανόνας· ὁ δὲ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἀπηγόρευσεν τὴν περὶ τούτου ἀντικειμένου συζήτησιν· ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐπιμένων ἐζητήσατο ν' ἀποφασίσῃ ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον περὶ τούτου, τὸ δὲ δικαστήριον ἀπεφάνθη ἀπαράδεκτον τὴν πρότασιν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου. Περαιωθείσης τῆς ὑπὲρ καὶ κατὰ συζητήσεως τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1754 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπεφάνθη τὸν Π. Μαντζαράκην ἔνοχον· α. ὅτι ἀπέδωκεν εἰς τὸν Βασιλέα τὴν εὐθύνην πράξεως τῆς Κυβερνήσεώς του καὶ β'. ὅτι καθύβρισε δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων τὸν Σ. πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καθόσον ἀνάγεται ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά του, καὶ ἰδίως πρὸς ἐκδίκησιν ἕνεκα πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀθῶον δὲ τοῦ λοιποῦ κεφαλαίου τῆς κατηγορίας. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς 40 ἡμερῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τριακοσίων δραχ. χρηματικὴν ποινὴν, καὶ διέταξε τὴν δήμευσιν τοῦ κατακριθέντος φύλλου. Τῶν τριῶν τούτων ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν τὴν 2 Μαΐου ε. ε ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ κατηγορούμενος τὴν 6 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 1752 ἀπόφασιν·

Α. διότι δὲν ἐζήτησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐνήργησε τῷ-

όντι τὴν πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ὁ Αἰὼν ἀπέδωσεν εἰς τὴν ἀνωτάτην Ἀρχὴν καὶ τοῦτο εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τὴν ὁποίαν ἀπαγορεύει ὁ νόμος, ἀλλ' ὅτι διευθύνθη Διάταγμα εἰς τὸ συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας προσυπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας, καὶ ἑπομένως ἐζήτησε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Αἰὼν ἀπέδωσε τὴν εὐθύνην τοῦ Διατάγματος εἰς τὸν Γραμματέα τὸν προσυπογράψαντα καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, μὴ συγχωρῆσαν δὲ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην τὸ δικαστήριον παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· Β'. διότι μὴ συγχωρῆσαν ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὅτι προσέβαλεν οὐχὶ τὸν πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλ' ἁπλῶς τὸν Σεβάσμιον Κύριλλον ὡς ἰδιώτην, παρεβίασεν ἐπίσης τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι ἂν ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν προσάψεων δὲν ἀπαγορεύει ὅμως καὶ τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι τὸ πρόσωπον καθ' οὗ ἡ προσβολὴ δὲν εἶναι τὸ παρὰ τῆς κατηγορίας ὑποτιθέμενον.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 1753 ἀπόφασιν·

Γ'. διότι μὴ συγχωρῆσαν τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρηνόμισε, παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· Δ'. διότι ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἀπαγορεύσας εἰς τὸν συνήγορόν του ν' ἀναφέρῃ τι περὶ ὑπουργείου παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως διττῶς, καὶ διότι ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τούτου οὐχὶ ὁ πρόεδρος, ἀλλ' ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, καὶ διότι ἡ ὑπεράσπισις σηριζομένη εἰς τὸ ὅτι ὁ Αἰὼν δὲν ἀπέδωκε τὴν εὐθύνην πράξεώς τινος τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν Α. Μ. ἀλλ' εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἀναγκαίως ἔπρεπεν ν' ἀναφέρῃ καὶ περὶ ὑπουργείου· Ε. διότι ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἀπαγορεύσας ὡσαύτως εἰς τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος ν' ἀναφέρῃ τι περὶ ὑπουργείου τοῦ Μαυροκορδάτου, καθὼς καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου ὑπουργείου, παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ διότι ἀπεφάσισε μόνος του, ἐνῷ ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον, καὶ διότι προκειμένου νὰ ἐξηγηθῇ τί ἐννοοῦσεν ὁ Αἰὼν διὰ τῶν λέξεων *Ἀνωτάτη Ἀρχὴ* δὲν ἦτον ἐπουσιῶδες ν' ἀναπτύξῃ ἡ ὑπεράσπισις τὸ διοικητικὸν σύστημα τῆς Ἑλλάδος.

Ὡς πρὸς τὴν οὐσιαστικὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 1754·

Ϛ'. διότι τὸ δικαστήριον δὲν αἰτιολόγησε τὸ πῶς ἀπέδωσεν ὁ κατηγορούμενος εἰς τὴν Α. Μ. τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων τῆς Κυβερνήσεώς του· Ζ'. διότι τὸ δικαστήριον δὲν αἰτιολόγησεν ἐπίσης διὰ τί ἐπείσθη ὅτι ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὸν κατηγορούμενον πρᾶξις τῆς ἐξυβρίσεως ἀφορᾷ τὸν πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ οὐχὶ τὸν ἰδιώτην Κύριλλον. Διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων προσέθεσεν καὶ τὸν ἑξῆς ἀναιρέσεως λόγον, ὅτι ἀναφέρεται μεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅτι ἐξεδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐνταῦθα τὸ φύλλον τὴν 17 Ἀριλ. 1842, δὲν ἀναφέρεται ὅμως ἀπὸ ποῖον πρόσωπον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀφορώσης τὸ ἀ. τῆς κατηγορίας κεφάλαιον ἐξάγονται οἱ λόγοι ἐξ ὧν ἐπείσθη τὸ δικαστήριον, ὅτι τὸ κατηγορούμενον ἄρθρον ἠννόει διὰ τῶν λέξεων Ἀνωτάτη Ἀρχὴ αὐτὸν τὸν Βασιλέα· ἐξάγεται δὲ προσέτι καὶ ὁ τρόπος δι οὗ ἀπεδόθη εἰς τὸν Βασιλέα ἡ εὐθύνη τῶν πράξεων τῆς Κυβερνήσεώς του, τουτέστι διὰ τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδόσεως τῆς πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διευθυνθείσης ἐπιπλήξεως· ἑπομένως ἡ αἰτιολογία αὕτη εἶναι πλήρης·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἐκθέτει ῥητῶς α πόθεν ἐπείσθη ὅτι ἡ ἐξύβρισις περὶ ἧς ἐπρόκειτο ἀφορᾷ τὸν ἐκκλησιαστικὸν ὑπάλληλον τοῦ Κράτους καὶ οὐχὶ τὸν ἰδιώτην Κύριλλον», καθότι ἀφοῦ προηγουμένως βεβαιοῖ α ὅτι ὁ κατηγορούμενος καθύβρισε δι ὀνειδιστικῶν λέξεων καὶ ἐβλασφήμησε τὸν Σεβ. Ἀργολίδος Κύριλλον ὄχι ὡς τοιοῦτον, ὅπως οἱ συνόγοροι τοῦ κατηγορουμένου διϊσχυρίσθησαν, ἀλλ' ὡς πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου» ἀμέσως ἐπιφέρει, «τοῦτο δὲ προφανέστερον γίνεται καὶ ἀπὸ τὰς φράσεις *ὁποίαν σήμερον ἔπραξεν ὁ πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου παρασύρας . . . καὶ τὰ λοιπὰ τῆς συνόδου μέλη* περιεχομένας εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον τὸ ἀφορῶν τὴν παῦσιν τοῦ Σελλασίας ἀπὸ τῆς συνοδικῆς θέσεώς του, ζηρίζων οὕτω τὴν πεποίθησίν του εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου, ἑπομένως ὁ 2. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ψευδής·

Ἐπειδὴ ἔκ τε τῆς ὑπ' ἀρ. 1752 ἀποφάσεως καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων «ὅτι ἡ Κυβέρνησις διεύθυνεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν Αἰῶνα ἐπιπληκτικὸν Διάταγμα, τουτέστι ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς ὑλικῆς πράξεως, τῆς ὁποίας τὴν εὐθύνην ἐκατηγορεῖτο ὅτι ἀπέδωσεν εἰς τὸν Βασιλέα, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐπρότεινε ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ῥηθὲν Διάταγμα ἦτο προσυπογεγραμμένον παρ' ἑνὸς Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας, εἰς τὸν ὁποῖον μόνον ἀπέδωσε τὴν εὐθύνην ὁ Αἰὼν εἶναι ψευδής·

Ἐπειδὴ προκειμένου ν' ἀποδειχθῇ ἂν ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος διὰ τοῦ εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 347—348 φύλλον καταχωρισθέντος ἄρθρου ἐννοοῦσε νὰ προσβάλλῃ τὸν πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς τοιοῦτον ἢ ἁπλῶς τὸν μητροπολίτην Κύριλλον ὡς ἰδιώτην, τουτέστι προκειμένου ζητήματος περὶ τῆς προθέσεως τοῦ κατηγορουμένου, ὀρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπεφάσισεν ὅτι ἡ ἀπόδειξις αὕτη ἔπρεπε νὰ γείνῃ οὐχὶ διὰ μαρτύρων, ἀλλὰ διὰ τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου, διότι μόνον καθόσον ἡ πρόθεσις αὕτη ἐνυπῆρχεν ἐντὸς τοῦ ῥηθέντος ἄρθρου ἐδύνατο νὰ

ἦναι κολάσιμον, ἑπομένως ὁ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 146 ἄρθ. τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ συνδυασμένον μὲ τὸ 365 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ὁ πρόεδρος καὶ τὸ δικαστήριον χρεωστοῦν ν' ἀπορρίπτουν ὅλας τὰς προτάσεις, αἵτινες μὴ δυνάμεναι νὰ παραγάγουν κἀνὲν λόγον ἄξιον ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης, ἠμποροῦν μόνον νὰ ἐπιφέρουν ἀνωφελῆ παράτασιν τῶν συζητήσεων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1753 ἀποφάσεώς του ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τὴν ὁποίαν ἐπεχείρισεν ἐνώπιόν του ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δῆθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔσφαλε καθαιρέσασα τὸν ἅγιον Σελλασίας, εἶναι ἀνωφελὴς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς δίκης, ἡ δὲ ἐκτίμησις τῆς πραγματικῆς ταύτης σχέσεως διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἑπομένως καὶ ὁ δ'. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ προμνημονευθέντα ἄρθρα ὁ πρόεδρος ἔχει δικαίωμα ν' ἀπορρίπτῃ ὅλας τὰς ἀνωφελεῖς προτάσεις καὶ ὅλους τοὺς περιττοὺς καὶ ἀχρήστους λόγους τοῦ κατηγορουμένου ἢ τῶν συνηγόρων του, τὸ δὲ δικαστήριον τότε μόνον ἀποφασίζει ὅταν ὁ προτείνων ἤτοι ὁ λέγων δὲν εὐχαριστηθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ προέδρου, ἑπομένως ὁ ἑ. καὶ ς'. ἀναιρέσεως λόγοι εἶναι ἀνίσχυροι·

Ἐπειδὴ ὅταν ὁ κατηγορούμενος εὐχαριστηθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ προέδρου, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔγεινεν, καὶ δὲν ζητήσει ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς αἰτήσεώς του τὸ δικαστήριον ὁλόκληρον, ἀναγνωρίζει διὰ τούτου ὅτι δὲν παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ δὲν εἶναι πλέον δεκτὸς νὰ προτείνῃ ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ προέδρου γενομένην δῆθεν προσβολὴν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως·

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1754 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἀποφαίνεται ὅτι ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος, τῆς ὁποίας τὸ κατηγορούμενον φύλλον ὑπ' ἀρ. 347—348 ἐξεδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐνταῦθα, εἶναι ὁ Πέτρος Μαντζαράκης, ἑπομένως μὴ ἀμφισβητοῦντος μάλιστα τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι τὸ ῥηθὲν φύλλον ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ ἰδιοχείρως καὶ παρεδόθη εἰς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα, τὸ ὁποῖον ἄλλως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ῥηθεῖσα ἀπόφασις, τεκμαίρεται ὅτι ἡ ἔκδοσις καὶ δημοσίευσις τοῦ κατηγορουμένου φύλλου ἔγεινε παρὰ τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ β'. ἐδαφ. τῶν ἄρθ. 44 καὶ 61 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, μ· χρισοῦ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀνέφερε κἂν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν, ὅτι ἡ ἔκδοσις καὶ δημοσίευσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος φύλλου ἔγεινεν ἐν ἀγνοίᾳ ἢ ἄκοντος αὐτοῦ, ἑπομένως καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Πέτρου Μαντζαράκη, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος, ἐτῶν 26. γεννηθέντος εἰς Κύθνον καὶ κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 2 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1752, 1753 καὶ 1754 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 47.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαΐου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 42.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Ἀθαν. Λέφας, γεωργὸς, κάτοικος Γαρουνίου τῆς Τριπολεως, κατηγορηθεὶς ἐπὶ κλοπῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, καὶ δικασθεὶς ἐρήμην, ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅτι τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1841 εἰσελθὼν διὰ ῥήξεως εἰς τὴν ἀκατοίκητον οἰκίαν τοῦ Γεωρ. Πότου, κειμένην εἰς τὸ χωρίον Γαρούνι τοῦ δήμου Μανθυρέας, ἔλαβεν ἐν γνώσει αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα διάφορα κινητὰ αὐτοῦ πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει μὲν τὰς 20 ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰς 400 δραχ. καὶ κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 13 Φεβρ. 1842 ὑπ' ἀρ. 22 ἀποφάσεως τοῦ ῥηθέντος δικαστηρίου, εἰς ἓξ μηνῶν φυλάκισιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ καταδικασθεὶς ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀνακόπτοντος κατὰ τὴν δικάσιμον, τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαρτ. 1842 ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 38 ἀπέσχε ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Ἀθαν. Λέφα ἀνακοπῆς μέχρις οὗ κλητευθῇ ὁ ἀνακόπτων ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς ὡρισμένην δικάσιμον ἡμέραν πρὸς συζήτησιν τῆς εἰρημένης ἀνακοπῆς. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἀπέσχε τὸ δικαστήριον τοῦ νὰ δικάσῃ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Ἀθανασ.

λέφα, ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ἐκλητεύθη παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς ἀνακόπτων, καὶ οὕτως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε ἐσφαλμένως τὰ ἄρθρα 339 καὶ 341 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 403 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τὴν συζήτησιν τῶν κατ' ἐρήμην γενομένων ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τὴν κατ' αὐτῶν ἀνακοπὴν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 336 — 341 τῆς ποιν. δικονομίας ὡρισμένα. Κατὰ δὲ τὸ 339 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονμ. γενομένης ἀνακοπῆς κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐρήμην, ἕπεται εἰς τὴν προσεχῆ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίασιν ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις τῆς δίκης. Μὴ ἐμφανισθέντος δὲ τοῦ ἀνακόπτοντος οὐδ' εἰς ταύτην τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν ἀπορρίπτεται δυνάμει τοῦ 341 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἄνευ περαιτέρω διασκέψεως, ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις ἀναλαμβάνει οὕτω τὸ κῦρος της· ἐκ δὲ τῶν διατάξεων τῶν εἰρημένων ἄρθρων ἐξάγεται σαφῶς ὅτι ἡ μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἀνακοπῆς προσεχῆς συνεδρίασις εἶναι παρ' αὐτοῦ τοῦ νόμου προσδιωρισμένη διὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς, ἑπομένως εἶναι περιττὴ πᾶσα περαιτέρω κλήτευσις τοῦ ἀνακόπτοντος, ὅς ις προσκληθεὶς διὰ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, καθίσταται ἀπειθής· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν ὑπολαβὸν ὅτι διὰ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀθαν. Λέφα γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Φεβρ. ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πλημμελειοδικείου ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ ἡ κατὰ τοῦ εἰσαγγελέως κλήτευσις τοῦ ἀνακόπτοντος εἰς ὡρισμένην δικάσιμον ἡμέραν, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὰ ἄρθ. 339 καὶ 343 τῆς ποιν. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ την ἀπὸ 20 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 38 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Σπάρτῃ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 43.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως
(Ἀριθ. βιβλ. κακ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως.

Ὁ Ἠλίας Μουρτάκος καὶ ὁ Μιχαὴλ Πουλυμενάκος παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Σεπτεμβ. 1841 ὑπ' ἀρ. 447|2709 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ὁ μὲν Ἠλίας Μουρτάκος ὅτι κατὰ τὴν 15 Ἀπριλ. 1840 ἐντὸς τῆς εἰς Πάνιτζαν οἰκίας τοῦ Θεοδ. Μπουκλάκου προσεκάλεσε τὸν Μιχαὴλ Πουλυμενάκον εἰς μονομαχίαν δι' ὅπλων, ἥτις δὲν ἐξετελέσθη, ὁ δὲ Μιχαὴλ Πουλυμενάκος ὅτι συγχρόνως καὶ εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἠπείλησε τὸν Ἠλίαν Μουρτάκον ὅτι θέλει τὸν φονεύσει. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνεκόπη ἀπὸ τὸν Ἠλίαν Μουρτάκον εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 8 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 14 βουλεύματός του παραδεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Ἠλία Μουρτάκου, καὶ μεταρρυθμίσαν τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Ἠλία Μουρτάκου, ἐπὶ προκλήσει εἰς μονομαχίαν, καὶ παρέπεμψε τὸν Μιχαὴλ Πουλυμενάκον εἰς τὸ πταισματοδικεῖον Γυθείου διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ἀπελῆς κατὰ τοῦ Ἠλία Μουρτάκου, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 557 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου.

Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διότι τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐξετίμησε τὸν σκοπὸν καὶ τὴν προαίρεσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἐνῷ τὰ δικάζοντα περὶ τῆς πράξεως δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἐμποδίσουν τὴν ποινικὴν κατηγορίαν πράξεων καὶ κατηγορουμένων καθ' ὧν ὑπάρχουσιν ἀποχρῶσαι ἐνδείξεις πρὸς κατηγορίαν· β'. διότι ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἄρθ. 209 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ὁ ποιν. νόμος ἀπαιτεῖ διὰ νὰ τιμωρηθῇ ἡ πρόκλησις νὰ γείνῃ μὲ σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ μονομαχία· αὕτη δὲ ἡ πρόκλησις τιμωρουμένη ἀπὸ τὸν νόμον ὡς πλημμέλημα εἶναι τιμωρητέα εἴτε ἐξ ἀμελείας γείνει, εἴτε ἄνευ σκοποῦ τοῦ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ μονομαχία.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα· Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὰ δικαστικὰ συμβούλια κρίνοντα περὶ τῆς εἰς δίκην παραπομπῆς τῶν κατηγορουμένων ὀφείλουν νὰ ἐξετάσουν ἂν ὑπάρχουν κατ' αὐτῶν ἐνδείξεις δυνάμεναι νὰ κατοχήσουν αὐτοὺς ἐνόχους τῆς ἀξιοποίνου πράξεως· πρὸς τὴν ἐνοχὴν δὲ ταύτην ἀπαιτεῖται, ὥστε αἱ ἐνδείξεις νὰ ἀφορῶσι τήν τε ὕπαρξιν τῆς ὑλικῆς πράξεως καὶ τὸν καταλογισμὸν αὐτῆς εἰς τὸν κατηγορούμενον· ἑπομένως καὶ τὴν πρόθεσιν μὲ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐνήργησε.. Τοῦτο δὲ ἔπραξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀποφανθὲν ὅτι αἱ εἰς τὸν Μουρτάκον ἀποδιδομέναι ἐκφράσεις δὲν ἀποτελοῦν πρόκλησιν εἰς μονομαχίαν ἐκ προθέσεως γενομένην·

Ἐπειδὴ ἡ πρόκλησις εἰς μονομαχίαν, καί τοι διὰ τοῦ 209 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, ὡς ἰδιαιτέρα ἀξιόποινος πρᾶξις χαρακτηριζομένη, εἶναι πάντοτε κατὰ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων προπαρασκευή τις τῆς μονομαχίας πρᾶξις, καὶ ἑπομένως μὲ σκοπὸν ἐκτελέσεως γενομένη· τοῦτο δὲ ἐννοεῖ καὶ τὸ διαληφθὲν ἄρθρον τιμωροῦν τὴν πρόκλησιν εἰς μονομαχίαν *μολονότι αὕτη δεν ἐξετελέσθη*. Ἑπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον ἀποφανθέν, ὅτι ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Μουρτάκου πρὸς τὸν Πουλυμενάκον ἀπευθυνθεισῶν ἐκφράσεων δὲν ἐξήγετο σκοπὸς ἐκτελέσεως τῆς μονομαχίας, καὶ διὰ τοῦτο κηρύξαν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Μουρτάκου, ἐφήρμοσε καλῶς τὸν ποιν. νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 13 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 14 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Μαΐου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 44.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῶν ἀδελφῶν Θεοδ. καὶ Ἀλεξ. Δημ. Κοντοκάνη, κατοίκων Μυκώνου.

(Αριθ. βιβλ. καταχ. 436)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν

ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν ἀδελφῶν Θεοδ. καὶ Ἀλεξ. Δημ. Κοντοκάνη, κατοίκων Μυκώνου, παραδαθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου των Χ. Ζώτου δικηγόρου.

Οἱ εἰρημένοι ἀδελφοὶ Θεόδ. καὶ Ἀλέξ. Δημ. Κοντοκάνη παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κακουργιοδικείου, διὰ νὰ δικασθῶσιν ἐπὶ φόνῳ καὶ κλοπῇ. Συζητηθείσης δὲ τῆς κατ' αὐτῶν δίκης καὶ τεθέντων τῶν ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρκους οὗτοι ὡς πρὸς μὲν τὴν ἐπὶ φόνῳ κατηγορίαν, ἐκήρυξαν αὐτοὺς ἀθῴους, ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐπὶ κλοπῇ ἐξέδοσαν τὴν ἑξῆς ἐτυμηγορίαν. «Ναί, ὁ Θεόδ. Δημ. Κοντοκάνης εἶναι ἔνοχος ὅτι ἐν Μυκώνῳ κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1840 ἐν γνώσει ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Ἀντων. Τρικαμινᾶ, κινητὰ κτήματα αὐτοῦ, διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του· ναί, ὁ Ἀλέξανδρος Δημ. Κοντοκάνη εἶναι ἔνοχος ὅτι ἐν Μυκώνῳ κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1840 ἐν γνώσει ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Ἀντων. Τρικαμινᾶ, κινητὰ πράγματα αὐτοῦ, διὰ νὰ τα ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του· ναὶ ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη εἰς κατοικημένην οἰκίαν τοῦ διαληφθέντος Ἀντ. Τρικαμινᾶ, διὰ τῆς ἀληθοῦς κλειδὸς, τὴν ὁποίαν πρὸ τῆς πράξεως δολίως ἐπρομηθεύθη ὁ κλέπτης.» Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ ἐν Σύρῳ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 23 Δεκεμβ. 1841 ὑπ' ἀριθμ. 52 ἀποφάσεως κατεδίκασε τοὺς ἀδελφοὺς Κοντοκάνη εἰς δέκα ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α' διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὴν κλοπὴν παρέχει ἀντίφασιν καὶ β'. διότι εἰς τὸν φάκελλον τῆς δικογραφίας, τὸν δοθέντα εἰς τοὺς ἐνόρκους συμπεριελήφθησαν καὶ δύο ἔγγραφα τῆς δημαρχίας Μυκώνου, δι' ὧν καθίπτετο τῶν κατηγορουμένων, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύναντο νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν ὥρισαν εἰς τί συνίσταται ἡ παρ' αὐτῶν προτεινομένη ἀντίφασις εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἐκτὸς δὲ τούτου κἀμμία ἀντίφασις δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 431 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐγχειρίζονται εἰς τοὺς ἐνόρκους ὅλα τὰ τῆς δίκης ἔγγραφα ἐξαιρουμένων μόνον τῶν ἐν τῇ προανακρίσει γενομένων ἐξετάσεων τῶν μαρτύρων· ἑπομένως ἂν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνεχειρίσθησαν εἰς τοὺς ἐνόρκους μετὰ τῶν ἄλλων ἐγγράφων καὶ δύο ἔγγραφα τῆς δημαρχίας Μυκώνου μὴ περιέχοντα ἐξετάσεις μαρτύρων, τοῦτο δὲν ἔγεινε παρὰ τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῶν ἀδελφῶν Θεοδ. καὶ Ἀλεξ. Δημ. Κοντοκάνη, κατοίκων Μυκώνου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Δεκεμβ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 52 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἰουνίου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 45.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν τῆς 16 Φεβρ. ε. ε. κατηγορήθησαν ἐπὶ βιαίᾳ ἀπαγωγῇ οἱ Γεώρ. Κάντζαρης καὶ Νικ. Βαχλιώτης, οἵτινες, πρὸς ὑπερασπισίν των, προσεκάλεσαν μάρτυρας ὑπερασπίσεως διὰ νὰ ἀποδείξωσι δι' αὐτῶν, ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ ἦτον ἑκουσία, ἀρξαμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, ὁ ἀντεισαγγελεὺς συνέλαβεν ὑποψίας ψευδορκίας κατὰ τοῦ μάρτυρος Ἀνδρίκου Θανογάμπρου, καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πρόεδρον νὰ ἐκδοθῇ ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ εἰρημένου μάρτυρος· ὁ προεδρεύων ἐξέδωκε πρᾶξιν διὰ τῆς ὁποίας ἠρνήθη νὰ ἐκδώσῃ ἔνταλμα συλλήψεως διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν διεγέρθησαν ὑποψίαι ψευδομαρτυρίας κατὰ τοῦ μάρτυρος. Διαταχθείσης τῆς προόδου τῆς συζητήσεως καὶ περαιωθείσης αὐτῆς, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 82/157 ἀπόφασίν του, καὶ στηριζόμενον ἐν αὐτῇ εἰς τὰς μαρτυρίας τῆς τε κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ῥητῶς εἰς τὴν τοῦ Ἀνδρίκου Θανογάμπρου, παρεδέχθη, ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ ἦτον ἑκουσία καὶ ἐκήρυξε τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους· ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ ἀντεισαγγελεὺς προσεκάλεσε τὸν ἀνακριτὴν νὰ ἐκδώσῃ ἔνταλμα φυλακίσεως κατὰ τοῦ Ἀνδρίκου Θανογάμπρου, προσθέτων, ὅτι ἑπομένως ἤθελε δώσει τὰς περὶ τῆς ἀνακρίσεως ἀναγκαίας παραγγελίας· ὁ ἀνακριτὴς ἀπεποιήθη προφορικῶς νὰ ἐκδώσῃ ἔνταλμα φυλακίσεως, καὶ ἑπομένως ἡ δικογραφία κα-

θεωρεθλήθη εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως διὰ ν' ἀποφανθῇ ἂν πρέπῃ νὰ ἐκδοθῇ ἔνταλμα· τὸ δὲ συμβούλιον διὰ βουλεύματος, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ ἀντεισαγγελέως διὰ τὸ τέλος τοῦ νὰ μὴν ἐκδοθῇ ἔνταλμα φυλακίσεως κατὰ τοῦ Ἀνδρίκου Θανογάμβρου.

Τοῦ βουλεύματος τούτου ἀπὸ 18 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 52 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐκθέσεως γενομένης κατὰ τὴν 22 Φεβρ. ε. ε. ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ ἀντεισαγγελεὺς, ἰσχυριζόμενος ὅτι τὴν προτεραίαν ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι εἰς αὐτὸ δὲν ἔλαβε μέρος ἀνακριτὴς, ἐναντίον τῆς ῥητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 247 τῆς ποιν. δικονομίας, ὁ δὲ πάρεδρος Ἀδαμάντιος Κεχρᾶς ἀνεπλήρωσε τοὺς κωλυομένους δικαστὰς Νικ. Πεταλᾶν καὶ Πέτρον Γαλανόπουλον, ὡς τοιούτους, καὶ οὐχὶ ὡς ἀνακριτὰς, οὔτε ἦτον δυνατὸν νὰ ἐκπληρώσῃ χρέος ἀνακριτοῦ πάρεδρος· ὁ δὲ Ἀριστείδης Βαλλὴς δὲν εἶχε διορισθῆ πρὸς ἀναπλήρωσιν ἀνακριτοῦ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ προσβαλλόμενον ὑπ' ἀριθμ. 52 βούλευμα δὲν ἐκοινοποιήθη ἐγκαίρως εἰς αὐτὸν, οὐδ' ἀπηγγέλθη ἐν τῷ δικαστικῷ συμβουλίῳ·

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν δικηγόρον Μ. Κ. Μαρίνογλουν πληρεξούσιον τοῦ κατηγορηθέντος Ἀνδρίκου Θανογάμβρου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ νόμος ἐκ τοῦ 263 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐπιτρέπει μὲν εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς διαδίκους τὸ μέσον τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τῶν βουλευμάτων, ἀποβλέπων ὅμως εἰς τὴν ἀναγκαίαν ταχύτητα τῶν προανακριτικῶν πράξεων ἐν γένει, περιορίζει τὴν ἐνέργειαν τοῦ μέσου τούτου ἐντὸς βραχείας προθεσμίας 24 ὡρῶν ἀπὸ τὴν ἔκδοσιν τοῦ βουλεύματος, οὐδ' ἀναφέρει ποσῶς, ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη ἄρχεται ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κοινοποιήσεως·

Ἐπειδὴ χάριν τῆς ἀγνοίας εἰς ἣν δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν οἱ κατηγορούμενοι περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλεύματος, ὁ ῥηθεὶς νόμος ἑρμηνεύθη, καθόσον ἀφορᾷ αὐτοὺς, ὡς διατάττων τὴν εἰς αὐτοὺς κοινοποίησιν τῶν βουλευμάτων, ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν, καθότι ἂν καὶ τὰ βουλεύματα ἐκδίδωνται ἐν ἀπουσίᾳ τῶν εἰσαγγελέων, οὗτοι ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ δικαστηρίου καὶ ἔχοντες μάλισα, δυνάμει τοῦ νόμου, τὴν ὑπερτάτην ἐπιτήρησιν τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ διατελοῦσι, δύνανται εὐκόλως, ἅμα ἐκδοθῇ τὸ βούλευμα, νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτοῦ· προσέτι δὲ ἐὰν ἐλογίζετο καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ προθεσμία ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκ μέρους τοῦ δικαστικοῦ γραφείου πρὸς τὸν εἰσαγγελέα κοινο-

ποιήσεως τοῦ βουλεύματος, ἡ ἀμέλεια ἑνὸς γραμματέως παρατείνουσα ἀορίστως προθεσμίαν περιωρισμένην παρὰ τοῦ νόμου, ἐντὸς ῥητοῦ καὶ βραχέως χρόνου ἤθελεν ἐκθέσει εἰς κίνδυνον αὐθαιρεσίας τοὺς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐγκληματικῆς καταδιώξεως εὑρισκομένους·

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθ. 77 καὶ ἑπόμ. τῆς ποιν. δικονομίας, μόνον αἱ ἀποφάσεις πρέπει ν ἀπαγγέλλωνται. Τοιαύτη δὲ διάταξις ὡς πρὸς τὰ βουλεύματα δὲν ὑπάρχει·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν κατὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς αὐτοῖς πλημμελειδίκαις ἀντεισαγγελεὺς, ἐξεδόθη τὴν 18 Φεβρ. ε. ε. ἐνῷ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ἔγεινε τὴν 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, μετὰ τὴν παρέλευσιν δηλ. τῆς νομίμου τῶν 24 ὡρῶν προθεσμίας, ἂν δὲ ὁ ῥηθεὶς ἀντεισαγγελεὺς ἐδήλωσε τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς 22, ὅτι τὸ βούλευμα ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν μόλις τὴν προτεραίαν, ἡ δήλωσις αὕτη, καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι εἶναι βεβαιωμένη προσηκόντως, δὲν δύναται νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἀναιρέσεως αἴτησιν ἥτις εἶναι κατὰ νόμον ἐκπρόθεσμος·

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 18 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 52 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν αὐτόθι πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουν. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. ἀριθ. 46.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Μιχ. Λιόση καὶ Χρήστου Τσουτσούρη.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλλικα, Μ. Ρενιέρη, καὶ τοῦ παρέδρου Π. Καλληγᾶ, κωλυομένων τοῦ τε Κ. Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, καὶ τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μιχαὴλ Λιόση καὶ Χρήσου Τσουτζούρη, παρασαθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Χ. Ζώτου καὶ Κ. Πολυάδου δικηγόρων.

Ἡ Μαρία Πανούση Ντούνη κατεμήνυσεν εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθή-

ναις πλημμελειοδικῶν τοὺς Μιχαὴλ Διόσην καὶ Χρῆσον Τσουτσούρην, ὅτι τὴν 22 Μαρτίου ε. ε. περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ τὴν ἤκισαν ἀνιλεῶς, καὶ ὅτι καθ' ἑκάστην ἡ ὕπαρξις αὐτῆς ἀπειλεῖται ἀπὸ τοὺς διαληφθέντας κατηγορουμένους. Κατὰ συνέπειαν τῆς μηνύσεως ταύτης ὁ εἰσαγγελεὺς εἰσῆξεν τοὺς κατηγορουμένους εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν, ὅτι κατὰ τὴν 22—23 Μαρτ. ε. ε. εἰσέβαλον παρανόμως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας Πανούση Ντούνη χήρας, καὶ παρηνόχλησαν αὐτὴν δὶ ἀπρεποῦς τρόπου, αἰκίσαντες αὐτὴν, ἥτις ἐκ τούτου ἠσθένησεν ἧττον τῶν τριῶν ἡμερῶν. Τὸ δὲ ῥηθὲν δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1748 ἀποφάσεώς του κατεδίκασεν τοὺς Μιχαὴλ Διόσην καὶ Χρῆστον Τσουτσούρην εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθάντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διότι τὸ δικαστήριον συνέκειτο ἀπὸ μὴ τακτικοὺς δικαστὰς καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν δὲν ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν κωλυομένων δικαστῶν, τοὺς ὁποίους ἀνεπλήρωσαν οἱ πάρεδροι οἵτινες προσελήφθησαν καὶ ἐδίκασαν· καὶ διότι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ πάρεδρος Ν. Πήλληκας ἐδίκασε ὄχι ὡς πάρεδρος, ἀλλ' ὡς δικαστὴς, εἷς δὲ πάρεδρος ὁ Α. Βαλάνος ἀνεπλήρωσεν ὅλους τοὺς κωλυομένους δικαστάς· β'. διότι δὶ ἄλλην πρᾶξιν ἐκατηγορήθησαν καὶ δὶ ἄλλην ἐδικάσθησαν καὶ κατεδικάσθησαν, καθότι τὸ μὲν κλητήριον θέσπισμα ἀναφέρει ὅτι παρηνόχλησαν τὴν παθοῦσαν δὶ ἀπρεποῦς τρόπου αἰκίσαντες αὐτὴν, ἡ δὲ ἀπόφασις λέγει ὅτι μετεχειρίσθησαν βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τοὺς δικηγόρους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις βεβαιοῖ, ὅτι ἐκτὸς τῶν εἰς σύνταξιν αὐτῆς λαβόντων μέρος δικαστῶν, τῶν ὁποίων μνημονεύονται ῥητῶς τὰ ὀνόματα, ὅλοι οἱ λοιποὶ ἐκωλύοντο, διὰ τῆς ἐκφράσεως ταύτης γίνονται ἀρκούντως γνωστοὶ οἱ κωλυόμενοι, ἑπομένως ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα διότι ἐν αὐτῇ δὲν ὑπάρχουσιν τὰ ὀνόματα τῶν κωλυομένων δικαστῶν εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ τόσον εἰς τὴν ἀπόφασιν καθὼς καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως οἱ Κ. Κ. Ν. Πήλληκας καὶ Α. Βαλάνος ἀναφέρονται ὡς πάρεδροι ἀναπληροῦντες τοὺς κωλυομένους λοιποὺς δικαστὰς, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ πάρεδρος Ν. Πήλληκας ἐδίκασεν ὡς δικαστὴς καὶ εἷς μόνος πάρεδρος ὁ Α. Βαλάνος ἀνεπλήρωσεν ὅλους τοὺς κωλυομένους δικαστὰς εἶναι πάντῃ ἀνύπαρκτος·

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁ εἰσαγ-

γελεὺς ἐζήτησε νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων τὸ ἄρθρ. 201 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ δὲ δικαςήριον συμφώνως μὲ τὴν κατηγορίαν καὶ μὲ τὴν αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως κατεδίκασεν αὐτοὺς δυνάμει αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄρθρου εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὶ ἄλλην πρᾶξιν ἐκατηγορήθησαν καὶ δὶ ἄλλην ἐδικάσθησαν δὲν εἶναι ἀληθής.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μιχαὴλ Λιόση καὶ Χρήςου Τσουτσούρη, κατοίκων Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1746 ἀποφάσεως τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουνίου τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 47.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Χρήστου Ἰω. Τριανταφύλλου.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χρήςου Ἰω. Τριανταφύλλου, παραςαθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος πληρεξούσιόν του τὸν δικηγόρον Σ. Τριανταφύλλην.

Ὑπαρχούσης διαφορᾶς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς Νοτίου πλευρᾶς Ἀθηνῶν περὶ δραχ. 38 50/00 μεταξὺ τοῦ Ἰω. Π. Κοτζονάκη, ἐνάγοντος καὶ τοῦ Χρήςου Τριανταφύλλου, ἐναγομένου, ὁ ἐνάγων ἐπήγαγε τὸν ἀπαλλακτικὸν ὅρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐδέχθη, καὶ ὤμοσεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ εἰρηνοδίκου κατὰ τὴν 3 Ἰουν. 1841 ὡς ἐφεξῆς· «ὁρκίζομαι εἰς τὴν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Ἰω. Κοτζονάκη διαφορὰν περὶ τοῦ ἐνδύματός του, ἐσυμβιβάσθην μόνον νὰ τὸ διορθώσω, καὶ ὅτι δὲν συνεβιβάσθην νὰ πληρώσω δραχ. 38 καὶ λεπ. 50 δικαςικὰ ἔξοδα» καὶ οὕτως ἀπεῤῥίφθη ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος Κοτζονάκη. Κατὰ δὲ τὴν 20 Ἰουν. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ ῥηθεὶς Κοτζονάκης ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα ἔγκλησιν κατὰ τοῦ Χρήστου Τριανταφύλλου ἐπὶ ψευδορκίᾳ. Γενομένης ἑπομένως ἀνακρίσεως, καὶ καθυποβληθείσης τῆς ὑπο-

θέσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τοῦτο ἐξέδωκε κατὰ τὴν 12 Σεπτεμβ. 1841 βούλευμα ὑπ' ἀρ. 2686 δι' οὗ ἀπεφάνθη, ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Χρήστου Ἰω. Τριανταφύλλου, γεννημένου εἰς Ἄργος, κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, ἐτῶν 26, οἰνοπώλου, τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 3 Ἰουν. 1841 ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα εἰρηνοδίκου τῆς Νοτίου πλευρᾶς εἰς πολ. ὑπόθεσιν ὡς διάδικος, ἐν γνώσει ὡρκίσθη ψευδῶς ὅτι δὲν ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἀντίδικόν του Ἰω. Π. Κοτζονάκην δρ. 23 διὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 266 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ παρέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου, διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον περὶ τῆς ἀνωτέρω πράξεως καὶ διέταξε τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ.» Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Χρῆστος Ἰω. Τριανταφύλλου κατὰ τὴν 6 Ὀκτωβρ. 1841 ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 547 βουλεύματός του παρεδέχθη τὴν γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 2686 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἀνακοπὴν αὐτοῦ, καὶ ἀφανίσαν τὸ διαληφθὲν βούλευμα, ἀπεφήνατο, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Χρήστου Ἰω. Τριανταφύλλου ἐπὶ ψευδορκίᾳ, ὅτι κατὰ τὴν 3 Ἰουν. 1841 ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα εἰρηνοδίκου τῆς Νοτίου πλευρᾶς εἰς πολιτικὴν ὑπόθεσιν ὡς διάδικος, ἐν γνώσει ὡρκίσθη ψευδῶς, ὅτι δὲν ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἀντίδικόν του Ἰω. Π. Κοτζονάκην δρ. 23 διὰ δικαστικὰ ἔξοδα. Διέταξε δὲ καὶ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορηθέντος Χρήστου Ἰω. Τριανταφύλλου. Μετὰ δὲ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀνωτέρω βουλεύματος κατὰ συνέπειαν παραγγελίας τοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέως διετάχθη περαιτέρω ἀνάκρισις κατὰ τοῦ αὐτοῦ Χρήστου Ἰω. Τριανταφύλλου, ὡς ψευδορκίσαντος, ὅτι συνεβιβάσθη μόνον διὰ τὰ διορθωτικὰ τοῦ ἐνδύματος, καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς διαταχθείσης ἀνακρίσεως καθυπεβλήθη ἐκ νέου ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 3004 βουλεύματός του, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Χρήστου Ἰω. Τριανταφύλλου οἰνοπώλου, ὅτι ὡς διάδικος εἰς πολιτικὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα εἰρηνοδίκου τῆς Νοτίου πλευρᾶς κατὰ τὴν 3 Ἰουνίου ε. ε. ὡρκίσθη ψευδῶς ὅτι ἐσυμβιβάσθη μὲ τὸν Ἰωάν. Π. Κοτζονάκην μόνον νὰ διορθώσῃ τὸ καπότον του. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψε κατὰ τὴν 23 Δεκεμβρίου 1841 ὁ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰανουαρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 59 βουλεύματός του παρεδέχθη τὴν ῥηθεῖσαν, κατὰ τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρ. π. ε. ὑπ' ἀρ. 3004 βουλεύματος τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, ἀνακοπὴν τοῦ ἀντεισαγγελέως, καὶ ἀφανίσαν τὸ μνημονευθὲν βού-

λευμα, παρέπεμψε τὸν Χρῆσον Ἰω. Τριανταφύλλου, γεννημένον εἰς Ἄργος, καὶ κατοικοῦντος εἰς Ἀθήνας, ἐτῶν 26 οἰνοπώλην, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ δικαστηρίου τούτου τῶν ἐφετῶν συστηθησομένου κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι τὴν 3 Ἰουν. 1841 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις εἰρηνοδίκου τῆς Νοτίου πλευρᾶς εἰς πολιτικὴν δίκην ὡς διάδικος ἐν γνώσει ὡρκίσθη ψευδῶς ὅτι συνεβιβάσθη μετὰ τοῦ Ἰω. Π. Κοτζονάκη μόνον νὰ διορθώσῃ τὸ καπότον του, καὶ ὅτι δὲν συνεβιβάσθη μετ' αὐτοῦ νὰ πληρώσῃ καὶ δρ. 23 διὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 266 τοῦ ποιν. νόμου. Τοῦ βουλεύματος τούτου ὁ Χρῆσος Ἰω. Τριανταφύλλου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι παρεβιάσθησαν οἱ περὶ τοῦ δεδικασμένου νόμοι, ὡς δικασθέντος τοῦ Χρήστου Ἰω. Τριανταφύλλου ὁριστικῶς διὰ τὴν πρᾶξιν αὐτήν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειπαγίτου Κ. Ἰω. Α. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος, ἀντικείμενον τῆς μεταξὺ τοῦ Ἰω. Π. Κοτζονάκη καὶ τοῦ Χρήστου Ἰω Τριανταφύλλου διαφορᾶς, ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς Νοτίου πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἦσαν μόνον τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, τὰ γενόμενα εἰς τὴν προλαβοῦσαν μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκην, περὶ τῆς συμβάσης εἰς τὸ καπότον τοῦ Ἰω. Π. Κοτζονάκη βλάβης, περὶ τῆς ὁποίας συνεβιβάσθησαν οἱ ῥηθέντες διάδικοι, καὶ μόνον περὶ τῶν δικαστικῶν αὐτῶν ἐξόδων ὡρκίσθη ὁ Χρῆσος Ἰ. Τριανταφύλλου τὸν ἐπαχθέντα εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του ὅρκον, φέροντα «ὁρκίζομαι, ὅτι συνεβιβάσθην μετὰ τοῦ Ἰω. Π. Κοτζονάκη νὰ διορθώσω μόνον τὸ καπότον του, καὶ δὲν συνεβιβάσθην νὰ πληρώσω εἰς αὐτὸν δραχ. 38 50/00 διὰ δικαστικὰ ἔξοδα·» ὥστε τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ὅρκου δὲν ἔχει αὐθύπαρκτον σημασίαν καὶ ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν δίκην, ἀλλὰ συντείνει μόνον πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ δευτέρου, προσδιορίζον τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς ὁποίας ἔγινεν ὁ συμβιβασμός·

Ἐπειδὴ ὁ Χρῆσος Ἰ. Τριανταφύλλου ἐκατηγορήθη ἅπαξ ἐπὶ ψευδορκίᾳ, ὅτι τὴν 3 Ἰουν 1841 ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα εἰρηνοδίκου τῆς Νοτίου πλευρᾶς εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπόθεσιν, ὡς διάδικος, ἐν γνώσει ὡρκίσθη ψευδῶς, ὅτι δὲν ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του Ἰωάν. Π. Κοτζονάκην δραχμὰς 23 διὰ δικαστικὰ ἔξοδα, καὶ δικασθεὶς ἀπελύθη διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1841 καὶ ὑπ' ἀριθ. 547 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, φέροντος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Χρήσου Ἰω. Τριανταφύλλου ἐπὶ τῇ ῥηθείσῃ ψευδορκίᾳ, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ καταδιωχθῇ πάλιν διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν· ἑπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραπέμψαν διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 591

βουλεύματός του ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου τὸν Χρῆσον Ἰω. Τριανταφύλλου, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν 3 Ἰουν. 1841 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις εἰρηνοδίκου τῆς Νοτίου πλευρᾶς εἰς πολιτικὴν δίκην ὡς διάδικος ἐν γνώσει ὡρκίσθη ψευδῶς, ὅτι συνεβιβάσθη μετὰ τοῦ Ἰω. Π. Κοτζονάκη μόνον νὰ διορθώσῃ τὸ καπότον του, καὶ ὅτι δὲν συνεβιβάσθη μετ' αὐτοῦ νὰ πληρώσῃ καὶ δρ. 23 διὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 266 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, τούτέστι παραπέμψαν τὸ αὐτὸ πρόσωπον διὰ νὰ δικασθῇ περὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, περὶ τῆς ὁποίας ἐδικάσθη ἤδη ὁριστικῶς, παρεβίασε τὰς περὶ τοῦ δεδικασμένου πράγματος ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 84, 502 καὶ 252 τῆς ποιν. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὸ ἀπὸ 29 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 591 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἀπαλλάττει τὸν ἀναιρεσείοντα Χρῆσον Ἰω. Τριανταφύλλου οἰνοπώλην, κάτοικον Ἀθηνῶν, τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ψευδορκίᾳ κατηγορίας, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ ἐπισραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ., νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλεύματος καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουν. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 48.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρα τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως. (Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 436.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Μαΐου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Νικ. Μπόκας ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ὅτι τὴν 13 Μαΐου 1841 εἰς θέσιν Τσιβούρια Βρυσάκι ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἤκισε τὸν Ἀντ. Χαραλαμπόπουλον ἀπερχόμενον εἰς Καλάμας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτει δραχμάς τινάς, τὰς ὁποίας ἐχρεώσει πρὸς αὐτόν. Κατὰ δὲ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συ-

ζήτησιν προτείναντος τοῦ εἰσαγγελέως τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης εἰς ἄλλην συνεδρίασιν διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν δύο οὐσιωδῶν μαρτύρων, ἀντιτείναντος δὲ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου καὶ ζητήσαντος κατ' ἔνστασιν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀνακρίσεως, διότι δὲν ὑπῆργεν ἔγκλησις τοῦ παθόντος, τὸ εἰρημένον δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 24 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 41 ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας, παραδεχθὲν τὴν ἔνστασιν τῆς ἐλλείψεως ἐγκλήσεως, ἀπέλυσε τῆς κατηγορίας τὸν Νικ. Μπόκαν καὶ διέταξε τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσίν του. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ εἰρημένῳ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α· διότι τὸ δικαστήριον, παραδεχθὲν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔγκλησις τοῦ παθόντος, παρεβίασε τὴν καθιερωθεῖσαν ἀρχὴν, τοῦ ὅτι ἡ δήλωσις τῆς θελήσεως τοῦ παθόντος, περὶ καταδιώξεως ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως ἀναπληροῖ τὴν ἔγκλησιν, τοιαύτη δὲ θέλησις τοῦ τραυματισθέντος Ἀντ. Καραλαμποπούλου, ἐπὶ τοῦ προκειμένου προκύπτει ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τοῦ δημάρχου Θεισώας τῆς 13 Μαΐου 1841, πρὸς ὃν ὁ παθὼν ἀνήγγειλε τὸν συμβάντα αὐτῷ τραυματισμόν· β'. διότι τὸ δικαστήριον διὰ τῆς προδικαστικῆς ταύτης ἀποφάσεώς του ἀπολύσαν τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔγκλησις, πρὶν νὰ προχωρίσῃ εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες, καὶ νὰ ἀκουσθῶσιν ὅ,τε εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος, παρεβίασε τὴν ἀρχὴν τοῦ δεδικασμένου πράγματος, τοῦτέστιν ἀνήρεσε τὸ ὑπ' ἀρ. 82 ε. ε. βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ παρεδέχετο ἡ ὕπαρξις τῆς ἐγκλήσεως τοῦ παθόντος, καὶ τὸ ὁποῖον, ὡς μὴ προσβληθὲν ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένης προθεσμίας δι' οὐδενὸς ἐνδίκου μέσου, κατέστη τελεσίδικον, καὶ ἑπομένως δὲν ἠδύνατο προδικαστικῶς νὰ ἀνατρέψῃ τοῦτο, καθόσον μάλιστα ἠδύνατο εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ν' ἀνακαλυφθῇ ὅτι ὁ τραυματισμὸς ἐγένετο ἐκ προμελέτης, καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν ἀπαιτεῖται ἔγκλησις τοῦ παθόντος διὰ νὰ ἐπιβληθῇ ποινή.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Νικ. Μπόκα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἔγκλησις εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ παθόντος γενομένη μήνυσις, ἥτις κατὰ τὸ 153 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας δύναται νὰ δοθῇ καὶ προφορικῶς, συντάττοντος περὶ αὐτῆς ἔκθεσιν τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου πρὸς ὃν γίνεται· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ὑπὸ τοῦ δημάρχου Θεισώας συνταχθεῖσα ἔκθεσις, ἥτις περιέχει τὴν μήνυσιν τοῦ παθόντος Ἀντ. Καραλαμποπούλου, ὅτι ἤκισεν αὐτὸν καὶ ἐτραυμάτισεν ὁ Νικόλ. Μπόκας, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν παρ' αὐτοῦ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας προταθέντων μαρτύρων, φέρει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐγκλήσεως. Ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν ὑπολαβὸν ὡς ἀναγκαῖον προσὸν τῆς ἐγ-

κλήσεως τὸ νὰ μὴ μεταβῇ αὐτεπαγγέλτως ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παθόντος πρὸς σύνταξιν αὐτῆς, ἀλλὰ νὰ προσκληθῇ ῥητῶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἕνεκα τούτου θεωρήσαν τὴν εἰρημένην ἔκθεσιν τοῦ δημάρχου Θεισώας ὡς μὴ φέρουσαν χαρακτῆρα ἐγκλήσεως, ἠρμήνευσε ψευδῶς τὰς περὶ ἐγκλήσεων καὶ μηνύσεων οὐσιώδεις διατάξεις τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι μόνη ἡ ἄνευ προσκλήσεως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παθόντος μετάβασις τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων δὲν ἀφαιρεῖ τὸ οἰκειοθελὲς τοῦ ἐγκαλοῦντος.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 24 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 41 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίβλητον Νικ. Μπόκαν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 29, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἰουν. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 49.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σταμέλου Βρυζάκη, κατοίκου Θηβῶν.
(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ῥενιέρη, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένων τοῦ τε ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Ἰουνίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σταμέλου Βρυζάκη, κατοίκου Θηβῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Πετζάλη δικηγόρου.

Κατὰ μήνυσιν τοῦ διοικητικοῦ ταμία Θηβῶν Βαΐου Γεωργίου ὁ προκάτοχος τούτου ταμίας Σταμέλος Ν. Βρυζάκης ὑπεβλήθη εἰς διοικητικὴν προανάκρισιν, τῆς ὁποίας περαιωθείσης διετάχθη διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 11 Ὀκτωβρ. 1841 ἡ εἰς δίκην εἰσαγωγὴ τοῦ ῥηθέντος Σταμέλου Ν. Βρυζάκη, ἕνεκα καταχρήσεων, γενομένων παρ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῆς ὑπηρεσίας του· ἑπομένως γενομένης δικαστικῆς ἀνακρίσεως καθυπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 3096 βουλεύματος παρέπεμψεν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον τὸν κατηγορούμενον, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς

ὑπαίτιος τοῦ ὅτι κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1835 παραλαβὼν παρὰ τοῦ Σπυρίδωνος Σπυριδοπούλου δρ. 2,096, τὰς ὁποίας οὗτος τὸν διεπιστεύθη καθὸ τότε διοικητικὸν ταμίαν Θηβῶν, διὰ νὰ τὰς παραδώσῃ πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον διὰ λογαριασμὸν τοῦ πρὸς αὐτὸ χρέους του, ἰδιοποιήθη αὐτάς, καὶ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐνταῦθα πλημμελειοδικείου, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι λαβὼν· 1. παρὰ τοῦ Χρήστου Τσαγκλῆ κατὰ τὴν 4 Μαρτ. 1837 δρ. 500 διαπιστευθείσας πρὸς αὐτὸν, καθὸ διοικητικὸν τότε ταμίαν Θηβῶν, διὰ νὰ τὰς παραδώσῃ πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον εἰς λογαριασμὸν τοῦ πρὸς αὐτὸ χρέους τοῦ Δημ. Πουλῆ ἰδιοποιήθη καὶ κατηνάλωσεν αὐτάς· 2. παρὰ τῆς κοινότητος τοῦ χωρίου Σίρτσι δραχ. 400 περίπου διαπιστευθείσας πρὸς αὐτὸν κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1838 διὰ νὰ τας παραδώσῃ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ πρὸς αὐτὸ χρέους της, κατηνάλωσεν αὐτὰς καὶ μετὰ ταῦτα τὰς ἀντικατέστησε· 3. παρὰ τοῦ Γεωρ. Ἀδριανοῦ κατὰ τὸν Αὔγουστον ἢ Σεπτέμβριον τοῦ 1839 δραχ. 200 διαπιστευθείσας εἰς αὐτὸν, καθὸ διοικητικὸν τότε ταμίαν Θηβῶν, διὰ νὰ τὰς παραδώσῃ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον εἰς λογαριασμὸν τοῦ πρὸς αὐτὸ χρέους του, κατηνάλωσεν αὐτὰς, καὶ μετὰ ταῦτα τὰς ἀντικατέστησε καὶ 4. παρὰ τοῦ Κωνς. Δρόλια ποσότητα τινὰ χρημάτων μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς 500 δραχμ. κατὰ τὸ ἔτος 1837 διαπιστευθεῖσαν ὡσαύτως εἰς αὐτὸν, καθὸ διοικητικὸν τότε ταμίαν Θηβῶν, διὰ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον διὰ λογαριασμὸν τοῦ πρὸς αὐτὸ χρέους του, κατηνάλωσεν αὐτὴν καὶ ἑπομένως τὴν ἀντικατέστησε. Διέταξε τὴν διάρκειαν τῆς φυλακίσεώς του, καθόσον ἀφορᾷ τὸ κακούργημα, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος παῦσιν τῆς κατ' αὐτοῦ καταδιώξεως, κατηγορουμένου ὅτι ὡς διοικητικὸς ταμίας Θηβῶν ἔλαβε· 1. παρὰ τοῦ Σ. Δαλδοὺς δρ. 500· 2. παρὰ τοῦ Σ. Σπυριδοπούλου δρ. 500 καὶ λεπ. 2· 3. παρὰ τοῦ Ἀθαν. Στεφανάκη δρ. 180· 4. παρὰ τοῦ Σ. Δαλδοὺς καὶ Β. Κοκκούκη ποσότητα τινὰ χρημάτων ἐκ πωλήσεως τῆς κινητῆς των περιουσίας καὶ 5. παρὰ τοῦ Δ. Μακρὺ δραχμ. 160 διὰ νὰ τὰς παραδώσῃ ὅλας πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ τὰς ἰδιοποιήθη. Ἀπεφάνθη δὲ ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνῃ κατηγορία κατ' αὐτοῦ, ὅτι ὡς διοικητικὸς ταμίας Θηβῶν ἔλαβε δρ. 219 30/00 καὶ παρὰ τοῦ Ἀνας. Μεντζέλου χρήματα τινὰ ὀφειλόμενα πρὸς τὸ δημόσιον καὶ τὰ ἰδιοποιήθη, καὶ ὅτι κατὰ τὸ 1837 ἢ 1838 ἐπλαστογράφησε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Σ. Σπυριδοπούλου εἴς τινα ἀναφορὰν δημοσίων ὀφειλετῶν πρὸς τὴν Α. Μ. Κατὰ τοῦ βουλεύματος τούτου κοινοποιηθέντος εἰς τὸν κατηγορούμενον, οὗτος ἔκαμεν ἀνακοπὴν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 600 βουλεύματός του παρεδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 7 Ἰανουαρ. ε. ε. ἀνακοπήν του καὶ μεταρρύθμισε τὸ διαληφθὲν βούλευμα, ἔπαυσε πρὸς καιρὸν τὴν κατ' αὐτοῦ καταδίωξιν, κατηγορουμένου ὅτι κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1838 ἔτους

παραλαβὼν παρὰ τοῦ Σπυρίδ. Σπυριδοπούλου δραχμ. 2096 τὰς ὁποίας οὗτος τὸν ἐνεπιστεύθη, καθὸ διοικητικὸν ταμίαν Θηβῶν, διὰ νὰ τὰς παραδώσῃ πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον διὰ λογαριασμὸν τοῦ πρὸς αὐτὸ χρέους του ἰδιοποιήθη αὐτάς· διέταξε τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσίν του καὶ ἐπεκύρωσε τὸ διαληφθὲν βούλευμα, καθόσον ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ κεφάλαια καὶ μέρη αὐτοῦ. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν, τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1759 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Σταμέλον Βρυζάκην εἰς τριῶν μηνῶν καὶ 15 ἡμερῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, καὶ ἐκήρυξε αὐτὸν ἀνίκανον εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς Σταμέλος Βρυζάκης τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον παρεξήγησε τὴν ἔννοιαν τοῦ 394 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, θεωρῆσαν, ὅτι ἡ μὴ ἔκδοσις γραμματίου παραλαβῆς, κατὰ τὸν περὶ ταμείων νόμον, εἶναι ἔγκλημα καὶ μάλιστα ὑπεξαίρεσις, καὶ ἄφησε ὅλως διόλου τὸ ἐγκληματικὸν στοιχεῖον τῆς πράξεως, δηλ. τὸν σφετερισμόν· ἔπρεπε δὲ ἐκτὸς τῆς μὴ ἐκδόσεως τοῦ δυπλοτύπου ν' ἀπεδειχθοῦν καὶ αἱ πράξεις, αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν δολίαν προαίρεσιν, καὶ τότε καὶ ἂν εἶχε πρόχειρα τὰ πρὸς ἀντικατάστασιν μέσα ἤθελε τιμωρηθῇ ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἐνῷ ἂν ἦτον ἰδιώτης, ἤθελεν ἀπαλλαχθῇ τῆς ποινῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 394 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου συστατικοὶ ὅροι τῆς δι' αὐτοῦ προνοουμένης καὶ τιμωρουμένης ἀξιοποίνου πράξεως εἶναι· α. ἡ ἰδιοποίησις χρημάτων, ἢ ἄλλων κινητῶν πραγμάτων, καὶ ἡ κατανάλωσις αὐτῶν ὁλοκλήρως, ἢ ἐν μέρει, ἢ ἡ πρὸς ἄλλους ἐν δικαιώματι ἰδιοκτησίας παραχώρησις, καὶ β'. ἡ ἐνέργεια τῆς πράξεως ταύτης ὑπ' ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὁποῖον διεπιστεύθησαν ταῦτα, καθὸ δημόσιον ὑπάλληλον πρὸς φύλαξιν, διαχείρισιν, διανομὴν, ἢ παράδοσιν εἰς ἄλλην ἀρχὴν, ἢ εἰς ἰδιώτην τινὰ, εἴτε τὰ διαπιστευθέντα ἀνήκουσιν εἰς τὸ κράτος, ἢ εἰς ἰδιώτην, εἴτε ἡ κατακράτησις, ἀνάλωσις, ἢ παραχώρησις ἐπράχθη ἐπὶ σκοπῷ ἀντικαταστάσεως, καὶ εἶναι ἕτοιμα τὰ πρὸς ταύτην μέσα· ἐκ δὲ τούτων γίνεται δῆλον, ὅτι αἱ γενικαὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 386 δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἄρθ. 394 προβλεπομένην εἰδικῶς ἀξιόποινον πρᾶξιν, καθότι ἐνῷ κατὰ τὸ ἄρθρ. 386 ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστερήσεως θεωρεῖται ὡς ἀποδεδειγμένος, ὅταν ἀρνηθῇ τις τὸ ἀφαιρεθὲν, κατὰ τὸ ἄρθ. 394 ἐξ ἐναντίας ἡ ἄρνησις ἢ μὴ ἄρνησις τοῦ διαπιστευθέντος δὲν ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐνοχῆς, ἥτις διὰ μόνης τῆς ἰδιοποιήσεως, καταναλώσεως ἢ παραχω-

ρήσεως θεωρεῖται πλήρης. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν παρεδέχθη, ὅτι ὁ Σταμέλος Βρυζάκης ἰδιοποιήθη καὶ κατηνάλωσε ποσότητά τινα χρημάτων, τὴν ὁποίαν εἰσέπραξε, καθὸ διοικητικὸς ταμίας Θηβῶν, μὴ ἀποδόσας αὐτὴν ἀπαιτηθεῖσαν, ἄλλας δὲ ποσότητας εἰσπράξας ὡσαύτως καὶ καταναλώσας ἀντικατέστησεν, ὅτε ὁ διάδοχός του ταμίας ἀπήτησεν αὖθις αὐτὰς ἀπὸ τοὺς πρὸς τὸ δημόσιον ὀφειλέτας· ἑπομένως ὑπάρχουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅλοι οἱ ὅροι τοῦ 394 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, καὶ δὲν ἑρμηνεύθη οὔτε ἐφηρμόσθη κακῶς τὸ ῥηθὲν ἄρθρον ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν διϊσχυρισμὸν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἔλαβε τὰ χρήματα ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, ἀλλ' ὡς ἰδιώτης, ὁ λόγος οὗτος, καθὸ πραγματικὸν περιστατικὸν διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν καθιμήσαν τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ παρεδέχθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἔλαβε τὰ δοθέντα εἰς αὐτὸν χρήματα δυνάμει τοῦ δημοσίου χαρακτῆρός του, καὶ οὐχὶ ὡς ἰδιωτης· ἐὰν δὲ εἰς τὴν παραλαβὴν τῶν χρημάτων τούτων δὲν ἐτηρήθησαν οἱ ἀπὸ τὸ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δημοσίων ταμείων Διάταγμα τῆς 6 (18) Φεβρ. 1834 διαγραφόμενοι τύποι, τοῦτο ἀφορᾷ μόνον τὸν πρὸς τὸ δημόσιον ὀφειλέτην ἰδιώτην, τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς τὸ δημόσιον πληρωμὴ δι' ἔλλειψιν τῶν εἰρημένων τύπων δύναται μὲν νὰ λογισθῇ ὡς μὴ γενομένη, ἀλλὰ δὲν μεταβάλλει εἰς ἰδιωτικὸν τὸν δημόσιον χαρακτῆρα τοῦ ὡς διοικητικοῦ ταμία Θηβῶν, παραλαβόντος τὰ χρήματα Σταμέλου Βρυζάκη.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σταμέλου Βρυζάκη, κατοίκου Θηβῶν ἐτῶν 36, δημάρχου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1759 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 35.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰουν. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 50.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἕρμαν Μύτσ.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678).

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσν, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἕρμαν Μότσ, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου.

Ὁ Γεράσιμος Μεταξᾶς, ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ, κατεμήνυσε κατὰ τὴν 31 Ἰανουαρ. ε. ε. ἐνώπιον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, τὸν Ἕρμαν Μότσ, ὅτι περὶ τὴν 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προσέβαλε τὴν τιμὴν αὐτοῦ διὰ συκοφαντίας, ἀποδόσας εἰς αὐτὸν πρᾶξιν, ἥτις ἂν ἀλήθευεν, καὶ εἰς ἀνάκρισιν ἐπὶ πλημμελήματι ἤθελε τὸν ἐκθέσει, καὶ τὸν στρατιωτικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα ἤθελεν ἐντελῶς ἀμαυρώσει. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐγκλήσεως ταύτης, ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξε καὶ ἐνεργήθη ἀνάκρισις, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ὁποίας ἐκλήτευσε τὸν εἰρημένον Ἕρμαν Μότσ νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν 27 Φεβρ. ε. ε. ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῇ ὅτι κατὰ τὸν Ἰανουάριον ε. ε. ἐν Ἀθήναις, προσῆψεν ἐν γνώσει εἰς τὸν Γ. Μεταξᾶν ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ μηχανικοῦ, διατελοῦντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκοδομῆς τῶν Β. Ἀνακτόρων, διὰ διαδόσεως γενομένης προφορικῶς καὶ δημοσίως, τὴν ἐξῆς αἰσχροποιὸν πρᾶξιν, ἥτις ἂν ἀλήθευεν, ἤθελεν ἐκθέσει τὸν εἰρημένον Μεταξᾶν εἰς ἀνάκρισιν, καὶ ἥτις τιμωρεῖται ὡς πλημμέλημα, ὅτι ἔκλεψε ξυλείαν καὶ σίδηρα ἀπὸ τὴν οἰκοδομὴν τῶν Ἀνακτόρων, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων, ὑπερβαίνει τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχμ., καὶ δόσας τ' ἀντικείμενα ταῦτα εἰς τὴν Δούκησσαν τῆς Πλακεντίας, ἰδιοποιήθη αὐτὸς τὴν τιμὴν τῶν πραγμάτων τούτων. Κατὰ τὴν δικάσιμον ὁ πληρεξούσιος τοῦ κατηγορουμένου Μότσ Γ. Ἀθανασίου ἐπρότεινε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν παρ' αὐτοῦ λεγομένων, καὶ πρὸς τοῦτο ἐζήτησε τὴν ἀναβολὴν τῆς ὑποθέσεως. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1620 ἀποφάσεώς του ἀνέβαλε τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως μέχρις οὗ διὰ τῆς νομίμου ἀνακρίσεως ἀποδειχθῇ ἢ μὴ ἡ ἀλήθεια τῶν ὑπὸ τοῦ Μότσ λεχθέντων. Κατὰ συνέπειαν τούτων, ἐνεργήθη ἀνάκρισις κατὰ τοῦ Γ. Μεταξᾶ, ὑποβληθέντος δὲ αὐτοῦ εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἑδρεύοντος πρώτου διαρκοῦς στρατοδικείου· τὸ Στρατιωτικὸν τοῦτο δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουνίου ε. ε. ἀποφάσεως τὸν ἐκήρυξε παμψηφὶ ἀθῶον. Μετὰ ταῦτα εἰσαχθείσης ὑπὸ τοῦ προμνημονευθέντος εἰσαγγελέως τῆς κατὰ τοῦ Μότσ ἐπὶ συκοφαντίᾳ κατηγορίας, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἐδίκασεν αὐτὸν κατὰ τὴν 19 Μαΐου ε. ε. καὶ ἀπόρριψαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1775 ἀποφάσεώς του τὴν αἴτησίν του, νὰ ἐξετασθῶσι μάρτυρες τινὲς παρ' αὐτοῦ προταθέντες πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν κατὰ τοῦ Γ. Μεταξᾶ λεχθέντων, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως ἐξεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Στρατιωτικοῦ δικαστηρίου, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1775 ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκήρυξε τὸν εἰρημένον Ἕρμαν Μότσ ἔνοχον τῆς προσαφθείσης αὐτῷ

πράξεως, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς 45 ἡμερῶν φυλάκισιν, εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, καὶ εἰς 400 δραχ. ἰδιωτικὴν ἱκανοποίησιν ὑπὲρ τοῦ Γ. Μεταξᾶ.

Ἀμφοτέρας τὰς εἰρημένας ὑπ' ἀρ. 1775 ἀποφάσεις προσέβαλε διὰ τῆς ἀναιρέσεως ὁ Ἕρμαν Μότσ διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· ἀ. διότι τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐσφαλμένως ἐθεώρησε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως ὡς δεδικασμένον· β'. διότι δὲν ἀπεφάσισε τίποτε ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος τοῦ νὰ παραπεμφθῶσιν αἱ περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεις εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον· γ'. διότι ἐδέχθη ἀναιτιολογήτως τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμα τοῦ Γ. Μεταξᾶ· δ. διότι κατεδίκασε εἰς προσωπικὴν κράτησιν τὸν ἀναιρεσείοντα ἀναιτιολογήτως καὶ ἐναντίον τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς δικηγόρους Μ. Κ. Μαρίνογλουν, πληρεξούσιον τοῦ Ἕρμαν Μότσ καὶ Π. Τυπάλδον, διορισθέντα παρὰ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Γ. Μεταξᾶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πληρεξούσιον, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1620 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀνεβλήθη ἡ κατὰ τοῦ νῦν ἀναιρεσείοντος ἐπὶ συκοφαντίᾳ δίκη, κατ' αἴτησίν του, μεχρισοῦ διὰ τῆς νομίμου ἀνακρίσεως ἀποδειχθῇ εἰμὴ ἡ ἀλήθεια τῆς ὑπ' αὐτοῦ προσαφθείσης εἰς τὸν Γ. Μεταξᾶν πράξεως. Κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου, ἀνακριθείσης τῆς εἰρημένης πράξεως ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἀ. διαρκοῦς στρατοδικείου, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἁρμόδιον ἐπ' αὐτῆς δικαστήριον, καὶ κηρυχθέντος ἀθῴου τοῦ Γ. Μεταξᾶ, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ὀρθῶς ποιοῦν δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐκ νέου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀνάκρισιν τῆς αὐτῆς πράξεως, καθότι ἄλλως ἤθελε δικάσῃ ἐπὶ ἀντικειμένου περὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἤδη ὁριστικῶς ἀποφασίσῃ τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον· ἑπομένως ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν δικάσαν ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἱκανοποιήσεως καὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεων τοῦ ἀδικηθέντος Γ. Μεταξᾶ, ὡς εἶχε πρὸς τοῦτο τὸ δικαίωμα κατὰ τὸ 6 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, συναπεφάσισεν ἀναγκαίως διὰ τούτου καὶ περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος τοῦ νὰ μὴ δικάσῃ αὐτὰς τὸ εἰρημένον δικαστήριον ἀλλὰ νὰ τὰς παραπέμψῃ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια· ἑπομένως καὶ ὁ δεύτερος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν γ'. ἀναιρέσεως λόγον, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει περὶ τῆς παραδοχῆς τῶν περὶ ἱκανοποιήσεως αἰτήσεων τοῦ Γ. Μεταξᾶ ἀποχρώσας αἰτιολογίας, καθότι βεβαιοῖ ὅτι ὁ Γ. Μεταξᾶς προσεβλήθη ἀδίκως ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ ὅτι ἡ γενομένη προσβολὴ ἔφερε βεβαίως βλάβην εἰς αὐτὸν, τὴν ὁποίαν δὲν ὤφειλε νὰ ὑποφέρῃ·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον εἰς πᾶσαν ποινικὴν ἀπόφασιν καταψηφίζουσαν χρηματικὴν ποινὴν, πρόσιμον, ἀπόδοσιν, ἀποζημίωσιν ἡ δικαστικὰ ἔξοδα, ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ δικασθέντος προσωπικὴ κράτησις, τῆς ὁποίας τὴν ἐκτέλεσιν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι κατὰ τὸ 32 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, οἱ ἔχοντες συμφέρον διάδικοι· ἑπομένως μὴ ἐφαρμοζομένης ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς διατάξεως τοῦ 1000 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας καθ' ἣν δύναται τὸ δικαστήριον κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ν' ἀποφασίσῃ προσωπικὴν κράτησιν, ἡ ἔλλειψις αἰτιολογιῶν ἐπὶ ἀντικειμένου διαταττομένου δυνάμει τοῦ νόμου, δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἕρμαν Μότς, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1775 καὶ 1776 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 31, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἰουν. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 51.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Παππαδημητρίου καὶ λοιπῶν.
(Ἀρ. βιβλ. καταχ. 678)

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη πρόεδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Ἰουν. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Ἰω. Παππαδημητρίου, Εὐθυμίου Τσίνη, Ἀναγνώστου Ἀθανασιάδου, Ἰω. Παναγοπούλου, Δημ. Κρίκου, Εὐθυμίου Παναγοπούλου, Εὐθυμίου Παππαγιαννοπούλου, Δημ. Παππαγιαννοπούλου, Δημητ. Νικολακοπούλου, Ἀθαν. Λέκα καὶ Νικ. Εὐς. Λέκα, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Π. Ἀργυροπούλου καὶ Π. Στρούμπου.

Ὁ εἰδικὸς πάρεδρος τοῦ χωρίου Κύσσελης τοῦ δήμου Τολοφῶνος, Γεώρ. Λέκου, ἐμήνυσε τὴν 30 Ἰανουαρ. ε. ε. προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ δημάρχου τοῦ αὐτοῦ δήμου, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 24 πρὸς τὴν 25 Δεκεμβ. π. ε. ἐνῷ ἦσαν συνηγμένοι πολλοὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Κύσσελης εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου ὁ ἐφημέριος ἤρχισε νὰ ἱερουργῇ, αἴφνης εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ Ἰω. Παππαδημητρίου, ὁ Εὐθύμ. Τσίνης, καὶ ὁ

Ἀναγν. Ἀθανασιάδης ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἰω. Παναγοπούλου, Εὐθυμ. Παναγοπούλου, Δημ. Νικολακοπούλου, Μήτρου Κρίκου, Δημ. καὶ Εὐθυμ. Παναγοπούλου, Ἀθαν. Καρανάσιου καὶ Νικ. Εὐς. Λέκου, ἀπάντων κατοίκων τοῦ αὐτοῦ χωρίου Κύσσελης, κρατούντων τῶν πλείστων αὐτῶν ῥόπαλα εἰς τὰς χεῖρας, ὅτι ἀμέσως διέκοψαν τὸν ἱερουργοῦντα Ἱερέα, εἰπόντος τοῦ Παππαδημητρίου πρὸς τὸν εἰρημένον Ἱερέα ὑπάρχοντα ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος μὲ ὀργὴν καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, « μπρὲ παππᾶ μὲ ποίαν ἄδειαν ἦλθες καὶ ἱερουργεῖς, ἀφοῦ ἡμεῖς δὲν σὲ θέλομεν, » καὶ ὥρμησαν κατὰ τοῦ Ἱερέως ὅστις ἀφήσας τὴν τελετὴν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν βῆμα ὅλως ἔντρομος ἀπὸ τὰς κατ' αὐτοῦ ὕβρεις καὶ ἀπειλάς των, ὅτι ταῦτα πραξάντες οἱ εἰρημένοι καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ δείρουν, ὡς ἐσκόπευον τὸν Ἱερέα, ἕνεκα τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ ἀνεχώρησαν, καὶ ἑπομένως μετὰ παρέλευσιν ἱκανῆς ὥρας ἐπανελήφθη ἡ ἱερουργία, τούτων δὲ ἕνεκα ἐζητήσατο ὁ εἰρημένος πάρεδρος τὴν τιμώρησιν τῶν διαταρακτῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης. Τῆς μηνύσεως ταύτης διαβιβασθείσης εἰς τὸν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν εἰσαγγελέα, ἐνεργήθη κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου Ποτιδανείας ἡ ἀπαιτουμένη ἀνάκρισις, τῆς ὁποίας καθυποβληθείσης εἰς τὸ συμβουλιον τοῦ δικαστηρίου, ἐξεδόθη παρ' αὐτοῦ τὴν 7 Μαρτ. ε. ε. βουλευμα ὑπ' ἀρ. 53 δι' οὗ παρεπέμφθησαν οἱ εἰρημένοι εἰς τὸ ακροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου εἰσήχθησαν εἰς δίκην τὴν 29 Μαΐου, καὶ τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 29 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ὑπ' ἀριθ 66 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐνόχους διαταραξεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης καὶ τοὺς κατεδίκασεν εἰς δύο ἐτῶν καὶ τριῶν μηνῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς ἐν τῇ ἐγγράφῳ αὐτῶν ἐκθέσει ἀπὸ 2 Ἰουν. ε. ε. ἐμπεριεχομένους λόγους· α. ἕνεκα μὴ προσηκούσης συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου, διότι προσελήφθη καὶ ἔλαβεν μέρος εἰς τὴν δίκην ὁ τρίτος πάρεδρος κατὰ τὸν διορισμὸν ὁ Θεμιστοκλῆς Περβαιβὸς, χωρὶς νὰ κωλύεται ὁ δεύτερος πάρεδρος Ἰω. Γκόγκας· β'. διότι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, μὴ ἀκουσθέντος τοῦ μάρτυρος Παναγ. Παππαθανασίου, ἐναντίον τῶν αἰτήσεων αὐτῶν τῶν κατηγορουμένων· γ'. διότι τὸ δικαστήριον ἀπαγορεῦσαν τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, καὶ χωρὶς νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασίν τινα ἐναντίον τοῦ ἄρθ. 400 τῆς ποιν. δικονομίας περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι ἐνῷ ἐγένετο αἴτησις καὶ συζήτησις διὰ νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν κατηγορουμένων ὅτι ὁ Ἱερεὺς Γ. Κορούτης, καίτοι ἀπηγορευμένος προσωρινῶς παρὰ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου Φωκίδος τοῦ νὰ ἱερουργῇ μολαταῦτα ἐξηκολούθη τὰς ἱεροπραξίας του· δ'. διότι ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως καὶ ἡρμήνευσε ψευδῶς τὰ ἄρθ. 194 καὶ 199 τοῦ ποινικ. νόμου· ε. δὶ ἔλλειψιν αἰτιολογικοῦ, διότι ἐνῷ τινὲς μὲν τῶν μαρτύρων κατέ-

θεσαν ὅτι ἐγένετο ἀληθῶς ἡ ὕβρις, περὶ ἧς ἡ κατηγορία, τινὲς δὲ τὸ ἐναντίον, τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν αὐθαιρέτως ὡς ἀποδειχθεῖσαν τὴν ὕβριν ἁπλῶς χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ μήτε τὴν διαφωνίαν τῶν μαρτύρων, μήτε τοὺς λόγους, δὶ οὓς παρεδέχθη τινὰς τῶν μαρτύρων ὡς ἀξιοπιστοτέρους, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησίν του, περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηγορουμένων ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ τῆς κατηγορίας· ς'. δὶ ἔλλειψιν αἰτιολογικοῦ καὶ διατακτικοῦ, διότι καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὸ σκεπτικὸν τῆς ἀποφάσεως, δὶ ἧς κηρύττονται ἔνοχοι οἱ ἀναιρεσείοντες ὡς ἐξυβρίσαντες τὸν Ἱερέα κτλ. δὲν ἀναφέρονται καὶ αἱ λέξεις καὶ φράσεις τῶν κατηγορουμένων, αἱ ὁποῖαι ἐθεωρήθησαν ὡς ἀποτελοῦσαι τὴν ὕβριν, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ ἐξαχθῇ ὅτι τὸ δικαστήριον ἐν γνώσει τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως ἐκήρυξε τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους· καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸ διατακτικὸν παρέλειψεν ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν ἐκ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ἐξαχθῇ ὅτι νομίμως ἐφήρμοσε τὴν ποινήν· ζ'. διότι ἐνῷ διεφιλονεικεῖτο ἡ διὰ βίας καὶ ἐκ προμελέτης εἴσοδος τῶν κατηγορουμένων ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας, τὸ δικαστήριον ἀφ' ἑνὸς μὲν παρέλειψε νὰ δικάσῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ὑπέπεσεν ἑπομένως εἰς ἄλλην αἰτιολογικοῦ ἔλλειψιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸ μνησθὲν ἄρθ. 194, θεωρῆσαν τὴν διὰ βίας καὶ ἐκ προμελέτης ταύτην εἴσοδον ὡς πρᾶξιν ἀνέγκλητον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τοὺς δικηγόρους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν κηρύξαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 66 ἀποφάσεώς του τοὺς ἀναιρεσείοντας Ἰω. Παππαδημητρίου, Εὐθύμιον Τσίνην, Ἀναγν. Ἀθανασιάδην, Ἰω. Παναγόπουλον, Εὐθύμ. Παναγόπουλον, Δημ. Κρῖκον, Εὐθύμιον Παναγόπουλον, Δημ. Παναγόπουλον, Δημ. Νικολακόπουλον, Ἀθαν. Λέκον καὶ Νικ. Εὐς. Λέκον ἐνόχους διαταραξεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης καὶ καταδικάσαν αὐτοὺς δυνάμει τῶν ἄρθ. 194 καὶ 199 τοῦ ποιν. νόμου περιωρίσθη νὰ ἀναφέρῃ αὐτὰς μόνον τὰς γενικὰς τοῦ νόμου φράσεις, χωρὶς νὰ ὁρίσῃ εἰδικῶς τὰς ἀξιοποίνους πράξεις, ἤγουν διὰ τίνος ἀπρεποῦς τρόπου οἱ εἰρηνεύοντες ἐτάραξαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην, καὶ διὰ τίνων περιφρονητικῶν λεξεων ὕβρισαν τὸν ἱερουργοῦντα Ἱερέα· ἑπομένως ἡ ἀπόφασις μὴ ἀναφέρουσα ῥητῶς τὰ ἀπαρτίζοντα τὰς ἀξιοποίνους πράξεις στοιχεῖα καθίσταται ἀναιτιολόγητος, ἡ δὲ ἔλλειψις αἰτιολογιῶν, καθὸ παραβίασις τύπου οὐσιώδους δίδει χώραν πρὸς ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 66 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ-

εἰς τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰουν. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 52.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γερασίμου Κομποθέκρα καὶ λοιπῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Γερασίμου Κομποθέκρα, Χαρίτου Καταρέλου καὶ Κωνς. Πράσχου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου.

Οἱ ῥηθέντες Γεράσιμος Κομποθέκρας Χαρίτος Καταρέλος καὶ Κωνστ. Πράσχος, κάτοικοι Π. Πατρῶν, καταμηνυθέντες ἐπὶ κλοπῇ διὰ ῥήξεως καὶ φόνῳ, παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικείου ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι τὴν 15 Αὐγ. 1841 περὶ τὴν 11 ὥραν π. μ. εἰσελθόντες ὁ Γ. Κομποθέκρας καὶ ὁ Χ. Καταρέλος εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Δημ. Ἀποστολίδου, δημοδιδασκάλου, διέῤῥηξαν ἓν κιβώτιον αὐτοῦ καὶ ἀφῄρεσαν ἐξ αὐτοῦ 120 τάλληρα διαφόρων εἰδῶν, πρὸς ἀπόκρυψιν δὲ τῆς πράξεως ἀπεφάσισαν καὶ ἔῤῥιψαν εἰς τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ φρέαρ τὰ κατὰ τὴν μνησθεῖσαν ὥραν ἐν τῇ οἰκίᾳ εὑρεθέντα δύο παιδία τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δ. Ἀποστολίδου ὀνομαζόμενον Κωνσαντῖνον ἐννεαετῆ, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Κωνς. Βενέτη Ζώην ἑπταετῆ τὴν ἡλικίαν, ὁ δὲ Κωνστ. Πράσχος ὡς ἔχων προϋπάρχουσαν γνῶσιν τῆς εἰρημένης πράξεως. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἐπιδοθὲν τὴν 11 Νοεμβ. 1841 εἰς τοὺς κατηγορουμένους, οὗτοι ἀνέκοψαν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν τὴν 14 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1841 βουλεύματος ἀπέῤῥιψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἐκπρόθεσμον. Τοῦ δὲ βουλεύματος τούτου ἐπιδοθέντος εἰς τοὺς κατηγορουμένους τὴν 5 Ἰουν. 1842, οὗτοι ἐζητήσαντο τὴν 7 Ἰουν. 1842 τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν ἑξῆς λόγον· ὅτι παραδεχθὲν τὸ ἐπιδοτήριον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις κλητῆρος, ἐπὶ τοῦ ὁποί-

ου ἐπιστηριζόμενον ὅτι ἐκοινοποιήθη τὸ ῥηθὲν βούλευμα εἰς τοὺς ἀνακόπτοντας, ἐσφαλμένως καὶ ψευδῶς διηρμήνευσε τὸν νόμον. Ἐπιδοθείσης δὲ καὶ πάλιν κατὰ συνέπειαν ἀποφάσεως τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν συνέδρων τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, τὴν 5 Ἰουν. 1842 εἰς ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων, οὗτοι διὰ τῶν ἀπὸ 8 Ἰουν. 1842 νέων ἀνακοπῶν, ἀνέκοψαν τὸ αὐτὸ βούλευμα τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίᾳ ἐφετῶν ἀπέρριψε διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 82 βουλεύματος τὰς ἀνακοπὰς ταύτας, οἱ κατηγορούμενοι ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τῶν εἰρημένων βουλευμάτων, δι' ἐκθέσεως γενομένης τὴν 19 Ἰουν. ε. ε. διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α'. διότι κατὰ συνέπειαν αἰτήσεως τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 8 ἀπὸ 1 Ἰουν. 1842 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, κοινοποιηθέντος τοῦ βουλεύματος τοῦ ἐν Πάτραις συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὑποδίκων, διὰ τὸ τέλος τοῦ νὰ κάμουν χρῆσιν, ἂν θέλουν, τῶν ἐνδίκων μέσων, καὶ ἀρξαμένης τῆς προθεσμίας τῶν ἐνδίκων τούτων μέσων, ἀπὸ τὴν σιγμὴν τῆς κοινοποιήσεως ταύτης, κακῶς τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἐθεώρησε παρ' αὐτοῦ δεδικασμένον τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀνακοπῶν διὰ τοῦ προεκδοθέντος βουλεύματός του, διὰ τοῦ ὁποίου ἐθεώρησεν ἐκπρόθεσμον τὴν ἀνακοπὴν, βασιζόμενον εἰς τὸ ἄτακτον ἐπιδοτήριον, ἕνεκα τῆς ἀταξίας τοῦ ὁποίου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διέταξε τακτικὴν κοινοποίησιν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου, διὰ τῶν ἄνω εἰρημένων ἐνδίκων μέσων, ἄλλως ἤθελε σαθῆ περιττὴ καὶ ματαία ἡ διάταξις αὕτη· β'. διότι τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, διὰ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὸν περὶ τελεσιδικίας νόμον καὶ γ'. διότι ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὡς πρὸς τὴν κοινοποίησιν τῶν βουλευμάτων εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων, παραβιάσαν οὕτω τὴν ῥηθεῖσαν ὑπ' ἀρ. 8 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, περὶ τῆς ὁποίας οὐδὲ μνείαν κάμνει, καὶ θεωρῆσαν ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὴν ἀταξίαν τῆς πρώτης ἐπιδόσεως τοῦ ἐποδοτηρίου διέταξε νέαν ἐπίδοσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν εἰσαγγελέα, προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῶν περὶ ἀναιρέσεων αἰτήσεων, ὡς γενομένων ἐκπροθέσμως, ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων αἰτήσαντα τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνστάσεως ταύτης, καὶ ἀναπτύξαντα ἑπομένως τοὺς λόγους τῶν ἀναιρέσεων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν τοῦ ἀπαραδέκτου ἔνστασιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως·

Ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης χορηγήσας προθεσμίαν 24 ὡρῶν πρὸς ἐνέργειαν τοῦ

θ'*,

ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μὴ χορηγήσῃ καὶ τὰ νόμιμα μέσα πρὸς ἐνέργειαν τοῦ δικαιώματος τούτου· ἑπομένως κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν ὁσάκις ὁ κατηγορούμενος δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἕδραν τοῦ δικαστηρίου ὅπου πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἀναίρεσις πρέπει νὰ λογίζεται ἡ παρέκτασις τῆς προθεσμίας ἀναλογιζομένης τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἑπομένως ἡ τοῦ ἀπαραδέκτου ἔνστασις εἶναι ἀπαράδεκτος·

Καθόσον ἀφορᾷ τὸν ἀναιρέσεως λόγον τῆς ἀπὸ 7 Ἰουν. 1842 αἰτήσεως, καὶ τὸν ά. λόγον τῆς ἀπὸ 19 Ἰουν. αἰτήσεως·

Ἐπειδὴ ὡς βεβαιοῦται διὰ τοῦ ἀπὸ 5 Δεκεμβρ. 1841 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν κατηγορούμενοι Γεράσιμος Κομποθέκρας, Χαρίτος Καταρέλος καὶ Κων. Πράσχος, ἀνέκοψαν τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ παρεπέμφθησαν ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι κλοπῆς καὶ φόνου, μετὰ παρέλευσιν 24 ὡρῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ ἀπὸ 11 Νοεμβ. 1841 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ κλητῆρος Δ. Σκορδίλη χωρὶς νὰ προτείνουν τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἐπιδοτηρίου τούτου· ὅθεν δὲν δύναται ἤδη νὰ σχηματίσωσι λόγον ἀναιρέσεως διότι δὲν ἐπεδόθη χωρὶς ὀν ἀντίγραφον τοῦ βουλεύματος εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ἀφοῦ διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν πράξεως ἐκάλυψαν τὴν ἀκυρότητα ταύτην, μὴ προτείναντες αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου· ἑπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν σωστὰ ἔκρινε εἰς τὸ εἰρημένον ἐπιδοτήριον καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν αὐτῶν ὡς ἐκπρόθεσμον δὲν παρεβίασε οὐδεμίαν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ νόμου.

Καθόσον ἀφορᾷ τοὺς λοιποὺς ἀναιρέσεως λόγους·

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν δικάσαν ἅπαξ τὴν γενομένην ἀνακοπὴν δὲν ἐδύνατο νὰ δικάσῃ ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ πρᾶγμα·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 1 Ἰουν. ε. ε. ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦναι αἱ διατάξεις αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ βουλεύματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον ὑπόκειται εἰς μόνην τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα, δικάζον διὰ μιᾶς ἀμφοτέρας τὰς αἰτήσεις, ἀπορρίπτει τὴν τοῦ ἀπαραδέκτου ἔνστασιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τὰς ἀναιρέσεως αἰτήσεις τοῦ Γερασίμου Κομποθέκρα, Χαρίτου Καταρέλου καὶ Κωνσταντίνου Πράσχου, κατοίκων Πατρῶν, αἵτινες ἐγένοντο κατὰ τῶν ἀπὸ 3 Δεκεμβ. 1841 ὑπ' ἀριθμὸν 151 καὶ ἀπὸ 12 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 82 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ καταβληθέντα παράβολα συνιστάμενα ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν

καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. τριάκοντα τρεῖς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἰουλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 53.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σταματίου Ναυπακτίτου, χωροφύλακος.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σταματίου Ναυπακτίτου, χωροφύλακος, παρασαθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος πληρεξουσίου του Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παρεπέμφθη ὁ Σταμάτιος Ναυπακτίτης, χωροφύλαξ τῆς 29 ἑνωμοτίας τῶν πεζῶν, ἐτῶν 32, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1841 ἐν Λεβαδείᾳ ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν διὰ ξίφους κατὰ τοῦ Δημ. Γκουμοπούλου, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ παθὼν ἐρέθισε τὸν κατηγορούμενον διὰ δεινῶν ὕβρεων. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, καὶ προτείναντος τοῦ εἰσαγγελέως, ὅτι παραιτεῖται τῆς μαρτυρίας δύο μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας τοῦ Ἀντ. Δήμου καὶ Νικ. Ἀθανασίου, ἀντιτείναντος δὲ τοῦ κατηγορουμένου ὡς πρὸς τὸν Ἀντών. Δήμου, καὶ προτείναντος ν' ἀναβληθῇ ἡ δίκη εἰς ἄλλην δικάσιμον ἡμέραν τῆς ἐνεστώσης συνόδου διὰ νὰ προσαχθῇ ὁ μάρτυς Ἀντ. Δήμου, ὡς λίαν οὐσιώδης μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως, διότι ἔμελλεν νὰ καταθέσῃ πρῶτον ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐρεθίσθη διὰ δεινῶν ὕβρεων ἐκ μέρους τοῦ φονευθέντος, καὶ β'. ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐνήργησε τὴν προκειμένην πρᾶξιν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς νομίμου ἀμύνης· τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου ε. ε. προδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης, καὶ διέταξε τὴν πρόοδον αὐτῆς. Συζητηθείσης ἑπομένως τῆς δίκης, καὶ τεθέντος τοῦ ζητήματος πρὸς τοὺς ἐνόρκους, οἱ συνήγοροι τοῦ κατηγορουμένου προτείναντες, ὅτι ἐπειδὴ ἐκ τῆς συζητήσεως προέκυψεν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔπραξε τὴν πρᾶξιν εἰς κατάσασιν ἀμύνης, καὶ

ὅτι ἡ αὐτὴ πρᾶξις δύναται ἄλλως νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς φόνος ἐξ ἀμελείας ἐξητήσαντο νὰ τεθῶσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ τὰ ἑξῆς ζητήματα· 1. ἂν ὁ κατηγορούμενος εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς νομίμου ἀμύνης· 2. ἂν εὑρέθη εἰς ὑπέρβασιν τῶν ὅρων τῆς νομίμου ἀμύνης· 3. ἂν ἡ προκειμένη πρᾶξις περιέχει φόνον ἐξ ἀμελείας· 4. ἂν χαρακτηρισθείσης τῆς πράξεως ταύτης ὁ φόνος προῆλθεν ἐξ ὑπερβάσεως τῆς νομίμου ἀμύνης. Τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου ε. ε. προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου τοῦ νὰ προσεθῶσι ζητήματα περὶ ἀμύνης ἐν γένει καὶ περὶ φόνου ἐξ ἀμελείας· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὀπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν « ναὶ , εἶναι ἔνοχος ὁ Σταμάτιος Ναυπακτίτης, ἐτῶν 32, χωροφύλαξ, ὅτι κατὰ τὴν 16 Σεπτεμβ. 1841 ἐν Λεβαδείᾳ ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Δημ. Γκουμοπούλου Συγνέφου , ἐρεθισθεὶς διὰ δεινῶν ὕβρεων , » κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου 1842 ὑπ' ἀρ. 14 ἀποφάσεως τὸν Σταμάτιον Ναυπακτίτην εἰς 5 ἐτῶν εἱρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι ἠρνήθη τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης καὶ τὴν κλήτευσιν τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος μάρτυρος τῆς κατηγορίας , τοῦ ὁποίου παρητήθη ὁ εἰσαγγελεὺς· 2. διότι ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του , καθότι προτεινάντων τῶν δικηγόρων τοῦ κατηγορουμένου, νὰ τεθῶσι ζητήματα περὶ ἀμύνης καὶ περὶ τοῦ ἐξ ἀμελείας φόνου, δὲν ἀπεφάσισε μόνος ὁ πρόεδρος περὶ τούτου , ἀλλ' ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον· 3. διότι κακῶς καὶ ἐσφαλμένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἠρνήθη νὰ θέσῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ περὶ τῆς ὑπερασπίσεως προταθέντα ζητήματα πρὸς ἐλάφρωσιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς πράξεως καὶ πρὸς δικαιολόγησιν αὐτῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούσῃ , τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ , κατὰ τὸ 420 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας συνδυασμένον μὲ τὸ 400 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας , τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποφασίζει περὶ ὅλων τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν παρεμπιπτόντων ζητημάτων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων θεωρῆσαν , ὅτι ἐκ τῶν δύο περισατικῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἔμελλε δῆθεν νὰ καταθέσῃ ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς μάρτυς τῆς κατηγορίας , τοῦ ὁποίου τὴν κλήτευσιν καὶ τὴν ἕνεκα τούτου ἀναβολὴν τῆς δίκης ἐζήτησεν ὁ κατηγορούμενος , τὸ μὲν ἦτο ἤδη παραδεδεγμένον παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως , τὸ δὲ δὲν ἀπέβλεπεν οὐσιῶδες ἢ μὴ περιεχόμενον εἰς τὰς καταθέσεις τῶν λοιπῶν ἐμφανισθέντων μαρτύρων , καὶ ἑπομένως ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀπεφάσισε περὶ ζη-

τήματος ἀνήκοντος εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, καὶ δὲν παρεβίασε κάμμίαν τοῦ νόμου διάταξιν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 428 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἢ ὁ συνήγορος αὐτοῦ κάμωσι παρατήρησίν τινα κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων· ἑπομένως προτείναντος τοῦ κατηγορουμένου νὰ τεθῇ ἰδιαίτερον ζήτημα περὶ ἀμύνης ἁρμόδιον ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς προτάσεως ταύτης ἦτο τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, καὶ ὄχι μόνος ὁ πρόεδρος αὐτῶν, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 17 ἐδάφ. τοῦ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐκτὸς τῶν ῥητῶς παρὰ τοῦ νόμου ἀναφερομένων λόγων ἀναιρέσεως, ὑπάρχει προσέτι λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ἐὰν ἔγεινε παράβασις τύπου τινὸς τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου· τὸ δὲ 430 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομ. διαλαμβάνον περὶ τῆς θέσεως ἰδιαιτέρων ζητημάτων, ὁσάκις ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἔχουν ἐπιῤῥοὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς δὲν φέρει τὴν ποινὴν τῆς ἀκυρότητος, ὁσάκις λαμβάνῃ χώραν ἄρνησις ἢ παράλειψις τῆς ἐκτελέσεως τῆς διατάξεως ταύτης, ἥτις ἀφέθη εἰς τὴν κρίσιν καὶ συνείδησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἀρκεῖ μόνον τὸ δικαστήριον ν' ἀπεφάσισε περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ κατηγορουμένου, καὶ διὰ τῶν αἰτιολογιῶν τῆς ἀρνήσεώς του νὰ μὴ παρεβίασε κάμμίαν διάταξιν τοῦ νόμου φέρουσαν ἀκυρότητα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπεφάσισε περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ κατηγορουμένου τοῦ νὰ τεθῇ ζήτημα ἰδιαίτερον, περὶ ἀμύνης, καὶ ἀπέῤῥιψε τὴν αἴτησιν ταύτην, διότι ἐκ τῆς συζητήσεως δὲν προέκειψεν παντάπασιν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος εὑρέθη εἰς κατάσασιν ἀμύνης, ὅτι ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν, καὶ ὅτι ἡ περίσασις αὕτη δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν προκειμένην κατηγορίαν· ἀποφασίσαν δὲ οὕτω ἐνήργησεν ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας του, καὶ δὲν παρεβίασε κάμμίαν διάταξιν τοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει τὴν ἀναιρέτεως αἴτησιν τοῦ Σταμάτη Ναυπακτίτου, χωροφύλακος, κατοίκου Λεβαδείας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 26 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 12, 13 καὶ 14 ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἰουλ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 54.

(Ἀριθ. βιβλ καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῶν Ἐλευθερίου Μιχαὴλ ἐνωμοτάρχου καὶ λοιπῶν χωροφυλάκων τῆς 81 ἐνωμοτίας τῶν πεζῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Ἐλευθερίου Μιχαὴλ ἐνωμοτάρχου, Ἠλία Μουτζουλέα, Πέτρου Θεοδώρου, Παναγ. Γεμενῆ καὶ Ἀντ. Μουτζάκου, χωροφυλάκων τῆς 81 ἐνωμοτίας τῶν πεζῶν, παραγαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των Α. Πετζάλη δικηγόρου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν διὰ βουλευμάτων ὑπ' ἀρ. 91 καὶ 92, ἀπὸ 2 Μαρτ. 1842, ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῆς Ἄννης Δημητροῦς Φενέκαινας καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Κυριακούλας ὡς ὑπαιτίων κλοπῆς, εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, συμβάσης τὴν 11 Ὀκτωβ. 1841 εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γ. Τσουκαλᾶ, παρέπεμψε δὲ ἐνώπιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν τοὺς Ἐλευθέριον Μιχαὴλ ἐνωμοτάρχην, Ἠλίαν Μουτζουλέαν, Πέτρον Θεοδώρου, Παναγ. Γεμενὴν καὶ Ἀντ. Μουτζάκην, χωροφύλακας τῆς 81 ἐνωμοτίας τῶν πεζῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ἅπαντες μὲν ὅτι περὶ τὰ μέσα Ὀκτωβρ. 1841 ἐνεργοῦντες ὡς ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι εἰς τὴν ἐν Βρωμοβρύσει οἰκίαν τῆς Ἄννης Δημητροῦς Φενέκαινας καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Κυριακούλας, ἀπεπειράθησαν δι' αἰκιῶν, κρεμάσματος καὶ καύσεων, νὰ ἐκβιάσωσιν αὐτὰς, ἀθῶας οὔσας, νὰ ὁμολογήσωσιν ἑαυτὰς ἐνόχους τῆς ῥηθείσης εἰς βαθμὸν πλημμελήματος κλοπῆς, τῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γ. Τσουκαλᾶ συμβάσης, ἀλλ' αὗται δὲν ὡμολόγησαν ἑαυτὰς ἐνόχους, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρ. 46, 50, 472 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου· οἱ δὲ Ἐλευθ. Μιχαὴλ ἐνωμοτάρχης, Ἠλίας Μουτζουλέας καὶ Πέτρ. Θεοδώρου, ὅτι τὴν νύκτα τῶν 21-22 Ὀκτωβ. 1841 ὁ Ἠλίας Μουτζουλέας καὶ Πέτρ. Θεοδώρου συλλαβόντες τὸν Ἀναγ. Ταβουλαρέαν παρὰ τῇ ἀγορᾷ Φουρτζάλα, ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸν αὐτόθι στρατῶνα, ὅπου ἦτον ὁ Ἐλευθ. Μιχαὴλ ἐνωμοτάρχης, πρὸς σέρησιν, ἄκοντος αὐτοῦ, τῆς προσωπικῆς του Ἐλευθερίας ἐπὶ 12 περίπου ὥρας, καὶ πρὸς αἰκισμὸν αὐτοῦ ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, καταγάντος ἐκ τοῦ αἰκισμοῦ τούτου ἀνικάνου πρὸς ἐργασίαν ἧττον τῶν 3 ἡμερῶν, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 322 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τοῦ ἄρθρ. 1 §. 2 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουν. 1836 περὶ αἰκιῶν νόμου. Κατὰ συνέπειαν τῶν βουλευμάτων τούτων, ὁ παρὰ τοῖς ἐν

Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 3119 κλητηρίου θεσπίσματος προσεκάλεσε τοὺς ῥηθέντας κατηγορουμένους εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτόθι πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τῶν εἰρημένων πράξεων. Συζητήσεως γενομένης τὸ μνησθὲν δικαστήριον, διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 149 ἀπὸ 11 Μαΐου 1842 ἀποφάσεώς του, ἀπεφάνθη τοὺς ῥηθέντας κατηγορουμένους ἐνόχους τῶν εἰς αὐτοὺς ἀποδιδομένων πράξεων, καὶ κατεδίκασε δυνάμει τῶν ἄρθρ. 472 §. 2, 50, 322 §. 3, 109, 494 καὶ 24 τοῦ ποιν. νόμου καὶ ἀρ. 1 §. 2 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουν. 1836 νόμου, τὸν μὲν Ἐλευθ. Μιχαὴλ εἰς φυλάκισιν μηνῶν 15, τοὺς δὲ Ἠλίαν Μουτσουλέαν καὶ Πέτρον Θεοδώρου εἰς φυλάκισιν ἑνὸς ἔτους, τοὺς δὲ Παναγιώτ. Γεμενὴν καὶ Ἀντ. Μουτσάκην εἰς δέκα μηνῶν, διέταξε τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσίν των καὶ τὴν στέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας των συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίου ὑπηρεσίας, διὰ μὲν τὸν Ἐλευθέριον Μιχαὴλ ἐπὶ τρία ἔτη, διὰ δὲ τὸν Ἠλίαν Μουτσουλέαν καὶ Πέτρον Θεοδώρου ἐπὶ δύο ἔτη, καὶ διὰ τοὺς Ἀντ. Μουτσάκην καὶ Παναγ. Γεμενὴν ἐπὶ ἓν ἔτος, καὶ κατεδίκασεν ἅπαντας ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν τὴν 15 Μαΐου ε. ε. διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· ὡς πρὸς μὲν τὴν α. πρᾶξιν· 1. διὰ παραβίασιν τοῦ ἄρθ. 17 τῆς ποιν. δικονομίας, διότι οἱ ἁπλοὶ χωροφύλακες δὲν συγκαταριθμοῦνται μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθ. 17 τῆς ποιν. δικονομίας· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἐσφαλμένως ὑπέλαβε καὶ κατεδίκασε τοὺς τέσσαρας χωροφύλακας, τοὺς παρακολουθήσαντας μόνον τὸν ἐνωμοτάρχην, ὡς ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους· 2. διὰ παραβίασιν τοῦ ἄρθρου 472 τοῦ ποιν. νόμου, διότι δὲν ἀπεδείχθη ἀποχρώντως ὅτι αἱ ἐπενεχθεῖσαι αἰκίαι εἰς τὴν Φενέκαιναν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς ἐγένοντο ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐκβιασθῶσιν αὗται, ἀθῶαι οὖσαι, νὰ ὁμολογήσωσί τι, ἑπομένως ψευδῶς ἐφηρμόσθη τὸ 492 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου· 3. δὶ ἔλλειψιν αἰτιολογίας, α. διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι περὶ τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπείσθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, ἔπρεπε νὰ ἐκθέσῃ τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς του, μὴ ποιήσαν δὲ τοῦτο, παρεβίασε τὰ 92 καὶ 81 ἄρθρα τῆς ποινικ. δικονομίας, καὶ β'. διότι ἐπίσης δὲν ἀνέφερον τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς των, περὶ τοῦ ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι αἰκίαι ἐπηνέχθησαν, προκειμένου λόγου περὶ πλημμελήματος ἀποδιδομένου εἰς τὴν Φενέκαιναν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς· 4. διὰ παραβίασιν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τοῦ κανόνος τοῦ δεδικασμένου πράγματος, διότι οὔτε τὸ κλητήριον θέσπισμα, οὔτε ἡ ἀπόφασις ἀναφέρουν ῥητῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνέβη ἡ πρᾶξις, δὶ ἣν κατεδικάσθησαν· ὡς πρὸς δὲ τὴν β'. πρᾶξιν, 5. δὶ ἐσφαλμένην

ἑρμηνείαν καὶ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 322 τοῦ ποιν. νόμου· καθότι δὲν ἐςέρησαν τὸν Α. Ταβουλαρέαν δι ἐγκαθείρξεως ἢ ἄλλου τρόπου τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας, ἀλλ' ἐν ἐλλείψει ἄλλου καταςήματος ὡδήγησαν αὐτὸν, συλληφθέντα ἐπ' αὐτοφόρῳ ὁπλοφοροῦντα ἐν καιρῷ νυκτὸς, εἰς τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς, καὶ πρὶν ἢ παρέλθωσιν 24 ὧραι, καθ' ἃς ἠδύναντο νὰ τὸν κρατήσωσι, ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸν ὑπομοίραρχον διὰ τὰ περαιτέρω, τὰ πάντα συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς· 6. διὰ ψευδῆ ἐφαρμογὴν ἐν γένει δὲ τοῦ ἄρθ. 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου· καθότι προκειμένης πράξεως, θεωρουμένης ὡς κατάχρησις τῆς δυνάμεως τῶν χωροφυλάκων ἐφαρμόζονται αἱ εἰδικαὶ καὶ ἐπικρατέςεραι διατάξεις τοῦ 219 ἄρθ. ἐδ. 2 τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς, καὶ δὲν ἐναπόκειται εἰς τὰ δικαςήρια ἀλλ' εἰς τὰς ἁρμοδίους ἀρχὰς νὰ διατάξωσι τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποβολὴν τῶν ἐνόχων· 7. διὰ τὸ ἀναιτιολόγητον τῆς ἀποφάσεως καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἔκθεσιν τῶν ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἐκτεθέντων περιςατικῶν καὶ τὴν ἀνάλυσιν αὐτῶν· προσέτι καθόσον ἀφορᾷ τὰ παρὰ τῶν χωροφυλάκων συνταχθέντα πρωτόκολλα ἔχοντα κῦρος ἀποδεικτικοῦ κατὰ τὸν νόμον, καθὼς καὶ πᾶσα ἄλλη ἔκθεσις ἀνακριτικὴ μέχρι ἀποδείξεως πλαστογραφίας· 8. διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαςηρίου διότι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, μόνον τέσσαρες δικαςαὶ συνεδρίασαν· 9. διὰ παραβίασιν τοῦ νόμου καθόσον ἀφορᾷ τοὺς χωροφύλακας μὴ ὄντας ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους, ἐκτὸς μόνον τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν, καὶ ὡς ἀνευθύνων εἰς τὰς πράξεις των ἐνεργοῦντες κατὰ διαταγὴν τῶν ἀνωτέρων των.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν δικηγόρον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναφέρει λεπτομερῶς καταθέσεις τινὰς τῶν μαρτύρων, τῶν παθουσῶν, καὶ αὐτῶν τῶν κατηγορουμένων, ἐξ' ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι « ὡς ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι ἐνεργοῦντες ἐπροσπάθησαν διὰ δεσμῶν, κρεμάσεων, αἰκιῶν καὶ καυσιμάτων « νὰ βιάσωσι τὴν Ἄνναν καὶ Κυριακοῦλαν Φενέκαιναν νὰ ὁμολογήσωσιν ἑαυ- « τὰς ἐνόχους τῆς κλοπῆς, » περὶ ἧς ἡ αὐτὴ ἀπόφασις διέλαβε ἀνωτέρω, ἀναφέρουσα τὸ τελεσίδικον βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, δι οὗ τὸ ῥηθὲν συμβούλιον ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν τῆς Ἄννης καὶ τῆς Κυριακούλας Φενέκαινας ἐπὶ κλοπῇ εἰς βαθμὸν πλημμελήματος συμβάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γ. Τσουκαλᾶ· ἑπομένως οἱ ἀναιρέσεως λόγοι, ὅτι ψευδῶς ἐφηρμόσθη τὸ 472 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, διότι δὲν ἀπεδείχθη ἀποχρώντως, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἔπραξαν τὰς ῥηθείσας αἰκίας ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκβιάσωσι τὰς παθούσας, ἀθώας οὔσας, νὰ ὁμολογήσωσιν ἑαυτὰς ἐνόχους, ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι αἰτι-

ολογημένη, καθὸ μὴ ἀναφέρουσα τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαςηρίου, περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ σκοποῦ τούτου, καὶ περὶ τοῦ ὅτι ἔπραξαν τὴν ῥηθεῖσαν πρᾶξιν προκειμένου πλημμελήματος, ἀποδιδομένου εἰς τὴν Φενέκαιναν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς, ἢ καθὸ μὴ ἀναφέρουσα τὰ παρὰ τῶν μαρτύρων ἐκτεθέντα περιςατικὰ, εἶναι ἀνυπόςατοι·

Ἐπειδὴ ἀποδεικνυομένης οὕτω τῆς πράξεως, δι' ἣν ἐκατηγοροῦντο οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν ἦτον ἀναγκαῖον νὰ γίνῃ μνεία ἐν τῇ καταδικαςικῇ ἀποφάσει τῶν ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων χωροφυλάκων συνταχθεισῶν ἐκθέσεων, καθότι, κατὰ τὸ 134 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, αἱ ἐκθέσεις αὗται ἰσχύουν μόνον μέχρις ὅτου ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν καὶ τὸ κλητήριον θέσπισμα τοῦ παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέως προσδιορίζουν τὸν χρόνον τῆς πράξεως, καὶ φέρουν ῥητῶς « ὅτι ἔγινεν περὶ τὰ μέσα Ὀκτωβρ. 1841, » ὁ δὲ τοιοῦτος προσδιορισμὸς εἶναι ἀπογρῶν, ὁσάκις δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνακαλυφθῇ ὡρισμένως ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα κολασίμου τινὸς πράξεως, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ κλητήριον θέσπισμα καὶ ἡ ἀπόφασις δὲν ἀναφέρουν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνέβη ἡ πρᾶξις δι' ἣν κατεδικάσθησαν οἱ ἀναιρεσείοντες εἶναι ἐπίσης ἀνυπόςατος·

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς 11 Μαΐου 1842 τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν φέρουν μὲν ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τὰ ὀνόματα 4 μόνον δικαςτῶν, εἶναι ὅμως ὑπογεγραμμένα παρὰ πέντε δικαςῶν, τῶν κατ' αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἥτις εἶναι ἐπικρατεςτέρα τῶν πρακτικῶν, λαβόντων μέρος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ῥηθείσης συνεδριάσεως, ἑπομένως καὶ ὁ λόγος τῆς κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαςηρίου εἶναι ἀνυπόςατος·

Ἐπειδὴ τὸ 322 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου δὲν διακρίνει μεταξὺ τῶν τρόπων, δι' ὧν τις στερεῖται ἄκων τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας, ἡ δὲ ἀπόφασις τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἀναφέρει ῥητῶς ὅτι οἱ καταδικασθέντες Ἠλίας Μουτζολέας καὶ Πέτρος Θεοδώρου συνέλαβον *ἄνευ μηδεμιᾶς ἀδείας* τὸν Ἀναγν. Ταβουλαρέαν καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸν ςρατῶνα ὅπου ἔδεσαν, ἐβασάνισαν καὶ ἐμαςίγωσαν αὐτὸν κτλ., ἑπομένως εἶναι ἐν μέρει ψευδὴς, ἐν μέρει ἀνυπόςατος, καὶ ὁ δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ 322 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἀναιρέσεως λόγος·

Ἐπειδὴ καὶ κατ' αὐτὸ τὸ 2 ἐδ. τοῦ 219 ἄρθ. τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς καὶ κατὰ τὸ 493 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου οἱ ὁρισμοὶ τοῦ 24 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν χωροφυλάκων ὅταν οὗτοι καταδικάζωνται ἕνεκα πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν των, τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ προβλεπομένη παρὰ τοῦ 492 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, δι' ἣν κατεδικάσθησαν ἅπαντες οἱ ἀναιρεσείοντες·

Ἐπειδὴ τὸ δικαςήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν βεβαιοῖ ἐξ ἑνὸς,

ὅτι ὁ Ἠλίας Μουτζολέας, Πέτρος Θεοδώρου, Παναγ. Γεμενὴς καὶ Ἀντ. Μουτζάκης, εἶναι χωροφύλακες, ἐξ ἄλλου ὅτι οὗτοι ἐνήργησαν εἰς τὴν κατὰ τῶν εἰρημένων γυναικῶν πρᾶξιν ὡς ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, ἐνῷ οἱ ἁπλοὶ χωροφύλακες, κατὰ τὸ 17 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, δὲν συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, ἑπομένως ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ 472 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καθόσον μόνον ἀφορᾷ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ῥηθέντων προσώπων καὶ μόνον ὡς πρὸς τὴν προκειμένην πρᾶξιν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 500 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐὰν γίνῃ ἀναίρεσις ἕνεκα ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ ποιν. νόμου, δὲν ἀποφαίνεται ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν παραπομπὴν ἀλλ' ἐφαρμόζει αὐτὸς οὗτος τὸ κατάλληλον ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ οἱ χωροφύλακες ἐνεργοῦσιν ἐξ ἐπαγγέλματος καθήκοντα δικαστικῆς ἀσυνομίας κατὰ τὸ ἐδ. γ'. τοῦ 1 ἄρθ. τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς, καὶ κατὰ τὸ 38 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ῥηθέντες χωροφύλακες ἐνήργησαν τὴν κατὰ τῶν δύο γυναικῶν πρᾶξιν ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ ν' ἀνακαλύψουν τοὺς ἐνόχους τῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γ. Τσουκαλᾶ συμβάσης κλοπῆς, τουτέστιν ὡς ἀσυνομικοὶ ὑπάλληλοι, ἑπομένως πάλιν ἐφαρμόζεται τὸ 472 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ὡς ἐκ τοῦ ἀξιώματος τῶν καταδικασθέντων προκύπτον ἐπιβαρυντικὸν περιστατικὸν καθίσταται ἐλαφρότερον, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀπαλλάττωνται τῆς ποινῆς κατὰ τὸ 92 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 109 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ὁ ἔνοχος πολλῶν ἀξιοποίνων διαφόρου εἴδους πράξεων, τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πρᾶξιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ βαρυτέρα ποινή· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπιμετρουμένης τῆς ποινῆς, πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαίτεραι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις·

Διὰ ταῦτα, καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ 2 ἐδ. τοῦ 472 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἔχοντος οὕτω· « αἰκίαι, ἐπενεχθεῖσαι εἰς κατηγορουμένους ἢ μάρτυρας παρ' ἀνακριτῶν ἢ ἀσυνομικῶν ὑπαλλήλων, ἐὰν δι' αὐτῶν ἐκβιάζεται ἀθῶος εἰς τὸ νὰ ὁμολογήσῃ τι, ἢ μάρτυς εἰς τὸ νὰ ψευδομαρτυρήσῃ, τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πλημμελήματος. » Ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, καθόσον ἀφορᾷ τὸν Ἐλευθ. Μιχαὴλ ἐνωμοτάρχην, κάτοικον Φουρτζάλας τῶν Καλαμῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 149 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 41, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης. Ἀναιρεῖ δὲ τὴν μνησθεῖσαν ἀπόφασιν καθόσον ἀφορᾷ τοὺς τέσσαρας χωροφύλακας δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς, τὸν μὲν Ἠλίαν Μουτζολέαν καὶ Πέτρον Θεοδώρου εἰς δέκα μηνῶν φυλάκισιν, τὸν

δὲ Παναγ. Γεμενὴν καὶ Ἀντ. Μουτζάκην εἰς ὀκτὼ μηνῶν φυλάκισιν· διατάττει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσιν αὐτῶν καὶ τὴν ςέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας αὐτῶν συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, καὶ τὴν πρόσκαιρον αὐτῶν ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίου ὑπηρεσίας, διὰ μὲν τοὺς εἰρημένους Ἠλίαν Μουτζολέαν καὶ Πέτρον Θεοδώρου ἐπὶ ἓν ἔτος, διὰ δὲ τοὺς ἑτέρους Παναγ. Γεμενὴν καὶ Ἀντ. Μουτζάκην ἐπὶ δέκα μῆνας, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἰουλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 55.

(Ἀρ. βιβλ. καταχ. 55)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Βουρδουβᾶ ποιμένος, κατοίκου Μενιδίου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῶν Ἰω. Βουρδουβᾶ ποιμένος, κατοίκου Μενιδίου, παραςαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου.

Ὁ εἰρημένος Ἰω. Βουρδουβᾶς παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι τὴν 11 Ὀκτωβρ. 1841 θέλων νὰ φονεύσῃ τὸν Σταμάτιον Ἀθανασίου Μαρίνην ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ἐν Μενιδίῳ οἰκίας τοῦ Δημ. Δέδε διὰ πυροβόλου ὅπλου, ἀποτυχὼν δὲ ἐτραυμάτισεν αὐτὸν κατὰ τὸν ἀντιβραχίονα τῆς ἀριςερᾶς χειρὸς, ὑποπεσόντα ἐκ τούτου εἰς νόσον καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα διαρκέσασαν ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν, « ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Ἰω Βουρδουβᾶς ὅτι τὴν 11 Ὀκτωβ. 1841 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐτραυμάτισεν εἰς Μενίδι τὸν Σταμάτιον Α. Μαρίνην ἐκ προμελέτης· ναὶ ὁ ῥηθεὶς Σταμάτιος Μαρίνης ἐκ τῆς πληγῆς ἀπέβαλε τὴν χρῆσιν τῆς χειρός του· ναὶ, ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τραύματος ὁ Σταμάτιος Μαρίνης ὑπέπεσεν εἰς νόσον καὶ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν διαρκέ-

σασαν ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας· ναὶ, ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τραύματος ὁ Σταμάτιος Α. Μαρίνης ὑπέπεσεν εἰς νόσον καὶ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν διαρκέσασαν ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ὃ κατεδίκασε τὸν Ἰω. Βουρδουβᾶ διὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου 1842 ὑπ' ἀρ. 17 ἀποφάσεως εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 16 προδικαστικῆς ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀντιφάσκει εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἀποβολῆς τῆς χρήσεως τῆς χειρὸς καὶ ἀνικανότητος πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ 2. διότι ἡ ἀποχέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἔγεινε χωρὶς αἰτήσεως τοῦ εἰσαγγελέως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὁ ἀναιρεσείων Ἰω. Βουρδουβᾶς ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅτι ἐκ προμελέτης ἐτραυμάτισε τὸν Σταμάτιον Μαρίνην, ὅς ἐκ τοῦ τραύματος ἀπέβαλε τὴν χρῆσιν τῆς χειρός του, ἡ δὲ πρᾶξις αὕτη προνοεῖται ῥητῶς ἀπὸ τὸ 1 ἐδ. τοῦ 367 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον ἐφηρμόσθη παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων·

Ἐπειδὴ αἱ δύο ἀπαντήσεις τῶν ἐνόρκων περὶ τῆς διαρκείας τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος τοῦ τραυματισθέντος ἀποβλέπουσιν ἁπλῶς περιστατικὰ τῆς πράξεως καὶ ὄχι αὐτὴν τὴν κυρίαν πρᾶξιν, ἥτις καὶ ἄνευ τούτων εἶναι τελεία κατὰ τὸ εἰρημένον 1 ἐδ. τοῦ 307 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου· ἑπομένως καὶ ἂν ἤθελον θεωρηθῇ αἱ ῥηθεῖσαι ἀπαντήσεις αἱ περιέχουσαι ἀντίφασιν, ἡ ἐτυμηγορία μόλον τοῦτο δὲν καθίσταται ἀντιφατικὴ, καθότι δὲν ἔχουσι οὐδεμίαν ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τῆς κυρίας πράξεως, οὐδ' ἐλήφθησαν παντάπασιν ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 21 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἡ εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδίκη συνεπάγει τὴν στέρησιν τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων δικαιωμάτων, ἑπομένως πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου τούτου, καθὸ ἀναγκαίαν τὴν εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδίκης συνέπειαν δὲν ἀπαιτεῖται οὐδεμία αἴτησις ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Βουρδουβᾶ, κατοίκου τῆς Ἀττικῆς, γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 27 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 16 καὶ 17 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουλίου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 56.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)
Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Δανιᾶ, κατοίκου Χαλκίδος.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Δανιᾶ, κατοίκου Χαλκίδος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου.

Ὁ Μιχ. Γράφας, κάτοικος Χαλκίδος, ἀνέφερεν εἰς τὸν δημαρχυνόμον τῆς πόλεως ταύτης ὅτι ἡ Χαρίκλεια θυγάτηρ του, τετραετὴς τὴν ἡλικίαν, ἐβιάσθη παρά τινος. Γενομένης ἑπομένως ἀνακρίσεως ἀνεκαλύφθη, ὅτι ἡ ῥηθεῖσα Χαρίκλεια ἠναγκάσθη εἰς ἀσέλγειαν, καὶ ὅτι αὐτουργὸς τῆς πράξεως ταύτης ἦτο ὁ Γεώρ. Δανιᾶς, ζαχαροποιός, ὅστις διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 203 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, μεταῤῥυθμισθέντος ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀρ. 574 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, ὅτι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1841 ἔτους ἐντὸς τοῦ ἐν Χαλκίδι ζαχαροπωλείου του ἠσέλγησε κατὰ τῆς Χαρικλείας Μιχ. Γράφα, τετραετοῦς τὴν ἡλικίαν, ἀποπλανήσας αὐτὴν εἰς τοῦτο διὰ γλυκῶν καὶ φιλοδωρημάτων, καὶ ὅτι ἐκ τῆς πράξεως ταύτης ἡ Χαρίκλεια ἐβλάφθη κατὰ τὴν ὑγείαν της, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 274, 273 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου. Κατηγορηθέντος δὲ συμφώνως μὲ τὸ ἀνωτέρω βούλευμα τοῦ Γεωρ. Δανιᾶ ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν καὶ δικασθέντος, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων στηριχθὲν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν· « ναὶ, ὁ Γεώρ. Δανιᾶς εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον 1841 ἀποπλανήσας τὴν μὴ συμπληρώσασαν τότε τὸ 12 ἔτος τῆς ἡλικίας της Χαρίκλειαν Μιχ. Γράφα ἠσέλγησε κατ' αὐτῆς, » κατεδίκασε τὸν ῥηθέντα Γ. Δανιᾶν δυνάμει τοῦ 274 ἄρθ. συνδυασμένον μὲ τὸ ἄρθ. 273 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου εἰς πέντε ἐτῶν εἱρκτὴν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 2 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 24 καὶ δύο προδικαστικῶν ὑπ' ἀρ. 22 καὶ 23 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἡ πρᾶξις εἶναι ἀόριστος κατὰ τὸν χρόνον, καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παράσχῃ ἀκριβῆ κατάληψιν εἰς τοὺς ἐνόρκους· 2. διότι ἐφηρμόσθη ψευδῶς τὸ ἄρθρον 274 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι κατ' αὐτὸ ἀπαιτεῖται πρᾶξις τετελεσμένη,

τὸ δὲ συμβούλιον καὶ οἱ σύνεδροι ἐθεώρησαν τὴν ἀκολασίαν ὡς ἰσοδύναμον μὲ τὴν ἀσέλγειαν, καὶ ὑπέβαλον εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν των τοιαύτην ἐπιπόλαιον πρᾶξιν ὡς πρᾶξιν ἀσελγείας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων διαλαμβάνουσα, ὅτι ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὸν Γεώργ. Δανιᾶν πρᾶξις ἐξετελέσθη κατὰ τὸν Σεπτέμβριον μῆνα τοῦ 1841 ἔτους προσδιορίζει ἀποχρώντως τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως, ἑπομένως ὁ λόγος, ὅτι ἡ πρᾶξις εἶναι ἄόριστος κατὰ τὸν χρόνον εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἡ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀξιοποίνων πράξεων καὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτῶν ἔρευνα καὶ ἀπόφασις ἀνήκουσαι εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια διαφεύγουσι τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν Γεώρ. Δανιᾶν, ὅτι ἠσέλγησε κατὰ τῆς Χαρικλείας Μιχ. Γράφα μὴ συμπληρωσάσης ἔτι τὸ 12 ἔτος τῆς ἡλικίας της· ἑπομένως ἐφηρμόσθη ὀρθῶς τὸ 274 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον προβλέπει ῥητῶς τοιαύτην πρᾶξιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Δανιᾶ, κατοίκου Χαλκίδος, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 2 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 22, 23 καὶ 24 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 57.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678).

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγῆ Παππαθανασοπούλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσι, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγῆ Παππαθανασοπούλου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Π. Ἀργυροπούλου καὶ Α. Πετζάλη δικηγόρων.

Ὁ εἰρημένος Παναγῆς Παππαθανασόπουλος, πρῴην ταμίας Τριφυλίας ἐκατηγορήθη ὅτι ἐνόθευσε διάφορα ἀποδεικτικὰ τινῶν ἐκ τῶν παρὰ τῷ ἐν

Καλάμαις πρωτοδικείῳ κλητήρων, παραμορφώσας τὰς ποσότητας, καὶ πα-
ρέδωκε ταῦτα εἰς τὸν διαδεχθέντα αὐτὸν προσωρινῶς οἰκονομικὸν ἐπίτρο-
πον ἀντὶ χρημάτων· ἐνεργηθείσης δὲ κατ' αὐτοῦ διοικητικῆς προανακρίσεως,
ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν
20,495 τῆς 7 Σεπτεμβρ. 1839 διαταγῆς της ἀνήγγειλε πρὸς τὸν παρὰ
τοῖς ἐν Καλάμαις πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα ὅτι διετάχθη ἡ πρὸς αὐτὸν ἀπο-
σολὴ τῆς γενομένης διοικητικῆς προανακρίσεως καὶ τῶν νοθευθέντων ἀπο-
δεικτικῶν, διὰ νὰ εἰσαχθῇ εἰς δίκην ὁ Παππαθανασόπουλος κατὰ τὸ ἀπὸ
17 (29) Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους Β. Διάταγμα, ἀποσαλέντων ὅλων τῶν ἐγ-
γράφων πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, καὶ ἐνεργηθείσης δικαστικῆς ἀνακρίσεως τὸ
συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν διὰ βουλεύματος ἐπικυρω-
θέντος παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀ-
κροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν τὴν κατὰ τοῦ εἰρημένου Παππα-
θανασοπούλου ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατηγορίαν· ἐξαιρεθέντος δὲ μετὰ ταῦτα
ἑνὸς ἐκ τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, μὴ δυναμένων δὲ τῶν ὑπολοί-
πων δικαστῶν νὰ συμπληρώσουν τὸν ἀπὸ τὸν νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δί-
κης ταύτης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς
ἀπὸ 19 Ἀπριλ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 13 ἀποφάσεώς του παρέπεμψεν τὴν κα-
τὰ τοῦ Παππαθανασοπούλου δίκην εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει
πλημμελειοδικῶν.

Κατὰ δὲ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ συζήτησιν ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε νὰ
κηρυχθῇ ἄκυρος ὅλη ἡ διαδικασία καὶ ἀναρμόδιον τὸ δικαστήριον, διὰ τὸν
λόγον, ὅτι δὲν ἐξετάσθη οὗτος εἰς τὴν διοικητικὴν προανάκρισιν, καὶ δὲν
προηγήθη ἄδεια τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας περὶ τῆς εἰς δίκην εἰσα-
γωγῆς αὐτοῦ· ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ
1 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 62 ἀπόφασίν του δι' ἧς ἀπέρριψε τὰς ἀνωτέρω ἐνστά-
σεις καὶ διέταξε τὴν πρόοδον τῆς δίκης.

Κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ζητηθείσης ὑπὸ τοῦ κα-
τηγορουμένου τῆς ἀναβολῆς τῆς δίκης, τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 63
ἀποφάσεως ἀνέβαλε τὴν συζήτησιν εἰς ὑστέραν τινὰ συνεδρίασιν προσδιορι-
σθησομένην ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα. Τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀρ. 62 ἀποφάσεως
ἐζήτησε κατὰ τὴν 4 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀναίρεσιν διὰ
τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφερομένους λόγους· α. διότι δὲν ἐδόθη ἄδεια τοῦ νὰ
εἰσαχθῇ εἰς δίκην ὁ κατηγορούμενος παρὰ τῆς ἁρμοδίου ἀρχῆς· β'. διότι
δὲν ἐνεργήθη διοικητικὴ προανάκρισις κτλ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη καὶ τὸν εἰσαγ-
γελέα προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως, καὶ τὴν κατα-
δίκην τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον, καὶ εἰς τὰ τῆς δί-
κης τέλη τῆς σημάνσεως, διότι οὔσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Τριπόλει δι-

καστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν προδικαστικῆς δύναται νὰ προσβληθῇ αὐτὴ μόνον συνάμα μετὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἀφοῦ ἐκδικασθῇ ἡ ὑπόθεσις, ὡς μὴ προκειμένου λόγου ἤδη περὶ ἀναρμοδιότητος δικαστηρίου, ἀλλὰ περὶ ἀποβληθεισῶν παρεμπιπτουσῶν αἰτήσεων τοῦ κατηγορουμένου ἕνεκα ἀκυρώσεως τῆς διαδικασίας·

Ἀκοῦσαν τοὺς δικηγόρους τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 372 τῆς ποιν. δικονομίας, ἀποβαλλομένων τῶν παρεμπιπτουσῶν αἰτήσεων τοῦ εἰσαγγελέως, οὐδὲ ἡ συνέχεια τῆς ποιν. διαδικασίας διακόπτεται, οὐδὲ ἡ ἀπόφασις ἀναβάλλεται, μένει δὲ πάντοτε τὸ δικαίωμα μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως πρὸς ἀναίρεσιν προσφυγῆς, ἡ διάταξις δὲ αὕτη, ἀφορῶσα τὴν ταχεῖαν ἀποπεράτωσιν τῶν ποινικῶν δικῶν, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰς παρεμπιπτούσας αἰτήσεις τοῦ κατηγορουμένου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀποβληθεισῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ παρεμπιπτουσῶν αἰτήσεων τοῦ κατηγορουμένου Π. Πππαθανασοπούλου περὶ τοῦ ν' ἀκυρωθῇ ἡ διαδικασία καὶ νὰ κυρηχθῇ ἀναρμόδιον τὸ δικαστήριον, εἶχεν οὗτος τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ δὶ ἀναιρέσεως τὴν ἀπόφασιν ταύτην μόνον, ἀφοῦ ἤθελεν ἐκδοθῇ ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις καὶ ὄχι πρότερον· ὅθεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις αὐτοῦ καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγῆ Παππαθανασοπούλου, κατοίκου Κυπαρισσίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 62 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ., καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουλ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 58.

Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους, Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 6 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Ἀθαν. καὶ Κωνς. Μαργιέλου, κάτοικοι Λοιδωρικίου, διὰ τῆς ἀπὸ 11 Μαΐου ε. ε. διατριβῆς των, κοταχωρισμένης εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 921 φύλλον τῆς ἐφημερίδος Ἀθηνᾶς, ἐξύβρισαν τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων χλευάζοντες καὶ λοιδωροῦντες αὐτὸ διὰ πρᾶξιν ἀναγομένην εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά του, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουν. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 113 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισε νὰ καταμηνυθῶσι καὶ καταδιωχθῶσι οἱ ἐξυβρίσαντες αὐτὸ εἰρημένοι Ἀθαν. καὶ Κωνς. Μαργιέλου· ὁ δὲ παρὰ τῷ αὐτόθι δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς δι' ἐγγράφου του πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐζήτησατο ν' ἀποφασίσῃ περὶ παραπομπῆς τῆς δίκης εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον δικαστήριον, διότι, ἐξαιρουμένων τεσσάρων μελῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τῆς περὶ καταμηνύσεως ἀποφάσεως, δὲν ὑπάρχει ὁ πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην,

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 113 πράξεως τοῦ ἐν Λαμίᾳ δικαστηρίου τῶν πταιστοδικῶν, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τούτου Α. Χριστόπουλος καὶ οἱ δικασταὶ Γρ. Στρατομάγερ, Χρ. Αὐγερινὸς καὶ Α. Σγοῦτας ἔκαμαν ἔγκλησιν ἐπὶ ἐξυβρίσει κατὰ τῶν Ἀθαν. καὶ Κωνς. Α. Μαργιέλου, καὶ ἑπομένως ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐγκαλουμένων ἔρις, ἥτις ἀποτελεῖ κατὰ τὸ ἄρθ. 51 τῆς ποιν. δικονομίας λόγον ἐξαιρέσεως·

Ἐπειδὴ ἐξαιρουμένων τῶν τεσσάρων τούτων δικαστῶν, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ὁ ἀπὸ τὸν νόμον ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς δικαστῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τῶν εἰρημένων Α. καὶ Κ. Μαργιέλου ἐπὶ ἐξυβρίσει δίκης.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθ. 60 ἐδ. 1 τῆς ποιν. δικονομίας·

Παραδεχόμενον τὴν περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, παραπέμπει τὴν κατὰ τῶν Ἀθ. καὶ Κωνσταντίνου Α. Μαργιέλου ἐπὶ ἐξυβρίσει δίκην εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει νὰ λογισθῶσιν τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουλ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους. ι*.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 59.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελ.

Κατὰ συνέπειαν μηνύσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ Γεωρ. Μαρίνου ἐκ Ζακύνθου, ἡ Ζωήτζα Θ. Νανοπούλου, σύζυγος αὐτοῦ, καὶ ὁ Γεώρ. Φέξης Ζακύνθιος παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 141 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι τὴν 15 Μαρτίου ε. ε. ἡ μὲν ἀναχωρήσασα κρυφίως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ συζύγου της ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου των Θ. Λιβαθυνοπούλου, ἰατροῦ, παρ' ᾧ διετέλει ὑπηρέτης, ὑφήρεσε διάφορα κινητὰ πράγματά του ἀξίζοντα περὶ τὰς 100 δραχμὰς, ὁ δὲ, ὅτι συνήργησεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης ὑφαιρέσεως, συνεννοηθεὶς προηγουμένως μετὰ τῆς Ζωήτζας. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν 30 Ἀπριλ. ε. ε., τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐνόχους τῆς πράξεως δι' ἣν ἐκατηγορήθησαν, καὶ τοὺς κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 75 ἀποφάσεως τὴν μὲν Ζωήτζαν ἢ Μαρίαν Νανοπούλου εἰς 20 ἡμερῶν, τὸν δὲ Γεώρ. Φέξην εἰς δέκα ἡμερῶν φυλάκισιν, ἀμφοτέρους δὲ ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, καὶ διέταξε τὴν ἀπέλασιν τοῦ Γεωργ. Φέξη ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρ. 377 καὶ 72 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ἡ ὑφαίρεσις λαμβάνει χώραν μόνον μεταξὺ συγγενῶν, τὸ δὲ δικαστήριον ἐκήρυξεν ἔνοχον καὶ συνεργὸν ὑφαιρέσεων τὸν Γ. Φέξην, καίτοι μὴ ὄντα συγγενῆ· β'. διὰ τὴν μὴ παράθεσιν τῶν ἄρθ. 34 καὶ 37 τοῦ ποινικοῦ νόμου, καὶ γ'. δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τῶν ἄρθρου 34 καὶ 37 τοῦ ποινικ. νόμου, καθότι διὰ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ διατάξεις αὐτῶν πρέπει νὰ δοθῶσι θετικαὶ πληροφορίαι περὶ τῆς κακῆς διαγωγῆς ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἀσυνομικῶν ἀρχῶν, οὐδ' ἀνήκει εἰς τὰ δικαστήρια ν' ἀποφασίζωσι περὶ τούτου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Γεώργ. Φέξης δὲν ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅτι ὑφαίρεσε μετὰ τῆς Ζωήτζας Νανοπούλου πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ πρᾶξις αὐτοῦ μὴ ὄντος συγγενοῦς μετ' ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἐκλάπησαν τὰ πράγματα, ἔπρεπε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κλοπὴ, ἀλλ' ὡς βεβαιοῖ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἡ πρᾶξις τῆς ὑφαιρέσεως τῶν πραγμάτων τοῦ Γεωρ. Μαρίνου ἐνεργήθη ὑπὸ τῆς ῥηθείσης συζύγου αὐτοῦ Ζωήτζας Νανοπούλου, ὁ δὲ Γεώρ. Φέξης ἐκηρύχθη ἔνοχος μόνον, ὅτι ἐχορήγησεν εἰς τὴν Ζωήτζαν Νανοπούλου βοήθειαν ν' ἀποκρύψῃ τὰ ἀφαιρεθέντα πράγματα, ὡς συνεννοηθεὶς μετ' αὐτης ν' ἀπέλθωσιν εἰς ἀλλοδαπήν· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ὀρθῶς ἐχαρακτήρισε τὴν πρᾶξιν τοῦ εἰρημένου Γ. Φέξη ὡς συνέργειαν πρὸς ὑφαίρεσιν γενομένην ὑπ' ἄλλου·

Ἐπειδὴ ὁ 6'. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ψευδὴς, καθότι τὰ ἄρθ. 34 καὶ 37, καθ' ὅσον ἐφηρμόσθησαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὑπάρχουν παρατεθειμένα εἰς τὴν ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν 3. ἀναιρέσεως λόγον, κατὰ τὸ 34 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, εἰς τὰ δικαστήρια ἐναπόκειται ν' ἀποφασίζωσι περὶ τοῦ ἂν οἱ κηρυχθέντες ἔνοχοι εἶναι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διαγωγὴν κατ' ἐξοχὴν ἐπικύνδυνοι εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν καὶ τὰ ἤθη, καθ' ἣν περίπτωσιν προκειμένου περὶ ἀλλοδαποῦ διατάττεται κατὰ τὸ 37 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου ἡ πέραν τῶν ὁρίων ἀπέλασις αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν διατάξαν τὴν πέραν τῶν ὁρίων ἀπέλασιν τοῦ ἀλλοδαποῦ Γεωρ. Φέξη, φέρει περὶ τῆς κακῆς αὐτοῦ διαγωγῆς αἰτιολογίας, στηριζομένας εἰς παρατηρήσεις ἐξαχθείσας ἐξ αὐτῆς τῆς πράξεως τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος, καὶ πληροφορίας δοθείσας ἁρμοδίως ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, καὶ ἐκτιμηθείσας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως γενομένην αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἀπριλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 75 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰουλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. ἀριθ. 60.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθαν. Θεοχάρου, κατοίκου Ἀθηνῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυ-

ζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Κ. Π. Πλατὺ δικηγόρου, ἐξαιρουμένων τῶν Ἀρειοπαγιτῶν Κ. Κ. Σ. Πήλληκα καὶ Μ. Ρενιέρη, καὶ κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Π. Καλληγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθαν. Θεοχάρου, παραχαθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Γ. Ἀθανασίου καὶ Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρων.

Ὁ Ἀθαν. Θεοχάρης, γεννηθεὶς εἰς Γρεβενᾶ καὶ κατοικῶν εἰς Ἀθήνας παρεπέμφθη ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου, διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Μαΐου 1840 ὑπ' ἀριθ. 390 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν αὐτῶν ἐφετῶν, ὡς ὑπαίτιος, ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ἐχορήγησεν εἰς τὸν ἐκπεραιωτὴν τῆς ἐκ προμελέτης ἀποφασισθείσης καὶ κατὰ τὴν 4 Ἰουλίου 1839 πλησίον τοῦ νεκροταφείου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἐσκεμμένως ἐκτελεσθείσης ἀνθρωποκτονίας κατὰ τοῦ Μιχ. Κροκίδα, πρὸ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως, τοιαύτην βοήθειαν ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ πρᾶξις αὕτη κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις. Δικασθεὶς δὲ κατὰ τὴν 6 Ἰουν. ε. ε. ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος, ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ἐχορήγησεν εἰς τὸν ἐκπεραιωτὴν τῆς ἐκ προμελέτης ἀποφασισθείσης, καὶ κατὰ τὴν 4 Ἰουλ. 1839 πλησίον τοῦ νεκροταφείου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἐσκεμμένως ἐκτελεσθείσης ἀνθρωποκτονίας κατὰ τοῦ Μιχ. Κροκίδα, πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοιαύτην βοήθειαν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ πρᾶξις αὕτη, κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων ἐφαρμόσαν κατ' αὐτοῦ τὰ ἄρθ. 56 §. 2 καὶ 288 τοῦ ποινικοῦ νόμου, τὸν κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 6—7 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 44 ἀποφάσεως, εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἀποφάσεων τὰς ὁποίας τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐξέδωκεν ἐπὶ διαφόρων αἰτήσεων τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὴν προτεραίαν, ἤτοι τὴν 5 Ἰουν. ε. ε., καθ' ἣν προκειμένου νὰ δικασθῇ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπιοῦσαν, ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς Ἀθανάσ. Θεοχάρης τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης χάριν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ μάρτυρος Θ. Συναδινοπούλου· 2. διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὑπερέβη τὴν ἐξουσίαν του ἀκυρώσας τὴν κλήτευσιν τῶν μαρτύρων Π. Κενταύρου, Κ. Νέγρη, Ἰω. Βενθύλου, Α. Πάλλη καὶ Α. Ζυγομαλᾶ ὡς μαρτύρων· 3. διότι ἡ ἐνόρκως ληφθεῖσα μαρτυρία τοῦ Ἀλῆ Ῥῆγα δὲν ἀνεγνώσθη εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων· 4. διότι δὲν συ-

νεχώρησεν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ν' ἀναλάβῃ τοὺς δικηγόρους του ὑπερασπιστάς· 5. διότι δὲν ἀπεκρίθησαν οἱ ἔνορκοι εἰς ὁλόκληρον τὸ τεθὲν εἰς αὐτοὺς ζήτημα, ἀλλ' ἄφησαν ἡμιτελῆ τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν· 6. διότι δὲν δύνανται τὰ δικαστήρια ἄνευ ἰδιαιτέρων λόγων νὰ χωρίζωσιν ἀπὸ τῆς τοῦ προταιτίου τὴν περὶ τοῦ συνενόχου ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάκρισιν καὶ συζήτησιν· 7. διότι ἡρμηνεύθησαν ἐσφαλμένως τὰ ἄρθρα 63, 70, 72 καὶ 76 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, καθότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου τοῦ νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν κάλπην περισσότερα τῶν 24 ὀνομάτων ἐνόρκων· 8. διότι ἦτο κακῶς συντεθειμένον τὸ δικαστήριον, ἐπειδὴ ἔλαβε μέρος ὡς ἀναπληρωτικὸς πρόεδρος τῶν συνέδρων ὁ Δρόσος Ν. Δρόσου κατὰ τὴν ἀπὸ 5 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 29 ἀπόφασιν, ἐνῷ οὗτος ἐξαιρεῖτο.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς δικηγόρους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 35 ἀποφάσεώς του ἀποφαίνεται, ὅτι περὶ τοῦ ἀντικειμένου ἐφ' οὗ ἔμελλε νὰ ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς Θ. Συναδινόπουλος, ὁ ἀναιρεσείων εἶχε κλητεύσει ἐξ ἑτέρους μάρτυρας, καὶ ὅτι κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίασιν ὁ αὐτὸς ἀναιρεσείων εἶχε παραιτηθῆ τῆς μαρτυρίας τοῦ εἰρημένου Θ. Συναδινοπούλου, ἑπομένως μὴ θεωρῆσαν τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἀναγκαίαν ὥστε ν' ἀναβάλῃ τὴν δίκην, δὲν παρεβίασε κανένα νόμον, ἀλλ' ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν δικαιωμάτων του·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐθεώρησε τὴν ὡς μαρτύρων κλήτευσιν τῶν ἐνόρκων Π. Κενταύρου, Κ. Νέγρη, Ἰωάν. Βενθύλου, Α. Πάλλη καὶ Α. Ζυγομαλᾶ ὡς γενομένην δολίως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μὴ τεθῶσι εἰς τὴν κληρωτίδα τὰ ὀνόματα αὐτῶν, καὶ προσέτι ὡς ἄκυρον, καθὸ μὴ ἐμπρόθεσμον, καὶ μὴ διαλαμβάνουσαν τὰ παρ' ἑκάστου αὐτῶν ἀποδειχθησόμενα·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 48 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τότε μόνον δὲν δύναταί τις νὰ ἦναι ἔνορκος εἰς εἰδικήν τινα πρᾶξιν, ὅταν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας του συνέπραξεν εἰς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου εἰσαχθεῖσαν δίκην, ἢ ὡς μάρτυς ἔδωκε τὴν μαρτυρίαν του, ἢ ὡς πραγματογνώμων ἐγνωμοδότησε, ἢ παρίσταται ὡς ἀδικηθεὶς ἢ ζημιωθεὶς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ὡς μάρτυρες κλητευθέντες ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἔνορκοι δὲν εἶχον καταθέσει ὡς μάρτυρες· ἑπομένως ἀφοῦ, ὡς προεῤῥέθη ἐθεωρήθη ἄκυρος ἡ ὡς μαρτύρων κλήτευσις αὐτῶν, κανεὶς νόμος δὲν ἀπηγόρευσε τοῦ νὰ τεθῶσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὴν κληρωτίδα ὡς ἐνόρκων·

Ἐπειδὴ ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐνόρκου μαρτυρίας τοῦ Ἀλῆ Ῥῆγα δὲν ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος, καθ' ἣν μόνην περίπτωσιν ἡ παράλειψις αὐτῆς ἤθε-

λεν εἶσθαι, κατὰ τὰ ἄρθ. 124 καὶ 458 §. 17 τῆς ποιν. δικονομίας, λόγος ἀναιρέσεως·

Ἐπειδὴ ἀφοῦ οἱ δικηγόροι Γεώρ. Ἀθανασίου καὶ Ἰω. Τυπάλδος ἠρνήθησαν νὰ ὑπερασπισθῶσι τὸν ἀναιρεσείοντα, καὶ ἕνεκα τούτου ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν μηνιαίας παύσεως, διωρίσθησαν δὲ ἐξ ἐπαγγέλματος ἄλλοι δικηγόροι ὑπερασπισαὶ αὐτοῦ, ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἠδύνατο διὰ μόνης τῆς θελήσεώς του ν' ἀνατρέψῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, οὐδὲ νὰ ἀποποιηθῇ τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος γενόμενον διορισμὸν τῶν δευτέρων συνηγόρων·

Ἐπειδὴ καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ νόμου καὶ ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ δευτέρου ἐδαφ. τοῦ 56 ἄρθ., συνδυαζομένου μὲ τὰ ἄρθρ. 57, 61 καὶ 71 τοῦ ποιν. νόμου, προκύπτει σαφῶς ὅτι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ εἰρημένου 2 ἐδαφ. εἶναι, ὅτι ὡς συνεργὸς ἀνθρωποκτονίας θεωρεῖται ὄχι μόνον ὅς ἐχορήγησε εἰς τὸν ἐκπεραιωτὴν αὐτῆς, πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοιαύτην βοήθειαν ἄνευ τῆς ὁποίας οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ καὶ ὅστις ἐχορήγησε τοιαύτην βοήθειαν καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως, τούτέστιν, ὅτι τὸ εἰρημένον ἐδάφιον προβλέπει δύο αὐτοτελεῖς πράξεις, ἑκατέρα τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένην πλήρη τῆς ἀνθρωποκτονίας ποινήν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων διαλαμβάνουσα ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐχορήγησε πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοιαύτην βοήθειαν εἰς τὸν ἐκπεραιωτὴν τῆς ἀνθρωποκτονίας, ἄνευ τῆς ὁποίας αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ, περιέχει ἀπόφασιν φέρουσαν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς συνεργείας ὁποίαν προβλέπει καὶ τιμωρεῖ τὸ εἰρημένον 2 ἐδάφ. τοῦ 56 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων δὲν συμπαρεπέμφθη μετ' ἄλλου τινὸς ὡς πρωταιτίου εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν, καθ' ἣν μόνην περίπτωσιν ἠδύνατο νὰ λάβωσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθ. 32 καὶ 33 τῆς ποινικῆς δικονομίας, τὰς ὁποίας ἐπικαλεῖται ἤδη· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χωρίσῃ τὴν δίκην αὐτοῦ, οὐδὲ νὰ ἐκδώσῃ περὶ τούτου ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 63 καὶ 71 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἐὰν δὲν ἐμφανισθῶσι 24 τοὐλάχιστον ἐκ τῶν προσκληθέντων ἐνόρκων, καταλαμβάνουν τὸν τόπον τῶν ἐλλειπόντων, καὶ μόνον μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου ἀριθμοῦ τῶν 24, οἱ κατὰ τὸ 58 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ ἐπιλαχόντες· τὰ δὲ ἄρθ. 70 καὶ 76 τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, τὰ ὁποῖα προβλέπουν τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν πρὸς τοῖς 12 τακτικοῖς ἐνόρκοις ἐξάγονται ἐκ τῆς κληρωτίδος καὶ δύο ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων ὀνόματα, δὲν ἀναφέρουσι τὶ ἀντιβαῖνον εἰς τὴν προμνημονευθεῖσαν διάταξιν τοῦ 63 ἄρθ., ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν αἴτη-

σιν τοῦ ἀναιρεσείοντος τοῦ νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν κληρωτίδα 26 ἐνόρκων ὀνόματα, καθότι ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως 15 μόνον ἐκ τῶν τακτικῶν ἐνόρκων εἶχον ἐμφανισθῆ·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 29 ἀποφάσεως τῶν συνέδρων, ἥτις εἶναι ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἀναπληρωτικοῦ προέδρου Ν. Φλογαΐτου, καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τὴν 5 Ἰουν. ε. ε. τὰ ὁποῖα βεβαιοῦσιν ὅτι εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἔλαβε μέρος ὁ ῥηθεὶς ἀναπληρωτικὸς πρόεδρος Ν. Φλογαΐτης, ὁ προεδρεύσας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως τῆς κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος δίκης, ἐξάγεται ἀναντιῤῥήτως, ὅτι ἡ εἰς τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν μνεία τοῦ Κ. Δρόσου Ν. Δρόσου ὡς ἀναπληρωτικοῦ προέδρου, ἐγένετο κατὰ γραφικὴν μόνον παραδρομήν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθαν Θεοχάρου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 5 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 καὶ 41 καὶ ἀπὸ 6 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὑπ' ἀρ. 42, 43 καὶ 44 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 46.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἰουλ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 61.

(Ἀριθ βιβλ. καταχ 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀλεξ. Πέτρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀλεξ. Πέτρου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Χ. Ζώτου δικηγόρου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1841 ὑπ' ἀρ. 207 βουλεύματός του ἔπαυσε πρὸς καιρὸν τὴν περαιτέρω καταδίωξιν κατὰ τῆς Συράγως Γεωργ. Κουλουμπαρδοπούλου, συζύγου Ἀνρδ. Μακρῆ, κατοίκου Ἀμαλιαπόλεως, καὶ τοῦ Ἀλεξ. Πέτρου, κατηγορουμένων ἐπὶ μοιχείᾳ. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἔκαμε πρῶτον ἀνακοπὴν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, μετὰ ταῦτα δὲ ἀνεκάλεσε τὴν ἀνακοπήν του, διότι ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ Ἀνδρ. Μακρῆς σύζυγος τῆς

ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορουμένης Συράγως ἀπεφάσισεν ὄχι μόνον ν' ἀνακαλέσῃ τὴν κατ' αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀλεξ. Πέτρου καταμήνυσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τῆς συζύγου του καὶ νὰ συζήσῃ μετ' αὐτῆς· ἐπίσης δὲ καὶ οἱ κατηγορούμενοι ἀνέκοψαν τὸ ῥηθὲν βούλευμα. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐφέρθη ἡ ἀνακοπὴ, ἀφοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1841 ὑπ' ἀρ. 582 βουλεύματος διέταξε περαιτέρω ἀνάκρισιν ἐπί τινων ἀντικειμένων, ἐξέδωκεν ἕτερον βούλευμα ἀπὸ 13 Μαΐου 1842 ὑπ' ἀρ. 643, δι' οὗ ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 24 Ὀκτωβρ. 1841 ἀνακοπὴν τῶν κατηγορουμένων Ἀλεξ. Πέτρου καὶ τῆς Συράγως συζύγου τοῦ Ἀνδ. Μακρῆ, τὴν γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 11 Ὀκτωβ. τοῦ αὐτου ἔτους καὶ ὑπ' ἀρ. 207 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, ἐδέχθη τὴν ἀπὸ 15 Ὀκτωβρ. 1841 ἀνακοπὴν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως καὶ ἀφανίσαν τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 207 ὑπὸ χρονολογίαν 15 Ὀκτωβρ. 1841, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν τὴν Συράγω σύζυγον τοῦ Ἀνδρ. Μακρῆ, καὶ τὸν Ἀλέξ. Πέτρου, πρώην εἰρηνοδίκην Ἀμαλιαπόλεως, νῦν δὲ Σκιάθου, ὡς ὑπαιτίους ὅτι ἡ μὲν Συράγω κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν Ἰούλιον μῆνα τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ μετὰ ταῦτα περέβη τὴν περὶ τὸν γάμον πίζιν, μοιχευομένη μετὰ τοῦ Ἀλεξ. Πέτρου, ὁ δὲ Ἀλέξ. Πέτρου ὡς συναίτιος τῆς πράξεως ταύτης.

Ἀμφοτέρων τῶν βουλευμάτων τούτων ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἀλέξ. Πέτρου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α. διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι εἰς μὲν τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὑπ' ἀρ. 572 βουλεύματος ἔλαβε μέρος ὁ δικαστὴς Στέφ. Γ. Γαλάτης, εἰς δὲ τὴν ὑπ' ἀρ. 643 ἀντὶ τούτου ὁ πρόεδρος Κ. Γ. Πιτσιπιός· β'. δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τοῦ νόμου, διότι ἡ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἀνακοπὴ τοῦ βουλεύματος ἠδύνατο ν' ἀνακληθῇ παρ' αὐτοῦ· γ'. διὰ παραβίασιν τῶν ἄρθ. 17 ἀρ. 3, 156, 179, 184, 185 καὶ 187 τῆς ποιν. δικονομίας, διότι τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος ληφθεῖσαν ἀπὸ τὸν δήμαρχον Ἀμαλιαπόλεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 31 Δεκεμβ. 1841 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διατάττει περαιτέρω ἀνάκρισιν, τὸ δὲ ἀπὸ 13 Μαΐου 1842 παραπέμπει τοὺς κατηγορουμένους εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν, ὥςε σκοπὸς τοῦ πρώτου βουλεύματος ἦτο ἡ συνάθροισις ὅλης τῆς ὕλης, ἥτις ἀπαιτεῖτο διὰ νὰ ἀποφασισθῇ ἂν ἠδύναντο νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς δίκην οἱ κατηγορούμενοι, ἀντικείμενα δὲ τοῦ δευτέρου εἶναι ἡ ᾳάθμισις ὅλων τῶν ἤδη συλλεχθεισῶν ἀποδείξεων καὶ ἐνδείξεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ᾳηρίζεται ἡ πα-

ραπομπὴ τῶν κατηγορουμένων, ἑπομένως ὑπαρχούσης οὐσιώδους διαφορᾶς μεταξὺ τῶν δύο τούτων βουλευμάτων, ἐὰν εἰς τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν ἔλαβε μέρος ὁ δικαστὴς Στέφ. Γ. Γαλάτης, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ὁ πρόεδρος Κ. Γ. Πιτσιπιός, δὲν προέκυψεν ἐκ τούτου κακὴ σύνθεσις τοῦ συμβουλίου·

Ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν προαπαιτεῖται ἔγκλησις διὰ νὰ γίνῃ ἐγκληματικὴ καταδίωξις, ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἐνεργεῖ ἐν ὀνόματί του, ἀλλ' ἐν ὀνόματι τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ νόμου, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως καὶ νὰ συμβιβασθῇ περὶ τῶν συμφερόντων τῆς κοινωνίας παραιτούμενος κατ' ἀρέσκειαν τῶν παρ' αὐτοῦ γενομένων πράξεων καὶ προταθέντων ἐνδίκων μέσων· ἑπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν μὴ παραδεχθὲν τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως ἡρμήνευσε τὸν νόμον ὀρθῶς·

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ προσβληθέντος βουλεύματος, παραδεχθὲν, ὅτι ἡ κατηγορία ἐστηρίζετο ἐπὶ διαφόρων ἰσχυρῶν ἀποδείξεων καὶ ἐνδείξεων, δὲν ἔλαβε κὰν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐνώπιον τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου κατάθεσιν τοῦ παιδὸς Δ. Γ. Κολομπάρδου, ἑπομένως ὁ λόγος, ὅτι τὸ συμβούλιον ἐστηρίχθη εἰς αὐτὴν ἀναιτιολογήτως ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 17 ἀρ. 3, 156, 179, 184, 185 καὶ 187 τῆς ποιν. δικονομίας, δὲν εἶναι ἀληθὴς, προσέτι δὲ ἡ προταθεῖσα αὕτη παράβασις δὲν συναριθμεῖται μεταξὺ τῶν εἰς τὸ ἄρθ. 263 τῆς ποιν. δικονομ. διαλαμβανομένων λόγων ἀναιρέσεως κατὰ βουλευμάτων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀλεξ. Πέτρου, κατοίκου Λαμίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 31 Δεκεβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 582 καὶ ἀπὸ 13 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 643 βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἰουλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 62.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Πέππα Ἀγγιοῦς ἐκ Μελίτης.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Πέππα Ἀγγιοῦς ἐκ Μελίτης, παρασαθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου τοῦ Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου.

Τὸ συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Δεκεμβ. 1841 βουλεύματος, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου τὸν Πέππαν Ἀγγιοῦς, γεννηθέντα εἰς Μελίτην καὶ διαμένοντα εἰς Ἀθήνας, ἐτῶν 17 ἀχθοφόρον, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς τὴν 13 Αὐγ. 1841 θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως ὡς ἰδιοκτησίαν του ξένην κινητὴν περιουσίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ κατοικημένον ἐργαστήριον τοῦ Μιχ. Κωστοπούλου δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως, καὶ ἀφῄρεσε δ' ἐσωτερικῆς ῥήξεως διάφορα κινητὰ πράγματα καὶ χρήματα ἀξίας μείζονος τῶν 20 οὐχὶ δὲ καὶ τῶν 400 δραχμ., ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθ. 371 καὶ 374 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου. Κατὰ συνέπειαν τοῦ ῥηθέντος βουλεύματος δικασθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν τὴν 12 Ἰουν. 1842 οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν. « Ναὶ ὁ Πέππας Ἀγγιοῦς ἐτῶν 17 εἶναι ἔνοχος, ὅτι τὴν 12—13 Αὐγ. 1841 ἐνγνώσει καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως ἐνδύματα καὶ χρήματα ἀνήκοντα εἰς τὸν Μ. Κωστόπουλον καὶ Γεώρ. Σωτηρόπουλον ἀπὸ τὸ ἐν Πειραιεῖ κείμενον ἐργαστήριόν των διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του· ναὶ ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη ἐν καιρῷ νυκτός· ναὶ εἰς κατοικημένον κτήριον· ναὶ δὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως, ἀλλ' ὄχι δὶ ἐσωτερικῆς· ναὶ ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ἐνδυμάτων καὶ χρημάτων ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν 20 δραχ. » Οἱ δὲ σύνεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 52 ἀποφάσεώς των κατεδίκασαν τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Πέππαν Ἀγγιοῦς εἰς πέντε ἐτῶν καὶ 5 ἡμερῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι δὲν ὑπάρχει ταυτότης μεταξὺ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ καταδικασθέντος, καθότι, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὸ βούλευμα, ὁ συλληφθεὶς ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀχθοφόρος, ὁ δὲ καταδικασθεὶς ὡς κηπουρός· 2. διότι ἡ μετάφρασις τοῦ διερμηνέως ὡς πρὸς τὰ λεχθέντα τῶν μαρτύρων δὲν ἔγεινεν ἀκριβής· 3. διότι ἡ ἀπόφασις δὲν προσδιορίζει τὰ εἴδη τῶν κλοπιμαίων πραγμάτων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδή, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐπρότεινεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ταυτότης τοῦ προσώπου, διότι τὸ βούλευμα καὶ

τὸ ἐγκλητήριον ἀναφέρουν Πέππαν Ἀγγιοῦς, ὁ δὲ κατηγορούμενος εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Γκιουζέπος Ἀγγιοῦς, καὶ ἐξετασθεὶς περὶ τούτου αὐτὸς οὗτος ὡμολόγησεν ὅτι Πέππας καὶ Γκιουζέπος εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν ὑπάρχει ταὐτότης τοῦ προσώπου εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ μετάφρασις τοῦ διερμηνέως ὡς πρὸς τὰ λεχθέντα ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως δὲν ἐγένετο ἀκριβὴς, ἀφορᾷ ἀντικείμενον πραγματικὸν, τὸ ὁποῖον ὡς τοιοῦτον, διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία φέρουσα ὅτι τὰ κλαπέντα συνέκειντο εἰς χρήματα καὶ ἐνδύματα ἀξίας ὑπερβαινούσης τὰς 20 δρ., ὁρίζει ἀποχρώντως τὰ εἴδη τῶν κλοπιμαίων καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ἂν δὲ ἡ ἐκτίμησις τῶν εἰδῶν τούτων ἔγεινεν ἀκριβὴς ἢ μὴ, τοῦτο ὡς πραγματικὸν ἀντικείμενον δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Πέππα ἢ Γκιουζέπου Ἀγγιοῦς ἐκ Μελίτης, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 52 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. 30.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰουλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 63.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰακώβου Ῥαβέλη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 καὶ 16 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰακώβου Ῥαβέλη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Δ. Μελᾶ δικηγόρου.

Κατὰ συνέπειαν μηνύσεως διαφόρων κατοίκων καὶ τοῦ δημάρχου Σκύρου, κατὰ τοῦ εἰρημένου Ἰακώβου Ῥαβέλη, ἐπισατοῦντος ἐκεῖσε ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων φόρου διετάχθη παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας καὶ ἐνεργήθη ἀνάκρισις κατ' αὐτοῦ, τῆς ὁποίας περαιωθείσης καθυπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Φεβρ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 159 βουλεύματός

του, παρέπεμψε τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτόθι πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ, ὅτι κατὰ τὸ 1840 ἔτος ἐπιςάτης ὢν εἰς Σκύρον ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων φόρου, ἐζήτησεν ἐξ ἰδιοτελείας ἀπὸ πολλοὺς κτηνοτρόφους νὰ εἰσπράξῃ φόρον, τὸν ὁποῖον ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν δὲν ἐχρεώςουν παντάπασιν, ἄλλοι δὲ δὲν ὤφειλον νὰ πληρώσωσι κατὰ τὴν παρ' αὐτοῦ ζητουμένην ποσότητα, καὶ ὅτι ἐξ ἰδιοτελείας εἰσέπραξεν ἀπὸ πολλοὺς κτηνοτρόφους φόρον ἐπὶ ζώων ἐξαιρουμένων ἀπὸ τὸν περὶ τούτου νόμον καὶ ἐπὶ ζώων μὴ ὑπαρχόντων δὶ ὅλου εἰς αὐτούς. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ κατηγορούμενος ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρ. 1841 ὑπ' ἀρ. 556 βουλεύματός του ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐπεκύρωσε τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα. Κατὰ συνέπειαν τούτου ἐκλητεύθη ὁ κατηγορούμενος ἐνώπιον τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαςηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰουν. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 67 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν Ἰάκωβον Ῥαβέλην εἰς 4 μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς τὴν 9 Ἰουν. ε. ε. δὶ ἐκθέσεως γενομένης εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν διατεινόμενος ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ἐνήργησε τὴν εἴσπραξιν τῶν φόρων ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας. Κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπρόσθεσε διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι αἰτιολογημένη, καθότι τὸ δικαστήριον περιορισθὲν νὰ ἐκφράσῃ ὅτι ἐπείσθη περὶ τῆς παρανόμου εἰσπράξεως φόρων δὲν ἐξέφρασεν, ὡς ὤφειλεν, τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης πεποιθήσεώς του· προσέτι δὲ αἱ ἐν τῇ ἀποφάσει ἐνδιαλαμβανόμεναι παράνομοι δῆθεν εἰσπράξεις εἶναι ὅλαι γενικαὶ καὶ ἀόριςοι κατά τε τὸν τόπον, χρόνον καὶ πρόσωπα· 2. διότι τὸ διατακτικὸν εἶναι ἀόριστον, ἐνῷ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ περιέχῃ τὸ διατακτικὸν τὴν εἰδικὴν καὶ ὡρισμένην πρᾶξιν τῆς ὁποίας ὁ κατηγορούμενος κηρύττεται ἔνοχος· 3. διότι ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως τὸ ἄρθ. 461 τοῦ ποινικ. νόμου, καθότι τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως δὲν βεβαιοῖ ὅτι ὁ Ἰάκωβος Ῥαβέλης, ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, εἰσέπραξε παρανόμους φόρους, ἀλλ' ὢν ἐπιςάτης ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως, τὸ ὁποῖον δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἰδέαν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου· 4. διότι ὑπάρχει ἀντίφασις μεταξὺ διατακτικοῦ καὶ αἰτιολογικοῦ, καθότι τὸ διατακτικὸν βεβαιοῖ, ὅτι ἐξ ἰδιοτελείας ἐνεργήθησαν αἱ εἰσπράξεις, ἐνῷ ἐκ τῶν σκέψεων προκύπτει τὸ ἐναντίον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρουσα εἰς τὸ σκεπτικὸν μέρος αὐτῆς, ὅτι αἱ προσαφθεῖσαι εἰς τὸν κατηγορούμενον παράνομοι εἰσπράξεις,

ἀπεδείχθησαν τοιαῦται ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, παρέχει λόγον ἀποχρῶντα τῆς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πεποιθήσεως τοῦ δικαστηρίου, προσέτι δὲ εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀναφέρονται ῥητῶς τὰ ὀνόματα τῶν φορολογουμένων καὶ τοῦ φορολογοῦντος, ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἔγειναν αἱ παράνομοι εἰσπράξεις, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν αἰτιολογεῖ οὐδαμῶς τὸ παράνομον τῶν εἰσπράξεων καὶ ἀναφέρει αὐτὰς ἀορίστως, εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ εἰς τὸ περὶ ἐνοχῆς μέρος τοῦ διατακτικοῦ τῆς διαληφθείσης ἀποφάσεως, τὸ ὄνομα, ἡ ἡλικία, ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, ἡ ἰδιότης τοῦ κατηγορουμένου καὶ αἱ πράξεις ἕνεκα τῶν ὁποίων οὗτος ἐκατηγορεῖτο, εἶναι ἀκριβῶς ὡρισμένα, εἰς δὲ τὸ περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς μέρος τοῦ αὐτοῦ διατακτικοῦ ὁ ποιν. ὅρος, τὸν ὁποῖον ἐφήρμοσε τὸ δικαστήριον ὑπάρχει παρατεθημένος αὐτολεξεὶ συμφώνως μὲ τὸν νόμον, ἑπομένως ὁ περὶ τοῦ ἀορίστου τοῦ διατακτικοῦ λόγος, εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν ὅτι αἱ παράνομοι εἰσπράξεις ἔγειναν ἐξ ἰδιοτελείας ἐκ μέρου τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὴν τετάρτην σκέψιν μάλιστα τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐκθέτει λεπτομερῶς, τοὺς λόγους ἐκ τῶν ὁποίων ἐπείσθη περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ στοιχείου τῆς ἰδιοτελείας καὶ ἐφήρμοσε τὸ 461 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ αἰτιολογικὸν καταστρέφει, ὅ,τι περὶ ἰδιοτελείας ἀποφαίνεται τὸ διατακτικὸν, δὲν εἶναι ἀληθής.

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος Ἰάκωβος Ῥαβέλης, ὡς ἐπιστάτης ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐπὶ τῶν ζώων φόρων, ἦτον ἀναγκαίως δημόσιος ὑπάλληλος, καθότι κατὰ τὸν περὶ φόρου τῶν ζώων νόμον ἀπὸ 4 (16) Ἰανουαρ. 1841 ἡ εἴσπραξις τοῦ φόρου τούτου ἐγένετο ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ δημόσιον διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ διορισθέντων ἐπιστατῶν, ἑπομένως ἡ ἀπόφασις ἀναφέρουσα τὸν κατηγορούμενον, ὡς ἐπιστάτην ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τοῦ διαλειφθέντος φόρου βεβαιοῖ δι' αὐτοῦ τούτου ἀποχρώντως τὴν εἰς αὐτὸν ὑπάρχουσαν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι εἰς τὸ διατακτικὸν δὲν ὑπάρχει βεβαίωσις τοῦ ὅρου *δημόσιος ὑπάλληλος* καὶ, ἐντεῦθεν ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως τὸ 461 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ διὰ τῶν λοιπῶν λόγων τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν τῇ ἀπὸ 9 Ἰουνίου ε. ε. ἐκθέσει τῆς ἀναιρέσεως, ὁ ἀναιρεσείων διατείνεται, ὅτι δὲν ἀπεδείχθη *ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἰδιοτέλεια*, ἀλλ' ἀφοῦ ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων καὶ ἀπὸ ἄλλας ἀποδείξεις τὸ δικαστήριον ἐπείσθη ὅτι αἱ παράνομοι εἰσπράξεις, ἔγειναν ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας, ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν σάθμισιν τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐσχηματίσθη ἡ πεποίθησις τοῦ δικαστηρίου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰακώβου Ῥαβέλη, κα-

τοίκου Κύμης, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 67 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ κατατεθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 32.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰουλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 64.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθαν. Γενοβέλη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθαν. Γενοβέλη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Μελᾶ δικηγόρου.

Ὁ Γεώργ. Γρυμάλδης καὶ ὁ Ἀνας. Ἰω. Παράσχης, κάτοικοι Χαλκίδος, κατεμήνυσαν τὴν 8 Μαρτ. ε. ε. τὸν Ἀθαν. Γενοβέλην, λογιστὴν τῆς μοιραρχίας Εὐβοίας, ὅτι κατὰ τὴν 7 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐκ προμελέτης εἰς τὸ αὐτόθι καφενεῖον κατὰ τὴν θέσιν Μῶλον, τὸν μὲν Α. Παράσχην ὕβρισεν, ἀμφοτέρους δὲ ἐτραυμάτισε καὶ ὡς συναιτίους τῆς αὐτῆς πράξεως, τὸν Ἀνδρέαν Κουτζιὰν, Ἰω. Παρασκάκην, Ἰω. Θ. Ἰωαννίδην, καὶ τοὺς χωροφύλακας Ἰω. Ζώην καὶ Στέφανον Καράλην. Ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως, καὶ ὑποβληθείσης εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, τοῦτο διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ἀπριλ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 76 βουλεύματός του, τὸν μὲν Ἀθαν. Γενοβέλην παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτόθι πλημμελειοδικῶν, ἀπεφήνατο δὲ ὅτι δὲν ὑπάρχει κατὰ τῶν ἄλλων ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν. Τὸ βουλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Ἀθαν. Γενοβέλης προτείνων πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ἀναρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων· τὸ δὲ συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 645 βουλεύματος ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν ἐπὶ λόγῳ ὅτι κατὰ τὸ 38 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας οἱ χωροφύλακες ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποιν. δικαστήρια, ἕνεκα τῶν κοινῶν κακουργημάτων, πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, καὶ ὅτι οἱ παρὰ τῇ χωροφυλακῇ διατελοῦντες λογισταὶ καὶ καταλυματίαι ἀποτελοῦν καὶ αὐτοὶ τῆς χωροφυλακῆς μέρος. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ δικηγόρος Α. Μελᾶς, ὡς πληρεξούσιος τοῦ

Ἀθ. Γενοβέλη, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι ἀπολυθέντων τῶν ἄλλων συγκατηγορουμένων πολιτῶν μετὰ τοῦ λογιοῦ Ἀθ. Γενοβέλη, δὲν ὑπῆρχε πλέον λόγος παραπομπῆς αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων· 2) διότι ἐφηρμόσθησαν ἐσφαλμένως τὰ ἄρθρα 37 καὶ 38 τῆς ποιν. δικονομίας, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ καταλυματίαι καὶ λογισταὶ δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς, ὡς ἔχοντες ἄλλην ὑπηρεσίαν καὶ ἄλλα καθήκοντα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια ὑπάγονται οἱ χωροφύλακες ἕνεκα τῶν κοινῶν κακουργημάτων, πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, ἰδίως δὲ καὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πράττουσιν ἐνῷ ἐνεργοῦσιν ὡς δικαστικῆς ἀστυνομίας ὑπάλληλοι· οἱ δὲ λογισταὶ τῆς χωροφυλακῆς δὲν εἶναι χωροφύλακες, ἀλλὰ στρατιωτικοὶ οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι προσκολλημένοι εἰς τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς, καὶ τῶν ὁποίων τὰ καθήκοντα εἶναι πάντη διάφορα ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν χωροφυλάκων. Ἑπομένως ὁ Ἀθανάσιος Γενοβέλης λογιστὴς τῆς μοιραρχίας Εὐβοίας δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου, ὡς ἐσφαλμένως ὑπέλαβε τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ ἄρθρου 37 τῆς αὐτῆς δικονομίας·

Ἐπειδὴ τότε μόνον τὰ τακτικὰ ποιν. δικαστήρια εἶναι ἁρμόδια νὰ κρίνουν τὰς κατὰ τῶν στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων δίκας, ὅταν μετ' αὐτῶν συγκατηγορῶνται πολῖται· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστικὸν συμβούλιον ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν μετὰ τοῦ Ἀθ. Γενοβέλη συγκατηγορηθέντων πολιτῶν. Ἑπομένως ἡ κατ' αὐτοῦ μόνον κατηγορία ἔπρεπε νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ ἁρμόδιον στρατοδικεῖον.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὸ ἀπὸ 15 Μαΐου 1842 ὑπ' ἀριθ. 645 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παραπέμπει τὸν Ἀθ. Γενοβέλην γεννηθέντα εἰς Πρέβεζαν καὶ κατοικοῦντα εἰς Χαλκίδα λογιστὴν παρὰ τῇ μοιραρχίᾳ Εὐβοίας, ἐνώπιον τοῦ πρώτου διαρκοῦς στρατοδικείου τῆς Ἀττικῆς διὰ νὰ δικασθῇ ἐπὶ τῶν εἰς τὸ διατακτικὸν τοῦ ἀνωτέρω βουλεύματος ἀναφερομένων πράξεων, διατάττει νὰ ἐγγραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλεύματος καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος, νὰ λογισθῶσι δὲ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰουλ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν. ιά.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 65.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)
Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Πανάγος Ἀναστόπουλος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Φεβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 38|122 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ἀπάτης γενομένης κατὰ τὸ 1840 ἔτος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς συζύγου τοῦ Παρασκευᾶ Ζουγδάρη, καὶ ὑπερβαινούσης τὸ ποσὸν τῶν 20 δραχμ. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 103|689 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν αὐτὸν ἔνοχον τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν πράξεως, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν δυνάμει τῶν ἄρθ. 396 καὶ 397 τοῦ ποιν. νόμου εἰς τριήμερον φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν 396 καὶ 398 ἄρθ. τοῦ ποινικ. νόμου· ὁ δὲ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐζητήσατο ν' ἀποῤῥιφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις, ὡς ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸ 487 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι κατὰ τὸν νόμον ὁ εἰρημένος εἰσαγγελεὺς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ζητεῖν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλλκα καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθ. 481 τῆς ποιν. δικονομίας μόνον ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν· ἑπομένως ἡ ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ἥτις ἔγεικατὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 103 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν

αὐτόθι πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰουλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 66.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Χαλκίδος δημοσίου κατηγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Χαλκίδος δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Ἰω. Μουσάκας καὶ ὁ Γεώρ. Πόλιας κατηγορηθέντες ὅτι ὁπλοφόρησαν ἄνευ ἀδείας ἐπὶ παραβάσει τοῦ 622 ἄρθρ. τοῦ ποινικ. νόμου, ἐκηρύχθησαν ἀθῶοι διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 32 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Χαλκίδος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ ἐν Χαλκίδι πταισματοδικείῳ δημόσιος κατήγορος· ὁ δὲ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τοῦτο εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν αἴτησιν ταύτην εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐζητήσατο ν' ἀπορριφθῇ αὕτη ὡς ἀπαράδεκτος, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ δημόσιος κατήγορος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ 481 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομ. μόνον ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν, ἑπομένως ἡ ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Χαλκίδος δημοσίου κατηγόρου εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Χαλκίδος δημοσίου κατηγόρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 32 ἀποφάσεως τοῦ αὐτόθι πταισματοδικείου, καὶ ἀπφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου. ιά*.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰουλ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 67.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σπυρίδωνος Κουροπούλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σπυρίδ. Κουροπούλου, ὑπερασπισθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Δ. Μελᾶ, Σ. Τριανταφύλλη καὶ Ἰω. Τυπάλδου.

Ὁ ῥηθεὶς Σπ. Κουρόπουλος, ἔμπορος καὶ κάτοικος Ἀθηνῶν, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Φεβρ. 1842 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ τοῦ ἀπὸ 26 Μαΐου 1842 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου ὡς ὑπαίτιος δολίας χρεωκοπίας. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν· « ναὶ ὁ Σπυρίδων Κουρόπουλος ἐτῶν 24, ἔμπορος Ἀθηνῶν, εἶναι ἔνοχος ὅτι πτωχεύσας παρησείγαγε δαπάνας καὶ ζημίας πλασὰς ἐγγράψας εἰς τὸν λογαριασμόν του· 1. ὅτι ἐξ ἀγορᾶς βελανιδίων ἐζημιώθη δραχ. 1400· 2. ὅτι ὁ συνεταῖρός του Γεώργ. Μιχαλόπουλος ἐδαπάνησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἑταιρίας του δρ. 10,850 εἰς οἰκιακὰς δαπάνας· 3. ὅτι ἐκ πωλήσεως πραγματειῶν προέκυψεν ζημία δραχμ. 596· 4. ὅτι ὁ αὐτὸς Γ. Μιχαλόπουλος ἐξώδευσε δρ. 500 διὰ τὴν ἐνταῦθα ἐκ Ναυπλίου μετακόμισιν τῆς οἰκογενείας του· 5. εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ἀλεξ. Βλασσοπούλου δίκην ἐξώδευσε δρ. 2400· 6. ὅτι ἐζημιώθη ἐξ ἐλαττώσεως τῆς τιμῆς τῶν πραγματειῶν του δρ. 7500· ναὶ, εἶναι ἔνοχος ὅτι ἔκρυψε τινὰ, ἀλλ' ὄχι, καὶ διότι δὲν ἐκράτησεν ὅλα τὰ παρὰ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου διαταττόμενα βιβλία, μήτε διότι τὰ κρατηθέντα συνετάχθησαν ἀτάκτως καὶ ἐκ δολιότητος δὲν ἐμφαίνουσι τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῶν χρεῶν καὶ τῆς περιουσίας του » κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Σπ. Κουρόπουλον διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 61 ἀποφάσεώς του εἰς πέντε ἐτῶν καὶ 15 ἡμερῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὡς ἐξαιρεθέντος τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐνόρκου Στυλιανοῦ Γ. Βασιλοπούλου ἐναντίον τῆς αἰτήσεως τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἀπὸ τὴν κληρωτίδα παρὰ τοῦ

δικαστηρίου τῶν συνέδρων διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι ὁ ἔνορκος οὗτος εἶναι συγγενὴς ἑνὸς τῶν κατηγορουμένων, ἐνῷ ὁ νόμος χορηγήσας ἀπόλυτον δικαίωμα, πρὸς ἀναιτιολόγητον ἐξαίρεσιν δώδεκα ἐνόρκων εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ τὴν ὑπεράσπισιν, ἐννόησε νὰ περιορίσῃ τὰς ἐξαιρέσεις εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐπέκτασιν τῶν ἐξαιρέσεων εἰς τὸ σύστημα τῶν ἐνόρκων, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων παραδεχθὲν αὐτεπαγγέλτως καὶ ἐναντίον τῆς ἀρχῆς, ὅτι αἱ ἐξαιρέσεις εἶναι τοῦ στενοῦ δικαίου, τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην, ὑπέπεσεν εἰς ὑπέρβασιν καθηκόντων, ὅθεν προέκυψεν ἡ κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, δίδουσα χώραν εἰς ἀναίρεσιν ὅλης τῆς γενομένης διαδικασίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 65 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποφασίζει περὶ τῆς ἰσχύος τῶν παρὰ τῶν ἐνόρκων προβαλλομένων δικαιολογημάτων, ὁσάκις κώλυμά τι δὲν ἐπιτρέπῃ εἰς αὐτοὺς τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν, ἐκ τούτου δὲ γίνεται φανερὸν ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἀνήκει νὰ ἀποφασίζῃ καὶ περὶ τῶν παρὰ τῶν ἐμφανισθέντων ἐνόρκων προτεινομένων λόγων πρὸς ἀπαλλαγὴν, ἡ δὲ τοιαύτη ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, καθότι ἡ ἐκτίμησις τῶν λόγων τούτων ἀνετέθη παρὰ τοῦ νόμου εἰς μόνην τὴν συνείδησιν τῶν συνέδρων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἔλαβε χώραν ἐξαίρεσις ἐνόρκου, ἀλλ' αἴτησις πρὸς ἀπαλλαγὴν, καθότι ἐξαιτησαμένου τοῦ Στυλ. Βασιλοπούλου νὰ μὴ τεθῇ εἰς τὴν κληρωτίδα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐκ τῶν κατηγορουμένων, τὸν μὲν Σπ. Κουρόπουλον ἔχει ἀνεψιὸν, τὸν δὲ Μιχαλόπουλον γαμβρὸν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων θεωρῆσαν ἰσχυρὸν τὸν πρὸς ἀπαλλαγὴν προταθέντα λόγον, καὶ διατάξαν νὰ μὴ τεθῇ εἰς τὴν κληρωτίδα τὸ ὄνομα τοῦ Στυλιανοῦ Βασιλοπούλου ἀπεφάσισεν ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ, καὶ δὲν παρεβίασεν οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σπυρίδ. Κουροπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 61 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰουλ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 68.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναγν. Ἰω. Πρεσβεία καὶ Γεωρ. Κορομήλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου, Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀναγν. Ἰω. Πρεσβεία καὶ Γεωρ. Κορομήλου, ὑπερασπισθέντων παρὰ τοῦ δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 635 βουλεύματός του, μεταρρυθμίσαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 62 βούλευμα τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε τοὺς ῥηθέντας Ἀναγνώστην Ἰω. Πρεσβείαν καὶ τὸν Γεώργιον Κορόμηλαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσαν τὴν 10 Ἰανουαρίου 1842 εἰς τὸ χωρίον Καλαπόδι τὴν παρ' αὐτῶν πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀναγνώστου Γέρω-Πρεσβεία· ὅτι ὁ αὐτὸς Ἀναγνώστης Ἰω. Πρεσβείας τὴν 11 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἔδωκεν εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην τῆς χωροφυλακῆς Ἀθανάσιον Θωμόπουλον ἓν ὡρολόγιον ἀγνώστου ἀξίας καὶ 60 δραχμὰς, χάριν πράξεως τετελεσμένης ἀναγομένης εἰς τὰ ἀνακριτικὰ καθήκοντα τοῦ τελευταίου τούτου, καὶ ὅτι ἡ δωροδοκία αὕτη τείνουσα εἰς ἀθέμιτον ὠφέλειαν τοῦ δωροδότου ἔγινεν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποπλανήσῃ τὸν διαληφθέντα ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον νὰ βοηθήσῃ ἐναντίον τῶν καθηκόντων του τὸν δωροδότην κατὰ τὴν περὶ τοῦ διαληφθέντος φόνου ἀνάκρισιν. Παρέπεμψεν εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον τὸν Ἀθανάσιον Θωμόπουλον ἐνωμοτάρχην τῆς χωροφυλακῆς, ὅτι ἐνεργῶν ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ προσημειωθέντος φόνου, καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν αὐτουργῶν αὐτοῦ, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου Ἰω. Πρεσβεία δῶρα ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἐναντίον τῶν καθηκόντων του καὶ πρὸς ὄφελος αὐτοῦ τοῦ Ἀναγ. Ἰω. Πρεσβεία κατὰ τὴν περὶ τοῦ διαληφθέντος φόνου ἀνάκρισιν. Κατὰ συνέπειαν τοῦ βουλεύματος τούτου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13367 ἀπὸ 7 Μαΐου ε. ε. ἐγκλητηρίου τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελέως ἡ ἐπὶ φόνῳ καὶ δωροδοκίᾳ δίκη τῶν ῥηθέντων κατηγορουμένων ἐσυζητήθη τὴν 16 Ἰουνίου ε. ε. ἐνώπιον τοῦ ἐν

Μεσολογγίῳ κακουργιοδικείου. Κατὰ τὴν κλήρωσιν τῶν ἐνόρκων οἱ μὲν κατηγορούμενοι Ἀναγνώστης Πρεσβείας καὶ Γεώρ. Κορόμηλος ἀνέθεσαν τὸ πρὸς ἐξαίρεσιν τῶν ἐνόρκων δικαιωμάτων εἰς τοὺς δικηγόρους των Σ. Μανολάτον καὶ Ζαφείριον Π. Βάλβην, οἵτινες συναινέσει τῶν κατηγορουμένων συνεφώνησαν νὰ ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο μόνος ὁ Σ. Μανολάτος, ὁ δὲ συγκατηγορούμενος Ἀθανάσιος Θωμόπουλος ἀνέθεσε τὸ αὐτὸ δικαίωμά του εἰς τὸν Ζαφείριον Π. Βάλβην. Μὴ συμφωνήσαντες δὲ οἱ δικηγόροι οὗτοι οὔτε ὡς πρὸς τὴν τάξιν οὔτε ὡς πρὸς τὸ ποτὸν τῆς ἐξαιρέσεως ζητοῦντος τοῦ πρώτου νὰ ἐξαιρέσῃ πέντε ὀνόματα ἐνόρκων, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 49 ἀποφάσεώς του διέταξε νὰ προσδιορισθῇ διὰ κλήρου ἡ τάξις καθ' ἣν οἱ ῥηθέντες δικηγόροι θέλουν ἐνεργήσει τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως καὶ ἀπεφάνθη ὅτι πᾶσα παρὰ τοῦ πρώτου λαχόντος γενομένη ἐξαίρεσις μέχρι τῶν ἓξ ὀνομάτων, εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς κατηγορουμένους καὶ ὅτι τότε μόνον δύναται νὰ ἐξαιρέσῃ ὁ δεύτερος λαχὼν, ὅταν ὁ πρῶτος κληρωθεὶς ἀπαντήσῃ ἀπορατικῶς, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ δευτέρου γενομένη τυχαία ἐξαίρεσις εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ διὰ τὸν πρῶτον. Συστηθέντος τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων καὶ ἀρξαμένης τῆς συζητήσεως, ὁ δικηγόρος Σ. Μανολάτος συνήγορος τῶν ἐπὶ φόνῳ κατηγορουμένων ἐζήτησατο, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 14 τῆς ποιν. δικονομίας νὰ μὴν ἀναγνωσθῶσιν αἱ ἐν τῇ ἀνακρίσει ληφθεῖσαι ὁμολογίαι τῶν ἐπὶ συνεργείᾳ τοῦ αὐτοῦ φόνου καταδιωχθέντων καὶ διὰ τοῦ εἰρημένου βουλεύματος ἀπολυθέντων Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Ἀναγνώστου Ἰω. Πρεσβείᾳ καὶ Αἰκατερίνης συζύγου τοῦ αὐτοῦ Α. Πρεσβεία, ἀντιτείναντος δὲ τοῦ εἰσαγγελέως, τὸ ῥηθὲν δικαστήριον σκεφθὲν ὅτι τὸ 114 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας δὲν ἀφορᾷ τὰς ὁμολογίας τῶν συγκατηγορουμένων, κατιόντων ἢ συζύγων, κατὰ δὲ τὰ 384 καὶ 431 ἄρθρα τῆς ποιν. δικονομίας δὲν συγχωρεῖται ν' ἀναγνωσθῶσι μόνον αἱ ἐν τῇ ἀνακρίσει διὰ χειραψίας ληφθεῖσαι καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50 ἀπὸ 16 Ἰουνίου ε. ε. ἀποφάσεώς του τὴν πρότασιν τῶν κατηγορουμένων. Περαιωθείσης τῆς διαδικασίας τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἔχον ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπὸ 16 Ἰουνίου ε. ε. ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω· « ναὶ, ὁ Ἀναγνώστης Ἰω. Πρεσβείας καὶ ὁ Γεώργιος Κορόμηλος εἶναι ἔνοχοι, ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἐτκεμμένως ἐξετέλεσαν τὴν παρ' αὐτῶν κατὰ τὴν 10 Ἰανουαρίου ε. ε. εἰς τὸ χωρίον Καλαπόδι πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἀναγνώστου Γεροπρεσβείαναὶ ὁ Ἀναγνώστης Ἰω. Πρεσβείας εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν 11 Ἰανουαρίου ε. ε. ἔδωκεν εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην τῆς χωροφυλακῆς, Ἀθανάσιον Θωμόπουλον ἓν ὡρολόγιον ἀγνώστου ἀξίας καὶ 60 δραχμὰς, χάριν πράξεως τετελεσμένης, ἀναγομένης εἰς τὰ ἀνακριτικὰ καθήκοντα τοῦ τελευταίου τούτου, καὶ ὅτι

ἡ δωροδοκία αὕτη τείνουσα εἰς ἀθέμιτον ὠφέλειαν τοῦ δωροδότου ἔγινεν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποπλανήσῃ τὸν διαληφθέντα ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον νὰ βοηθήσῃ ἐναντίον τῶν καθηκόντων του τὸν δωροδότην κατὰ τὴν περὶ τοῦ διαληφθέντος φόνου ἀνάκρισιν· ὄχι, ὁ ἐνωμοτάρχης Ἀθανάσιος Θωμόπουλος δὲν εἶναι ἔνοχος, ὅτι ἐνεργῶν ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ προσημειωθέντος φόνου καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν αὐτουργῶν αὐτοῦ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀναγν. Ἰω. Πρεσβεία δῶρα ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἐναντίον τῶν καθηκόντων του καὶ πρὸς ὄφελος αὐτοῦ τοῦ Ἀναγνώστου Ἰω. Πρεσβεία κατὰ τὴν περὶ τοῦ διαληφθέντος φόνου ἀνάκρισιν » κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 52 ἀπὸ 16 Ἰανουαρ. ε. ε. ἀποφάσεως τοὺς Ἀναγν. Ἰω. Πρεσβείαν καὶ Γεώργ. Κορόμηλον εἰς θάνατον. Τῶν ῥηθεισῶν τριῶν ἀποφάσεων ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 50 ἀπόφασιν, διὰ παραβίασιν τοῦ 14 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας· 2. ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 49 ἀπόφασιν. Διὰ παραβίασιν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων, ἄφησε τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ πρώτου ἐξαιροῦντος· 3. ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 52 ἀπόφασιν. Δι' ἀντίφασιν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, καθόσον ἡ ἐτυμηγορία αὕτη παραδέχεται τὸν μὲν Ἀναγν. Ἰω. Πρεσβείαν ὡς δώσαντα δῶρα εἰς τὸν συγκατηγορούμενον ἐνωμοτάρχην, τὸν δὲ ἐνωμοτάρχην τοῦτον ὡς μὴ λαβόντα τὰ ῥηθέντα δῶρα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 384 καὶ 431 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ληφθεῖσαι μαρτυρίαι δὲν ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, οὐδὲ ἐγχειρίζονται εἰς τοὺς ἐνόρκους μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τῆς δίκης· ἡ δὲ ἐξέτασις συγκατηγορουμένου τινὸς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μαρτυρία· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Δημ. Ἰω. Πρεσβείας καὶ ἡ Αἰκατερίνα Πρεσβεία ἐξετάσθησαν ἐν τῇ προανακρίσει ὡς συναίτιοι τοῦ περὶ οὗ ἐδικάσθησαν οἱ ἀναιρεσείοντες φόνου· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων, διατάξαν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων γενομένων ἐξετάσεών των δὲν παρεβίασεν οὐδένα νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ 114 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας δὲν ἀπαγορεύει εἰμὴ τὴν προφορικὴν τῶν κατιόντων καὶ συζύγων ὡς μαρτύρων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξέτασιν, ἑπομένως δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀναγνώσεως τῶν ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράφως γενομένων ἐξετάσεων αὐτῶν ὡς συγκατηγορουμένων·

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῆς 16 Ἰου-

νιου ε. ε. τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ κακουργιοδικῶν ὁ δικηγόρος Μανολάτος πληρεξούσιος τῶν ἀναιρεσειόντων, ἐνήργησε τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ δικηγόρου Σ. Βάλβη, πληρεξουσίου τοῦ ἀθωωθέντος Θωμοπούλου καὶ τοῦ πρώτου λαχόντος, μάλιστα τὴν τελευταίαν φορὰν ὁ πρῶτος ἐξήρεσε κατὰ συνέχειαν δὶς, ὥστε ὁ μὲν Μανολάτος ἐξήρεσε τέσσαρας ἐνόρκους, ὁ δὲ Βάλβης δύο μόνον, ἑπομένως πραγματικῶς δὲν ἀφέθη τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ πρώτου λαχόντος Βάλβη, ἀλλ' ἡ ἐξαίρεσις ἐγένετο συμφώνως μὲ τὸν νόμον, οἱ δὲ ἀναιρεσείοντες δὲν ἔχουν νόμιμον συμφέρον πρὸς ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀρ 49 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων, ἥτις ἐξετελέσθη·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 73 ἄρθ. τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὁσάκις ἡ συζήτησις ἀφορᾷ πολλοὺς κατηγορουμένους, ἂν οὗτοι δὲν συμφωνήσουν περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ εἰς αὐτοὺς ἀναλογοῦντος ἀριθμοῦ, δὲν διαιρεῖται ὁ ἀριθμὸς οὗτος μεταξὺ τῶν συγκατηγορουμένων, ἀλλὰ μόνον προσδιορίζεται διὰ κλήρου ἡ τάξις καθ' ἣν ἕκαστος τῶν κατηγορουμένων θέλει ἐνεργήσει τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων διατάξαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 49 ἀποφάσεώς του μόνον τὴν κλήρωσιν ταύτην συνεμορφώθη μὲ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀποφαίνεται ὅτι ὁ ἐνωμοτάρχης Ἀθαν. Θωμόπουλος δὲν ἔλαβε δῶρα παρὰ τοῦ Ἀναγν. Ἰω. Πρεσβεία, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἦναι εἰς ἀντίφασιν μὲ τὸ μέρος τῆς ῥηθείσης ἐτυμηγορίας, τὸ ὁποῖον ἀποφαίνεται ἔνοχον τὸν Α. Ι. Πρεσβείαν ὅτι ἔδωσε δῶρα εἰς τὸν αὐτὸν ἐνωμοτάρχην, ἀλλ' ὅτι οὗτος *δὲν εἶναι ἔνοχος* ὅτι ἔλαβε δῶρα, ἑπομένως καὶ ὁ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναγ. Ἰω. Πρεσβεία καὶ τοῦ Γεωρ. Κορομήλου, κατοίκων Καλαποδίου τοῦ δήμου Ἐλατείας ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 16 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 49, 50 καὶ 52 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 38.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Αὐγ. τοῦ 1842 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 69.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)
Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Σοφίας Γιάννη Βάρσα καὶ Μιχαλιᾶς Ἐλιθ. Σπανιοῦ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κω-

λυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς Σοφίας Γιάννη Βάρσα καὶ Μιχαλιᾶς Ἐλευθερίου Σπανοῦ, παρασταθεισῶν διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος πληρεξουσίου των Γ. Ἀθανασίου δικηγόρου.

Τὴν 31 Ἰανουαρίου ε. ε. γυνή τις ὀνομαζομένη Μαρία Ἀγγελῆ Γκολπάθη εὑρέθη νεκρὰ εἰς τὴν θέσιν Τρύπια Ἀχλαδιὰ τοῦ χωρίου Πλατανιστοῦ τῆς Εὐβοίας. Γενομένης ἑπομένως ἀνακρίσεως, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐξέδωκε βούλευμα ὑπ' ἀρ. 624, δι' οὗ μεταρρυθμίσαν τὸ ὑπ' ἀρ. 36 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, ἀνέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακουργιοδικείου τὴν Σοφίαν τοῦ Γιάννη Βάρσα ἐτῶν 60, καὶ τὴν Μιχαλιὰν Ἐλευθ. Σπανοῦ ἐτῶν 35, κατοίκων Πλατανιστοῦ τῆς Καρύστου, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφάτισαν καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσαν τὴν παρ' αὐτῶν πραχθεῖσαν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 29 Ἰανουαρ. 1842 εἰς χωρίον Πλατανιστὸν ἀνθρωποκτονίαν, κατὰ τῆς Μαρίας Ἀγγελῆ Γκολπάθη· δικασθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ῥηθέντος κακουργιοδικείου, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν· «ναὶ, ἡ Σοφία Γιάννη Βάρσα ἐτῶν 60, καὶ ἡ Μιχαλιὰ Ἐλευθ. Σπανοῦ ἐτῶν 35, κατοικοῦσαι εἰς Πλατανιστὸν τῆς Καρύστου εἶναι ἔνοχοι, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 29 Ἰανουαρ. 1842 ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσαν εἰς χωρίον Πλατανιστὸν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τῆς Μαρίας Ἀγγελῆ Γκολπάθη», κατεδίκασε τὰς ῥηθείσας εἰς θάνατον, δυνάμει τοῦ 288 ἄρθ. τοῦ ποινικ. νόμου, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 30 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 71 αἱ καταδικασθεῖσαι ἐζήτησαν ἐμπροθέσμως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι τὸ δικαστήριον δὲν παρεδέχθη τὴν αἴτησίν των τοῦ ν' ἀναβάλῃ τὴν δίκην, διὰ νὰ καλεσθῶσι τρεῖς οὐσιώδεις μάρτυρες, καὶ ἐκ τούτου ἐβλάφθησαν καιρίως τὰ συμφέροντά των.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειουσῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ 167 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ὁσάκις ζητηθῇ ἀναβολὴ τῆς δίκης κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίασιν, πρὶν αὕτη ἀρχίσῃ, ἡ σάθμισις τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς, καὶ ἡ παραδοχὴ ἢ μὴ παραδοχὴ αὐτῆς ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὸ τὸ δικαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει καὶ ἡ στάθμισις τῶν προσαγομένων ἀποδείξεων, ἡ δὲ περὶ τούτων

ἀπόφασις, ὡς ἀφορῶσα πραγματικὰ ἀντικείμενα διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου γενομένης ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων αἰτήσεως ἀναβολῆς τῆς δίκης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐπὶ λόγῳ προσαγωγῆς τριῶν νέων μαρτύρων, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων ϛαθμίσαν τὰ ἀντικείμενα, ἐφ' ὧν ἔμελλον νὰ καταϛήσωσιν οἱ νεωϛὶ προτεινόμενοι μάρτυρες, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν εἶχον ταῦτα οὐσιώδη ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν δίκην, ἑπομένως ἀποῤῥίψαν τὴν περὶ ἀναβολῆς αἴτησιν, δὲν παρεβίασε κἀνένα οὐσιώδη τύπον τῆς διαδικασίας, οὔτε περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Σοφίας Γιάννη Βάρσα καὶ τῆς Μιχαλῆς Ἐλευθ. Σπανοῦ, κατοικουσῶν εἰς Πλατανιϛὸν τῆς Καρίϛου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 71 ἀποφάσεων τοῦ δικαϛηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὰς ἀναιρεσειούσας εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Αὐγ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 70.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678).

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωργ. Ἀθανασίου καὶ λοιπῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσι, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλικα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Ἀθανασίου, Κώνϛα καὶ Χρήϛου Χαρματζοπούλου, παραϛαθέντων διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος πληρεξουσίου των Γ. Ἀθανασίου δικηγόρου.

Ὁ Χρῆϛος Χαρμαντζόπουλος, ὁ Κωνϛ. Χαρμαντζόπουλος, ποιμένες ἀμφότεροι, κάτοικοι τοῦ χωρίου Σταύλου, καὶ ὁ Γεώρ. Ἀθανασίου βαρελοποιὸς, κάτοικος τοῦ χωρίου Τσικλήϛας τοῦ δήμου Καλλιδρόμης, παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν ὡς ὑπαίτιοι λῃϛείας. Ἐκδικασθείϛης τῆς κατ' αὐτῶν κατηγορίας ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ δικαϛηρίου τῶν συνέδρων, τὸ δικαϛήριον τοῦτο λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων· α ναὶ, εἶναι ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι Χρῆϛος Χαρμαντζόπουλος Κώνϛας Χαρμαντζόπουλος καὶ Γεώρ. Ἀθανασίου, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι

τὴν νύκτα τῆς 21 πρὸς τὴν 22 Μαρτ. 1842 κατὰ τὴν θέσιν Κεφαλόβρυσιν τῆς περιφερείας Αἰτωλικοῦ, ἔπραξαν λῃστείαν, ἤτοι θέλοντες νὰ λάβωσιν αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν εἰς τὴν κατοχήν των καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Ἰω. Ζώτου συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν ἕνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς λῃστείας ταύτης· ὄχι ἡ λῃστεία αὕτη δὲν ἐπράχθη εἰς δημοσίαν ὁδόν· ὄχι δὲν ἐπράχθη μὲ αἰκίας κατὰ τοῦ αὐτοῦ Ζώτου· ἡ κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκερα δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀρ. 63 ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι δὲν ἐξετάσθησαν οἱ πρὸς ὑπερασπισίν των προσκληθέντες καὶ ἐμφανισθέντες ἓξ μάρτυρες, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἄνευ τῆς συναινέσεως αὐτῶν, καὶ χωρὶς κἂν νὰ ἐρωτηθῶσι περὶ τούτου, ὁ λόγος δὲ τοῦ ὅτι συνήνεσεν ὁ συνήγορός των εἰς τὴν παραίτησιν ταύτην, δὲν ἰσχύει πρὸς νομιμοποίησιν, καθότι δὲν εἶχεν εἰδικὴν περὶ τούτου πληρεξουσιότητα, ἐντεῦθεν δὲ περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθόσον ἐπρόκειτο περὶ ἀποδείξεως τοῦ ἄλλοθι· 2. διότι ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων αὐτογνωμόνως μετήλλαξε τὴν τάξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ἐξετάσας μετὰ τοὺς κατηγορημένους τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ παρεβίασεν οὕτω τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 394 τῆς ποιν. δικονομίας· 3. διότι ὁ πρόεδρος κατὰ τὸ ἄρθρ. 378 τῆς ποιν. δικονομίας ἔχει καθῆκον νὰ ἐξετάζῃ τοὺς μάρτυρας περὶ τῶν περιστατικῶν τῶν ἀφορώντων τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν κατηγορίαν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων, ἐνῷ ἐπροβλήθησαν μάρτυρες τοῦ ἄλλοθι, αὐτὸς ἐξέτασεν αὐτοὺς περὶ παντὸς ἄλλου πράγματος ἢ περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηγορουμένων· 4. διότι ὡς πηγάζει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἡ ἐτυμηγορία ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων, μὴ ὑπαρχούσης δημοσιότητος, καθότι τοῦτο δὲν βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν μετὰ τὴν ἐξέτασιν τινῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, ὁ συνήγορος τῶν κατηγορουμένων παρῃτήθη τῶν ὑπολοίπων ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ συνηγόρου γενομένη ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν τῶν κατηγορουμένων καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐκ μέρους αὐτῶν ἀντιρρήσεως, θεωρῆται ὡς πρᾶξις αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἕνεκα τῆς ὁποίας δὲν δυνανται νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν·

Ἐπειδὴ ὁ οὐσιώδης τύπος τῆς ποιν. διαδικασίας εἶναι ν' ἀκουσθῇ ὁ κατηγορούμενος, ἡ τάξις ὅμως καθ' ἣν οὗτος ἐξεταζεται εἴτε πρὸ τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, εἴτε μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς, δὲν διατάσσεται ἀπὸ τὸν νόμον ἐπὶ ποιν. ἀκυρότητος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀποδεικνύεται διὰ

τῶν πρακτικῶν ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐξέτασε καὶ ἠκροάσθη τοὺς κατηγορουμένους, τοῦτο δὲ ἀρκεῖ διὰ νὰ καταστήσῃ τακτικὴν τὴν γενομένην διαδικασίαν·

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ βεβαιοῦν ὅτι ὁ πρόεδρος ἐξέτασε τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ἑπομένως ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι ὁ πρόεδρος ἐξέτασεν αὐτοὺς περὶ παντὸς ἄλλου πράγματος ἢ περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηγορουμένων καὶ ἰσχυρὸς ἂν ἤθελεν ὑποτεθῇ ἐξελέγχεται ψευδής·

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ βεβαιοῦν ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίως καὶ ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀνεγνώσθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἑπομένως καὶ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀπηγγέλθη δημοσίως εἶναι ὡσαύτως ψευδής·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργ. Ἀθανασίου, κατοίκου Τζικλήσας, τοῦ Χρήσου καὶ Κώστα Χαρμαντζοπούλων, κατοίκων Σταύλου τῆς Εὐρυτανίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 63 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Αὐγ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 71.

(Ἀριθ βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου 1840 ἐγγράφου του διευθύνας πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα τὴν πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν ἀπὸ 6 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀναφορὰν τοῦ Γ. Κουροπούλου, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ἐκ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης καὶ τῶν ἐπισυνημμένων ἐγγράφων ἐξάγεται ὅτι Μιχαὴλ τις Παναγιώτου μετέρχεται ἔργα κλητῆρος παρὰ τῷ εἰρηνοδικείῳ Ἐλευσῖνος,

χωρὶς νὰ ἦναι νομίμως διωρισμένως, καὶ τὸν ἐπεφόρτισε νὰ ἐξετάσῃ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ νὰ καταδιώξῃ ποινικῶς τόν τε εἰρημένον Μιχαὴλ Παναγιώτου καὶ τὸν γραμματέα τοῦ εἰρηνοδικείου, ἂν οὗτος φανῇ κατὰ νόμον συναυτουργὸς τῆς πράξεως ταύτης. Κατὰ συνέπειαν τούτου διετάχθη ἀνάκρισις, τῆς ὁποίας περαιωθείσης, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ὑπέβαλε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, ὅπερ ἐξέδοτο τὸ ἀπὸ 8 Νοεμβ. 1840 ὑπ' ἀρ. 2150 βούλευμα, δι' οὗ παρέπεμψε τὸν εἰρημένον Μιχ. Παναγιώτου, εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῇ ὅτι κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1840 ἀντεποιήθη ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως τὰ ἔργα κλητῆρος δικαστικοῦ παρὰ τῷ εἰρηνοδικείῳ τῆς Ἐλευσῖνος· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδικάσθη ὁ εἰρημένος Μιχαὴλ Παναγιώτου κατὰ τὴν 20 Μαρτ. 1842 ἐκήρυξεν αὐτὸν ἔνοχον τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ πράξεως καὶ τὸν κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1673 ἀποφάσεώς του εἰς 4 ἡμερῶν φυλάκισιν καὶ 15 δραχμ. χρηματικὴν ποινήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ εἰρημένῳ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς, διὰ τὸν ἑξῆς λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον κακῶς ἡρμήνευσε τὸ ἄρθ. 43 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ τὰς περὶ δολίας προαιρέσεως ἀρχὰς τοῦ ἰδίου, καθότι τὸ μνησθὲν ἄρθρον προβλέπει τὴν ἐκ μέρους τοῦ πράττοντος ἔλλειψιν προσοχῆς, ἥτις δὲν εἶναι ἡ εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν προταθεῖσα παρὰ τοῦ κατηγορουμένου ἄγνοια τῶν νενομοθετημένων, καθότι εἰς τὴν φύσιν τοῦ πλημμελήματος τοῦ προβλεπομένου ἀπὸ τὸ ἄρθρ. 231 περὶ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο, δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν ἀμέλεια, προκειμένου ὄχι περὶ τῆς ὑλικῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ περὶ τῆς νοητικῆς του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ Μιχ. Παναγιώτου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 38 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου τὰ πλημμελήματα δύνανται νὰ πραχθῶσιν εἴτε ἐκ δολίας προαιρέσεως, εἴτε ἐξ ἀμελείας· κατὰ δὲ τὰ ἄρθ. 43 καὶ 44 τοῦ αὐτοῦ νόμου, συνδυαζόμενα πρὸς ἄλληλα, τὸ ἐξ ἀμελείας καὶ ἄνευ δολίας προαιρέσεως, πραχθὲν πλημμέλημα δὲν τιμωρεῖται εἰμὴ καθόσον ὑπάρχει ῥητὴ περὶ τούτου διάταξις τοῦ νόμου, ὡς εἰς τὰ ἄρθρα 156, 183, 291 καὶ 300 καὶ ἄλλα τοῦ ποιν. νόμου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἀπεφάνθη ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἐνήργησεν ἔργα δικαστικοῦ κλητῆρος ἐκ δολίας προαιρέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀμελείας, καὶ εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ ἀντικειμένου τούτου καθὸ πραγματικοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ ὁ Ἄρειος Πάγος, ὤφειλε κατὰ τὸ ἀ. ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ν' ἀπολύσῃ αὐτὸν τῆς κατηγορίας, ὡς μὴ ὑπάρχοντος ποιν. ὅρου τιμωροῦντος τὴν πρᾶξιν ταύτην· ἐφαρμόσαν δὲ ἐσφαλ-

μένως τὰς διατάξεις τοῦ 281 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, μὴ προβλέποντος καὶ τὴν ἐξ ἀμελείας πραχθεῖσαν ἀντιποίησιν ἔργων δικαστικοῦ κλητῆρος, ἡρμήνευσε ψευδῶς τὸ εἰρημένον ἄρθρον.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 20 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1673 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ἀπολύει ἐντελῶς τὸν ὡς ἔνοχον ἐξ ἀμελείας ἀντιποιήσεως ἔργων δικαστικοῦ κλητῆρος καταδικασθέντα Μιχ. Παναγιώτου, κάτοικον Ἐλευσῖνος· ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Αὐγ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 72.

(Ἀρ. βιβλ. καταχ. 678)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δήμου Παππᾶ Ἰωάννου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δήμου Παππᾶ Ἰωάννου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου.

Ὁ δήμαρχος Χαιρωνείας, ἐκπληρῶν καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου, ἐκατηγόρησεν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Δαυλίδος τὸν Δῆμον Παππᾶ Ἰωάννου, καὶ τὴν σύζυγον τούτου Λουλούδα, γεννημένους καὶ κατοικοῦντας εἰς Ἀράχοβαν, κατὰ συνέπειαν τοῦ ἀπὸ 27 Φεβρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 3,234 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ὅτι εἰσβαλόντες κατὰ τὴν νύκτα τῆς 7 Ἰανουαρ. εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Παγώνας χήρας τοῦ Παππᾶ Ἰωάννου ἐζήτησαν νὰ τὴν ἐξώσουν διὰ τῆς βίας ἐκ τῆς οἰκίας καὶ νὰ κατοικήσουν αὐτοὶ ἐντὸς αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ Λουλούδα ἐξελθοῦσα εἰς τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας ἐφώναξε *κλέπται! Τούρκοι!* ὥστε ἔβαλεν εἰς κίνησιν πολλοὺς τῶν δημοτῶν Ἀραχώβης, καὶ οὕτω διετάρχξε τὴν νυκτερινὴν ἡσυχίαν τῶν δημοτῶν Ἀραχώβης, καὶ ἐζήτησε νὰ κηρυχθῶσιν ἔνοχοι καὶ νὰ καταδικασθῶσι δυνάμει τοῦ 553 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου εἰς 30 δραχμῶν πρόστιμον. Τὸ πταισματοδικεῖον δικάσαν ἐκύρυξε τοὺς ῥηθέντας ἐνόχους «ὅτι τὴν νύκτα τῆς 7 Ἰανουαρ. ε. ε. εἰσελθόντες εἰς τὴν ἐν Ἀραχώβῃ οἰκίαν

τῆς Παγώνας Παππᾶ Ἰωάννου αὐτογνωμόνως καὶ μακρὰν τῆς θελήσεως καὶ συγκαταθέσεως τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τῶν συνοίκων, ἠθέλησαν νὰ κατοικήσωσιν ἐν αὐτῇ, ὅτε καὶ συμπεσούσης φιλονεικίας δι' αὐτὸ τοῦτο, ἡ Δουλούδα σύζυγος τοῦ Δήμου Παππᾶ Ἰωάννου ἐξελθοῦσα τῆς οἰκίας ἐφώναζε, *κλέπται, κλέπται, Τούρκοι!* ἑπομένως εἰσελθούσης ταύτης ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπανέλαβεν αὐτὰ ταῦτα καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς Δῆμος Παππᾶ Ἰωάννου, γενόμενοι ὑπαίτιοι ἐγέρσεως, κινήτεως, συρροῆς, διαταράξεως καὶ φόβου εἰς τοὺς κατοίκους Ἀραχώβης, καὶ κατεδίκασεν ἀμφοτέρους εἰς 80 δραχ. πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκδοθεῖσαν τὴν 28 Μαρτ. καὶ δημοσιευθεῖσαν τὴν 31 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀρ 106 ἐξεκάλεσεν ὁ Δῆμος Παππᾶ Ἰωάννου τὴν 5 Ἀπριλ. ε. ε. ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον δικάσαν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 29 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 1803 ἀπόφασιν διὰ τῆς ὁποίας ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν ὡς ἀπαράδεκτον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ ῥηθεὶς Δῆμος Παππᾶ Ἰωάννου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἐσφαλμένως καὶ κακῶς ἡρμήνευσε τὴν τοῦ 355 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομ. διάταξιν, μὴ ἐφαρμοζομένην εἰς τὰς ποιν. ἀποφάσεις αἵτινες ἐκδίδονται εἰς ἄλλην συνεδρίασιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρετείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 344, 355, 356, 394 καὶ 454 τῆς ποιν. δικονομίας, ἐξάγεται ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν ποιν. δικαστηρίων πρέπει ν' ἀπαγγέλλωνται εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως, ὁσάκις δὲ τοῦτο ἤθελεν εἶναι ἀδύνατον, εἶναι ἀνάγκη κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν εἰρημένων ἄρθρων νὰ ὑπάρχει εἰς τοὺς διαδίκους γνωστὴ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν μέλλει νὰ γίνῃ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως, ὥστε νὰ δύνανται οὗτοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῶν, καὶ οὕτω ν' ἄρχεται ἡ προθεσμία τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου συγχωρουμένων κατ' αὐτῶν ἐνδίκων μέσων, καθότι ἄλλως ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς, ἀγνοοῦντας τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν αὗται ἀπαγγέλλονται νὰ κάμωσιν ἐμπροθέσμως χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων, ὁσάκις δὲ ὁ νόμος παραχωρῇ δικαιώματα ἤθελεν εἶναι ἄτοπον νὰ νομίσῃ τις, ὅτι ἀφαιρεῖ τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἀναγκαῖα μέσα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 166 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Δαυλίδος καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἡ μὲν συζήτησις ἐγένετο τὴν 27 Μαρτίου ε. ε. ἡ δὲ ἀπόφασις μέλλουσα νὰ δημοσιευθῇ τὴν 28 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενομένην ὑπὸ τοῦ πταισματοδίκου δήλωσιν, δὲν ἐδημοσιεύθη τὴν ἡμέραν ταύτην, ἀλλὰ τὴν 31 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, τουτέστι μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἀπόντων τῶν κατηγορουμένων, ὥστε ὁ κατηγορούμενος Δῆμος Παππᾶ Ἰωάννου, μὴ λαβὼν γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως,

καθ' ἣν ἡμέραν ἐδημοσιεύθη, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκπρόθεσμος ἐνεργήσας κατ' αὐτῆς τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον, καθότι διὶ αὐτὸν δὲν ἤρχισεν ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως ἀπὸ τῆς 31 Μαρτίου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔλαβε πραγματικῶς γνῶσιν αὐτῆς μὴ δημοσιευθείσης κατὰ τὴν πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ δικαστηρίου ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἀπορρίψαν, ὡς ἐκπρόθεσμον, τὴν κατὰ τὴν 6 Ἀπριλίου γενομένην ἔφεσιν τοῦ Δήμου Παππᾶ Ἰωάννου, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ 355 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις εἶναι οὐσιώδεις.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 29 Μαΐου. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1803 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀπὸ 6 Ἀπριλ. ε. ε. ἐφέσεως τοῦ Δήμου Παππᾶ Ἰωάννου κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 166 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Δαυλίδος, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δρ. εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα Δῆμον Παππᾶ Ἰωάννου, κατοικοῦντα εἰς Ἀράχωβαν, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Αὐγ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 73.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Ἀθαν. Δεγλῆ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Ἀθαν. Δεγλῆ, παρασταθέντος διὰ τοῦ δικηγόρου Α. Μελᾶ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Γεώρ. Ἀθαν. Δεγλῆς παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, ὡς ὑπαίτιος ὅτι κατὰ τὴν 12 Ἰανουαρ. 1842 εἰς Πυρὶ προάστειον τῶν Θηβῶν, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς καὶ εἰς ἀπαράσκευάστους διακπληκτισμοὺς ἀπεφάσισε καὶ ἐπλήγωσε διὰ μαχαιριδίου τὸν Κωνς. Ζαφείρην ἀποθνόντα

ιϛ'.

ἐκ τῆς πληγῆς, τὸν Κωνς. Κοντουμένην καὶ τὸν Λουκᾶν Λιάπην νοσίσαντας ἐκ τῶν πληγῶν ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ἡμερῶν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικείου καὶ κηρυχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος τῶν ῥηθεισῶν πράξεων, κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 79 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων εἰς πέντε ἐτῶν καὶ ἑπτὰ ἡμερῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι δὲν ἀνεγνώσθη ἡ ἔκθεσις τῆς ἐξετάσεως τοῦ τραυματισθέντος Κωνς. Ζαφείρη· 2. διότι κακῶς ἐφηρμόσθη ὁ νόμος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 393 ἄρθρον τῆς ποινικῆς δικονομίας δὲν διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἀναγινώσκωνται τὰ ἀπ. δεικτικὰ ἔγγραφα, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς τύπος οὐσιώδης, καθότι καὶ αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα κρίνει ἀναγκαῖον πρὸς ὑπεράσπισίν του.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀναφέρει μὲν ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως δι' ἧς κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσείων, ἐγένετο κατ' αὐτοῦ παράνομος ἐπίθεσις παρὰ τῶν αἰκισθέντων, δὲν βεβαιοῖ ὅμως καὶ ὅτι ἡ παράνομος ἐπίθεσις αὕτη συνεπέφερεν ἀθεμίτους ὀνειδισμοὺς, ὕβρεις ἢ αἰκίας κατ' αὐτοῦ, ὥστε νὰ ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ 309 ἀριθ. τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Ἀθ. Δεγλῆ, κατοίκου Σοφικοῦ, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 79 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Αὐγ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 74.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου Γρηγορ. Βενετζανάκη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλογάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 28 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Γυθείου αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου Γρηγορίου Βενετζανάκη.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος διὰ τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ νομίμου παραβόλου.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 487 τῆς ποινικῆς δικονομίας καί,

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων δὲν παρακατέθεσε τὸ νόμιμον παράβολον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1838 νόμου, συνδυασμένου μὲ τὸ 485 ἄρθρον τῆς ποινικῆς δικονομίας, ἑπομένως ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου Γρηγορίου Βενετζανάκη κατοίκου Γυθείου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 28 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Γυθείου, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 17.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Αὐγ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 75.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου Μηδείας.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου Μηδείας, παρασταθέντος ὡς δημοσίου κατηγόρου παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ἐπιδαύρου.

Ὁ Θεόδ. Στραβογιάννης καὶ Κων. Μπαρδωνιώτης, κάτοικοι Λιγουρίου, ποιμένες, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδίκου Ἐπιδαύρου, ὅτι ἄφησαν τὰ πρόβατά των ἀνεπιτήρητα, καὶ ἔβοσκον εἰς ἰδιοκτήτους γαίας τοῦ Γεωρ. Τζήκου καὶ ἄλλων κατοίκων τοῦ χωρίου, καὶ οὕτω ἔβλαψαν ξένην ἰδιοκτησίαν. Ὁ πταισματοδίκης διὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1842 ὑπ'

ἀρ. 7 ἀποφάσεως ἐκήρυξε τοὺς κατηγορουμένους μὴ ἐνόχους τῆς εἰς αὐτοὺς ἀποδοθείσης πράξεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ ἐπὶ τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων δημαρχικὸς πάρεδρος Μηδείας Ἀναγνώστης Δρούγκας διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ μάρτυρες ὡμολόγησαν ὅτι αἱ γαῖαι ἦσαν λειβάδια καὶ ὅτι ἐβόσκησαν τὰ ποίμνιά των οἱ κατηγορούμενοι καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 διατάγματος ἔπρεπε νὰ κηρυχθῶσιν ἔνοχοι καὶ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς πρόστιμον, καὶ μάλιστα διότι οἱ ἴδιοι κατηγορούμενοι τὸ ὡμολόγησαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, προτείναντα τὴν μὴ παραδοχὴν τῆς ἀναιρέσεως αἰτήσεως ταύτης δυνάμει τοῦ ἄρθρου 480 τῆς ποινικῆς δικονομίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς δημοσίους κατηγόρους νὰ ζητῶσιν ἀναίρεσιν κατὰ ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθρον τῆς ποινικῆς δικονομίας ἀναίρεσις κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ζητηθῇ μόνον κατὰ τὰς ῥητὰς ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθ. ὡρισμένας περιπτώσεις. τὸ αὐτὸ δὲ ἄρθ. ἀναφέρει ῥητῶς καὶ τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιτράπη παρὰ τοῦ νόμου νὰ ζητῶσιν ἀναίρεσιν κατὰ ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐζητήθη ἡ ἀναίρεσις ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγόρου παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ἐπιδαύρου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου Μηδείας παρασταθέντος ὡς δημοσίου κατηγόρου παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ἐπιδαύρου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 7 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Ἐπιδαύρου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Αὐγούστου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 76.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Χρήστου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Ἰουλ. καὶ 3 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Χρήσου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλη, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Γεώργιος Χρήστου παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν εἰς Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον ὡς ὑπαίτιος ἀντιστάσεως καὶ ἀναιρέσεως κακουργημάτων, προνοουμένων καὶ τιμωρουμένων παρὰ τῶν ἄρθρων 170,169 § 1 καὶ 293 § 1 τοῦ ποιν. νόμου· Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Μεσαλογγίῳ κακουργιοδικῶν οἱ ἔνορκοι ἀπήντησαν εἰς τὰ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τεθέντα ζητήματα. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων, θεωρῆσαν ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἦτον ἀντιφατική, παρέπεμψε τοὺς ἐνόρκους διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 24 καὶ 25 ἀποφάσεών του εἰς τὸ δωμάτιον τῆς διασκέψεως διὰ νὰ διορθώσωσιν αὐτήν. Τελευταῖον οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν· ναὶ, ὁ Γεώργιος Χρήστου εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν 22 Νοεμβρίου 1841 ἐν Λαμίᾳ, θέλων ν' ἀναγκάσῃ τὸν ἐνωμοτάρχην Ἰωάννην Μπεράτην νὰ παραλείψῃ τὴν σύλληψίν του, ἀντέστη κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνωμοτάρχου διὰ βίας, ἐπενεγκὼν κατ' αὐτοῦ τραῦμα εἰς τὴν κοιλίαν διὰ τοῦ μαχαιριδίου του· ναὶ, ὁ αὐτὸς Γεώργιος Χρήστου εἶναι ἔνοχος, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, ἀπεφάσισεν καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ ῥηθέντος ἐνωμοτάρχου Ἰωάννου Μπεράτη, ἐπενεγκὼν κατ' αὐτοῦ ἑτέρας δύο πληγὰς διὰ τοῦ αὐτοῦ μαχαιριδίου, τὴν μὲν εἰς τὴν ἀριστερὰν πλάτην τὴν δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ σώματός του, ἐξ ὧν ἡ τελευταία οὖσα καιρία θανατηφόρος παρήγαγεν ὡς ἐνεργὸς αἰτία μετὰ ἓξ ἡμέρας τὸν θάνατον τοῦ τραυματισθέντος· ὄχι, ὁ αὐτὸς Γεώργιος Χρήστου δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἄνω εἰρημένην ἀντίστασιν κατὰ τοῦ ἐνωμοτάρχου Ἰωάν. Μπεράτη καὶ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ἰδίου εἰς κατάστασιν ἐναντίον συγχίσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοός του καθ' ἣν δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ παντάπασιν συνείδησιν τῆς πράξεώς του ἢ τοῦ ἀξιοποίνου αὐτῆς· ναὶ, ὁ αὐτὸς Γεώργιος Χρήστου ἐξετέλεσε τὴν ἄνω εἰρημένην ἀντίστασιν κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνωμοτάρχου Ἰωάννου Μπεράτη καὶ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ἰδίου εἰς κατάστασιν ἀναιτίου συγχίσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοός του, καθ' ἣν δὲν ἦτο μὲν ἐντελῶς ἀποκλεισμένη τοῦ λογικοῦ του ἡ ἐνέργεια, εἰς τοιοῦτον ὅμως βαθμὸν οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἐλαττωμένη, ὥστε ἐξ αἰτίας ταύτης λείπουσι τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας καὶ παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένης ποινῆς προαπαιτούμενα· ὄχι, ὁ αὐτὸς Γεώργιος Χρήσου δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἀνωτέρω ἀντίστασιν κατὰ τοῦ ἐνωμοτάρχου Ἰωάν. Μπεράτη καὶ τὴν ἀναίρεσιν αὐτοῦ εἰς ἐλλειπῆ λογικῆς ἐνεργείας κατάστασιν, ἀποκλείουσαν μὲν

πάντα καταλογισμὸν, διότι δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ συνείδησιν τῶν πράξεών του τούτων ἢ τοῦ ἀξιοποίνου αὐτῶν, προξενουμένων ὅμως ὑπαιτίως. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον. τῶν συνέδρων, κατεδίκασε τὸν ῥηθέντα Γεώργιον Χρήστου διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 26 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἄρθρων 170 καὶ 169 ἀριθμὸς 1 καὶ 293 ἀριθμὸς 1 συνδυασμένων μὲ τὰ ἄρθρα 86 ἀριθμὸς 4, 87 καὶ 49 τοῦ ποινικοῦ νόμου εἰς πρόσκαιρα δεσμὰ ἕνδεκα ἐτῶν καὶ εἰς τὴν διὰ βίου στέρησιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 23 ἀριθ. 1—7 τοῦ ποινι. νόμου ὡρισμένων πολιτικῶν, ἀστυκῶν καὶ συγγενικῶν δικαιωμάτων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι ὁ μάρτυς Ὀθωμανὸς Σουλεϊμὰν Δερβίσης δὲν ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ συμβόλου τῆς πίστεώς του ἤτοι τὸ ἀλκοράνιον, καὶ ἑπομένως παρεβιάσθη ὁ παράγραφος 14 τοῦ 458 ἄρθρου τῆς ποινι. δικονομίας· 2) διότι δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν τὸ βούλευμα τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν ὁμοῦ μὲ τὸ τοῦ ἐφετείου, καθόσον ἡ γενομένη πρώτη κοινοποίησις δὲν ἴσχυε ἀφοῦ αὕτη ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνακοπῆς· 3) διότι ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἡ ἔκθεσις τοῦ γρατιωτικοῦ ἰατροῦ Ὀρνγαΐου, ὅγις δὲν ἦτον ἁρμόδιος νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν παθόντα ὑπάρχοντος δικαστικοῦ ἰατροῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 3, 8 καὶ 10 τοῦ περὶ συγάσεως ἰατρῶν κατὰ νομοὺς καὶ περὶ τῶν καθηκόντων αὐτῶν, καὶ ἐνῷ μάλιστα εἰς τὴν ἔκθεσιν δὲν γίνεται μνεία ἂν ἐκωλύετο ὁ δικαστικὸς ἰατρὸς· 4) διότι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων εἰς τὸ 3. ζήτημα τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων προσέθεσεν τὴν λέξιν *παντάπασιν* ἥτις δὲν διαλαμβάνεται εἰς τὸν 1 §. τοῦ 286 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ ἑπομένως ἐγειροτέρευσε τὴν τύχην τοῦ κατηγορουμένου· 5) διότι ἐξαλειφομένης τῆς λέξεως *παντάπασιν* ἀπὸ τὸ 3. ζήτημα, ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων θεωρεῖται ἀντιφατικὴ εἰς τὸ 4. ζήτημα εἰς ὃ ἀναφέρουν ὅτι ὁ Γεώρ. Χρήγου ἐξετέλεσε τὴν ἀναίρεσιν εἰς κατάγασιν ἀναιτίου συγχίσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοός του, ἐνῷ εἰς τὸ 3. ἀναφέρουσι τὸ ἐναντίον· 6) διότι ἐνῷ, ὡς ἐκ τῆς συζητήσεως καὶ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται, προέκυψε ἡ μέθη, εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα δὲν γίνεται λόγος παντάπασι περὶ μέθης καὶ περὶ τοῦ βαθμοῦ αὐτῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 89 τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλὰ μόνον περὶ ἀναιτίου καὶ ὑπαιτίου συγχίσεως τῶν αἰσθήσεων τοῦ κατηγορουμένου· 7) διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων κακῶς ἐξέλαβεν ὡς ἀντιφατικὴν τὴν δευτέραν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων καὶ διέταξε νὰ διορθώσωσι τὴν ἐτυμηγορίαν των, καθόσον εἰς τὴν δευτέραν αὐτὴν ἐτυμηγορίαν δὲν ἀντιφάσκει παντελῶς εἰς τὸ 3. ζήτημα εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἔνορκοι ἀπήντησαν καταφατικῶς, καθότι εἰς τὸ τελευταῖον αὐτὸ ζήτημα ἀπήντησαν οἱ ἔνορκοι ὅτι ἡ μέθη ἦτον ὑπαίτιος καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν καίτοι ἐξαλειφομένης τῆς ἐνεργείας τοῦ λογικοῦ, δὲν παύει τις νὰ

μὴν θεωρεῖται ἔνοχος, ἀλλὰ τιμωρεῖται μὲ ἄλλην ποινὴν· κακῶς ὅθεν οἱ σύνεδροι ἐθεώρησαν ἀντιφατικὴν τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτὴν καὶ διέταξαν τὴν διόρθωσιν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οἵτινες κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τῶν συνέδρων μετέβαλλον οὐσιωδῶς τὸ τελευταῖον ζήτημα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιοῦται, καὶ ὁ Ὀθωμανὸς μάρτυς Σολεϊμὰν Δερβίσης ὡρκίσθη τὸν ὅρκον τῆς πίστεώς του, καθ' ὃν τρόπον ὁρίζει τὸ 2 ἐδάφ τοῦ 121 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἐκπληρωθείσης οὕτω τῆς θελήσεως τοῦ νόμου δὲν ἔλαβε χώραν, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων, οὐδεμία παραβίασις τοῦ 14 § τοῦ 458 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ κοινοποιηθέντος ἅπαξ τοῦ βουλεύματος τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν πρὸς τὸν κατηγορούμενον, νῦν ἀναιρεισείοντα, καὶ τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος εἰμὴ μίαν κοινοποίησιν, ὁ λόγος ὅτι αὕτη ἐγένετο ἐξ ἀρχῆς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνακοπῆς καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἐπαναληφθῇ, εἶναι παντάπασιν ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 30 Ὀκτωβρ. 1833 Διάταγμα τὸ ἀφορῶν τὴν σύστασιν τῶν κατὰ νομοὺς ἰατρῶν, παρέχει εἰς τὰ δικαστήρια τὴν ἄδειαν τοῦ ἀναπληρόνειν τοὺς νομοϊατροὺς κωλυομένους δι' ἄλλων παρόντων ἰατρῶν, τῶν ὁποίων αἱ ἐκθέσεις ἰσχύουν ἐπίσης ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, αὐτὸ δὲ τοῦτο συνέβη καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ ἂν δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπόφασιν τὸ κώλυμα τοῦ παρ' ἄλλου ἀναπληρωθέντος διοικητικοῦ ἰατροῦ, εἰκάζεται ὅμως, οὐδὲ εἶναι τῆς ῥητῆς τούτου μνείας ἡ ἔλλειψις λόγος ἀναιρέσεως·

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ τρίτον τῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τεθέντων ζητημάτων προσεθεῖσα λέξις παντάπασιν, ἥτις δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὸ κείμενον τοῦ νόμου, οὐ μόνον δὲν ἔφερεν οὐδεμίαν μεταβολὴν εἰς τὴν κατηγορηθεῖσαν πρᾶξιν, ἀλλὰ συνέτεινε μάλιστα εἰς διευκρίνησιν αὐτῆς, ἑπομένως καὶ ὁ εἰς τὴν προσθήκην τῆς εἰρημένης λέξεως, ὡς δῆθεν χειροτερεύσαν τοῦ κατηγορουμένου τὴν τύχην ζηριζόμενος ἀναιρέσεως λόγος, εἶναι ὡσαύτως ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ὑπαρχούσης ἀντιράσεως ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἐνόρκων ἐτυμηγορίᾳ μεταξὺ τοῦ 4 καὶ 5 αὐτῆς κεφαλαίου, οὐχὶ δὲ μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ τρίτου, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διότι ἐνῷ εἰς ἐκεῖνο οἱ ἔνορκοι ἀπεφαίνοντο καταφατικῶς δηλ. ὅτι ἡ μέθη ἦτον ἀναίτιος καὶ εἰς βρασμὸν καθ' ὃν ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἀποκλείετο παντελῶς, δὲν ἐδύνατο νὰ ἀποφανθῶσιν ἐπίσης καταφατικῶς καὶ εἰς τὸ πέμπτον, τοῦτέστιν ὅτι ἡ μέθη ἦτον ὑπαίτιος καὶ εἰς βρασμὸν ὥστε νὰ ἀποκλείσῃ παντάπασιν τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέργειαν, ὀρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν

Μεσολογγίῳ συνέδρων διέταξεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὴν διόρθωσιν τῆς ἐτυμηγορίας, ὥςε καὶ ὁ τελευταῖος ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι κακῶς τὸ δικαστήριον ἐξέλαβε τὴν ἐτυμηγορίαν ἀντιφατικὴν καὶ διέταξε τὴν διόρθωσίν της, ὅθεν προέκυψεν ἡ μεταβολὴ τοῦ τελευταίου ζητήματος πρὸς βλάβην τοῦ κατηγορουμένου, εἶναι οὐδὲν ἧττον ἀνυποστήρικτος·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Χρήςου, κατοίκου Λαμίας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 26 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. 30.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Αὐγ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 77.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Κωςούρου καὶ λοιπῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Κωςούρου, Παναγ. Σπυροπούλου, Παναγ. Λυμπέρη Κουγιούφα, καὶ Νικ. Μιχαλοπούλου, παραςαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Α. Τολμίδου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Οἱ ῥηθέντες Ἰω. Κωςούρας καὶ λοιποὶ κατεμηνύθησαν ὅτι τὴν 27 Ἀπριλίου ε. ε. ἀφήσαντες τὰ γελάδιά των νὰ νέμωνται ἀνεπιτηρήτως εἰς τοὺς ἀγροὺς διαφόρων κατοίκων Συλλήμνης, κειμένους εἰς τὴν θέσιν Ἄκωλην Τρύπαν τοῦ αὐτοῦ χωρίου καὶ εἰς τὸν παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων φυλαττόμενον ἐκεῖσε λειμῶνα ἐπροξένησαν ζημίαν ἀναβαίνουσαν εἰς 26 δραχμ. Τὸ πταισματοδικεῖον Τριπόλεως διὰ τῆς ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 37 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος, τοὺς κατηγορηθέντας εἰς πρόςιμον δρ. 26 καὶ λεπ. 50, ἴσον μὲ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν παθόντων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθ. 1 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο διαλαμβάνει περὶ γαιῶν οὐχὶ ἐθνικῶν ἀλλ' ἰδιωτικῶν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ μέρος ὅπερ κάτοικοι τινὲς τοῦ χωρίου Συλλήμνης, πρώτην ἤδη φορὰν ἠθέλησαν νὰ χαρακτηρίσουν ὡς λειβάδι, εἶναι ἐθνικὸν καὶ δὲν εἶχον

τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσουν τὴν βοσκὴν αὐτῶν εἰς ἴδιον ὄφελος· 2. διότι ἡ ἐνώπιον τοῦ δημάρχου Φαλάνθου ἔκθεσις τῶν ἀγροφυλάκων δὲν εἶναι συντεταγμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 10 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβ. 1836, περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν νόμου, ὡς μὴ ἀναφερομένου τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπράχθη ἡ χαρακτηρισθεῖσα ζημία, καὶ ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ ἄγνοια εἰς τὸν πταισματοδίκην νὰ εἰκάσῃ οἴκοθεν τὴν ἡμέραν τῆς προξενηθείσης ζημίας, ἐξ ἧς ἠδύνατο ν' ἀποδειχθῇ ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ τῆς ἀποδιδομένης πράξεως καὶ τοῦτο ὡς οὐσιῶδες φέρει ἀκύρωσιν· 3. διότι ἡ ἔκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων δὲν παρεδόθη πρὸς τὸν ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον κατὰ τὸ ἄρθρ. 109 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ δὲν ἐβεβαιώθη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἡ παράδοσις αὐτῆς· 4. διότι τόσον ἡ ἔκθεσις τῶν ἀγροφυλάκων ὡς καὶ ἐκείνη τῶν πραγματογνωμόνων φέρουν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὥραν, ἐνῷ ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἡ καταμήνυσις τὴν 9 ὥραν π. μ. καὶ ἡ ἐκτίμησις ἐπίσης τὴν αὐτὴν ὥραν ἐνῷ ἡ θέσις ὅπου ἐπράχθη ἡ ζημία ἀπέχει 4 ὥρας τοὐλάχιστον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος δὲν κάμνει διάκρισιν μεταξὺ ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων γαιῶν, ἀλλ' ἐπιβάλλει πρόσιμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις βόσκει τὰ ζῶά του μόνος ἢ δι' ἄλλων ἐπὶ ξένων γαιῶν χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπὶ τούτῳ δικαίωμα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικείου Τριπόλεως διαλαμβάνει, ὅτι ἡ γῆ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔβοσκον τὰ ζῶα τῶν ἀναιρεσειόντων ἦτον ἐθνικὴ καὶ δὲν εἶχον οὗτοι δικαίωμα νὰ βόσκωσι τὰ ζῶά των ἐπ' αὐτῆς, ἑπομένως δὲν ἔλαβε χώραν κακὴ ἐφαρμογὴ τὸ 1. ἄρθ. του ῥηθέντος Διατάγματος·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ δημάρχου Φαλάνθου γενομένη ἔκθεσις τῆς μηνύσεως τοῦ ἀγροφύλακος Σπύρου Γεωργακοπούλου, δὲν φέρει τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐπράχθη ἡ ζημία εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος λειβάδι, ἡ ἔλλειψις αὕτη δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκθέσεως, καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθότι τὸ 10 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβ. 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν κτλ. νόμου δὲν διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τὴν σημείωσιν τοῦ χρόνου, οὔτε πρέπει νὰ θεωρηθῇ αὕτη ὡς οὐσιῶδες προσὸν τῆς ἐκθέσεως, διότι κύριος σκοπὸς τῆς ἐκθέσεως εἶναι ἡ βεβαίωσις τῆς πράξεως, ὁ δὲ χρόνος καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ τῶν λοιπῶν τῆς ἀποδείξεως μέσων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου καὶ ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων καὶ ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ζημία ἔγεινεν τὴν 26 Ἀπριλίου ε. ε.

Ἐπειδὴ τὸ 10 ἄρθ. τοῦ ῥηθέντος περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν νόμου, ὅστις ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν ἀπαιτεῖ νὰ γίνεται ἡ παράδοσις τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων εἰς τὸν ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 109 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ῥηθέντος 109 ἄρθ. εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ γίνῃ κατὰ τὰς ἐκθέσεις τοῦ ἀγροφύλακος καὶ τῶν πραγματογνωμόνων, ἡ καταμήνυσις τῆς ζημίας καὶ ἡ ἐκτίμησις αὐτῆς τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν εἶναι πραγματικὸς καὶ ὡς τοιοῦτος διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγ. Σπυροπούλου, Ἰω. Κωσουροπούλου, Παναγ. Μπολυβῆ, Δυμπέρη Κουγιούφα καὶ Νικ. Μιχαλοπούλου, κατοίκων ἁπάντων Θάνα τῆς Μαντινείας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 37 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Τριπόλεως, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 27 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττονται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένητες.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Αὐγ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 78.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγιώτου Φωτιάδου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φίσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 13 Αὐγούστου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγιώτου Φωτιάδου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Χ. Ζώτου, δικηγόρου.

Ὁ ῥηθεὶς Παναγ. Φωτιάδης καὶ ὁ Διονύσιος Πανταζόπουλος, κάτοικοι Κυπαρισσίας παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι διὰ τῆς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 43 τῆς 3 Αὐγούς. 1841 φύλλον τῆς ἐφημερίδος ὁ Ζέφυρος καταχωρισθείσης διατριβῆς τῆς ἐπιγραφομένης « ὁ Κύριος Π. Μανοῦσος ἢ ἡ προδοσία κατὰ τῆς πατρίδος » ἐζύβρισαν ἐκ συστάσεως τὴν τιμὴν τοῦ Παναγιώτου Μανούσου, δυσφημήσαντος αὐτὸν ὡς προδότην καὶ ἐχθρὸν τῆς πατρίδος, ἐπὶ παραβάσει τοῦ

ἄρθρου 29 §. 1 καὶ 2 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου Νόμου, συνδυασμένου μὲ τὸ 57 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ Νόμου. Συζητουμένης τῆς ὑποθέσεως κατ' ἀντιμωλίαν μόνον τοῦ Π. Φωτιάδου, ἐπρότεινεν οὗτος νὰ μὴν ἀναγνωσθῇ οὐδὲ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἀπὸ 11 Ἰουλίου ε. ε. ἔκθεσις πραγματογνωμόνων, διότι αὕτη ἐγένετο μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνακρίσεως, κατὰ παραγγελίαν τοῦ εἰσαγγελέως, ἤτοι μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ βουλεύματος, καὶ διότι δὲν ἐκοινοποιήθησαν εἰς αὐτὸν τὰ ὀνόματα τῶν πραγματογνωμόνων, διὰ νὰ προτείνῃ ἂν εἶχεν ἐξαίρεσιν. Τὴν πρότασιν ταύτην ἀπέρριψε τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 205 ἀποφάσεως. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς συζητήσεως ἐκήρυξε τὸν μὲν Φωτιάδην κατ' ἀντιμωλίαν, τὸν δὲ Πανταζόπουλον κατ' ἐρήμην ἐνόχους ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναποφασίσαντες καὶ συνομολογήσαντες μεταξύ των ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῆς ῥηθείσης διατριβῆς τὴν ὁποίαν συνέταξε καὶ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ῥηθὲν φύλλον τῆς ἐφημερίδος ὁ Ζέφυρος, ὁ δὲ δεύτερος παραγγείλας τὴν δημοσίευσίν της εἰς τὸν ἐφημεριδογράφον, ἐξύβρισαν τὴν τιμὴν τοῦ Παναγιώτου Μανούσου, τὸ δὲ εἶδος τῆς προσβολῆς ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπιβλαβῆ ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑβρισθέντος, εἰς τὰς σχέσεις τῆς τάξεώς του καὶ εἰς τὴν πρόοδόν του, καὶ διήγειρεν ἰδίως τὴν κοινὴν περιέργειαν διὰ τοῦ μέσου τῆς δημοσιεύσεώς της. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηγορημένων, γενομένης συζητήσεως περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, τὸ δικαστήριον σκεφθὲν ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ μὲν Φωτιάδου τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ ἄρθρον 29 § 1 καὶ 2 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου Νόμου, τοῦ δὲ Πανταζοπούλου ἀπὸ τὸ 57 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ Νόμου, καὶ ὅτι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν Φωτιάδην ὑπάρχει ἡ ἐπιβαρυντικὴ περίστασις τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ μνησθέντος 29 ἄρθρου καὶ ἡ ὑποτροπὴ, κατεδίκασε τὸν μὲν Φωτιάδην εἰς δύο μηνῶν φυλάκισιν, τὸν δὲ Πανταζόπουλον εἰς ἑνὸς μηνός. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης δημοσιευθείσης τὴν 14 Ἰουλίου, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Π. Φωτιάδης διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 29 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως Νόμου, καθότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν διηγέρθη ἡ κοινὴ περιέργεια ὡς προκατειλλημένη ἤδη διὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Α. Φραντζῆ, ἥτις διαπραγματεύεται περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διατριβῆς, ἀλλ' οὔτε κάμμία ἐπιβλαβὴς ἐπιῤῥοὴ δύναται νὰ προξενηθῇ εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἰατροῦ Μανούσου· 2) διότι ὁ σκοπὸς τῆς διατριβῆς δὲν εἶναι ἡ προσβολὴ τοῦ Π. Μανούσου, ἀλλὰ νὰ ἐπικρίνῃ τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως· 3) διότι τὸ δικαστήριον ἐμπόδισε τὸν συνήγορόν του νὰ ἀναγνώσῃ τὰ κατὰ τοῦ Π Μανούσου εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Φραντζῆ ἀναφερόμενα, θέλοντα νὰ ἀποδείξῃ ὄχι τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων, ἀλλ' ὅτι ἡ κοινὴ περιέργεια δὲν διηγέρθη ὡς προκατειλημμένη· 4) διότι ἡ

ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος ὡς πρὸς τὴν συνέργειαν τοῦ Διονυσίου Πανταζοπούλου· 5) διότι κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 57 τοῦ ποινικοῦ Νόμου, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν ἔχει συνδυασμὸν μὲ τὸν περὶ τύπου Νόμον, ὅστις ἔχει εἰδικὰς διατάξεις περὶ καταλογισμοῦ τῶν πράξεων· 6) διότι τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε ὡς ἐπὶ ὑποτροπῇ πλημμελήσαντα καὶ πρὸς αἰτιολόγησιν φέρει ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 6 Ἰουλίου 1839, ἐνῷ δι' αὐτῆς ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ὑποτροπὴ παρεγράφη 7) διότι τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασεν ὡς ἐπὶ ὑποτροπῇ ἐξυβρίσαντα ἐνῷ ἡ ἀπόφασις, δυνάμει τῆς ὁποίας κατεδικάσθη, δὲν ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ γραμματέως· 8) διότι ἀποπερατωθείσης τῆς ἀνακρίσεως τῆς ὑποθέσεως, καὶ παραπεμφθείσης διὰ βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον δὲν ἐδύνατο νὰ ἐνεργηθῇ πλέον ἀνακριτικὴ πρᾶξις, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε συμβούλιον ν' ἀποφανθῇ περὶ αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔλαβε χώραν τοιαύτην ἀνακριτικὴ πρᾶξις, διοριστθέντων πραγματογνωμόνων περὶ τῆς ὑπογραφῆς τῆς διατριβῆς, καὶ τὸ δικαστήριον ἐθεώρησε τὴν ἔκθεσιν αὐτῶν καὶ τὸ ἀόριστον καὶ ἀμφίβολον, ὡς μέσον ἀποδεικτικόν, ἐνῷ ἂν ὁ εἰσαγγελεὺς ἤθελεν ἐδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ ἀποδεικτικὰ μέσα εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐνόρκως, οὐδέποτε ὅμως ἀνακριτικὰ καὶ μάλιστα ἐκ μονομερίας, διότι περιορίζετο τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἀπορριφθείσης τῆς ἐνστάσεως τοῦ νὰ μὴν ἀναγνωσθῇ ἡ τῶν πραγματογνωμόνων ἔκθεσις· 9) διότι τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε διὰ πρᾶξιν μὴ ἀναφερομένην εἰς τὸ κλητήριον θέσπισμα, καθότι αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐκφράσεις δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸ κλητήριον θέσπισμα· 10) διότι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν ὁ ἀντεισαγγελεὺς χωρὶς νὰ κωλύεται ὁ εἰσαγγελεύς· 11) διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος, καθότι ἐνῷ εἰς τὰς διασκέψεις τὸ δικαστήριον χαρακτηρίζει τὴν πρᾶξιν προβλεπομένην ἀπὸ τὰ ἄρθρα 57 καὶ 29 τοῦ ποιν. Νόμου, εἰς τὸ διατακτικὸν καταδικάζεται ὡς ἔνοχος τοῦ ἄρθρου 57 καὶ 29 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως κτλ. Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 69 καὶ 70 τῆς ποιν. δικονομίας, σκοπὸς τῆς προανακρίσεως εἶναι ἡ συναθροισις ὅλης τῆς ὕλης, ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ ν' ἀποφασισθῇ ἂν δύναται νὰ γίνῃ εἰσαγωγὴ εἰς δίκην, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς γίνεται πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντείνῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. Ὅθεν ἕπεται ὅτι ἀποφανθείσης ἅπαξ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς, ὁ σκοπὸς τῆς προανακρίσεως συνεπληρώθη, καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὰ ἄρθρ. 75 καὶ 206 ἡ προανάκρισις ἀποπεραίνεται διὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς

βουλεύματος καὶ ἑπομένως ἅπαντες οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι εἶναι ἀπὸ τοῦδε ἀναρμόδιοι νὰ κάμουν νέας προανακριτικὰς πράξεις. Ἂν δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 76 τῆς αὐτῆς δικονομίας παρεκτὸς τῶν ἐν τῇ προανακρίσει μαρτύρων καὶ ἀποδείξεων δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ἐπὶ ἀκροατηρίου νέοι μάρτυρες καὶ νέαι ἀποδείξεις, τὸ ἄρθρον ὅμως τοῦτο δὲν ἐπιτρέπει μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς προανακρίσεως καὶ πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενησομένης συζητήσεως νέαν προανάκρισιν πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ βεβαίωσιν τῶν νέων τούτων ἀποδείξεων·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραπεμφθέντος ἤδη τοῦ Π. Φωτιάδου διὰ βουλεύματος εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς ἔσπευσε νὰ διορίσῃ πραγματογνώμονας πρὸς βεβαίωσιν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ κατηγορουμένου, ἐνῷ τοῦτο ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀβλαβῶς εἰς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν· προτείναντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν νὰ μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἔκθεσις αὕτη τῶν πραγματογνωμόνων, τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 205 καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν πρότασιν ταύτην, ἐπὶ λόγῳ ὅτι κατὰ τὸ διαληφθὲν ἄρθρον 76 τῆς ποιν. δικονομίας δύνανται ἐπὶ ἀκροατηρίου νὰ παρασταθῶσι νέοι μάρτυρες καὶ νέαι ἀποδείξεις καὶ ἑπομένως ψευδῶς ἡρμηνεύθη τὸ ἄρθρον τοῦτο καὶ παρεβιάσθησαν αἱ οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀνωτέρω 69, 70, 75 καὶ 206 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς προδικαστικῆς ταύτης ἀποφάσεως πρέπει κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν ν' ἀκυρωθῇ ὅλη ἡ ἑπομένη διαδικασία.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 14 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 205 καὶ 206 ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα Παναγ. Φωτιάδην, κάτοικον Κυπαρισσίας, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Αὐγ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 79.

Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Κεφαλᾶ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυ-

ζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰωάννου Κεφαλᾶ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Τυπάλδου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Ἰω. Κεφαλᾶς ἐκ τῆς νήσου τῶν Παξῶν, διαμένων προσωρινῶς εἰς Καλάμας, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 19 βουλεύματος τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ἀπάτης, προβλεπομένης καὶ τιμωρουμένης παρὰ τοῦ ἄρθ. 399 τοῦ ποιν. νόμου. Συζητηθείσης ἑπομένως τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς· ναὶ, ὁ Ἰω. Κεφαλᾶς εἶναι ἔνοχος ὅτι κατὰ τὴν 19 Νοεμβρ. 1841 ἐν τῇ παρὰ τὰς Καλάμας Μονῇ τῆς Βελανιδιᾶς, θέλων νὰ βλάψῃ τὸν αὐτόσε Ἱερομόναχον Πανάρετον Ἀγγελόπουλον, καὶ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παρέσησεν ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ εἰς τὸν εἰρημένον Πανάρετον Ἀγγελόπουλον, τοὐτέστιν ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ δάνειον, ἐκ δραχμῶν χιλίων ἐπὶ ἐνεχύρῳ, καὶ δείξας εἰς τὸν ἴδιον διάφορα πολύτιμα πράγματα, οἷον δακτυλίδια καὶ ἐνώτια ἀδαμάντινα, κατέγραψε καὶ ἔθεσεν αὐτὰ εἰς κουτίον διὰ νὰ τὰ παραδώσῃ λόγῳ ἐνεχύρου εἰς τὸν διαληφθέντα Πανάρετον Ἀγγελόπουλον. Κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν σιγμὴν ἀφοῦ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ λόγῳ δανείου δραχ. 800 ἀντὶ τοῦ οὕτω διατεθέντος καὶ περιέχοντος τὰ εἰρημένα πολίτιμα πράγματα κουτίου, παρέσησε καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν εἰρημένον Πανάρετον Ἀγγελόπουλον ἐν γνώσει ἕτερον κουτίον, ἐπίσης ἐσφραγισμένον καὶ περιέχον ἓν κεραμίδιον, καὶ οὕτω περιεποίησεν εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος ὑπερβαῖνον τὰς 400 δρ. Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 98 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἄρθ. 396 καὶ 399 §. 10 τοῦ ποιν. νόμου, τὸν ῥηθέντα Ἰω. Κεφαλᾶν εἰς ὀκταετῆ εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἀδίκως μὲ μόνην τὴν μαρτυρίαν τοῦ παθόντος τὸ δικαστήριον τὸν ἐκήρυξεν ἔνοχον· 2. διότι δὲν ἀπεδείχθη παντάσασιν ὅτι τὸ ποσὸν τῆς ἀπάτης ὑπερέβαινε τὰς 400 δρ., 3. διότι τὰ βουλεύματα, αἱ κλήσεις, τὸ κατηγορητήριον καὶ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων δὲν τῷ ἐπεδόθησαν προσηκόντως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε τὸν ἀναιρεσείοντα ἔνοχον, στριχθὲν εἰς μόνην τοῦ παθόντος τὴν μαρτυρίαν, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ δεύτερος λόγος, ὅτι τὸ ποσὸν τῆς ἀπάτης, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ Ἰω. Κεφαλᾶς κατεδικάσθη, δὲν ὑπερέβαινε τὰς 400 δραχμ., εἶναι ἀμφότεροι πραγματικοὶ καὶ ὡς τοιοῦτοι διαφεύγουσι τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου· ὁ δὲ τρίτος λόγος, ὅτι δὲν ἔγινε ἐπίδοσις τοῦ βουλεύματος, τῶν κλήσεων, τοῦ κατηγορητηρίου καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, ἐξελέγχεται ὅλως ψευδὴς ἐξ αὐτῶν τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐμπεριεχομένων ἐπιδοτηρίων ἑνὸς ἑκάστου τῶν εἰρημένων ἐγγράφων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Κεφαλᾶ, διαμένοντος εἰς Καλάμας, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 98, ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Αὐγ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 80.

(Ἀριθ βιβλ. καταχ. 678.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Λιβέρη καὶ Δημ. Πρωτοπαπᾶ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀντ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέξα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰουλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Λιβέρη καὶ Δημ. Πρωτοπαπᾶ, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῶν δικηγόρου Π. Στρούμπου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρ. 1841 καὶ ὑπ' ἀρ. 308 βουλεύματος παρέπεμψεν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον τὸν Βασ. Δημητρίου, φυγόδικον, Κωνστ. Ἰω. Λιβέρην, Ἰω. Λιβέρην, Νικ. Ζακυνθινὸν καὶ Δημ. Πρωτοπαπᾶ, ἅπαντας γεννημένους καὶ κατοικοῦντας εἰς Κρανίδι, καὶ ἀποτελοῦντας τὸ πλήρωμα τοῦ Ἑλλην. Κοτέρου ἡ ἁγία Αἰκατερίνα, διοικουμένου ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος Βασιλείου Δημητρίου ὡς πλοιάρχου, ἵνα δικασθῶσιν ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου 1841 κατὰ τὸν λιμένα Καλαμῶν παραλαβόντες ἐν κιβώτιον μὲ ἀδάμαντας καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα,

παραδοθέντα εἰς αὐτοὺς, ἐντὸς τοῦ ἐν λιμένι Καλαμῶν προσορμισμένου Κοτέρου των ἡ ἁγία Αἰκατερίνα, παρὰ τοῦ πλοιάρχου τῆς αὐτόθι προσωρμισμένης γολέτας ἡ Σπάρτη Θεοφάνους Βώκου καὶ τῶν ναυτῶν Δήμου Κανάκη καὶ Φραγκίσκου Ζερμπίνη διὰ νὰ τὸ παραδώσουν εἰς τοὺς ἐν τῷ παραλίῳ τοῦ λιμένος Καλαμῶν περιμένοντος Νικ. Α. Σκορδιὰν καὶ Γεώργιον Χ. Θεοδώρου, ὑπεξήρεσαν τὸ κιβώτιον αὐτὸ μὲ τοὺς ἐν αὐτῷ ἀδάμαντας καὶ πολύτιμα πράγματα ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς 1000 δραχ., ἤτοι ἕνεκα κακουργήματος προνοουμένου καὶ τιμωρουμένου ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 385, 386 καὶ 390 §. 3 συνδυασμένων μὲ τὸ ἄρθρον 389 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργοδικῶν οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν ἐνόχους τῆς ῥηθείσης πράξεως τὸν Ἰω. Λιβέρην καὶ Δημ. Πρωτοπαπᾶν, οἱ δὲ σύνεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 41 ἀποφάσεώς των κατεδίκασαν αὐτοὺς εἰς πενταετῆ εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1. διότι ἐφηρμόσθη ψευδῶς καὶ ἑρμηνεύθη ἐσφαλμένως ὁ ποιν. νόμος ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθ. 458 §. 19 τῆς ποιν. δικονομίας· 2. διότι μάρτυς τις Δημ. Τσακωνάκης δὲν ἔφερε τὸ αὐτὸ ἐπίθετον ἐπὶ ἀκροατηρίου μὲ τὸ ὁποῖον προσεκλήθη.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσείοντες προτείνουσι μὲν ὅτι ἐφηρμόσθη ψευδῶς καὶ ἑρμηνεύθη ἐσφαλμένως ὁ ποιν. νόμος, δὲν ὁρίζουσιν ὅμως εἰς τὶ συνίσταται ἡ ψευδὴς αὕτη ἐφαρμογὴ καὶ ἡ ἐσφαλμένη ἑρμηνεία τοῦ νόμου, ἑπομένως ὁ λόγος οὗτος εἶναι χωρὶς βάσιν·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δηλοῦται, ὅτι ὁ μάρτυς Δημήτριος Τσακωνάκης ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ ὀνόματός του, ἀπεκρίθη, ὅτι ὀνομάζεται Δημ. Τσακωνάκης, οἱ δὲ κατηγορούμενοι οὔτε ὁ συνήγορος αὐτῶν ἔκαμον περὶ τοῦ ἐπιθέτου τούτου κἀμμίαν παρατήρησιν, ἑπομένως ὁ λόγος, ὅτι ὁ διαληφθεὶς μάρτυς δὲν ἔφερεν ἐπὶ ἀκροατηρίου τὸ αὐτὸ ἐπίθετον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπροσκλήθη, προταθεὶς κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Λιβέρη καὶ Δημ. Πρωτοπαπᾶ, κατοίκων Μάσητος, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουν. ε ε. ὑπ' ἀρ. 41 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 80.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Αὐγ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 81.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 31.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τῆς Σιδερῆς Χορευταρᾶ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰ. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 31, Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς Σιδερῆς Χορευταρᾶ, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της δικηγόρου Ἀριςείδου Μπαλάνου.

Ὁ Γεώρ. Μεσιχωρίτης κατεμήνυσε πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐνταῦθα πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα τὴν σύζυγόν του Σιδερῆν Χορευταρᾶ, ὅτι μετὰ τοῦ Νικολάου Κασιώτου, παρεβίασε τὴν περὶ τὸν γάμον πίςιν πολλάκις, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν 2 Μαΐου ε. ε. ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς πενθερᾶς του. Γενομένης προανακρίσεως ὁ ῥηθεὶς εἰσαγγελεὺς εἰσῆξε κατ' εὐθεῖαν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν. Κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν, τὸ δικαςήριον διέταξε τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· μετὰ δὲ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ τὴν παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως γενομένην ἀνάπτυξιν τῆς κατηγορίας, ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου Ν. Κασιώτου ἐζήτησε νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως ὁ δικηγόρος Π. Γαΐτας, ἀντιτείναντος δὲ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ συζητήσεως γενομένης περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τὸ δικαςήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1865 ἀποφάσεως παρεδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ συνηγόρου καὶ διέταξε νὰ ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς Π. Γαΐτας. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀπήγγειλεν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαςηρίου κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Περαιωθείσης τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, καὶ τῆς μεταξὺ τῶν μερῶν συζητήσεως κατὰ διαταγὴν τοῦ προέδρου ἠνεώχθησαν αἱ θῦραι τοῦ δικαςηρίου καὶ ἀπηγγέλθη ἐκ νέου ἡ ῥηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 1865 ἀπόφασις δημοσίως. Μετὰ δὲ ταῦτα τὸ δικαςήριον τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1866 ἀποφάσεώς του τὴν Σιδερὴν Α. Χορευταρᾶ ἔνοχον ὅτι κατὰ τὸν Μάϊον τ. ε. παρέβη διὰ μοιχείας τὴν περὶ τὸν γάμον πίστιν τοῦ συζύγου της, τὸν δὲ Νικ. Κασιώτην ἔνοχον ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεςήριξεν ἀμέσως τὴν πρᾶξιν ταύτην, καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου κατεδίκασεν ἀμφοτέρους εἰς τρίμηνον φυλάκισιν ἕκαςον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 25 Ἰουλ. 1842 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ Σιδερὴ Χορευταρᾶ δι' ἐκθέσεως γενομένης ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου γραμματέως τὴν 29 Ἰουλ. 1842 διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) ὅτι ἡ συζήτησις περὶ τοῦ παραδεκτοῦ

τῆς ἐξετάσεως τοῦ δικηγόρου Π. Γαῖτα ὡς μάρτυρος ἐγένετο κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· 2) ὅτι ἡ ἀπόφασις ἥτις ἐπέτρεψε τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη ἐπίτης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· 3) διότι τὸ δικαστήριον συνεδρίασε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἀπ' ἀρχῆς χωρὶς νὰ ἐκδώσῃ περὶ τούτου αἰτιολογημένην ἀπόφασιν, ἀφοῦ ἀκούσῃ κατὰ τὸ 78 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοὺς δικαζομένους καὶ τὸν εἰσαγγελέα, καὶ ἀπαγγείλῃ κατὰ τὸ αὐτο ἄρθρον ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει τὴν ἀπόφασίν του· παρεβίασε ἑπομένως αὕτη τύπους διατεταγμένους ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, καὶ δὲν ἐδόθη κατὰ νόμον ἀκρόασις εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ εἰς τὸν κατηγορούμενον ἢ συνήγορόν του· 4) διότι εἰσαχθείσης ἐκ μέρους τῆς συζύγου πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων περὶ διαζυγίου, πρὸ τῆς καταμηνύσεως τοῦ συζύγου, ὤφειλε τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ν' ἀναβάλῃ τὴν ποινικὴν δίκην κατὰ τὸ 11 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς πολιτ. ἀγωγῆς, διότι ἐπὶ ὑποθέσει ἐπιτυχίας αὐτῆς, τότε ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀναδράμουσα μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συνέβη ἡ πρᾶξις ἡ δώσασα χώραν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἀφαιρεῖ ἅπαντα τὰ εἰς τὸν γάμον προερχόμενα δικαιώματα τῆς συζύγου, καὶ μεταξὺ τῶν λοιπῶν τὸ τῆς ἐπὶ μοιχείᾳ ἐγκλήσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 78 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ὅταν ἡ δημοσία συζήτησις ἤθελεν εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, καὶ εἰς τὴν χρηστοθείαν, δύναται μὲν τὸ δικαστήριον νὰ κάμῃ τὴν συζήτησιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, χρεωσεῖ ὅμως νὰ ἐκδώσῃ περὶ τούτου αἰτιολογημένην ἀπόφασιν, ἡ δὲ ἐπιτακτικὴ αὕτη διάταξις τοῦ νόμου εἶναι οὐσιώδης, διότι ἄνευ αἰτιολογημένης ἀποφάσεως δὲν βεβαιοῦται ἂν ἡ ἐξαίρεσις εἰς τὸν κανόνα τῆς δημοσιότητος, τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, ὅς εἶναι δημοσίας τάξεως, στηρίζεται ἐπί τινος τῶν δύο περιπτώσεων τὰς ὁποίας μόνας συγχωρεῖ τὸ εἰρημένον ἄρθρον καὶ τὸ 5 ἐδάφ. τοῦ 407 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου γενομένης αἰτήσεως ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως νὰ γίνῃ ἡ συζήτησις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέδωκε περὶ τούτου αἰτιολογημένην ἀπόφασιν, ἀλλὰ μόνον ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς 25 Ἰουλίου 1842 τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. «Ὁ πρόεδρος σκεφθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν δικαστῶν ἐπέτρεψε τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κεκλεισμένων τῶν θυρῶν», καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ἐκλείσθησαν αἱ θῦραι τοῦ δικαστηρίου, ἑπομένως παρεβιάσθησαν τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα ἄρθρα καὶ τοῦτο φέρει ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὰς ἀπὸ 25 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1865 καὶ 1866 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ ὅλην τὴν γενομένην ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν, καθόσον μόνον ἀφορᾷ τὴν αἴτησασαν τὴν ἀναίρεσιν Σιδερὴν Χορευταρᾶ, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῶν ἀναιρεθεισῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Σεπτεμβ. τοῦ 1842 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 82.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 31.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Α. Μοροχάρτζη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέζα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικ. Α. Μοροχάρτζη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Μελᾶ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν διὰ βουλεύματός του τῆς 24 Δεκεμβ. 1841 παρέπεμψε τὸν ῥηθέντα Νικ. Α. Μοροχάρτζην εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Ἰουλ. 1841 εἰς τὴν θέσιν Ξερόβρυσιν τοῦ Μάσητος ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τῆς συζύγου τοῦ Ἰω. Νικ. Μάλεση Ἀσημήνας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν, οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν ἔνοχον τὸν ῥηθέντα Νικ. Μοροχάρτζην τῆς ῥηθείσης πράξεως, οἱ δὲ σύνεδροι κατεδίκασαν αὐτὸν διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 93 ἀποφάσεως εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: 1) διότι τὰ παρουσιασθέντα ὡς πειστήρια ἀντικείμενα δὲν ἦσαν ἐσφραγισμένα μήτε ἔκθεσις περὶ τῆς σφραγίσεως αὐτῶν ἐγένετο· 2) διότι τὰ εἰρημένα πειστήρια δὲν παρεδόθησαν εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἀφοῦ ἀπεχώρησαν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων· 3) διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέ-

γ'.

δρων ἐνῷ ἀπὸ τοὺς συνηγόρους τῆς ὑπερασπίσεως ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἀσφραγίστου τῶν πειστηρίων δὲν ἐξέδωκε περὶ τούτου ἀπόφασιν. Διὰ δὲ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του ὁ συνήγορος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπρόσθεσε τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει ἐξετάσθησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὡς μάρτυρες τῆς κατηγορίας οἱ Κ. Κ. Γ. Ἰω. Οἰκονόμου, Σωτήριος Κακαρούκας καὶ Δημ. Λαμπίρης ἐνῷ τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων τούτων δὲν ἐκοινοποιήθησαν προσηκόντως εἰς τὸν κατηγορούμενον, καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 413 καὶ 458 §. 2 τῆς ποιν. δικον. 2) διότι ὁ κοινοποιηθεὶς εἰς τὸν κατηγορούμενον κατάλογος τῶν μαρτύρων δὲν σημειοῖ καὶ τὸ ἐπάγγελμα ἑκάστου· 3) διότι ἡ ἔκθεσις τοῦ Ἰατροῦ Γεωρ. Ἰω. Οἰκονόμου ἐδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐνῷ δὲν ἀνεγνώσθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· 4) διότι μεταξὺ τῶν 24 ἐνόρκων ἦτο καὶ ὁ Κυριακὸς Στριγκάρης ὅστις δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι ἀ. β'. καὶ γ., οἱ ὁποῖοι ἀφορῶσι τὸ ἀσφράγιστον τῶν πειστηρίων καὶ τὴν μὴ παράδοσιν αὐτῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους ἀποχωρήσαντας εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων εἶναι ἀναπόδεικτοι καὶ ὡς τοιοῦτοι ἀπαράδεκτοι·

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ εἰς τὸν κατηγορούμενον κοινοποιηθέντος καταλόγου τῶν μαρτύρων τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας Γεωρ. Ἰω. Οἰκονόμου, Σωτηρίου Κακαρούκα καὶ Δημητρίου Λαμπίρη περιέχονται εἰς τὸν ῥηθέντα κατάλογον, ἂν δὲ ἦναι κατάτι παρηλλαγμένα, ἐπειδὴ ἡ παραλλαγὴ αὕτη συνέβη ἐν τῇ προδικασίᾳ, ὁ δὲ κατηγορούμενος δὲν ἔκαμε καμμίαν παρατήρησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν περὶ τῆς μὴ ταυτότητος τῶν εἰρημένων μαρτύρων δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὸν λόγον τοῦτον κατὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν σημειοῦται καὶ τὸ ἐπάγγελμα ἑκάστου τῶν μαρτύρων εἰς τὸν κοινοποιηθέντα πρὸς τὸν κατηγορούμενον κατάλογον εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτος ὡς μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν·

Ἐπειδὴ ὁ ἀφορῶν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἰατροῦ Ἰω. Οἰκονόμου λόγος εἶναι πάντη ἀναπόδεικτος, οὐδὲ ἐπροτάθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν ἑπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ ἔνορκος Κυριακὸς Στριγκάρης δὲν ἐγίνωσκε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἦτον οὗτος ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συγκροτησάντων τὸ δικαστήριον δώδεκα ἐνόρκων καὶ ἑπομένως δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος δίκην, δὲν ἔχει οὗτος συμφέρον νὰ

προτείνη τὸν λόγον τοῦτον, ὡς μὴ προκυψάσης εἰς αὐτὸν οὐδεμιᾶς βλάβης ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης εἰς τὸν Στριγκάρην ἀγνοίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικ. Ἀνας. Μοροχάρτζη, κατοίκου Μάσητος, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 93 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 32.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Σεπτεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 83.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 31.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σωτηρίου Κωστάκη καὶ λοιπῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 31 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σωτηρίου Κωσάκη, Εὐστρατίου Δημητρίου καὶ Ἀλεξ. Παππαδοπούλου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Α. Μελᾶ καὶ Ἀριστείδου Μπαλάνου.

Κατὰ συνέπειαν μηνύσεως τοῦ Μάρκου Μπόγοβιτζ ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ὁ Δημ. Φωτεινὸς, Δημ. Νικολάου ἐνωμοτάρχης, Ἀλέξ. Παππαδόπουλος, Σωτήρ. Κωσάκη καὶ Εὐστράτιος Δημητρίου, κάτοικοι Πειραιῶς, ὅτι τὴν 30 Ἰουνίου πρὸς τὴν 1 Ἰουλ. 1842 ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν· 1) ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἤκισαν ἐν Μουνυχίᾳ τὸν Μάρκον Μπόγοβιτζ ἀσθενήσαντα ἐκ τούτου πλέον τῶν 3 ἡμερῶν οὐχὶ δὲ καὶ πλέον τῶν 30· 2) ὅτι συγχρόνως διετάραξαν τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην τοῦ Μάρκου Μπόγοβιτζ διὰ βιαιοπραγιῶν εἰς πράγματα· συγχρόνως ἐκίνησε κατὰ τῶν κατηγορουμένων ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως ὁ Μάρκος Μπόγοβιτζ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων· Τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους, ὅτι κατὰ τὴν 30 Ἰουν. πρὸς τὴν 1 Ἰουλ. 1842 ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἤκισαν ἐν Μουνυχίᾳ τὸν Μάρκον Μπόγοβιτζ, ἀσθενήσαντα ἐκ τούτου πλέον τῶν 3 ἡμερῶν οὐχὶ δὲ καὶ τῶν 30, καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουλ. 1842 ἀποφάσεως, τοὺς μὲν Δημ. Φωτεινὸν, Δημ. Νικολάου ἐνωμοτάρχην καὶ Ἀλέξιον Παππαδόπουλον εἰς ἑπτὰ μηνῶν φυλάκισιν, τοὺς δὲ Σωτήριον Κωστάκην

καὶ Εὐσράτιον Δημητρίου εἰς ἓξ μηνῶν φυλάκισιν καὶ ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· κατεδίκασε προσέτι τοὺς αὐτοὺς, ἐκτὸς τοῦ Δημ. Νικολάου ἐνωμοτάρχου, ἀλληλεγγύως εἰς τὴν πληρωμὴν πρὸς τὸν Μάρκον Μπόγοβιτζ δρ. 500 πρὸς ἀποζημίωσιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Σωτήριος Κωσάκης, Εὐσράτιος Δημητρίου καὶ Ἀλέξ. Παπαδόπουλος ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος, καθόσον ἀφορᾷ τὴν καταδίκην τοῦ Εὐσρατίου Δημητρίου καὶ Σωτηρ. Κωσάκη, διότι οὗτοι κηρύττονται ἔνοχοι εἰς τὸ διατακτικὸν ὡς ἐκ προμελέτης αἰκίσαντες τὸν παθόντα, ἐνῷ ἐκ τῶν σκέψεων τῆς ἀποφάσεως προκύπτει ἐναργῶς ὅτι αὐτοὶ δὲν ἤκισαν, ἀλλ' ἴσαντο μακρὰν τῆς συμπλοκῆς, καὶ οὔτε συνήργησαν· 2) διότι τὸ δικαστήριον οὔτε ὡς συναιτίους δὴθεν ἐκ συσάσεως ἠδύνατο νὰ κηρύξῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοὺς εἰρημένους, καθότι εἰς τὸ αἰτιολογικὸν δὲν βεβαιοῦνται οἱ ὅροι τῆς συστάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 57 τοῦ ποιν. νόμου, δηλ. οὔτε τὸ κοινὸν συμφέρον, οὔτε ἡ συναπόφασις τῆς ἐκτελέσεως τῶν αἰκιῶν, οὔτε ἡ πρὸ ἢ ἐπὶ τῆς πράξεως συνέργεια, ἄνευ τῆς ὁποίας καὶ σύσασις ἂν ὑπῆρξεν ὁ συναίτιος δὲν τιμωρεῖται ὡς αὐτουργὸς, ἀλλὰ μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας (ἄρθρ. 62 §. 2 ποιν. νόμου)· 3) διότι ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου, καθότι προσεκλήθη ὡς ἀναπληρωτικὸς δικαστὴς ὁ δικηγόρος Γάσπαρης, ὅστις δὲν ὡρκίσθη προηγουμένως τὸν δικαστικὸν ὅρκον πρὶν ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ· 4) διότι ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ ἔκθεσις τοῦ ἰατροῦ περὶ τῆς νόσου τοῦ παθόντος, χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοὺς κατηγορουμένους διὰ νὰ ἐκφρασθῶσι περὶ αὐτῆς· 5) διότι ὁ εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν δίκην ἀπ' εὐθείας ἄνευ προηγουμένου βουλεύματος καὶ παραιτήσας τὸ στοιχεῖον τῆς προμελέτης καὶ τῆς συσάσεως κατηγόρησε μόνον ἐπὶ αἰκίαις ἄνευ προμελέτης, τὸ δὲ δικαστήριον κατεδίκασεν αὐτοὺς ἐπὶ αἰκίαις ἐκ προμελέτης καὶ συσάσεως, ἐνῷ δὶ ἄλλην πρᾶξιν κατηγορήθησαν, καὶ δὶ ἄλλην κατεδικάσθησαν· 6) διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος ὡς πρὸς τὸν Ἀλεξ. Παπαδόπουλον, καθότι τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὅτι οὗτος ἤκισε τὸν Μπόγοβιτζ εἰς τὸ διατακτικόν του, ἐνῷ ἐκ τῶν σκέψεων αὐτῶν ἐξάγεται ἀρδήλως ὅτι ὁ Παπαδόπουλος δὲν ἔλαβε ποσῶς μέρος εἰς τὰς αἰκίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων, τὸν πληρεξούσιον τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Μάρκον Μπόγοβιτζ καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει εἰς τὸ σκεπτικὸν αὐτῆς μέρος ῥητῶς, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐκ διαφόρων ὑπ' αὐτοῦ ἐκτιμηθέντων πραγματικῶν περιστατικῶν ἐπείσθη ὅτι ἅπαντες οἱ κατηγορηθέντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ ἀναιρεσείοντες Εὐσράτιος Δημητρίου, Σωτήρ. Κωσάκης καὶ

Ἀλέξ. Παππαδόπουλος, συναποφασίσαντες καὶ συνομολογήσαντες ἀμοιβαίαν συνδρομὴν ἐκ προμελέτης μετέβησαν εἰς τὸ ἐν Μουνυχίᾳ καφφεπωλεῖον τοῦ Μπόγοβιτζ καὶ ἤκισαν αὐτὸν, καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 57 τοῦ ποιν. νόμου, θεωροῦνται ἅπαντες ὡς αὐτουργοὶ, ἑπομένως ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀπολυτρώντως αἰτιολογημένη·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν κηρύττει εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοὺς ἀναιρεσείοντας ἐνόχους, ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἤκισαν τὸν Μάρκον Μπόγοβιτζ, εἰς δὲ τὸ αἰτιολογικὸν ἀποφαίνεται ῥητῶς ὅτι ἐκ διαφόρων πραγματικῶν περιστατικῶν προέκυψεν ὅτι οἱ κατηγορηθέντες ἅπαντες ἦσαν αὐτουργοὶ τῆς πράξεως, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν βεβαιοῖ εἰς τὸ αἰτιολογικὸν τοὺς ὅρους τῆς συσάσεως εἶναι ἀνυπόστατος, καθότι εἰς μὲν τὸ διατακτικὸν περιέχονται ῥητῶς οἱ ὅροι οὗτοι, εἰς δὲ τὸ αἰτιολογικὸν τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ, ἐξ ὧν τὸ δικαστήριον ἐπείσθη περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὅρων τούτων·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις βεβαιοῖ ὅτι ὁ ὡς ἀναπληρωτικὸς δικαστὴς παραληφθεὶς δικηγόρος Ρ. Γάσπαρης ἦτον ἤδη ὡρκισμένος, ὁ δὲ ἀναιρεσείων Ἀλέξιος Παππαδόπουλος δὲν ἔφερεν οὐδεμίαν ἐναντίαν ἀπόδειξιν·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων Ἀλέξιος Παππαδόπουλος ἐὰν εἶχε νὰ κάμῃ παρατηρήσεις κατὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἰκτροῦ ὤφειλε νὰ τὰς προτείνῃ ἐπὶ ἀκροατηρίου κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν συζήτησιν·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες ἐκατηγορήθησαν μόνον ἐπὶ αἰκίαις ἄνευ προμελέτης καὶ συσάσεως, κατεδικάσθησαν δὲ ἐπὶ αἰκίαις ἐκ προμελέτης καὶ συσάσεως εἶναι καὶ ἀνίσχυρος καὶ ἀνυπόστατος, καθότι ἡ ἀπόφασις φέρει ῥητῶς ὅτι ἐκατηγορήθησαν ἐπὶ αἰκίαις ἐκ προμελέτης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σωτηρίου Κωστάκη, Εὐστρατίου Δημητρίου καὶ Ἀλεξ. Παππαδοπούλου, κατοίκων Πειραιῶς, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1863 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχμῶν, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 37 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος συμποσούμενα εἰς δραχ. 46.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 84.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 31.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Παππακωνσταντίνου κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 31 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγιώτου Παππακωνσταντίνου καὶ Σπύρου Κωνσταντίνου Ἀσημάκη Σκέντζου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Λ. Μελᾶ.

Ὁ Παναγιώτης Παππακωνσταντίνου καὶ ὁ Σπῦρος Κ. Ἀσημάκης Σκέντζου, κάτοικοι Καστανέας γεωργοὶ τὸ ἐπάγγελμα παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου ε. ε. ἐπικυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1842 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν αὐτόθι ἐφετῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον ὡς ὑπαίτιοι ὅτι κατὰ τὴν 16 Νοεμβρίου 1841 κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Σπύρου Μπότζη καὶ τοῦ ἀφῄρεσαν δύο πεντέδραχμα, δύο γαλλικὰ, δύο δύστηλα, δύο φλωρία ἑνετικὰ, δύο ὅμοια ὁλανδικὰ, μίαν ταμβακέραν παφυλένιαν, καὶ ἓν γεμενίον, αἰκίσαντες αὐτὸν ἄνευ σωματικῆς βλάβης. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Τριπόλει κακουργιοδικεῖον, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν. «Ναὶ οἱ κατηγορούμενοι εἶναι ἔνοχοι ὅτι τὴν 16 Νοεμβρίου 1841 κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν περὶ τὸ ἠρειπωμένον ξενοδοχεῖον τοῦ δήμου Καστανέας, θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Σπύρου Μπότζη καὶ ἀφῄρεσαν παρ' αὐτοῦ διάφορα χρήματα καὶ πράγματα, αἰκίσαντες αὐτὸν ἄνευ σωματικῆς βλάβης, κατεδίκασε τοὺς κατηγορηθέντας διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 87 ἀποφάσεως εἰς δεσμὰ διὰ βίου· οἱ καταδικασθέντες δι' ἐκθέσεως γενομένης τὴν 6 Ἰουλίου ε. ε. ἐζήτησαν τὴν ἀνέραισιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς δὲν ἐπεδόθη εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἀπὸ τὸν παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέα ἢ ἀπὸ τὸν παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθέντα εἰσαγγελέα πλημμελειοδικῶν, ἡ δὲ γενομένη τούτου, κοινοποίησις μετὰ τὴν ἔκδοσιν

πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τελισιδικίας τοῦ βουλεύματος, δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 274 τῆς ποιν. δικονομίας ἀπαιτουμένην κοινοποίησιν, ἐντὸς τῆς ὡρισμένης προθεσμίας, τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ βουλεύματος τούτου θεωρεῖται ὡς μὴ ὄν, ἐκτὸς ὅτι μετὰ τὴν ἀνακοπὴν ἐξεδόθη καὶ ἕτερον βούλευμα τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον ἐπίσης δὲν ἐκοινοποιήθη διὰ νὰ γνωρίσωσιν οἱ κατηγορούμενοι τὴν τύχην τῆς ἀνακοπῆς των, ἡ δὲ περίπτωσις αὕτη εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. (ἄρθρ. 457 § 2 ποιν. δικονομίας)· 2) διότι ὁ μάρτυς Ἀναγνώστης Κουλόπουλος δὲν ὡρκίσθη τὸν κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας ὅρκον τῶν μαρτύρων, ἡ δὲ μνεία ἁπλῶς ὅτι ὁ μάρτυς ὡρκίσθη δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ Νόμου, ὅστις ἀπαιτεῖ ὥστε ὁ ὅρκος νὰ ἔχῃ ὡρισμένον ἀντικείμενον, τουτέστι ὅτι ὡρκίζεταί τις νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν· ἀπολύτως δὲ ὅρκος δὲν δύναται νὰ ᾖναι νόμιμος καὶ ἰσχυρὸς ἢ τουλάχιστον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὡρκίσθη ὁ μάρτυς, ὁ δὲ λόγος οὗτος, εἶναι λόγος ἀναιρέσεως προβλεπόμενος ἀπὸ τὸν 14 παράγραφον τοῦ 357 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας· 3) διότι τὸ ὑπ' ἀριθ. 46 βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν ἐπεδόθη εἰς τὸν Σπῦρον Σκέντζον, τὸ δὲ προσαγόμενον ἐπιδοτήριον τοῦ βουλεύματος τούτου, φέρον ὅτι ἐπεδόθη τὸ βούλευμα εἴς τινα Σπῦρον Κωνσταντίνου, δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι ἐπεδόθη εἰς τὸν κατηγορούμενον, ὅστις διακρίνεται μὲ τὸ ὄνομα Σπῦρος, καὶ μὲ τὸ ἐπώνυμον Σκέντζος, καθὼς εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἐξετασίν του φαίνεται· 4) διότι ὁ δικάσας ἔνορκος Κυριάκος Στριγγάρης δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἑλληνικήν, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπισυναπτομένου ἀποσπάσματος τῶν πρακτικῶν τῆς 14 Ἰουλίου 1842 τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν· 5) διότι τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος Σπύρου Λαμπροπούλου τοῦ ἐξετασθέντος ἐν τὸ ἀκροατηρίῳ, δὲν ἐκοινοποιήθη πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν κατηγορούμενον ἡ δὲ ἔλλειψις αὕτη εἶναι λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 458 § 2 καὶ 413 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειπαγίτου Κ. Ἰω. Αν Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος (ἄρθρ. 274 τῆς ποινικῆς δικονομίας) διατάξας ῥητῶς καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν εἰς τοὺς κατηγορουμένους προσήκουσαν ἐπίδοσιν τοῦ παρὰ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος, ἐννοεῖ προφανῶς τὸ βούλευμα δι' οὗ ὁ κατηγορούμενος παραπέμπεται εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουργιοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ ἕνεκα τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένης πράξεως, καὶ τοῦτο διὰ νὰ γνωρίσῃ ἕνεκα τίνος ἐκατηγορεῖτο καὶ νὰ προπαρασκευάσῃ τὴν ὑπεράσπισίν του· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ βούλευμα δι' οὗ οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν κακουρ-

γιοδικῶν ἦτο τὸ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπεδόθη εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸν νόμον. Τὸ δὲ κατὰ συνέπειαν ἀνακοπὲν ἐκδοθὲν βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ὡς μὴ μεταῤῥυθμίσαν παντάπασι τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν, ἀλλ' ἐπικυρῶσαν αὐτὸ καθ' ὁλοκληρίαν ταυτίζεται μετ' αὐτοῦ, ἡ δὲ παράλειψις τῆς ποδὸς τοὺς κατηγορουμένους ἐπιδόσεως καὶ τούτου, ἂν καὶ ἄλλως ἡ ἐπίδοσις αὕτη συντελεῖ εἰς τὸν κατηγορούμενον πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέτου, δὲν δύναται ὅμως νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ἀφοῦ μάλιστα οἱ κατηγορούμενοι λαβόντες γνῶσιν αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν, δὲν ἐπρότειναν τὶ περὶ τούτου, οὐδὲ ἐζήτησαν τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης·

Ἐπειδὴ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἡ ἐπίδοσις νὰ γίνεται ἢ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν ἢ παρὰ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθέντος εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐπίδοσις ἔγινε παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, διατελοῦντος ὑπὸ τὸν τῶν ἐφετῶν εἰσαγγελέα· ἑπομένως ἔγινε ἀπὸ τὸ παρὰ τοῦ νόμου ὁριζόμενον πρόσωπον·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας προκύπτει ὅτι ὁ ἀναιρεσείων Σπῦρος Σκέντζος χαρακτηρίζεται ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ἐπωνύμου τούτου, ποτὲ δὲ διὰ μόνον τῶν κυρίων ὀνομάτων Σπύρος Κωνσταντίνου, ἐπομένως διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων δηλοῦται τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἀναιρεσείων δὲν ἐπρότεινε ἐπὶ ἀκροατηρίου τὴν εἰς ἄλλο πρόσωπον ἐπίδοσιν τοῦ βουλεύματος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ ἔνορκος Κυριακὸς Στρυγγάρης δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἑπομένως εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦται ὅτι ὁ μάρτυς Ἀνναγν. Κουλόπουλος ὡρκίσθη συμφώνως μὲ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἂν ὁ μάρτυς ὁ εἰς τὸν κατάλογον τὸν πρὸς τὸν ἀναιρετείοντα κοινοποιηθέντα σημειούμενος Λαμπρόπουλος, φέρει ἐσφαλμένως κύριον ὄνομα Σωτῆρος, εἰς δὲ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ὀνομάζεται Σπῦρος, τοῦτο δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν, καθότι οἱ ἀναιρεσείοντες ἐδύναντο νὰ προτείνωσι ἐπὶ ἀκροατηρίου τὴν μὴ ταυτότητα τοῦ κοινοποιηθέντος μάρτυρος καὶ νὰ ἀντιτείνωσιν εἰς τὴν ἀκρόασιν αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγ. Παππακωνσταντίνου καὶ Σπύρου Κω. Ἀσημάκη Σκέντζου, κατοίκων Καζανιᾶς τῆς Κορυνθίας, ἥτις ἔγεινεν κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 87 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Σεπτεμβ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 85.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 31.)
Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Φραγκίσκου Ἰω. Κόλια.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 31 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Φραγκίσκου Ἰω Κόλια, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Δ. Μελᾶ.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε μετὰ διαφόρων ἄλλων διὰ βουλεύματός του εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον τὸν Φραγκούλην Ἰω. Κόλιαν πλοίαρχον τῆς Ἑλληνικῆς γολέτας ὁ Ἀριζομένης διὰ νὰ δικασθῇ ὅτι, συνενοηθεὶς μετὰ τοῦ πληρώματος τῆς ῥηθείσης γολέτας, ὑπεξήρεσε 700 κοιλὰ σίτου. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς. α Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Φραγκούλης Ἰω. Κόλιας ὅτι περὶ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1841 πλοιαρχῶν τὴν Ἑλληνικὴν γολέταν ὁ Ἀρειζομένης, ἡ ὁποία εἶχε φορτωθῆ σῖτον ἐν Σμύρνῃ παρὰ τοῦ Ὀθωμανοῦ Χ. Σελιμ Βουδισούρη πρὸς μεταφορὰν αὐτοῦ εἰς Τρίπολιν τῆς Ἀφρικῆς καὶ παράδοσιν εἰς τὸν Ὀθωμανὸν Σεϊὶ Μεχμὲτ Σερίφ, συνενοηθεὶς μετὰ τοῦ λοιποῦ πληρώματος τῆς εἰρημένης γολέτας, παρεχώρησεν εἰς ἄλλους ἐπὶ δικαιώματι κυριότητος ἐκ τοῦ εἰρημένου φορτίου 700 κοιλὰ σιτου, ὑπερβαίνοντα τὴν ἀξίαν τῶν 1000 δραχμῶν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποστερήσῃ τούτων τοὺς ἰδιοκτήμονας ἄνευ ἀποζημιώσεως. β. τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 36 ἀποφάσεώς του τὸν ῥηθέντα Φραγκούλην Ἰω Κόλια, εἰς 5 ἐτῶν καὶ 3 μηνῶν εἰρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀντιφατικὴ πρὸς ἑαυτήν, καθότι ἐνῶ εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα ἐκηρύχθη ἔνοχος οὗτος ὅτι συνενοήθη μετὰ τοῦ λοιποῦ συμπληρώματος, εἰς τ' ἀκόλουθα ζητήματα, ἐμφαίνει ἡ ἐτυμηγορία αὕτη ὅτι δὲν συνενοήθη τὸ πλήρωμα μὲ τὸν πλοίαρχον, ἡ δὲ ἀντίφασις αὕτη καταστρέφει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθ. 458 τῆς ποιν. δικονομίας· 2) διότι μολονότι ἐξήχθη ἀπὸ τὴν συζήτησιν καὶ ἐζητήθη ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον νὰ τεθῇ ζήτημα ἂν ἀπεζημιώθη καὶ ἱκανοποιήθη ὁ παθὼν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐναντίον τοῦ ἄρθ. 430 τῆς ποιν. δικο-

νομίας, ἀπεφάσισε νὰ μὴ τεθῇ περὶ τούτου ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους· 3) διότι ἐνῷ ὁ μάρτυς Εὐσάθ. Νικολάου δὲν ἐξηρέθη ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον, μήτε ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα, ἀλλὰ μάλιστα οὗτοι ἐζήτησαν νὰ ἐξετασθῇ, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ ἀποφάσεως διέταξε νὰ μὴν ἐξετασθῇ ὁ μάρτυς; οὗτος ἀπ' ἐναντίας τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 458 §. 7 καὶ 14 τῆς ποιν. δικονομίας· ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐπρόσθεσεν ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἑξῆς λόγον· 4) διότι οἱ ὅροι τῆς ὑπεξαιρέσεως προσδιορίζονται ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 385 συνδυασμένου μὲ τὸ ἑπόμενον ἄρθ. 386 τοῦ ποιν. νόμου· ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων συμφώνως μὲ τὸ τεθὲν εἰς αὐτοὺς ζήτημα ἐβεβαίωσε μόνον τὴν ὕπαρξιν τῶν ἐν τῷ ἄρθ. 385 ὅρων παραλιποῦσα τὴν βεβαίωσιν καὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθ. 386 ἄνευ τῶν ὁποίων ὑπεξαίρεσις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, οἱ σύνεδροι δὲ ἐφαρμόσαντες τὰς ποινὰς τῆς ὑπεξαιρέσεως ἀνεπλήρωσαν τὴν ἐτυμηγορίαν, ὑπερέβησαν τὰ καθήκοντά των καὶ ἐφήρμοσαν ἐσφαλμένως τὸν νόμον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἡ ἀποφατικὴ ἀπάντησις τῶν ἐνόρκων, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς ναύτας μεθ' ὧν ὁ ἀναιρεσείων συνεκατηγορήθη ἐπὶ ὑπεξαιρέσει, δὲν καθιστᾷ τὴν ἐτυμηγορίαν ἀντιφατικὴν ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα, καθότι καί τοι συνενοηθέντος τοῦ ἀναιρεσείοντος μετὰ τῶν ναυτῶν περὶ τῆς εἰρημένης ὑπεξαιρέσεως, οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν, ὅτι οἱ ναῦται δὲν εἶναι ἔνοχοι ὅτι συνενοηθέντες παρεχώρησαν εἰς ἄλλους σῖτον ἐκ τοῦ φορτίου, τοὐτέστιν ὅτι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπεξαιρέσεως, ἑπομένως ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ τὸ 430 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας τοῦ ὁποίου ἐπικαλεῖται τὰς διατάξεις ὁ ἀναιρεσείων δικλαμβάνει ὅτι ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, γίνονται καὶ περὶ τούτου ἰδιαίτερα ζητήματα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνθη τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι πρὶν ἐξετασθῇ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἱκανοποίησε τὸν ζημιωθέντα, δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδετέραν τῶν δύο περιπτώσεων τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, καθότι δὲν ἀφορᾷ οὔτε τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως οὔτε τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀρνηθὲν νὰ θέσῃ περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὸ μνημονευθὲν 430 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐξήρεσε τὸν μάρτυρα Εὐσάθ. Νικολάου, καθότι βεβαιωθέντος ὅτι ὁ μάρτυς οὗτος εἶναι γυναικάδελφος τοῦ

ἀναιρεσείοντος, ἐζητήθη ἡ ἐξαίρεσις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ναυτῶν, τῶν διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν συγκατηγορηθέντων μετὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος·

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπεφάνθησαν οἱ ἔνορκοι, διαλαμβάνον, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἔπραξε τὴν ὑπεξαίρεσιν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποστερήσῃ τῶν ὑπεξαιρεθέντων πραγμάτων τὸν ἰδιοκτήμονα ἄνευ ἀποζημιώσεως, φέρει περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστερήσεως αὐτὰς ταύτας τὰς ἐκφράσεις τοῦ 395 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον περιέχει συνεπτυγμένως ὅλους τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν ὑπεξαίρεσιν ὅρους· οὐδ' ἀπαιτεῖται ἀπολύτως νὰ τίθεται τὸ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστερήσεως ζήτημα ἀναλελυμένως ὡς διαλαμβάνεται εἰς τὸ ἑπόμενον 386 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Φραγκούλη Ἰω. Κόλια, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 36 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σιμάνσεως δραχ. . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 86.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 31.)

Περὶ αἰτήσεως κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος τοῦ παρὰ τῷ Β'. διαρκεῖ Στατοδικείῳ ἀντεισαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ Β'. διαρκεῖ Στρατοδικείῳ ἀντεισαγγελέως.

Ὁ ῥηθεὶς ἀντεισαγγελὴς διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Αὐγ. 1842 ὑπ' ἀριθμ. 151 ἐγγράφου του πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἐκθέτει, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματεία προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ ὑποδεκανέως Δήμου καὶ τῶν στρατιωτῶν Βάσσου καὶ Νικολάου τοῦ 3. λόχου τοῦ ἁ. τάγματος τῆς ὁροφυλακῆς, κατηγορουμένων ὅτι περιπολοῦντες κατὰ τὰς 11 Μαρτ. ε. ε. περὶ τὸν δῆμον Ἀσήνης μετὰ τοῦ χωροφύλακος Μπρίντζη ἐξετέλεσαν βιαιοπραγίας τινὰς κατὰ τοῦ Κωνς. Γαβριὴλ διὰ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ μιᾶς ὑποτιθεμένης εἰς αὐτὸν κλοπῆς· ὅτι τὸ εἰρηνοδικεῖον Κορινθίας ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ ὅτι ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διϊσχυρίζεται ὅτι καὶ οἱ τρεῖς στρατιῶται ὑπάγονται

εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ὡς συμπράξαντες μετὰ τοῦ χωροφύλακος ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ ἄρθ. 176 §. 2 τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς οἱ ὑποξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται οἱ προσκολλημένοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς χωροφυλακῆς ὑπόκεινται εἰς τοὺς νόμους τοὺς ἀποβλέποντας τοὺς στρατιώτας τῆς γραμμῆς, διὰ ταῦτα ἐζητήσατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ παραπεμφθῇ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ στρατιωτικὸν δικαστήριον.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀπὸ 2 Ἰουν. 1833 Β Διάταγμα εἰς τὰ τακτικὰ ποιν. δικαστήρια ὑπάγονται τὰ κοινὰ πταίσματα, πλημμελήματα ἢ κακουργήματα τὰ πραττόμενα ἀπὸ στρατιωτικοὺς ἐκ συμφώνου μὲ πολίτας μὲ τοὺς ὁποίους ἐξομοιοῦνται κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν οἱ χωροφύλακες, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 38 τῆς ποιν. δικονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ὑποδεκανεὺς Δῆμος καὶ οἱ στρατιῶται Βάσσος καὶ Νικόλαος τοῦ 3. λόχου τοῦ ἁ. τάγματος τῆς χωροφυλακῆς συγκατηγοροῦνται μετὰ τοῦ χωροφύλακος Ἰω. Μπρίντζη, ὅτι συλλαβόντες τὸν Κωνς. Νικ. Γαβριὴλ ὡς κλέψαντα μίαν αἶγα, ἤκισαν αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς· ἑπομένως κατὰ τὸ μνησθὲν Διάταγμα, ἡ ἀνάκρισις καὶ ἐκδίκασις τῆς ἀξιοποίνου ταύτης πράξεως ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια·

Ἐπειδὴ εἰς τοῦτο δὲν ἀντίκειται, ὡς διατείνεται ὁ παρὰ τῷ στρατοδικείῳ ἀντεισηγητὴς, τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ 176 ἄρθ. τοῦ κανονισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς ὁρίζοντος, « ὅτι ἀνίσως ληφθοῦν ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἐκ τῆς γραμμῆς διὰ νὰ ἐκτελέσουν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν χωροφυλακὴν ἢ διὰ νὰ συμπληρώσουν αὐτὴν, ὑπόκεινται μέχρι τῆς διορίας τοῦ προσδιωρισμένου χρόνου τῆς ὑπηρεσίας τῶν εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις, τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουν τοὺς στρατιωτικοὺς τῆς γραμμῆς »· καθότι μάλιστα κατ' αὐτὰς ταύτας τὰς διατάξεις δικάζονται οἱ στρατιωτικοὶ οὗτοι ἀπὸ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια, ὅταν συγκατηγοροῦνται μὲ ἄλλους ὑπαγομένους εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστηρίων τούτων.

Διὰ ταῦτα ἀποφαίνεται ἁρμόδια τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια διὰ νὰ δικάσουν τὸν ὑποδεκανέα Δῆμον καὶ τοὺς στρατιώτας Βάσσον καὶ Νικόλαον τοῦ 3. λόχου τοῦ ἁ. τάγματος τῆς χωροφυλακῆς συγκατηγορουμένων μετὰ τοῦ χωροφύλακος Ἰω. Μπρίντζη ὅτι ἤκισαν τὸν Κωνς. Νικ. Γαβριὴλ διὰ νὰ τὸν ἐκβιάσουν νὰ ὁμολογήσῃ κλοπήν τινα, ἀποφασίζει δὲ τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Σεπτεμβρ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 87.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 31).
Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Πάρου δημοσίου κατηγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλοναρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Αὐγ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Πάρου δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ δήμαρχος Πάρου ἐκατηγόρησε ἐνώπιον τοῦ αὐτόθι πταισματοδικείου τὸν Ἰωσὴφ Βοργὰρ ὡς μετερχόμενον τὸν ἰατρὸν ἄνευ ἀδείας τοῦ Ἰατροσυνεδρίου, πταίσμα προβλεπόμενον ἀπὸ τὸ ἄρθρ. 533 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ πρᾶξις δι' ἧς ἐκατηγορήθη ὁ κατηγορούμενος ἔφερε χαρακτῆρα πλημμελήματος, τιμωρουμένη παρὰ τοῦ ἄρθ. 231 τοῦ ποιν. νόμου, διὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποφάσεώς του ἀπεφάνθη ἑαυτὸ ἀναρμόδιον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ δημόσιος κατήγορος τὴν ἀναίρεσιν διὰ κακὴν ἑρμηνείαν τοῦ 231 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον τιμωροῦνται οἱ ἀντιποιούμενοι τὸ ἔργον τοῦ δημοσίου ἰατροῦ διὰ πολὺν καιρὸν ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῷ ἡ κατηγορηθεῖσα πρᾶξις θεωρουμένη ὡς πταίσμα προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ ἄρθρ. 533 τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ Ἰωσὴφ Βοργάρ·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ 533 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, φέρον ὅτι, « ὅς τις μετέρχεται ἐπιτήδευμα εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἄδεια τῆς ἀρχῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ ταύτην, καταδικάζεται εἰς πρόσιμον 50 μέχρις 100 δραχ. ἢ εἰς κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἑβδομάδων », ἀφορᾷ ἁπλῶς τὴν ἀντιποίησιν ἐπιτηδευμάτων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπαγγελμάτων ἐπιστημονικῶν, διότι ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀντιποιήσεως ἐπαγγέλματός τινος, ὁποῖον τὸ τῆς ἰατρικῆς, ὁ νόμος λαμβάνει τότε ὑπ' ὄψιν τὴν βαρύτητα τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἡ κατάχρησις τοῦ σπουδαίου τούτου ἐπαγγέλματος, καὶ τιμωρεῖ τὴν ἀντιποίησιν αὐτοῦ ὡς πλημμέλημα, κατὰ τὸ 231 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον φέρει· « ὅτι μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν καὶ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ χιλίων δραχμῶν, τιμωρεῖται ὁ ἀντιποιούμενος, ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως τὰ ἔργα τοῦ ἰατροῦ κτλ., ὅτι δὲ ἡ διάταξις

αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὴν ἀντιποίησιν ἰατροῦ διωρισμένου παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου, ἀλλὰ ἰατροῦ ἰδιώτου, τοῦτο γίνεται φανερὸν ἐκ τοῦ 227 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον προνοεῖ ἐν γένει τὴν ἀντιποίησιν ὅλων τῶν ἀρχῶν, καὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, καὶ τιμωρεῖ αὐτὴν μὲ βαρυτέραν ποινήν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ἰωσὴφ Βοργάρ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δηλοῦται, μεταχήρχετο ἄνευ ἀδείας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ κατὰ τὴν νῆσον Πάρον, ὥστε ἔπρεπε νὰ καταδιωχθῇ δυνάμει τοῦ 231 ἄρθρ. τοῦ ποιν νόμου, καὶ οὐχὶ δυνάμει τοῦ 533 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἐσφαλμένως διατείνεται ὁ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Πάρου δημόσιος κατήγορος. Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον θεωρῆσαν τὴν πρᾶξιν πλημμέλημα προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ εἰρημένου 231 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ἀποφανθὲν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, ἠρμήνευσε ὀρθῶς τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρᾶ τῷ πταισματοδικείῳ Πάρου δημοσίου κατηγόρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποφάσεως τοῦ αὐτόθι πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης, δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Αὐγ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 88.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 31.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Ἰωαννίδου, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος ὁ Τερπνὸς Ζέφυρος.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου καὶ Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Ἰωαννίδου, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος ἐπιγραφομένης « ὁ Τερπνὸς Ζέφυρος », παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Ὁ ῥηθεὶς Γεώρ. Ἰωαννίδης ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τοῦ Τερπνοῦ Ζεφύρου, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου τῆς Νοτείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 110 φύλλου τῆς ῥηθείσης ἐφημερίδος ἐκδοθείσης καὶ δημοσιευθείσης τὴν 18 Ἰουλίου ε. ε., παρεβίασε τὸ 59 ἄρθρον τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, παραδεχθεὶς καὶ

δημοσιεύσας εἰς τὸ ῥηθὲν φύλλον, ἄρθρον τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον δὲν εἶναι ἁπλῶς φιλολογικὸν, ἐπιστημονικὸν ἢ τεχνολογικὸν, οὐδὲ φέρει τὸν χαρακτῆρα ἁπλῆς εἰδοποιήσεως καὶ ἀρχίζει, « ὅλαι αἱ δεσποτικαὶ ἐξουσίαι διὰ νὰ συντηρηθοῦν παραλαμβάνουν σύμμαχον τὴν κατασκοπίαν », τελειώνει δὲ, « χωρὶς νὰ προγνωρίζῃ τὶ δὶ αὐτῆς ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τοῦ Λίῶνος ». Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον δικάσαν ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν. « Κηρύττει ἔνοχον τὸν Γεώρ. Ἰωαννίδην, κάτοικον Ἀθηνῶν, ὑπεύθυνον συντάκτην τῆς ἐφημερίδος ὁ Ζέφυρος, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 110 φύλλου τῆς μνησθείσης ἐφημερίδος ἐκδοθείσης καὶ δημοσιευθείσης ἐνταῦθα τὴν 18 Ἰουλίου ε. ε. παρεδέχθη καὶ κατεχώρισεν ἄρθρον, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι ἁπλῶς φιλολογικὸν, ἐπιστημονικὸν ἢ τεχνολογικὸν, οὐδὲ φέρει χαρακτῆρα ἁπλῆς εἰδοποιήσεως ἀρχίζον, « ὅλαι αἱ δεσποτικαὶ ἐξουσίαι διὰ νὰ συντηρηθοῦν παραλαμβάνουν σύμμαχον τὴν κατασκοπίαν, καὶ τελειῶνον « χωρὶς νὰ προγνωρίζῃ τὶ δὶ αὐτῆς ὁ συντάκτης τοῦ Λίῶνος ». Καταδικάζει τὸν αὐτὸν ὑπεύθυνον συντάκτην εἰς πρόσιμον δραχ. 100, ὅστις ὑποχρεοῦται ἐπὶ ποινῇ προσίμου δρ. 50 νὰ ἐκπληρώσῃ πρὶν ἢ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου πάντα τὰ πρὸς ἔκδοσιν πολιτικῆς ἐφημερίδος ἐν τῷ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου ὡρισμένα καὶ ἐπιβάλλει εἰς βάρος του τὰ ἐκκαθαρισθησόμενα ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης ». Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 31 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 214 καθὼς καὶ τῆς προδικαστικῆς ὑπ' ἀριθ. 213 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τοῦ Τερπνοῦ Ζεφύρου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι κατοικοῦντος τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ πταισματοδικείου τῆς Βορείου πλευρᾶς, εἰσήχθη ἀναρμοδίως ἐνώπιον τοῦ τῆς Νοτείου, ὁ δὲ πταισματοδίκης τούτου γενομένης ἐνστάσεως ὤφειλε νὰ κηρυχθῇ ἀναρμόδιος· 2) διότι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθότι ὁ πταισματοδίκης ἀφῄρεσεν ἀπὸ τοὺς πληρεξουσίους τοῦ κατηγορουμένου τὸν λόγον· 3) διότι ὁ πταισματοδίκης ἐκήρυξεν ἔνοχον καὶ κατεδίκασε τὸν ὑπεύθυνον συντάκτην τοῦ Ζεφύρου, ἐνῷ ἐδικάζετο μόνον ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τοῦ Τερπνοῦ Ζεφύρου· 4) διότι ὁ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 214 στερεῖται παντάπασιν αἰτιολογικοῦ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀριθ. 213 ἀπόφασιν, κατὰ τὸ 333 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἡ ἁρμοδιότης τῶν πταισματοδικῶν, κανονίζεται ἀπὸ τὸν τόπον ἔνθα πράττονται τὰ πταίσματα, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τοῦ Τερπνοῦ Ζεφύρου κατοικεῖ εἰς τὴν Βόρειον πλευρὰν

ιδ'.

τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ὅτι διὰ τοῦτο τὸ κατὰ τὴν Νότειον πλευρὰν πταισματοδικεῖον δὲν ἦτον ἁρμόδιον εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 18 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις εἶναι δημοσίας τάξεως καὶ ἀφορῶσι τὰ οὐσιώδη συστατικὰ τῶν ἀποφάσεων, πᾶσα ποινικὴ ἀπόφασις πρέπει νὰ ᾖναι αἰτιολογουμένη, αἰτιολογίας δ' ἐννοεῖ ὁ νόμος τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει ἔκθεσιν τῶν λόγων, οἵτινες πείθουσι τὸ δικαστήριον, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔπραξεν ἢ δὲν ἔπραξεν τὴν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένην πρᾶξιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, κατηγορηθέντος τοῦ Γεωργίου Ἰωαννίδου ὑπευθύνου συντάκτου τοῦ Τερπνοῦ Ζεφύρου ὅτι παρεβίασε τὸ 59 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως; ἐν γένει καὶ περὶ τύπου Νόμου, καταχωρίσας εἰς τὸ ὑπ' ἀρ.θ. 110 φύλλον τῆς ῥηθείσης ἐφημερίδος ἄρθρ. τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον δὲν εἶναι ἁπλῶς φιλολογικὸν, ἐπιστημονικὸν ἢ τεχνολογικὸν οὐδὲ φέρει τὸν χαρακτῆρα ἁπλῆς εἰδοποιήσεως, τὸ κατὰ τὴν Νότειον πλευρὰν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἑρμοῦ τῶν Ἀθηνῶν πταισματοδικεῖον περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του ὅτι ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου δὲν εἶναι ἁπλῶς φιλολογικὸν, ἐπιστημονικὸν οὐδὲ φέρει τὸν χαρακτῆρα ἁπλῆς εἰδοποιήσεως, τουτέστιν ἐβεβαίωσε τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς κατηγορίας, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ καὶ τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς του· ἑπομένως ὑπαρχούσης ἐντελοῦς ἐλλείψεως αἰτιολογικοῦ ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Ἰωαννίδου κατοίκου Ἀθηνῶν, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος τοῦ Τερπνοῦ Ζεφύρου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ 213 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις πταισματοδικείου τῆς Νοτείου πλευρᾶς.

Ἀναιρεῖ δὲ τὴν ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ὑπ' ἀριθ. 214 ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως εἰς τὸ ἐνταῦθα πταισματοδικεῖον τῆς Βορείου πλευρᾶς πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Σεπτεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 89.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 31.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ἀμφίσσης δημοσίου κατηγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλογάρη προέδρου, Α. Πο-

λυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰ. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Σεπτεμ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ἀμφίσσης δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Α. Οἰκονόμου ἢ Χαγιάτης, κάτοικος Δελφῶν, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ἀμφίσσης δημοσίου κατηγόρου, ἐπὶ προσβολῇ τιμῆς τὴν ὁποίαν ἔπραξεν ἐν λόγῳ τὴν 16 Μαΐου ε. ε. κατὰ τοῦ Δημ. Γαλανοπούλου, φύλακος τῶν ἐν Δελφοῖς ἀρχαιοτήτων, καὶ δικασθεὶς τὴν 24 Ἰουνίου ε. ε. ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου πταισματοδικείου, ἐκηρύχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 153 ἀποφάσεως μὴ ἔνοχος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ πταισματοδικείῳ Ἀμφίσσης δημόσιος κατήγορος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τὸν τῷ εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 480 τῆς ποιν. δικονομίας, ἀναίρεσις κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ζητηθῇ μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ ὡρισμένας περιπτώσεις, τὸ αὐτὸ δὲ ἄρθρ. ἀναφέρει ῥητῶς καὶ τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα ἐπετράπη παρὰ τοῦ Νόμου νὰ ζητῶσιν ἀναίρεσιν κατὰ ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐζητήθη ἡ ἀναίρεσις ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγόρου παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ἀμφίσσης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ἀμφίσσης δημοσίου κατηγόρου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 153 ἀποφάσεως τοῦ ῥηθέντος πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσι εἰς βάρος τοῦ δημοσίου

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Σεπτεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 90.

(Ἀρ. βιβλ. καταχ. 81.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γιάννου Γιαννοπούλου καὶ λοιπῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γιάννου Γιαννοπούλου ἢ τῆς Γιαννιᾶς, τοῦ Παναγιώτου Λαγγαδινοῦ καὶ τοῦ Γεωργίου Σταματοπούλου παραταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Ὁ Κωνσταντῖν. Ἀνδρικόπουλος ἢ Μαυρικιώτης, ὁ Γιάννης Γιαννόπουλος ἢ τῆς Γιαννιᾶς, ὁ Παναγιώτης Λαγγαδινὸς καὶ ὁ Γεώργιος Σταματόπουλος παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι θέλοντες νὰ λάβουν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως τὴν κινητὴν περιουσίαν τοῦ Τριανταφύλλου Δημητρακοπούλου καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των ὑπῆγον ἐκ συνενοήσεως εἰς τὸ χωρίον Δουμνᾶ τοῦ δήμου Σεληνόης, καὶ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 πρὸς τὴν 21 Ὀκτωβρ. π. ε. περὶ τὴν 10 ὥραν εἰσελθόντες διὰ ῥήξεως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ῥηθέντος Δημητρακοπούλου ἐπέπεσαν ἔνοπλοι ὄντες, καὶ ὁ εἷς μελανωμένος εἰς τὸ πρόσωπον, ἤτοι ὁ Κων. Μαυρικιώτης, κατ' αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἀφοῦ ἤκισαν αὐτὸν μὲν κατὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, τὴν δὲ σύζυγόν του κατὰ τὰ δάκτυλα τῆς χειρός της, ἀντισταθέντες εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ἀφήρεσαν ἐξ αὐτῆς ἓν κιβώτιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον, διαῤῥήξαντες, ἔλαβον πράγματα καὶ χρήματα ἀξίας πλέον τῶν τετρακοσίων δραχμῶν. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν, « ὄχι ὁ Κωνστ. Ἀνδρικόπουλος ἢ Μαυρικιώτης δὲν εἶναι ἔνοχος ὅτι κτλ., ναὶ ὁ Γιάννης Γιαννόπουλος ἢ τῆς Γιαννιᾶς, Παναγ. Λαγγαδινὸς καὶ Γεώργιος Σταματόπουλος εἶναι ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὴν 20 πρὸς τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1841 ἐν τῷ χωρίῳ Δουμνᾶ τοῦ δήμου Σεληνόης θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ οἰκίαν τοῦ Τριανταφύλλου Δημητρακοπούλου καὶ προσέβαλον αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του Διαμάντω Πολιτοπούλα διὰ τῆς βίας, ἀφελόντες ἔκ τινος κιβωτίου αὐτῶν διάφορα χρήματα καὶ πράγματα· ναὶ ἡ εἰρημένη λῃστεία ἐπράχθη ἐνόπλως οὐχὶ δὲ μὲ ἀπειλὴν τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν δύο εἰρημένων συζύγων· ναὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης λῃστείας οἱ Γιάννης Γιαννόπουλος κλπ. εἰσέβαλον διὰ ῥήξεως εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Τριανταφ. Δημητρακοπούλου· ναὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης λῃστείας εἰσεχώρησαν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Τριανταφύλλου Δημητρακοπούλου· κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 114 ἀποφάσεώς του τοὺς εἰρημένους Γιάννην Γιαννόπουλον κλπ. εἰς δέκα ἐτῶν δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν

ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι δὲν διετηρήθησαν αἱ ἐν τοῖς ἄρθ. 274 καὶ 175 τῆς ποιν. δικονομίας προθεσμίαι ὡς πρὸς τὴν κοινοποίησιν τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος· 2) διότι ὁ Γεώρ. Σταματόπουλος δὲν ἔλαβεν ἰδίως συνήγορόν τινα πρὸς ὑπεράσπισίν του, ἐνῷ ὁ συνήγορος τῶν δύο λοιπῶν κατηγορουμένων διϊσχυρίσθη ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀναδεχθῇ καὶ τούτου τὴν ὑπεράσπισιν, καθὸ ἀντικειμένης μὲ ἐκείνην τῶν ἐντολέων του, ἐκ μέρους τῶν ὁποίων προσεκλήθη νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ, ὁ δὲ πρόεδρος τῶν συνέδρων, διέταξε τὸν αὐτὸν συνήγορον νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ αὐτὸν καὶ ἑπομένως ἡ ὑπεράσπισις αὐτοῦ ἔγεινε περιωρισμένη ἐναντίον τοῦ νόμου, προφυλαττομένου τοῦ συνηγόρου τῶν εἰρημένων δύο διὰ νὰ μὴν ἀντιδῇ εἰς τὰ χρέη του ἀφ' ἑνὸς οὐδὲ εἰς τὴν συνείδησίν του ἀφ' ἑτέρου· 3) διότι δὲν τοῖς ἐπεδόθη τὸ κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνακοπῆς των ἐκδοθὲν βούλευμα τοῦ ἐφετείου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 275 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ παράδοσις τῆς κατηγορίας μετὰ τοῦ περὶ ἀνακοπῆς βουλεύματος διὰ νὰ ἔχῃ νόμιμον κῦρος, πρέπει νὰ γίνῃ πρὸς τὸν κατηγορούμενον ὀκτὼ τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὁρισμένης δικασίμου ἡμέρας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δηλοῦται, ὅτι οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναίρεσιν, καταδικασθέντες ἐδικάσθησαν τὴν 17 Ἰουλ. 1842, ἐκ δὲ τῶν εἰς τὴν δικογραφίαν ἐπισυνημμένων ἐπιδοτηρίων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ βούλευμα καὶ ἡ κατηγορία ἐπεδόθησαν εἰς αὐτοὺς, τὸ μὲν διὰ τὴν 6 Ἰουν., ἡ δὲ τὴν 28 Μαΐου δηλ. πολὺ πρότερον τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν πρὸ τῆς δικασίμου ἡμέρας· ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν διετηρήθησαν αἱ νόμιμοι προθεσμίαι ὡς πρὸς τὴν κοινοποίησιν τοῦ βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου δὲν εἶναι ἀληθής·

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων διώρισεν ἐξ ἐπαγγέλματος δικηγόρον εἰς τὸν κατηγορούμενον Γεώρ. Σταματόπουλον διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ, κάμμία δὲ παρατήρησις δὲν ἔγινεν ἐκ μέρους τοῦ δικηγόρου τούτου περὶ τοῦ ὅτι συνηγόρου ὄντος αὐτοῦ τῶν δύο ἑτέρων κατηγορουμένων ἡ ὑπεράσπισις αὐτῶν ἀντίκειτο εἰς τὴν τοῦ Σταματοπούλου, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἔγινε τοιαύτη παρατήρησις καὶ τὸ δικαστήριον μὴ δεχθὲν αὐτὴν περιώρισε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ῥηθέντος κατηγορουμένου δὲν εἶναι ἀληθής·

Ἐπειδὴ ὁ νόμος κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 274 καὶ 458 ἀριθ. 2 τῆς ποιν. δικονομίας, ἀπαιτεῖ μὲν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐγχείρισιν τοῦ περὶ ἀνακοπῆς βουλεύματος, δὲν διατάσσει ὅμως

ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος καὶ τὴν εἰς αὐτὸν παράδοσιν τοῦ κατὰ συνέπειαν ἀνακοπῆς τοῦ ἐκδιδομένου βουλεύματος τῶν ἐφετῶν, ὁσάκις τὸ βούλευμα τοῦτο ἐπικυροῖ ἁπλῶς, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ περὶ ἀναπομπῆς βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν· ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲ ἐπεδόθη εἰς τοὺς κατηγορουμένους τὸ κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνακοπῆς ἐπιδοθὲν βούλευμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, εἶναι ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γιάννη Γιανοπούλου ἢ τῆς Γιαννιᾶς, τοῦ Παναγ. Λαγκαδινοῦ, κατοίκων Πτέρης, καὶ τοῦ Γεωρ. Σταματοπούλου, κατοίκου Αἰγίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 114 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Σεπτεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 91.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 69.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Καλαντζοπούλου κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκειμένον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσῃ, Διομήδους Κυριακοῦ Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ, Σουτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φίστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Σεπτεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Καλαντζοπούλου καὶ Διαμαντῆ Θεοδωροπούλου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Π. Γοῦτα ἐξ' ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Οἱ ῥηθέντες Γεώργιος Καλαντζόπουλος καὶ Διαμαντὴς Θεοδωρόπουλος παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν ὅτι τὴν 17 Μαρτίου 1842 ὁ μὲν πρῶτος ὡς αὐτουργὸς ἐπὶ σκοπῷ γάμου ἀπήγαγε βίᾳ τὴν Ἑλένην Διακόγεωργα καὶ ἠσέλγησε μετ' αὐτῆς, ὁ δὲ δεύτερος ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξε τὴν βιαίαν ταύτην ἀπαγωγήν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἑφεξῆς. α Ναὶ ὁ Γεώργιος Καλαντζόπουλος εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν 17 Μαρτίου 1842 εἰς τὰ ἐν Γουβαλομάνδρα τοῦ δήμου Αὐλῶνος Καλύβια ἐπιλαβόμενος μὲ βίαν τῆς δικαστικοῦ Ἑλένης Διακόγεωργα ἀκούσης, ἀπήγαγε αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ

ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς ἀκολασίαν· καὶ ὁ εἰρημένος Γεώργιος Καλαντζόπουλος ἀφοῦ ἀπήγαγε τὴν Ἑλένην Λιακόγωργεα κατρώθωσε τὸν εἰρημένον περὶ ἀκολασίας σκοπόντου· καὶ ὁ Διαμαντῆς Θεοδωρόπουλος εἶναι ἔνοχος ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξεν ἀμέσως τὴν εἰρημένην παρὰ τοῦ Γεωργίου Καλαντζοπούλου πραχθεῖσαν βιαίαν ἀπαγωγὴν διὰ τῆς συνδρομῆς του, σύρας καὶ αὐτὸς τὴν Ἑλένην Λιακόγεωργα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἤθελε νὰ φέρῃ αὐτὴν ὁ Γεώργιος Καλαντζόπουλος· καὶ ἐχορήγησεν οὕτως εἰς αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τοσαύτην βοήθειαν, ἄνευ τῆς ὑποίας ὁ Γεώργιος Καλαντζόπουλος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρᾶξίν του κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις ν' μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης· τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα καὶ τοὺς συνηγόρους τῶν κηρυχθέντων ἐνόχων καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρ. 331 § 1 συνδυασμένον μὲ τὸ ἄρθρ. 56 τοῦ ποιν. Νόμου, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 5 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ ἀριθ. 150 ἀποφάσεώς του τοὺς ῥηθέντας Γεώργιον Καλαντζόπουλον καὶ Διαμαντὴν Θεοδωρόπουλον εἰς πενταετῆ εἱρκτὴν· τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους. 1) Διότι τὸ δικαστήριον παρεδέχθη ὡς ἰσχυρὰν τὴν ἀπὸ 18 Μαρτίου 1842 ἔκθεσιν γενομένην ἐνώπιον τοῦ ὑπομοιράρχου Ἰω. Δημητριάδου καὶ διέταξε τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς, ἐνῷ εἶναι ἄκυρος ὡς μὴ συντεταγμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 153 τῆς ποιν. δικονομίας συνδιασμένου μὲ τὸ ἄρθρ. 90 τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ ἄρθρ. 72 καὶ 73 τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι δὲν ἀναφέρει ὅτι ἔγεινεν ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων καὶ δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ μηνύοντος· 2) διότι ἀκύρου οὔσης τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως καὶ μὴν ἀποτελούσης ἀπόδειξιν δὲν ἐδύνατο τὸ δικαστήριον νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ποιν. ταύτης δίκης ὡς μὴ ὑπαρχούσης τῆς ἀπαιτουμένης ἐγκλήσεως· 3) διότι μετεβλήθη ἡ κυρία κατηγορία ἡ ἐμπεριεχομένη εἰς τὸ περὶ παρακομπῆς βούλευμα καὶ ἐγκλητήριον ἔγγραφον, καθότι ἐτέθη ὡς ζήτημα ὅτι ὁ καταδικασθεὶς Γ. Καλαντζόπουλος ἀπήγαγε τὴν Ἑλένην ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς ἀκολασίαν, ἐνῷ ἔπρεπε κατὰ τὸ βούλευμα νὰ τεθῇ ὅτι τὴν ἀπήγαγε ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ εἰς γάμον καὶ ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ του καὶ ἄν ἀπὸ τὴν συζήτησιν ἤθελον ἀναφανῇ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρύνουσαι περιστάσεις ἢ ἐλαφρυντικαὶ ἔπρεπε μετὰ τὸ κύριον ζήτημα κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 430 τῆς ποιν. δικον. νὰ τεθοῦν ἰδιαίτερα ζητήματα, καὶ ὄχι τὸ ἰδιαιτέρως ἀναφανὲν ζήτημα τὸ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου νὰ τεθῇ ὡς κύριον· 4) διότι εἰς τὰ ἐγχειρισθέντα ἐγγράφως ζητήματα προσετέθη εἰς τὸ περιθώριον ἰδιαίτερον ζήτημα τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνυπόγραφον· 5) διότι οἱ ἔνορκοι ὠνόμασαν τὴν ἐτυμηγορίαν των δημηγορίαν καὶ δὲν ἀπήντησαν ἀρνητικῶς ἢ καταφατικῶς εἰς ἕκα

τὰ δοθέντα εἰς αὐτοὺς ζητήματα καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἐν περιθωρίῳ τεθὲν 6) διότι δὲν ἐπεδόθη εἰς τοὺς καταδικασθέντας τὸ ἀπὸ 7 Μαΐου 1842 ὑπ' ἀρ. 252 βούλευμα παραπομπῆς, τὸ δὲ ἀπὸ 9 Μαΐου ε. ε. τοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Καλάμαις πρωτοδικῶν ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως δὲν ἀναφέρει ὅτι ἐπέδωσε τὸ μνησθὲν βούλευμα, ἀλλὰ μόνον τὸ ὑπ' ἀριθ. 252 ἀγνώστου χρονολογίας· 7) διότι εἰς τὰ ἐπιδοτήρια τοῦ περὶ παραπομπῆς, βουλεύματος τοῦ κατηγορητηρίου, τῆς κλήσεως καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένα παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων ἐνῷ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ὁ Γ. Καλαντζόπουλος γνωρίζει γράμματα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων ἐν τῇ δικογραφίᾳ καὶ τῆς εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς ἀναιρέσεως ὑπογραφῆς του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς ἀπὸ 18 Μαρτίου ε. ε. προανακριτικῆς ἐκθέσεως δηλοῦται, ἡ μήνυσις τῆς συμβάσης ἀπαγωγῆς ἐγένετο πρὸς τὸν ὑπομοίραρχον Τριφυλίας, παρόντος καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, κατὰ δὲ τὰ 72 καὶ 73 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐν τῇ προανακρίσει δὲν ἀπαιτεῖται εἰμὴ ἡ παρουσία ἑνὸς δικαστικοῦ γραμματέως, ἐν ἐλλείψει δὲ τούτου ἡ τοῦ δημάρχου, δημαρχικοῦ παρέδρου ἢ ἀστυνόμου, καὶ ἐν ἐλλείψει μόνον τῶν τελευταίων καθίσταται ἀναγκαία ἡ παρουσία δύω μαρτύρων, ὥςε ὁ λόγος τῶν ἀναιρεσειόντων ὅτι ἡ εἰρημένη ἔκθεσις δὲν ἔχει κῦρος ὡς μὴ ἀναφέρουσα τὴν παρουσίαν μαρτύρων, εἶναι διόλου ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος ἔκθεσίς τις ἀρκεῖ ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ μηνύοντος τοιουτοτρόπως, ὥςε νὰ μὴν ἀφίνῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ταυτότητος τοῦ προσώπου, καὶ τοιαύτη ἀμφιβολία δὲν προτείνεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀλλὰ μόνον ὅτι λείπει ἐν τῇ ἐκθέσει τὸ ἐπώνυμον τοῦ μηνύοντος· ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτου αἱ τοιαῦται ἀκυρότητες τῆς προανακρίσεως κατὰ τὸν τελευταῖον παράγραφον τοῦ 458 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, δύνανται νὰ προταθῶσι μόνον διαρκούσης τῆς ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν συζητήσεως·

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς προανακρίσεως ἐμπεριέχεται ἡ παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένη ἔγκλησις διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς ἀπαγωγῆς, καὶ ἐπομένως ὁ λόγος τῶν ἀναιρεσειόντων ὅτι αὕτη ἐλλείπει εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς καὶ τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον γίνεται λόγος περὶ ἀπαγωγῆς ἐπί τε σκοπῷ γάμου καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἀσελγήσεως, ὃν τρόπον ἐτέθη τὸ ζήτημα πρὸς τοὺς ἐνόρκους, ὥςε δὲν ἀληθεύει παντάπασι κατὰ τὴν διϊσχύρισιν τῶν ἀναιρεσειόντων ὅτι μετεβλήθη ἡ κατηγορία προστεθέντος δῆθεν καὶ τοῦ δευτέρου σκοποῦ, ἐνῷ ὁ πρῶτος μόνον διαλαμβάνεται εἰς τὸ βούλευμα καὶ εἰς τὸ ἐγκλητήριον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιοῦται, τὸ εἰς τὸ περιθώριον τῶν ἐγγράφως ἐγχειρισθέντων ζητημάτων περιλαμβανόμενον δεύτερον καὶ ἀνυπόγραφον ζήτημα δὲν προσετέθη ἔπειτα, κατὰ τὴν ἀξίωσιν τῶν ἀναιρεσειόντων, ἀλλ' ἐδόθη ἐξ ἀρχῆς τοιοῦτον εἰς τοὺς ἐνόρκους, καὶ ἂν δὲν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ προέδρου, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ οὐδεμίαν ἔλλειψιν τύπου, διότι τὸ 431 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας διατάσσει μόνον νὰ συντάσσωνται ἐγγράφως καὶ νὰ ἐγχειρίζωνται εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα, οὐδὲ γίνεται μνεία ἐν αὐτῷ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προέδρου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 331 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς ἀμφοτέρας τὰς πράξεις, εἴτε τὴν ἕνεκα γάμου ἀπαγωγὴν καὶ εἰς τὴν ἐπὶ σκοπῷ ἀσελγήσεως γενομένην, ἑπομένως εἶναι ἀδιάφορον ἂν οἱ ἔνορκοι ἀπαντήσαντες καταφατικῶς εἰς τ' ἄλλα ζητήματα, ἐν αἷς γίνεται λόγος περὶ σκοποῦ ἀσελγήσεως, δὲν ἀπήντησαν εἰς τὸ δεύτερον ζήτημα, τὸ ἐν τῷ περιθωρίῳ σημειούμενον καὶ περὶ ἀπαγωγῆς ἕνεκα γάμου διαλαμβανομένου·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι οἱ ἔνορκοι ὠνόμασαν τὴν ἐτυμηγορίαν *δημηγορίαν* εἶναι ἀνίσχυρος, διότι ἂν καὶ ἡ ὀνομασία εἶναι ἀκατάλληλος, δὲν μεταβάλλει ὅμως τὴν φύσιν τοῦ ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον φέρον τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τεθέντα ζητήματα, εἶναι ἐτυμηγορία αὐτόχρημα·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐπεδόθη εἰς τοὺς ἀναιρεσείοντας, τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα, ὡς μὴ φέροντος τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς ἐπιδόσεως, εἰμὴ μόνον τὸν ἀριθμὸν τοῦ βουλεύματος, καὶ παραλείποντος τὴν χρονολογίαν, εἶναι παντάπασιν ἀνίσχυρος, διότι ἐκτὸς ὅτι τὸ ἐπιδοθὲν βούλευμα φέρει τὸν προσήκοντα ἀριθμὸν, ἐκ τοῦ περιεχομένου βεβαιοῦται ὅτι τοῦτο ἀπέβλεπεν αὐτὰ τὰ πρόσωπα πρὸς ἃ ἐπεδόθη καὶ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, δι' ἣν ἐκατηγοροῦντο· ἑπομένως δὲν μένει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἐγένετο ἀληθῶς ἡ τοῦ προσήκοντος βουλεύματος ἐπίδοσις·

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τελευταῖος ἀναιρέσεως λόγος ὅτι εἰς τὰ ἐπιδοτήρια τοῦ βουλεύματος, τοῦ κατηγορουμένου τῆς κλήσεως καὶ τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων δὲν ὑπάρχει ἡ ὑπογραφὴ τῶν ἀναιρεσειόντων εἶναι ὡσαύτως ἀνίσχυρος, διότι κατὰ τὰ ἄρθρα 190 καὶ 191 τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τὰ ἀφορῶντα ἐν γένει ποινικὰς ὑποθέσεις ἐπιδοτήρια δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφὴ τῶν παραλαμβανόντων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Καλαντζοπούλου καὶ Διαμαντῆ Θεοδωροπούλου, κατοίκων Σιδεροκάστρου τῆς Τριφυλίας, γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 5 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 148 καὶ 158 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰ-

τήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς πνρούσης δίκης τέλη τῆ, σημάντιως δραχ. 33.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Σεπτεμβρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 92.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 69)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γερασίμου Κομποθέκρα κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούτη, Διομήδους, Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14. Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γερασίμου Κομποθέκρα καὶ Χαρίτωνος Καταρέλου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των Α. Μελᾶ καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρων.

Οἱ εἰρημένοι Γεράσιμος Κομποθέκρας καὶ Χαρίτων Καταρέλος ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κτκουργιοδικῶν ὡς ὑπαίτιοι κλοπῆς καὶ φόνου ἐκ προμελέτης· δικασθέντες δὲ κατὰ τὴν 12 καὶ 13 Αὐγούσου ε. ε ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχοι, ὅτι τὴν 15 Αὐγούστου 1841, εἰσελθόντες εἰς τὴν ἐν Πάτραις οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Ἀποζολίδου, ἔλαβον ἐν γνώσει εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνος καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Δημητρίου Ἀποζολίδου χρήματα αὐτοῦ ὑπερβαίνοντα τὸ ποσὸν τῶν 400 δραχμῶν, διὰ νὰ τὰ ἔχωσι παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν των· ὅτι πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς κλοπῆς ταύτης ἐφόνευσαν δύω ἐν τῇ ρηθείσῃ οἰκίᾳ εὑρεθέντας παῖδας, τὸν ἐνεαετῆ Κωνσταντῖνον Ἀποζολίδην καὶ τὸν ἑπταετῆ Ζώην Βενέτην, ἀποφασίσαντες ἐκ προμελέτης ταύτας τὰς παρ' αὐτῶν πραχθείσας ἀνθρωποκτονίας· καὶ ὅτι ἡ εἰρημένη κλοπῆ ἐπράχθη διὰ βιαίας ἀνοίξεως τοῦ κιβωτίου τοῦ Δημητρ. Ἀποζολίδου, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ κλαπέντα χρήματα. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων ἐφαρμόσαν κατὰ τῶν εἰρημένων Γεράσ. Κομποθέκρα καὶ Χαρίτ. Καταρέλου τὰ ἄρθ. 371, 374 § 3 καὶ 9, 288, 109, 18 καὶ 30 τοῦ ποιν. Νόμου, κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, καὶ ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· τελευταῖον οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν τῆς καταδικασάσης αὐτοὺς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 164 καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 161, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ αἴτησις τοῦ ἀνατληρωτικοῦ ἐνόρκου Χρήστου Στεφανοπούλου περὶ τῆς ἐξαι-

ρέσεώς του, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι ὁ παρὰ τοῦ ἐνόρκου Χρήστου Στεφανοπούλου προτανθεὶς περὶ ἐξαιρέσεως λόγος ἐμπεριέχεται εἰς τὸ 48 ἄρθρ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ἡ δὲ βεβαίωσις τοῦ μνησθέντος ἐνόρκου, ὅτι περὶ τῆς προκειμένης δίκης ἐγνω ξ δότησεν, ἀρκοῦσε διὰ νὰ γείνῃ παραδεκτὴ ἡ ἐξαίρεσίς του καὶ δὲν ἦτο ὑπόχρεως νὰ δηλώσῃ ἐὰν ἡ γνωμοδότησίς του αὕτη ἔγεινεν ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, διότι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ὁ Νόμος θεωρεῖ αὐτὸν ἐξαιρετέον· 2) διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν ἐσύγκειτο νομίμως, ἐνεργηθείσης νέας κληρώσεως συμπληρωτικῶν ἐνόρκων κατὰ τὴν διάρκειαν καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς συνόδου, ἐνῷ αἱ κληρώσεις τῶν τε τακτικῶν καὶ λοιπῶν ἐνόρκων κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθ. 58 καὶ 63 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων συγχωρεῖται νὰ γίνωνται μόνον κατὰ τὴν πρὸς ἔναρξιν τῆς συνόδου προσδιορισμένην ἡμέραν· ἑπομένως ἡ κατὰ τὸν Ἰούλιον ε. ε. ἐνεργηθεῖσα κλήρωσις οὖσα παράνομος, τὰ ὀνόματα τῶν Χρήστου Στεφανοπούλου Πανγ. Ἰωάννου Σταύρου Ἀντωνοπούλου, Ἠλία Τζαρουχοπούλου, Εὐθυμίου Κωνσταντίνου, Ἀντωνίου Ἀγγελεταπούλου, καὶ Δημητρίου Παπαγιαννοπούλου δὲν ἠδύναντο νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν κληρωτίδα, τούτου δὲ γενομένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν ἐσυγκροτεῖτο νομίμως καὶ παρὰ τῶν φυσικῶν τῶν κατηγορουμένων δικαστῶν· 3) διότι μετὰ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ζητημάτων οὔτε οἱ κατηγορούμενοι οὔτε οἱ συνήγοροί των ἐρωτήθησαν ἂν ἔχουν νὰ κάμωσιν παρατηρήσεις ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἕνεκα τούτου προσεβλήθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὸν λόγον χωρὶς νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ προέδρου· ἑπομένως οὔτε οἱ κατηγορούμενοι οὔτε οἱ συνήγοροί των ἠδύναντο νὰ φέρωσι τὸν λόγον ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων· 4) διότι δι' ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων ἔπρεπε νὰ τεθῶσι ζητήματα ἰδιαίτερα, καὶ μάλιστα διὰ τὸν λόγον ὅτι καὶ ἡ ὑπεράσπισις των ἦτο διαιρετὴ καὶ ἰδιαιτερα, καὶ εἰς ἰδιαίτερα περιστατικὰ καὶ συμπεράσματα ἐπηρεάζετο· 5) διότι ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν κλαπέντων χρημάτων δὲν ἐτέθη ζήτημα ἰδιαίτερον, ἀλλ' ἡνώθη μὲ τὰ περιστατικὰ, τὰ ὁποῖα κυρίως ἀπαιτοῦνται πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς. 6) διότι ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας κατὰ τὸ ἄρθρον 228 τοῦ ποιν. Νόμου τοῦ δημοσιευθέτος διὰ τοῦ παραρτήματος τῆς Β. ἐφημερίδος εἶναι ὅς τις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν αὐτήν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἡ ἀναιρεσεῖων δὲν ἐξετέλεσεν αὐτὴν ἐσκεμμένως, καὶ ἑπομένως κακῶς ἐφηρμόσθη κατ' αὐτοῦ τὸ μνησθὲν ἄρθ. 7) διότι ὁ μάρτυς Νικ. Βασιλόπουλος ἐξετάσθη ἀνωμωτὶ χωρὶς νὰ προϋπάρξῃ ἀπόφασις ἀποδεχομένη τὴν τοιαύτην ἐξέτασιν, ἡ δὲ περίσασις ὅτι ὑπῆρξε συγκατάθεσις τῶν μερῶν δὲν δύναται νὰ παραβλάψῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ λόγου τούτου ἀφορῶντος τὴν δημοσίαν

τάξιν εἰς ἣν ὑπάγεται καὶ ἡ τῶν μαρτύρων ὁρκοδοσία, καθότι ἄλλως ἡ θέλησις τῶν μερῶν ἤθελε διευθύνει τὴν ἐγκληματικὴν δικαιοσύνην καὶ καταστένει περιτὰς καὶ ἀνεφαρμόστους καὶ αὐτὰς τὰς πλέον οὐσιώδεις διατάξεις της, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὸν Νόμον· 8) διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δὲν προκύπτει ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων κατέστησεν εἰς ἐνόρκους γνωστὰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 439 τῆς ποιν. δικον. γνωστοποιῶν εἰς αὐτοὺς ὁποῖον πρέπει νὰ ᾖναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἰσοψηφίας, καὶ ὁποῖα εἶναι ἡ καταδικάζουσα πλειονοψηφία, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄφησεν ἀνεφάρμοστον μίαν τῶν οὐσιωδεστέρων τῆς Νομοθεσίας μας διατάξεων, οὐδὲ ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας προκύπτει ἐκ πόσων ψήφων ἐσχηματίσθη ἡ ἀναφερομένη παρ' αὐτῶν πλειοψηφία· 9) διότι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐσφαλμένως συνήνωσεν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ζήτημα δύο διαφόρου εἴδους καὶ κεχωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων πράξεις, ἤτοι τὴν κλοπὴν καὶ τὸν φόνον, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ ἴδιον ζήτημα διὰ νὰ γενῇ καὶ χωρισῇ ἐφ' ἑκάστης αὐτῶν ψηφηφορία. 10) διότι ἐνῷ ἡ ἡμετέρα νομοθεσία ἀποδέχεται ὅτι καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κάμουν παρατηρήσεις κατὰ τῶν παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων γενομένων ζητημάτων, καὶ ἑπομένως χορηγεῖ καὶ τὰ μέσα διὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος δὲν προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι ἀνεγνώσθησαν τὰ ζητήματα, ἢ ἄλλως κατεστάθησαν γνωστὰ εἰς τοὺς κατηγορουμένους, ὥστε προφανῶς παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ οἱ κηρυχθέντες ἔνοχοι εὐλόγως δύνανται νὰ παραπονῶνται ὅτι κατεδικάσθησαν χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὰ ζητήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ προσκληθῇ ἡ προσοχὴ τῶν ἐνόρκων, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχον τόσα δικαιώματα νὰ ἐξασκήσουν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς δικηγόρους τῶν ἀναιρετειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπεφάνθη, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 161 ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ἐξαίρεσις τοῦ ἐνόρκου Χ. Στεφανοπούλου δὲν ἐγένετο δεκτὴ διότι οὗτος δὲν συνέπραξεν εἰς τὴν κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων εἰσαχθεῖσαν δίκην, καὶ οὐχὶ διότι δὲν ἐδήλωσεν ἂν ἡ γνωμοδότησίς του, ὡς δικηγόρου, ἔγεινεν ὑπὲρ ἢ κατ' αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἐκτίμησις τῶν ἐν τῷ 48 ἄρθρῳ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων διαλαμβανομένων λόγων ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων ἐνώπιον τῶν ὁποίων προτείνονται·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν συγχωρεῖται νὰ γίνωνται κληρώσεις τῶν τε τακτικῶν καὶ λοιπῶν ἐνόρκων εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν πρὸς ἔναρξιν τῆς συνόδου προσδιωρισμένην ἡμέραν, δὲν στηρίζεται παντάπασιν εἰς τὰ ἄρθρα 58 καὶ 63 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται οἱ ἀναιρεσείοντες, ἐξ ἐναντίας δὲ καὶ ἐκ τοῦ γράμματος καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν εἰ-

ρημένων ἄρθρων προκύπτει, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δύναται ν' ἀναπληροῖ ἑκάστοτε, διὰ νέας κληρώσεως, τοὺς κωλυομένους ἢ μὴ ἐμφανιζομένους ἐνόρκους·

Ἐπειδὴ τὸ 428 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομ. χορηγεῖ ῥητῶς τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς κατηγορουμένους νὰ κάμωσι παρατηρήσεις κατὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν ζητημάτων· οἱ δὲ ἀναιρεσείοντες ἠδύναντο νὰ κάμωσιν, ἂν ἤθελον, χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τούτου, οὐδ' ἀπῃτεῖτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ ἐρωτηθῶσι περὶ τούτου ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, προσέτι δὲ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως φέρουσι ῥητῶς, ὅτι οἱ ἀναιρεθείοντες δὲν ἔκαμον οὐδεμίαν ἐπὶ τῶν τεθέντων ζητημάτων παρατήρησιν·

Ἐπειδὴ κάμμία διάταξις τοῦ νόμου δὲν ἀπαιτεῖ νὰ τίθενται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, χωριστὰ δι' ἑκάστην πρᾶξιν καὶ δι' ἕκαστον κατηγορούμενον ζητήματα, ἀλλ' ἀνατίθεται εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων νὰ ἐκθέτῃ αὐτὰ καθ' ὃν τρόπον νομίσῃ συντελεστικώτερον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, χορηγουμένου μόνου τοῦ δικαιώματος εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἢ τὸν συσυνήγορόν του, νὰ κάμωσι παρατηρήσεις κατὰ τῆς ἐκθέσεως αὐτῶν, καθ' ἣν περίπτωσιν ἀποφασίζει περὶ τούτου, κατὰ τὸ προμνημονευθὲν 428 ἄρθρον, ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς προεῤῥέθη, οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν ἔκαμον οὐδεμίαν κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ἐκτεθέντων ζητημάτων παρατήρησιν, ἑπομένως ὁ 4, 5 καὶ 9 λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατοι·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ῥητὰς διατάξεις τοῦ 288 ἄρθ. τοῦ ποινικ. νόμου, ὡς ὑπάρχει διορθωμένον τὸ κείμενον αὐτοῦ τοῦ ἀπὸ 23 Ἰουλ. 1035 Διατάγματος, ὡς φονεὺς τιμωρεῖται, ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισεν ἢ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν τὴν παρ' αὐτοῦ πραχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν· ἑπομένως δὲν ἀπαιτεῖται ἡ τῆς προμελέτης καὶ τῆς ἐσκεμμένως ἐκτελέσεως συνύπαρξις·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δηλοῦται, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν διέταξε τὴν ὅρκισιν τοῦ μάρτυρος Νικ. Βασιλοπούλου, ὡς ὑπάρχοντος καταδικασμένου εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν· δὲν ὑποχρεοῦτο δὲ νὰ ἐκδώσῃ περὶ τούτου ἀπόφασιν, εἰμὴ ἂν οἱ ἀναιρεσείοντες ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς ἤθελον ἀμφισβητήσει τὴν περίστασιν ταύτην τοῦ μάρτυρος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσείοντες ἐζήτησαν ῥητῶς τὴν ὀνομαστὶ ἐξέτασιν τοῦ εἰρημένου μάρτυρος·

Ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ἀναφέρουσιν, ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐσύστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἐνόρκων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ 441 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τὸ ὁποῖον διαλάμβανον καὶ περὶ τῆς ἰσοψηφίας, παραπέμπει ῥητῶς εἰς τὸ 439 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας. Κατὰ τὰς διατάξεις δὲ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπαγορεύεται τὸ νὰ γίνεται διὰ τῆς ἐτυμηγορίας γνωστὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὲρ ἢ κατὰ ψηφοφορησάντων·

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, τὰ ζητήματα ἐτέθησαν εἰς τοὺς ἐνόρκους κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν, καὶ οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν ἔκαμαν οὐδεμίαν ἐπ' αὐτῶν παρατήρησιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὰς ἀναιρέσεως αἰτήσεις τοῦ Γερασίμου Κομποθέκρα καὶ Χαρίτωνος Καταρέλου, κατοίκων Πατρῶν, αἵτινες ἐγένοντο κατὰ τῶν ἀπὸ 12 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 161 καὶ ἀπὸ 13 τοῦ αὐτοῦ ὑπ' ἀρ. 164 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ὀκτωβρ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 93.

Ἀριθ. (βιβλ. κατοχ. 69.)

Περὶ ἐξαιρέσεως καὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ Χρήστου Νικολάου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη προέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλικα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου καὶ Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἐξαιρέσεως καὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ Χρήστου Νικολάου.

Ὁ Χρῆστος Νικολάου κατηγορούμενος ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐνώπιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, ἐπρότεινε τὴν ἐξαίρεσιν τῶς δικαςῶν Χρ. Νικολαΐδου, Δ. Βάλβη καὶ Α. Καραβέλα, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐκίνησε τὴν ἔχθραν τῶν ῥηθέντων δικαςῶν διὰ δύο διατριβῶν καταχωρηθέντων εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 929 καὶ 932 φύλλα τῆς Ἀθηνᾶς, δι' ὧν ἐξέφρασε παράπονα κατ' αὐτῶν, ἑπομένως ἐζητήσατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 51 τῆς ποιν. δικονομίας, τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον δικαστήριον· Ἐκφρασθέντων τῶν ἐξαιρουμένων δικαστῶν, ἡ ὑπόθεσις εἰσήχθη παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ δικαςηρίου εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθ. 49, 50 καὶ 51 τῆς πολιτ. δικονομίας·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν τριῶν δικαςῶν, τῶν ὁποίων ζητεῖ τὴν ἐξαίρεσιν ὁ Χρῆστος Νικολάου, οἱ δικασταὶ Α. Καραβέλας καὶ Δ. Βάλβης ἀπήντησαν εἰς τὴν κοινοποιηθεῖσαν εἰς αὐτοὺς περὶ ἐξαιρέσεως αἴτησιν, ὅτι δὲν αἰσθάνον-

ται ἐν ἑαυτοῖς οὐδεμίαν κατ' αὐτοῦ ἔχθραν, μόνη δὲ ἡ περίπτωσις τοῦ ὅτι ὁ Χρῆς Νικολάου κατεχώρισεν εἰς τὴν ἐφημερίδα Ἀθηνᾶ δύο διατριβάς, δι' ὧν ἐξέφραζε παράπονα κατὰ τῶν εἰρημένων δικαστῶν, δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἐξαίρεσιν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ἀπορρίπτομένης τῆς ἐξαιρέσεως τῶν δικαστῶν Α. Καραβέλα καὶ Δ. Βάλβη, ὑπάρχει εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, ὁ κατὰ νόμον ἀναγκαῖος ἀριθμὸς δικαστῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ δικαστοῦ Χ. Νικολαΐδου αἰτήσεως τοῦ αὐτοῦ Χρήστου Νικολάου, καὶ ἑπομένως δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Χρήστου Νικολάου, κατοίκου Καλαμῶν, περὶ ἐξαιρέσεως τῶν δικαστῶν Α. Καραβέλα, Δ. Βάλβη καὶ Χ. Νικολαΐδου, καὶ περὶ παραπομπῆς τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ συκοφαντίᾳ δίκης εἰς ἄλλο δικαστήριον, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 20.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ὀκτωβ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. ἀριθ. 94.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 69.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Κωνσταντοπούλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημ. Κωνσαντοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Ῥωσσέτου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Κατὰ συνέπειαν βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, ὁ ῥηθεὶς Δημήτριος Κωνσταντόπουλος ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν μετ' ἄλλων τινῶν ἐπὶ κλοπῇ διαφόρων ζώων, γενομένῃ κατὰ διαφόρους καιροὺς, καὶ εἰς διάφορα μέρη ἑκάστη τῶν ὁποίων ὑπερέβαινε τὰς 20 δραχ. συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἔχουσαν οὕτω. « Ναὶ ὁ Δημήτριος Κωνσταντόπουλος εἶναι ἔνοχος ὅτι μεταξὺ τῆς 20 καὶ 25 Νοεμβρίου 1840 ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς κατοχὴν αὐτογνωμό-

νως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἀδελφῶν Ἰωάννου καὶ Δήμου Ἀναγνωστοπούλου μίαν ἀγελάδα βόσκουσαν εἰς χωρίον Βεσίνη, καὶ ἀνήκουσαν εἰς τοὺς εἰρημένους ἀδελφούς; Ἰω. καὶ Δῆμον Ἀναγνωσοπούλους διὰ νὰ τὴν ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἡ δὲ ἀξία τῆς εἰρημένης ἀγελάδος ὑπερβαίνει μὲν τὸ ποσὸν τῶν 20 οὐχὶ δὲ καὶ τῶν 400 δραχ. ναὶ ὁ αὐτὸς Δημήτριος Κωνσταντόπουλος εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν 18 Ἰανουαρίου καὶ 12 Ἀπριλίου 1841 ἔλαβεν ἐν γνώσει εἰς κατοχὴν καὶ ἄνευ συγκαταθέσεως τῶν ἐχόντων δικαίωμα, Ἀναγνώστου Σακελλαρίου Κωνς. Παππαθανοσοπούλου, Σταύρου Πολιταναγνωστοπούλου καὶ Ἀθαν. Χρηστοπούλου, δύω ἵππους βόσκοντας εἰς τὸ βουνὸν *Λιόπες* καὶ τρεῖς θήλεις ἵππους βοσκούσας εἰς τὴν θέσιν Βάρι τοῦ χωρίου Κωνσταντίνων ἀνήκοντας εἰς τοὺς ῥηθέντας Ἀναγ. Σακελλαρίου κλπ. ἡ δὲ ἀξία τῶν ἵππων τούτων ὑπερβαίνει τὰς 400 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 800 δραχ.» κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 7 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 152 ἀποφάσεώς του τὸν ῥηθέντα Δ. Κωνσταντόπουλον εἰς πέντε ἐτῶν καὶ τριῶν μηνῶν εἱρκτὴν· τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους. 1) Διότι ἡ ἀγελάδα δι' ἣν κατηγορήθη καὶ κατεδικάσθη ἦτον ἐδικήτου· 2) διότι καὶ τὰ ἄλογα τὰ ἐπῆραν ἄλλοι καὶ τὰ ἀπέδωκαν εἰς τοὺς κυρίους των, καὶ μόλα ταῦτα κατεδικάσθη αὐτός· 3) διότι δὲν ἐξετάσθησαν δέκα ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ κλητευθέντων μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰωάνν. Ἀν. Σωμάκη τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρέσεως λόγοι πρῶτος καὶ δεύτερος ἀφορῶσι πραγματικὰ ἀντικείμενα, καὶ τοιοῦτοι διαφεύγουσι τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ δὲ τρίτος ἀναπόδεικτος, οὐδ' ἐπροτάθη ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεσεως αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Κωνσταντοπούλου, κατοίκου Ποδογορᾶς τοῦ Δήμου Θαλιάδων τῆς Γόρτυνος, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 152 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 17.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἑκατακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 95.

(Ἀριθ. Διβλ. καταχ. 95.)
Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Α. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομιδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Σεπτεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ εὐθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος *Σωκράτης* Δ. Γιαννίσερλης, δικασθεὶς ἐρήμην καὶ καταδικασθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 167 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴ Νότιον πλευρὰν πταισματοδικείου Ἀθηνῶν, ἔκαμε κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀνακοπὴν κλητευθεὶς δὲ παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ῥηθέντος πταισματοδικείου δὲν ἐνεφανίσθη, ἀλλὰ δι' ἀναφορᾶς του συνωδευμένης μὲ ἀποδεικτικὸν τοῦ ἰατροῦ Π. Σοφιανοπουλου καὶ Α. Ζυγομαλᾶ, πιστοποιούντων ὅτι ἔπασχε ἀπὸ ἐπιληψίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ δυναμένου νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου, ἐξῃτήσατο τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, ἥτις καὶ διετάχθη πληροφορηθεὶς τοῦτο ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν εἰσαγγελεὺς, διέταξε τὸν δημόσιον κατήγορον νὰ προσκαλέσῃ δύο ἄλλους ἰατροὺς, οἵτινες ὁρκισθέντες ἀπεφάνθησαν τὸν ὑπεύθυνον συντάκτην τῆς ῥηθείσης ἐφημερίδος Γιαννισερλῆ περὶ τοῦ ἂν πραγματικῶς οὗτος πάσχῃ ἀπὸ ἐπιληψίας ὡς ἐπιστοποίησαν ὁ διαληφθέντες ἰατροὶ ἐπισκεφθέντες ἑπομένως οἱ ἰατροὶ Κλάδος καὶ Βενζέλος τὸν ῥηθέντα συντάκτην, διεβεβαίωσαν ὅτι οὗτος οὔτε πάσχει ἀπὸ ἐπιληψίας, οὔτε συμπτώματα τοιαύτης ἀσθενείας ἔχει· ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς, ἐνεργήσας εἰσῆς καὶ περαιωθείσης τῆς ἀνακρίσεως, καθυπέβαλε τὴν δικογραφίαν εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐξῃτήσατο νὰ ἀποφασθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ κατηγορίας κατὰ τοῦ Π. Σοφιανοπούλου καὶ Α. Ζυγομαλᾶ ὅτι ἐπιστοποίησαν ψευδῶς ἐν γνώσει ὅτι τὴν 21 Ἰουλίου ε. ε. ἠσθένει ὁ Δ. Γιαννίσερλης διὰ τοὺς λόγους ὅτι μόνη ἡ κατάθεσις τοῦ Γιαννισερλῆ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐνοχοποιήσῃ αὐτοὺς, ἄλλαι δὲ ἐνδείξεις ὑποστηρίζουσι ἐκείνη· δὲν ὑπάρχουσιν ὅτι ἔργον τοῦ ἰατροῦ εἶναι νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀσθένειαν, ἡ δὲ πιστοποίησίς του ὅταν δὲν ἐμφαίνεται δόλος εἶναι ἀπρόσβλητος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἐσφαλμένη καὶ ὅτι τέλος ὁ περὶ ψευδομαρτυρίας νόμος προϋποθέτει πρόσκλησιν ἀρχῆς καὶ τοιαύτη ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔλαβε χώραν. Τὸ δὲ συμβούλιον μὴ πα-

ραδεχθὲν τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως ἀνέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 271 τῆς ποινικ. δικονομίας, συνδυασμένον μὲ τὸ ἄρθ. 200 τοῦ ποιν. νόμου, τὸν Π. Σοφιανόπουλον ἵνα δικασθῇ ὅτι τὴν 20 Ἰουλ. ε. ε. ὡς ἰατρὸς ἐξέδωκε ψευδὲς μαρτυρικὸν βεβαιώσας ἐν γνώσει ὅτι ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος ὁ Σωκράτης Δ. Γιαννιτερλης ἔπασχε κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπὸ ἐπιληψίας καὶ δὲν ἐδύνατο δήθεν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν νότιον πλευρὰν πταισματοδικείου Ἀθηνῶν, ὅπου ἔμελλε νὰ δικασθῇ ὁ κατηγορούμενος· ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ κατηγορίας κατὰ τοῦ ἰατροῦ Ἀνδρέου Ζυγομαλᾶ. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἀπὸ 11 Αὐγ. 1842 ὑπ' αρ. 3497 ζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ περὶ ψευδομαρτυρίας νόμος προϋποθέτει πρόσκλησιν ἀρχῆς καὶ τοιαύτη δὲν ἔλαβε χώραν εἰς τὴν ὑπόθεσιν περὶ ἧς τὸ προκείμενον βούλευμα, καὶ ὅτι τὸ ἄρθ. 271 τοῦ ποιν. νόμου περιέχει στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος πρᾶξιν δὲν ὑπάρχουν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ Π. Σοφιανοπούλου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελεοδικῶν, τὸ ὁποῖον ἀπεφάνθη ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Παναγιώτου Σοφιανοπούλου, ὡς ἐκδόσαντος ψευδὲς μαρτυρικὸν, δι' οὗ βεβαιοῖ ἐν γνώσει ὅτι ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος ὁ Σωκράτης ἔπασχε δήθεν κατὰ τὴν 20 Ἰουλίου ε. ε. ἀπὸ ἐπιληψίαν, καὶ δὲν ἐδύνατο ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν ἔνθα ἔμελλε νὰ δικασθῇ, θεωρήσαν τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ Π. Σοφιανοπούλου, ὡς προβλεπομένην καὶ τιμωρουμένην παρὰ τοῦ ἄρθρ. 271 τοῦ ποιν. Νόμου ἔχοντος κατὰ μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ ἑνὸς μηνὸς καὶ μὲ χρηματικὴν ποιν τὸ πολὺ ἑκατὸν δραχμῶν τιμωρεῖται ὅστις εἰς τὰς ἐξετάσεις εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη αὐτεπαγγέλτως παρὰ τῆς ἀρχῆς, ἢ εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν διδομένας καταμηνύσεις ἀπαγγελει ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ἢ ψευδεῖς σχέσεις ὁ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ ῥηθὲν ἄρθρον, καθοτι τὸ μὲν πρῶτον μέρος αὐτοῦ ἐνδιαλαμβάνει περὶ ἐξετάσεων εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη τις αὐτεπαγγέλτως παρὰ τῆς ἀρχῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς βεβαιοῖ αὐτὸ τὸ βούλευμα, τὸ ὡς ψευδὲς κατηγορούμενον μαρτυρικὸν τοῦ Π. Σοφιανοπούλου, δὲν συνετάχθη κατὰ συνέπειαν προσκλήσεως ἀρχῆς τινὸς, ὥστε νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν διάτ ξιν ταύτην, τὸ δὲ δεύτερον μέρος προνοεῖ περὶ τῶν εἰς τὴν ἀρχὴν διδομένων ψευδῶν καταμηνύσεων, ὡς καταμήνυσις δὲ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ ῥηθὲν μαρτυρικὸν.

Ἐπειδὴ ἂν τὸ 200 ἄρθρον τῆς πρὶν δικονομίας διατάσει ὅτι οἱ τοιαῦτα

ψευδῆ μαρτυρικὰ ἐκδίδοντες ἰατροὶ τιμωροῦνται κατὰ τὰ ἐν τῷ ποινικῷ Νόμῳ περὶ ψευδομαρτυρίας ὡρισμένα. τὸ ἄρθρον τοῦτο ὡς μὴ ἔχον σκοπὸν νὰ ἐπιβάλῃ ἰδιαιτέραν εἰς τὰς τοιαύτας πράξεις ποινὴν, ἀλλὰ παραπέμπον ἁπλῶς εἰς τὰ ἄρθρα τοῦ ποιν. Νόμου δὲν δύναται νὰ ἐπεκτείνῃ ταῦτα εἰς περιπτώσεις μὴ ῥητῶς παρ' αὐτῶν προβλεπομένας.

Ἐπειδὴ μὴ προβλεπομένης τῆς πράξεως τοῦ Π. Σοφιανοπούλου οὔτε ἀπὸ τὸ 271 ἄρθ. οὔ ε ἀπὸ ἄλλην τινὰ διάταξιν τοῦ ποιν. Νόμου πρέπει κατὰ τὸ 1. ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ Νόμου ν' ἀπολυθῇ τῆς κατ' αὐτῶν γενομένης κατηγορίας.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὸ ἀπὸ 11 Αὐγούστου ε. ε. βούλευμα ὑπ' ἀριθμὸν 3,497 τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ἀπολύει τὸν κατηγορούμενον Π. Σοφιανόπουλον. κάτοικον Ἀθηνῶν, τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ κατηγορίας, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογιθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλεύματος, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ὀκτωβρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 96.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 69.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Μανώλη Σκαβέτζου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Ὀκτωβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῶν ἀπὸ 22 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ ἀριθ. 27 καὶ 28 ἀποφάσεων τοῦ πταισματοδικείου Σκύρου αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Μανώλη Σκαβέτζου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορριφθῇ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ὡς ἀπαράδεκτος διὰ τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ νομίμου παραβόλου.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ 487 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων δὲν παρεκατέθεσε τὸ νόμιμον παράβολον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1838 νόμου, συνδυασμένου

μὲ τὸ 485 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, οὐδὲ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πένης, κατὰ τὰς διατάξε. τοῦ 486 ἄ.θρ. τῆς αὐτῆ. δικονομίας· ἑπομένως ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει, ὡς ἀπα.άδεκτον. τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μανώλη Σκαβάτζου κατοίκου Σκύρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 22 Αὐγούςου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 17 καὶ 28 ἀποφάσεων τοῦ πταισμ.τοδικείου Σκύρου, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πα.άβολο τῶν πεντήκο.τα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δ αχ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ὀκτωβ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερὸν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 97.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 69)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Φιλίππου Κατζανδρῆ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προεδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω Ἀν. Σωμάκη, Δ Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνδριασιν τὴν 5 Ὀκτωβρ 1842 διὰ νὰ δ κάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Φιλίππου Κατζανδρῆ, παρασαθέντος διὰ τῶν πλη εξουσίων του δικηγόρων Ἰω. Τυπάλδου καὶ Σ Τριανταφύλλη.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, παρέπεμψε διὰ βουλεύματός του τὸν ῥηθέντα Φίλιππον Κατζανδρῆ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικασθῇ α ὅτι κατὰ τὸν Αὔγουστον 1841 αὐτογνωμόνως ἀφή.εσεν ἐκ τῆς οἰκίας ὅπου κατῴκει ὁ Ἀναστ. Οἰκονόμου 153 κιβώτια πλήρη τσιγάρων καὶ 12 βοτίλια πλήρεις ζυθου, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχ., οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ιδιοκτησίαν του, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα· β) ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος τρία μαντέλλα ἤτοι γυναικεῖα ἐπανωφόρια πρὸς φύλαξιν καὶ κατεκράτησεν αὐτὰ, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχ. ἀρνούμενος ὅτι διακατέχει αὐτὰ· γ') ὅτι κατὰ τὸν Ἰούνιον 1842 ἐνῷ ἐγίνετο ἡ κατ' αὐτοῦ ἐπὶ κλοπῇ ἀνάκρισις ἐπλαςογράφησε τὸ ἀπὸ 10 Σεπτεμβρ. 1841 ἀποδεικτικὸν πωλήσεως 150 κιβωτίων τσιγάρων γενομενης πρὸς αὐτὸν παρὰ τοῦ Ἰω. Θεοχάρη, προσθέσας εἰς αὐτὸ διὰ χειρός του τὰς λέξεις σ ὁμοίως καὶ δύο σάλια καὶ 13 μπίρας δρ. 80 διὰ νὰ ὠφελήσῃ ἑαυτὸν παρανόμως », εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον, καθ' ἣν ὁ Ἀναστ. Οἰκονόμου προσετέθη ὡς πολιτικῶς ἐγάγων καὶ μὴ ἐμφανισθέντος

τοῦ κατηγορουμένου ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 1952 ἀπόφασις. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ καταδικασθεὶς καὶ ἑπομένως ἡ ὑπόθεσις εἰσήχθη ἐκ νέου εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ γενομένης συζητήσεως τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε τὸν Φίλιππον Κατζανδρὴν ἔνοχον τῶν πράξεων ἕνεκα τῶν ὁποίων κατηγορήθη καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀπὸ 12 Σεπτεμβ. ε. ε. ἀποφάσεώς του εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· προσέτι δὲ νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Ἀν. Οἰκονόμου πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν κλαπέντων πραγμάτων του δραγ. 504 μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς 12 0|0 ἀπὸ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1841 μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως, καὶ ἀπήγγειλε κατὰ τοῦ καταδικασθέντος Φιλίππου Κατζανδρῆ προσωπικὴν κράτησιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὰς ἀποζημιώσεις. Ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι τὸ δικαστήριον παρελέχθη τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Ἀνασασίου Οἰκονόμου, ἐνῶ πτωχεύσας οὗτος καὶ μὴ κηρυχθεὶς ἀποκαταστάσιμος δὲν ἐδύνατο ἐν ὀνόματί του νὰ κινήσῃ ἀγωγὰς καὶ νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου· 2) διότι ἐξετάσθη ἐνόρκως ὁ Κ. Στεφανίδης, ἐνῶ ἐπαγγελλόμενος τὸν συνήγορον, δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξετασθῇ περὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀφοῦ ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος ὅτι ὁ ἀναιρεσείων τοῦ ἐζήτησε συμβουλὴν περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως· 3) διότι δὲν ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι οἱ μάρτυρες Μιχ. Τζαβέας καὶ Ν. Γεωργούλας ὡρκίσθησαν σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθ. 121 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μαούση τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος, τοὺς πληρεξουσίους τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Α. Οἰκονόμου καὶ Ἐμμ. Κοκκίνου δικηγόρους καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 525 ἄρθρ. τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, ἀφοῦ ὁ πτωχεύσας ἔμπορος συμβιβασθῇ νομίμως μὲ τοὺς δανειστάς αὐτοῦ καὶ ἐπικυρωθῇ ὁ συμβιβασμὸς παρὰ τοῦ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου, παραδίδεται εἰς τὸν πτωχεύσαντα ἔμπορον ὁλόκληρος αὐτοῦ ἡ περιουσία, ὅστις ἑπομένως ἀναλαμβάνει τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων του καὶ κυρύτεται κατὰ τὸ 526 ἄρθρ. τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου παρὰ τοῦ δικαστηρίου συγγνωστὸς καὶ ἀποκαταστάσιμος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1842 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, δικαζόντων ὡς ἐμποροδικῶν, ὅτι ὁ Ἀνασάσιος Οἰκονόμου ἔμπορος πτωχεύσας συνεβιβάσθη μὲ τοὺς δανειστάς του· ὁ δὲ συμβιβασμὸς ἐπικυρώθη προσηκόντως καὶ αὐτὸς ἐκυρύχθη συγγνωστὸς καὶ ἀποκαταστάσιμος, ἑπομένως δύναται ἐλευθέρως νὰ κινῇ τὰς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσας ἀγωγάς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 115 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, δὲν ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες μόνον οἱ συνήγοροι ἢ δικαστικοὶ ἀντιλήπτορες ὡς πρὸς τὰ εἰς

αὐτοῦς ὡς συνηγόρους ἢ ἀντιλήπτορας διαπιστευθέντα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ἀπεφήνατο ὅτι ὁ μάρτυς Ν. Στεφανίδης δὲν φέρει χαρακτῆρα τοιούτου προσώπου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦται ἀποχρώντως ὅτι οἱ μάρτυρες Μ. Τσάβρας καὶ Ν. Γεωργούλας ὡρκίσθησαν συμφώνως μὲ τὸ 121 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Φιλίπ. Κατζανδρῆ κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1960, 1961 καὶ 1962 ἀπόφασεων τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 29 καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ πολιτικῶς ἀνάγοντος Ἀνας. Οἰκονόμου μετριασθέντα εἰς δραχμὰς 40.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ὀκτωβρίου τοῦ 1842 ἔτους Ἐδημοσιεύθη αὐθημερὸν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 98.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 69.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Ἰω. Σπανοπούλου, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος Καρτερίας.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ Ι. Σπανοπούλου, κατοίκου Πατρῶν, ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος *Καρτερίας*, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Α. Μελᾶ, Σ. Τριανταφύλλη, Π. Ἀργυροπούλου καὶ Π. Τυπάλδου.

Ὁ ῥηθεὶς Γεώρ. Σπανόπουλος ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος *Καρτερίας*, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, ὅτι διὰ τοῦ εἰς τὸ ὑπ' ἀρ.θ. 1 φύλλου τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος, δημοσιευθέντος τὴν 1 Σεπτεμβ. ε. ε., περιεχομένου ἄρθρου ἐπιγραφομένου «ἡ ἐν γένει ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ τῆς Ἑλλάδος κατάστασις», καὶ ἀρχομένου ἀπὸ τὰς λέξεις «δὲν ἀπαιτεῖται βεβαίως οὔτε μεγαλεπίβουλον νοῦν νὰ ἔχῃ τις οὔτε πολυχρόνιον καὶ ἀτενῆ προσοχὴν νὰ καταβάλῃ διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐνεστῶ-

σαν τῆς πατρίδος μας κατάστασιν, ἀρκεῖ πᾶς τις ὁποιοσδήποτε νὰ ῥίψῃ βλέμμα συνήθους προσοχῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους της καὶ ἐπὶ τῶν μέχρι τοῦδε γεγονότων . . . ἀρκεῖ νὰ ἐμβλέψῃ εἰς τὰ ἔργα τῆς ἐξουσίας διὰ νὰ κατακυριευθῇ ἀμέσως ἀπὸ αἰσθήματα βαθυτάτης λύπης κτλ.» . . καὶ λήγοντος εἰς τὰς λέξεις «θύματα ἐν ἑνὶ λόγῳ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιβουλῆς ὑποσκελιζόμεθα καθεκάστην μὴ δυνάμενοι κατὰ φυσικὸν λόγον ν' ἀνθέξωμεν ὡς μὴ ἔχοντες φωνὴν ἰσχυραν τὴν ἐθνικὴν φωνὴν διὰ νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς δόξης καὶ τιμῆς καὶ νὰ ὑπερασπίζῃ τὰ σφικτὰ συνδεδεμένα συμφέροντα τοῦ θρόνου καὶ τοῦ ἔθνους κτλ.», δυσφημεῖ τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν προσβάλλων τὰς πράξεις αὐτῆς, καὶ προσπαθεῖ νὰ διεγείρῃ μῖσος καὶ περιφρόνησιν κατ' αὐτῆς, ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου· δικασθεὶς δὲ κατὰ τὴν 28 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἔνοχος, ὅτι διὰ τῶν ἄνω ἐκτεθεισῶν περικοπῶν προσέβαλε διὰ δυσφημιῶν τὰς πράξεις τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ περιφρόνησιν κατ' αὐτῆς, καὶ κατεδικάσθη εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἰς 100 δραχμ. χρηματικὴν ποινήν. Τῆς ἀπυφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι τὸ κλητήριον θέσπισμα δὲν χαρακτηρίζει τὴν πρᾶξιν μήτε τὸ πλημμέλημα διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖται, καθότι ἐπροσκλήθη δι' αὐτοῦ νὰ δικασθῇ, ὅτι προσβαλὼν διὰ τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου τὰς πράξεις τῆς Ἑλλην. κυβερνήσεως ἐδυσφήμισεν αὐτὴν καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ μῖσος καὶ περιφρόνησιν κατ' αὐτῆς, ἐνῷ τοιαύτη πρᾶξις δὲν προβλέπεται ἀπὸ κανένα νόμον· 2) διότι τὸ δικαστήριον ὑπερβᾶν τὰ ὅρια τῶν καθηκόντων του, ἐκήρυξε τὸν ἀναιρεσείοντα ἔνοχον, ὅτι διὰ δυσφημιῶν προσέβαλε τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐπροσπαθησε νὰ διεγείρῃ περιφρόνησιν κατ' αὐτῆς, ἐνῷ διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐκατηγορήθη ὅτι προσβαλὼν τὰς πράξεις τῆς Ἑλλην. κυβερνήσεως ἐδυσφήμισε ταύτην, ὥστε ἐκηρύχθη ἔνοχος πράξεως διὰ τὴν ὁποίαν μήτε ἐκατηγορήθη μήτε προσεκλήθη νὰ δικασθῇ· 3) διότι τὸ δικαστήριον ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ 20 ἄρθ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων καὶ περὶ τύπου νόμου· 4) διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι πάντη ἀναιτιολόγητος, καθότι δὲν φέρει τὸν λόγον διὰ τὸ ὁποῖον θεωρεῖ τὸ κατηγορηθὲν ἄρθρον ἢ τὰς περικοπὰς αὐτοῦ ἀξιόποινον, ἐπαναλαμβανομένη δὲ μόνον αὐτολεξὶ τὸ κλητήριον θέσπισμα, μὴ διαλαμβάνον καὶ τοῦτο κἀμμίαν αἰτιολογίαν· 5) διότι τὸ δικαστήριον ἦτο κακῶς συντεθειμένον, καθότι ἀντὶ νὰ λάβουν μέρος οἱ τακτικοὶ δικασταὶ Κωνσταλέων καὶ Γαλιάτζας ἀνεπλήρωσαν αὐτοὺς οἱ πάρεδροι· 6) διότι δὲν παρετέθη εἰς τὴν ἀπόφασιν τὸ 20 ἄρθρον τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως καὶ περὶ τύπου νόμου, φαίνονται δὲ μόνον λέξεις τινὲς μεταξὺ πολλῶν ἀποσιωπητικῶν σημείων ἐξηγμέναι δῆθεν ἐπὶ τοῦ διαλη-

φθέντος ἄρθρου ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐξάγεται κάμμία ἔννοια· 7) διότι μήτε εἰς τὰς αἰτιολογίας μήτε εἰς τὸ διατακτικὸν φαίνεται ὅτι τὸ κατηγορούμενον φύλλον ἐδημοσιεύθη, ἑπομένως ἐρρημόσθη ποιὴ εἰς ὑβρεις περιεχομένας δήθεν εἰς μὴ δημοσιευθὲν φύλλον· 8) διότι ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐπιάχθη τὸ ἔγκλημα δὲν περιλαμβάνεται ἐντὸς τῆς ἀποφάσεως, ὁ δὲ προς διορισμὸν τοῦ χρόνου εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν αὐτεπάγγελτον διακήρυξιν τῆς τυχὸν ὑπαρχούσης παραγραφῆς.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 92 καὶ 397 τῆς ποιν. δικονομίας. αἱ αἰτιολογίαι ἀποτελοῦσι τύπον οὐσιώδη ἑκάστης ἀποφάσεως καὶ ἡ καταχώρησις αὐτῶν διατάττεται ῥητῶς παρὰ τοῦ νόμου, ὡς αἰτιολογία δὲ δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἡ ἁπλῆ ἔκθεσις τοῦ πράγματος ἕνεκα τοῦ ὁποίου κατηγορεῖται τις, ἀλλ' ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς κρίνει τὴν πρᾶξιν ἀξιόποινον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς α'. καὶ τῆς β'. σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἀποφαίνεται μόνον θεωρητικῶς περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ 20 ἄρθ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου καὶ ἐκθέτει τὸ ἀντικείμενον τῆς κατηγορίας δι' ἣν ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ ὁ ἀναιρεσείων, ἡ δὲ τρίτη σκέψις τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐρείδεται τὸ διατακτικόν, δι' οὗ κηρύττεται ἀθῶος ὁ ἀναιρεσείων ὅτι προσέβαλε διὰ δυσφημιῶν τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ περιφρόνησιν κατ' αὐτῆς, φέρει μόνον ὅτι διὰ τῶν κατηγορουμένων περικοπῶν ὁ ἀναιρεσείων δὲν περιορίσθη εἰς τὴν εὔσχημον ἐξέτασιν τῶν πράξεων τῶν ὑπουργῶν, ἀλλὰ προσέβαλε καιρίως διὰ δυσφημιῶν τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ περιφρόνησιν κατ' αὐτῆς ἑπομένως μὴ ὑπαρχόντων ἐκτεθειμένων τῶν λόγων διὰ τῶν ὁποίων θεωροῦνται αἱ εἰρημέναι περικοπαὶ ὡς ἐμφαίνουσαι προσβολὴν διὰ δυσφημιῶν καὶ προσπάθειαν πρὸς διέγερσιν περιφρονήσεως, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος καὶ τοῦτο ὡς παράβασις τύπου οὐσιώδους φέρει ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 28 Νοεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 202/1312 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλείῳ πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ κατατεθὲν παραβολὸν τῶν 50 δραχμῶν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα Γεώρ. Ι. Σπανόπουλον, κάτοικον Πατρῶν, ὑπεύθυνον συντάκτην τῆς ἐφημερίδος τῆς Καρτερίας, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις

εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρέσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ὀκτωβρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 99

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 69.)

Περὶ αἰτήσεως κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ *δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου*.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη πρόεδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντος τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ὀκτωβρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Μιχ. Θ. Μεσίκας ἔχων ἐμπορικὸν κατάστημα εἰς Πειραιᾶ περιέπεσεν εἰς πτώχευσιν, λαβοῦσα δὲ ἡ εἰσαγγελία ὑπαγορίας τινὰ διέταξε ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ διαληφθέντος Μ. Μεσίκα ὡς πρὸς τὰ ἀκόλουθα τρία ἀντικείμενα· 1) ὅτι ἀπέκρυψε τὰ ἐμπορικά του βιβλία· 2) ὅτι παρεβίασε παρακαταθήκην τινὰ ἀνήκουσαν εἰς τὸν ἐν Νυμφίῳ Σαρανγιάννην κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον, καὶ 3) ὅτι κατὰ τὸν Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον τοῦ 1842 ὑπεξήρεσε πράγματείας ἀπὸ τὴν ἐν Πειραιεῖ ἀποθήκην του. Ἀποπερατωθείσης δὲ τῆς ἀνακρίσεως καθυπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Αὐγ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 3564 βουλεύματός του ἀπεφήνατο τὰ ἑξῆς· 1) ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ κατηγορίας α) κατὰ τὸ Μιχ. Θ. Μεσίκα, πτωχεύσαντος ἐμπόρου, τοῦ ὅτι ὡς εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως κατὰ τὸν Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον ε. ε. ὑπεξήρεσε πραγματείας ἀπὸ τὴν ἐν Πειραιεῖ ἐμπορικὴν ἀποθήκην, τουτέστι τρία τσουβάλια καφφὲ καὶ ἓν τσουβάλι σαπούνι παραδοθέντα εἰς τὸν Ἀνδρέαν Περδίκην, 600 ζεμπίλια καινὰ, 4 βαλὰς σπάγγον, δύο κιβώτια κώλλα καὶ 900 ἢ 1000 ὀκάδας ἐλαίου καὶ δύο κιβώτια χαρτίου 200 ἐσωλίδων, παραδοθέντα εἰς τὸν Νικ. Σαραντάρην, πέντε τσουβάλια καφφὲ καὶ ἓν βαρέλι ζαχάρεως, παραδοθέντα εἰς τὸ Ἀνδρέαν Ζυγαλᾶν καὶ δύο βάλας τζιγάρων δοθείσας πρὸς τὸ Π. Β. Ὑλγαρήν, καὶ β' κατὰ τοῦ Ἀνδρέα Περίδου, κατοίκου Πειραιῶς, Νικ. Σαραντάρη, κατοίκου Ναυπλίας καὶ Ἀνδρέα Ζυγομαλᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, τοῦ ὅτι συννενοήθησαν μὲ τὸν

πτωχεύσαντα ἔμπορον Μιχ. Θ. Μερίκα πρὸς ἀπόκρυψιν καὶ ὑφαίρεσιν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος πραγμάτων· 2) ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Μ. Θ. Μερίκα, γεννημένου εἰς Λεωνίδιον καὶ κατοικοῦντα εἰς Πειραιᾶ ἐτῶν 29 ἐμπόρου, τοῦ ὅτι α) περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου ε. ε. λαβὼν ἓν κιβώτιον δεομάτων (βιδέλων) ἐκ Μασσαλίας διὰ νὰ ἀποσείλῃ πρὸς τὸν ἐν Ναυπλίῳ ἔμπορον Σαρηγιάνην, πρὸς ὃν ἀνῆκον, καὶ λαβὼν ῥητὴν περὶ τούτου παραγγελιαν νὰ τὰ διευθύνῃ ἐκεῖ, κατὰ τὴν 4 Ἰουλ. ε. ε. ὢν εἰς κατάσασιν πτωχεύτεως, ἐπώλησε ταῦτα πρὸς τὸν Ἀνδρ. Ζυγομαλᾶν διὰ δρ. 1875, καὶ οὕτω μετεχειρίσθη τὰ χρήματα προς ζημίαν τοῦ ἐντολέως του καὶ εἰς ἴδιόν του ὄφελος· β') ὅτι μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρὸ τῆς σφραγίσεως τῆς ἐμπορικῆς ἀποθήκης του κατα τὸν Ἰούλιον ε. ε. λαβὼν τὰ ἐμπορικά βιβλία ἀπέκρυψεν αὐτὰ, καὶ παραπέμπει αὐτὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφερειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν συζητησομένου κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον, ἐπὶ παρβάσει τῶν ἄρθ. 593 στοιχ. 2 καὶ 7 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ 405 τοῦ ποιν. νόμου». Πτωχευσάσης δὲ τῆς ἐν Ναυπλίῳ ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Θ. Μερίκας υἱοὶ αὐτοῦ καὶ συντροφία ἐνεργήθη ἀνάκρισις ἐπὶ δολείᾳ χρεωκοπίᾳ καὶ διετάχθη ἡ σύλληψις τοῦ Παναγ. Μερίκα, Μιχ. Θ. Μερίκα καὶ Νικόλ. Μερίκα. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδίκαις εἰσαγγελεὺς μαθὼν ὅτι ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνακριτὴς ἀνέκρινε τὸν Θ. Μερίκαν διὰ τρία μόνον ἀντικείμενα, ἐπροκάλεσε βούλευμα τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Σεπτεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 455 βουλεύματός του, σκεφθὲν ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 τῆς ποιν. δικονομίας μεταξὺ πολλῶν συνεπιλαβομένων καὶ ἐπίσης ἁρμοδίων δικαστηρίων καὶ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπ' ἀλλήλων προτιμᾶται ἡ πρότερον καλέσασα τὸν ἐγκαλούμενον ἢ διατάξασα τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ ἀρχὴ καὶ κατὰ τὸ ἑπόμενον ἄρθρον τῆς αὐτῆς δικονομίας ἡ πρὸς τὸν πρωταίτιον ἁρμοδιότης ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συνενόχους καὶ συναιτίους, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως ἐγγράφου ἐξάγεται, ὅτι ὁ αὐτόθι ἀνακριτὴς διαταχθείσης ἀνακρίσεως τὴν 17 Ἰουλ. ε. ε. περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ ἐξέδωκεν ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ εἰς Πειραιᾶ ἐμπορευομένου Μιχ. Θ. Μερίκα καὶ ἑπομένως ἐπελήφθη τῆς κατ' αὐτοῦ ἀνακρίσεως παρὰ τοῦ ἐνταῦθα ἀνακριτοῦ ἐκδόσαντος κατὰ Θ. Μερίκα ἔνταλμα συλλήψεως τὴν 31 Ἰουλίου ε. ε., τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων καὶ τῶν ἐνταῦθα συλληφθέντων καὶ ἐπὶ δολείᾳ χρεωκοπίᾳ κατηγορουμένων Θ. Μερίκα καὶ Μανώλη Ἀνδρέου κλπ. ὄντων συναιτέρων τοῦ εἰς Πειραιᾶ Μιχ. Θ. Μερίκα καὶ ἑπομένως συνενόχων καὶ συναιτίων ἡ ὡς πρὸς τὸν πρωταίτιον Θ. Μερίκαν ἁρμοδιότης ἐκτείνεται καὶ ἐπ' αὐτας, ἀπερήνατο ἀναρμοδίους τὰς ἐν Ναυπλίῳ δικαστικὰς καὶ ἀνακριτικὰς ἀρ-

χὰς ὡς πρὸς τὴν ἀνάκρισιν τῆς κατὰ τῶν Θ. Μερίκα, Μιχ. Μερίκα, Π. Μερίκα Ν. Δ. Μερίκα καὶ Μανώλη Ἀνδρέου κατηγορίας ἕνεκεν δολείας χρεωκοπίας. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀνωτέρω βουλεύματος ὁ παρὰ τοῖς ἐν Αθήναις πρωτοδίκαις εἰσαγγελεὺς παρατηρήσας ὅτι δὲν ὑπῆρχε κάμμία σχέσις μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων ὅσα ἀνεκρίθησαν ἐνταῦθα καὶ ἐκείνων περὶ τῶν ὁποίων διετάχθη ἀνάκρισις ἐν Ναυπλίῳ, καὶ ὅτι ἡ ἐνταῦθα ἀνάκρισις ἦτον ἤδη ἀποπερατωμένη, ἐπροκάλεσε βούλευμα τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθμ. 3579 ἀπὸ 10 Σεπτεμβίου 1842 τὸ ὁποῖον ἀπεφάνθη ἀναρμόδιον τοὺς κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐνταῦθα δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους νὰ διεξαγάγωσι τὴν κατὰ τοῦ Θ. Μερίκα, Π. Μερίκα, Ν. Θ. Μερίκα, Μανώλη Ἀνδρέου καὶ Μιχ. Θ. Μερίκα πτωχευσάντων ἐμπόρων ἀρξαμένη ἤδη ἐν Ναυπλίῳ ἀνάκρισιν ἐπὶ δολείᾳ χρεωκοπίᾳ, περὶ ἧς διαλαμβάνει τὸ ὑπ' ἀριθ. 455 βούλευμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν. Τούτων οὕτως ἐχόντων ὁ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζήτησατο παρὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου νὰ κανονισθῇ ἡ ἀμφισβητουμένη αὕτη ἁρμοδιότης καὶ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὰς ἐν Ναυπλίῳ ἀνακριτικὰς ἀρχὰς ὡς πρὸς τὰ ἀντικείμενα τῶν ὁποίων διετάχθη ἀνάκρισις εἰς Ναύπλιον καὶ περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνει τὸ ὑπ' ἀριθ. 455 βούλευμα τοῦ αὐτόθι δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ἀπεφάνθη μὴ ἁρμοδίας τὰς ἐν Ναυπλίῳ ἀνακριτικὰς ἀρχὰς πρὸς ἀνάκρισιν τῆς κατὰ τοῦ Θ. Μερίκα, Μιχ. Θ. Μερίκα, Π. Μερίκα, Ν. Θ. Μερίκα καὶ Μανώλη Ἀνδρέου ἐπὶ δολείᾳ χρεωκοπίᾳ κατηγορίας, ὅτι αἱ ἐν Ἀθήναις ἀνακριτικαὶ ἀρχαὶ ἐπελάβοντο πρῶτον τῆς ἀνακρίσεως ταύτης διαταξασαι τὴν σύλληψιν τοῦ Μιχ. Θ. Μερίκα καὶ ὅτι ἑπομένως κατέσχησαν αὗται ἁρμόδιαι, δυνάμει τοῦ 31 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας εἶναι ἐσφαλμένος, καθότι αἱ πράξεις ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐγένετο κατὰ τοῦ ῥηθέντος Μιχαὴλ Μερίκα ἐν Ἀθήναις ἀνάκρισις, ἀποπερατωθεῖσα ἤδη διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 3564 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, εἶναι ἄλλαι παρὰ τὴν δόλιαν ταύτην χρεωκοπίαν, οὐδὲ συγκατηγοροῦνται ὡς πρὸς αὐτὰς οἱ εἰρημένοι συνεταῖροι τοῦ Μ. Μερίκα, οὐδὲ ἐξάγεται κἂν ἀπὸ τὰ βουλεύματα τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ὅτι ὑπάρχει ἔνδειξις ὅτι ἐπράχθησαν πρὸς εὐκολωτέραν ἐκτέλεσιν ἢ ἀπόκρυψιν τῆς ἀνωτέρω δολίας χρεωκοπίας, ὥστε νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἔχουσαι μὲ αὐτὴν συνάφειαν κατὰ τὸ 34 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομ.

Ἐπειδὴ ὁ τόπος ἔνθα ὑπάρχει ὑποψία ὅτι συνέβη ἡ πρᾶξις τῆς δολίας

χρεωκοπίας καὶ ἔθος κατοικοῦν οἱ πλειότεροι τῶν κατηγορουμένων εἶναι το Ναύπλιον καὶ ἑπομένως πρὸς ἀνάκρισιν αὐτῆς μόναι ἁρμόδιαι εἶναι κατὰ το 29 ἄρθ. τῆς αὐτῆς διονομίας αἱ κατὰ τὴν περιφέρειαν το ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναριτικαὶ ἀρχαί.

Διὰ ταῦτα κανονίζον τὴν μεταξὺ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀμφισβητουμένην ἁρμοδιότητα, ἀποφαίνεται τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν καὶ τοὺς κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους ἁρμοδίους πρὸς τὸ ἀνακρίνειν καὶ ἐκδικάζειν τὴν κατὰ τοῦ Θ. Μερίκα, Π. Μερίκα, Ν. Μερίκα, Μανωλῆ Ἀνδρέου καὶ Μιχ. Θ. Μερίκα ἐπὶ δολίᾳ χρεοκοπίᾳ κατηγορίαν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Ὀκτωβρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ 100

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 69.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεων τοῦ Νικ. Κριεζιώτου κλπ., καὶ τοῦ Ἰω. Α. Κριεζῆ, κατοίκων Χαλκίδος.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χαλοάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίνη, Θ. Μινούση, Δημήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλικα, Μ. Ρενέρη. καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Ὀκτωβρ. ἐπὶ διὰ δικάσῃ τας ἑξῆς αἰτήσεις ἀναιρέσεως τοῦ Νικ. Κριεζιώτου, κατοίκου Χαλκίδος, καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συγκατηγορουμένων χωρικῶν Γεωρ. Μπορμπόκη, Γεωρ. Καρτζᾶ, Κώνστα Κούκουρα, Ἀθ. Μπαγιώτου, Δημ. Μπίρμπα, Δήμου Βαρβάκη, Κωνστ. καὶ Ἰω. Μπούτυπα, Δημαντῆ καὶ Ἀθ. Ἀλεξῆ, Ἀποστόλου Μπαγιώτου, Κωνστ. Φιλιᾶ, Ἰω. Χαλκαστάρα, Κωνστ. Λιάσκου, Σταμάτη Κατζαροῦ, Χρήστου Βοθάνου καὶ Κωνστ. Μπραούλη, κατοίκων ἁπάντων τοῦ χωρίου Τριάδος τῆς Εὐβοίας, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν δικηγόρων Μ. Κ. Μαρίνογλου καὶ Λ. Μελᾶ, καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Ἰω. Α. Κριεζῆ, πληρεξουσίου τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης Κριεζῆ, διαμένοντος εἰς Χαλκίδα, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορίσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου, πληρεξουσίους του τοὺς δικηγόρους Π. Καλλιγᾶ καὶ Σ. Τριανταφύλλην.

Ὁ Ἰω. Α. Κριεζῆς, ὡς πληρεξούσιος τῆς μητρός του Ἑλένης χήρας Δ.

Κριεζῆ, κατεμήνυσε διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου 1842 ἐγκλήσεώς του εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα τὸν ὑποστράτηγον Κριεζιώτην ὡς αὐθαιρέτως θέσαντα τὴν 12 Δεκεμβ. 1841 νέα ὅρια εἰς τὸ ἰδιόκτητόν του χωρίον Φυγιαῖς, καὶ 19 κατοίκους τοῦ χωρίου Τριάδος ὡστε καταπατοῦντας τὰ ὅρια καὶ βόσκοντας τὰ ζῶά των ἐντὸς τῶν ἐσπαρμένων χωραφίων τοῦ ἰδίου χωρίου Φυγιαῖς. ἐπιφάσει ὅτι ἀνήκουν ταῦτα εἰς τὸν ὑποστράτηγον Κριεζιώτην, καὶ ὡς ἀφήσαντας τὴν 11 Ἰανουαρ. εἰς τὰ ἴδια ἐσπαρμένα χωράφια βόσκωνται τοὺς ὁποίους ἐλαβεν ὁ μηνυτής· ὁ αὐτὸς δὲ Ἰω. Κριεζῆς κατεμήνυσεν αὖθις διὰ τῆς ἀπὸ 2 Φεβρουαρ. 1842 ἐγκλήσεώς του εἰς τὸν αὐτὸν εἰσαγγελέα 20 κατοίκους τοῦ χωρίου Τριάδος, ὡς κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑποστρατήγου Κριεζιώτου ὀργόσαντας μὲ τοὺς βόας των τοὺς ἐντὸς τοῦ χωρίου Φυγιαῖς ἀνήκοντας εἰς τὴν μητέρα τοῦ μηνυτοῦ ἀγροὺς ἐσπαρμένους παρ' ἰδικῶν τῆς συντρόφων, καὶ ὡς κατασέψαντας τὰ ἤδη ἐσπαρμένα. Γενομένης ἀνακρίσεως ἐπὶ τῶν πράξεων τούτων καὶ ὑποβληθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, τοῦτο διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 120 βουλεύματός του, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν καταμηνυθέντων ἐπὶ μετακινήσει ὁροσήμων, βλάβης ξένης ἰδιοκτησίας ἢ αὐτοδικίας καὶ κατεψήφισε τὰ ἔξοδα τῆς ἀνακρίσεως εἰς βάρος τοῦ Ἰωάννου Κριεζῆ, παραχαθέντος, ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐπὶ τῆς προκειμένης ἀνακρίσεως. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Ἰω. Α. Κριεζῆς, ἐξαιτούμενος παρὰ τοῦ συμβουλίου τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν τὴν ἐξαφάνισιν αὐτοῦ καὶ τὴν παραπομπὴν τῶν παρ' αὐτοῦ καταμηνυθέντων εἰς τὸ κακουργοδικεῖον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργοδικείου, διὰ νὰ δικασθῶσιν ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 421, 423 §, 2, 425 §. 2 καὶ 429 τοῦ ποινικοῦ νόμου, τὸ δὲ συμβούλιον τοῦτο σκεφθὲν ὡς πρὸς τὴν πρᾶξιν τῆς μετακινήσεως τῶν ὁροσήμων, ὅτι μὲν ἐβεβαιώθη ὅτι ὑπῆρξαν κᾶν ὁρόσημα, ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ φθορᾷ καὶ βλάβῃ ξένης ἰδιοκτησίας ἔγκλησιν, ὅτι τὸ ἄρθρ. 421 ὑποθέτει προθεσιν φθορᾶς, τουτέστι σκοπὸν νὰ προξενήσῃ τις κινούμενος ἀπὸ κάμμιαν ζημίαν εἰς τὸν ἰδιοκτήμονα, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Κριεζιώτης διέταξε τὴν ὄργωσιν ἀγρῶν ἐσπαρμένων καὶ κατεχομένων ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ Κριεζῆ, καὶ παρήγγειλεν εἰς τοὺς χωρικούς του νὰ βόσκουν εἰς αὐτοὺς τὰ ζῶά των, θεωρῶν ἑαυτὸν ἰδιοκτήμονα καὶ κύριον τῶν ἀγρῶν· ὡς πρὸς τὴν αὐτοδικίαν, ὅτι ὁ ὑποστράτηγος Κριεζιώτης ἂν καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ Ἰω Κριεζῆ ὅτι τὰ ὅρια τῶν χωρίων Τριάδος καὶ Φυγιαῖς ὡρίσθησαν δι' ἀποφάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, μόλον τοῦτο διέταξε τινὰς τῶν χωρικῶν του νὰ βόσκωσι τὰ ζῶά των ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ χωρίου Φυγιαῖς εἰς ἀγροὺς κατεχομένους παρὰ τῆς χήρας Ἀντ. Κριεζῆ καὶ ἄλλους νὰ ὀργώσουν αὐτοὺς ὄντας ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ αὐτοῦ

χωρίου καὶ ἐπίσης κατεχομένους ὑπὸ τῆς αὐτῆς χήρας Κριεζῆ καὶ νὰ καταστρέψωσι τὰ παρὰ τῶν χωρικῶν τῆς αὐτῆς χήρας Κριεζῆ ἐσπαρμένα, τὰς δὲ παραγγελίας ταύτας ἐξετέλεσαν οἱ χωρικοὶ τοῦ Κριεζιώτου· ὅτι ἑπομένως ἡ πράξις τοῦ ὑποστρατήγου Κριεζιώτου προνοεῖται καὶ τιμωρεῖται παρὰ τοῦ ἄρθρ. 205 τοῦ ποιν. Νόμου· ὅτι ἂν ἡ Μ κτὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεώς της ἠπείλησε χρηματικὴν ποινὴν εἰς τὸν Ἰσμαήλμπεην διὰ πᾶσαν πρᾶξιν ἐπιχειρισθησομένην ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ χωρίου Φυγιαῖς καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὸν τὸν Κριεζιώτην, ὡς εἰδικὸν διάδοχον τοῦ πωλητοῦ Ἰσμαήλμπεη μολονοτοῦτο ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐνεργειαν τῆς δημοσίας ἀγωγῆς, καὶ κατὰ τὸ Ῥωμ. δίκαιον ἡ εἰς τὸ διπλοῦν ἢ τετραπλοῦν πολιτικὴ ἀγωγὴ δὴν ἐμποδίζει τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοσίας ἀγωγῆς· ὅτι μὴ παρασταθεὶς ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ὁ Κριεζῆς κατὰ ὀκτὼ ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Τριάδος δὲν εἶχεν ὡς πρὸς αὐτοὺς καὶ δικαίωμα ν' ἀνακόψῃ τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν· ὅτι δὲν ἐξάγονται ἀποχρῶσαι ἐνδείξεις, ὅτι ἄλλοι τινὲς ἐκ τῶν αὐτῶν κατοίκων ἐβόσκισαν τὰ ζῶάτων εἰς τοὺς παρὰ τῆς χήρας Α. Κριεζῆ κατεχομένους ἀγρούς· ὅτι ὅμως ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐκ τῆς ἀνακρίσεως προκύπτουσιν ἀποχρῶσαι ἐνδείξεις, ὅτι ὑπακούσαντες εἰς τὰς παραγγελίας τοῦ Ν. Κριεζιώτου, ἐγεώργησαν τοὺς παρὰ τῆς χήρας Κριεζῆ κατεχομένους ἀγρούς, καταστρέψαντες τὰ ἐν αὐτοῖς ἐσπαρμένα ὑπὸ τῶν χωρικῶν της, καὶ ὅτι ἔπραξαν ταῦτα εἰδότες ὅτι οἱ ἀγροὶ κατείχοντο ὑπὸ ἄλλου, ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀριθ. 674 βούλευμα, δι' οὗ ἀπεφάνθη ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Κριεζῆ ὡς πρὸς ὀκτὼ κατοίκους τοῦ χωρίου Τριάδος, ἐδέχθη ἐν μέρει αὐτὴν ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς, ἔπαυσε τὴν περαιτέρω καταδίωξιν ὡς πρὸς δέκα ἄλλους κατοίκους τοῦ αὐτοῦ χωρίου, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροκτήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν τὸν Νικ. Κριεζιώτην ὑποστράτηγον, Ἰσμαὴλ Γκίκαν, Βασ. Χ. Κωνσαντῆ, Γεώργιον Μπαρμπίκην, Δῆμον Μαρκάκην, Κωνστ. Μπούτουπαν, Ἰω. Μπούτουπαν, Ζήσιμον Σκαρφὴν, Διαμαντὴν Ἀλέξη, Ἀθ. Ἀλέξη, Ἀθ. Μπουγιώτη, Ἀπόστολον Μπουγιώτη, Κωνς. Φαλιᾶ, Ἰω. Λαφαζάνην, Ἰω. Χαλαζάραν, Κωνς. Λιάσκον, Δημ. Μπίρμπα, Σταμάτην Κατζαρὲν, Χρῆστον Βοθίνην, Κωνστ. Μαλώλην, Γεώρ. Καρατζᾶν καὶ Κωνς. Κούκουρα διὰ νὰ δικασθῶσιν, ὁ μὲν πρῶτος ἐπὶ παραβάσει τοῦ 205 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἐπὶ αὐτοδικίᾳ, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ παραβάσει τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, συνδυασμένου μὲ τὸ 56 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἐν γνώσει καὶ ἐκπροθέσεως ὑποστηρίξαντες ἀμέσως διὰ τῆς συνδρομῆς των τὴν παρὰ τοῦ Ν. Κριεζιώτου πραχθεῖσαν αὐτοδικίαν καὶ ἐπεκύρωσε κατὰ τὰ λοιπὰ μέρη τὸ αὐτὸ βουλευμα. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν ὁ μὲν Ν. Κριεζιώτης διὰ τὸν ἑξῆς λόγον,

ἕνεκα ἐσφαλμένης ἑρμηνείας καὶ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ 205 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου· α) διότι δὲν βεβαιοῖ τὸ ῥηθὲν βούλευμα ὅτι ὁ Ν. Κριεζιώτης ἦτον ἐν κακῇ πίστει, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ῥηθὲν ἄρθρ. τουτέστιν ὅτι ἐγνώριζεν ὅτι ἄλλός τις τοῦ διαφιλονεικεῖ τὸ ἐνεργηθὲν παρ' αὐτοῦ δικαίωμα ἡ δὲ εἰδοποίησις τὴν ὁποίαν ἀναφέρει τὸ ῥηθὲν βούλευμα ὅτι ἔκαμεν πρὸς αὐτὸν ὁ Κριεζῆς, πρόσωπον μὴ ἔχον οὐδὲν ἴδιον συμφέρον, περὶ τῶν ἀξιώσεων τῆς μητρός του, καθὸ μεταγενεστέρα τῆς δοθείσης παρὰ τοῦ Κριεζιώτου διαταγῆς, δὲν ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ ταύτην ἐγκληματικὴν· β') διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Ν. Κριεζῆς ἐγνώριζε τὴν ἀπόφασιν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, δι' ἧς οἱ διαφιλονεικούμενοι ἀγροὶ εἶχον ἀναγνωρισθῆ ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἑλένην χήραν Κριεζῆ, ἡ μὴ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀποτελεῖ πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ οὐχὶ τὸ ἔγκλημα τῆς αὐτοδικίας, οἱ δὲ ἐπικαλούμενοι παρὰ τοῦ βουλεύματος νόμοι τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, οἱ φέροντες ὅτι ἡ πολιτικὴ πρὸς ἀποζημίωσιν ἀγωγὴ δὲν ἀποκλείει τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν, δὲν ἐφαρμόζωνται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅπου καὶ ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ πρὸς ἀπότισιν τῆς παρὰ τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἐπαπειληθείσης ποινῆ 500 δραχ. καὶ ἡ ἐπὶ αὐτοδικίᾳ ποιν. καταδίωξις ἔχον ἀμφότεραι ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὴν τιμωρίαν καὶ ἑπομένως δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξουν· οἱ δὲ λοιποὶ κάτοικοι, τοῦ χωρίου Τριάδος ἐκτὸς τοῦ Ἰσμαὴλ Γκίκα, Βασιλείου Χ. Κωνσταντῆ, Ζησίμου Σκαρφᾶ, Ἰωάννου Λαφαζάνη διὰ τὸν ἑξῆς λόγον· διότι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθησαν κατ' αὐτῶν τὰ ἄρθρα 205 καὶ 56 τοῦ ποινικοῦ νόμου, καθότι μὴ οὔσης τῆς πράξεως τοῦ Κριεζιώτου ἀξιοποίνου διὰ τὴν παρὰ τούτου ἀναφερθέντα λόγον οὔτε αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ παραπεμφθῶσιν ὡς ὑποστηρίξαντες αὐτὸν. Τέλος ὁ πολιτικῶς ἐνάγων Κριεζῆς διὰ τὸν ἑξῆς λόγον· ἕνεκα κακῆς ἑρμηνείας καὶ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων 421, 422, 423 καὶ 205 τοῦ ποινικοῦ νόμου. α) Διότι ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 421 ἐμπεριεχομένη λέξεις ἐκ προθέσεως δὲν ἐννοεῖ μόνον βλάβην ὑπαγορευθεῖσαν ἀπὸ κακίαν, ἀλλ' εἶναι γενικὴ καὶ ἀρκεῖ διὰ νὰ ὑπάρχῃ πρόθεσις ἢ γνῶσις τῶν ἀποζημιώσεων ἀποτελεσμάτων τῆς πράξεως δι' ἧς ἔγινεν ἡ βλάβη, ἐὰν δὲ σὺν τῇ φθορᾷ ξένης ἰδιοκτησίας ἐπράχθη καὶ αὐτοδικίᾳ, τοῦτο δὲν ἐξαλείφει τὸ ἀξιόποινον τῆς πρώτης, ἀλλὰ τὴν καθιστᾷ βαρυτέραν, καὶ κυρίως ἕνεκα τῆς βαρυτέρας, κατὰ τὸ 109 ἄρθ. τοῦ ποιν. Νομου, ἔπρεπε νὰ παραπεμφθῶσιν ὅλοι οἱ ἐπὶ μόνῃ αὐτοδικίᾳ καὶ συνεργείᾳ αὐτοδικίας παραπεμφθέντες διὰ τοῦ προσβαλομένου βουλεύματος· β') διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Κριεζιώτης, ἔχων ἀξιώσεις δὲν ἔγεινεν ἔνοχος φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ μόνον αὐτοδικίας, οἱ χωρικοὶ ὅμως οἵτινες δὲν εἶχον ὁμολογουμένως τοιαύτας ἀξιώσεις, ἔπρεπε νὰ παραπεμφθῶσι καὶ διὰ τὰς δύο πράξεις των,

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληκα τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικολάου Κριεζιώτου·

Ἐπειδὴ τὸ ὑπ' ἀριθ. 674 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, φέρει ρηθῶν εἰς μὲν τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ μέρος, ὅτι οἱ καταμηνυθέντες Τριάδι καὶ φοῦ ἕνα ἐν ὁ ἀναιρεσείων ἀπὸ τοῦ Ἰω. Α. Κριεζῆν «ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ λιμένος τεθέντα ὅρια τῶν χωρίων Φυγιαῖς καὶ Τριάδος ὡρίσθησαν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐπομένως ὅτι οἱ ἀγροὶ οἵτινες ἐμπεριέχονται εἰς αὐτὰ εἶναι ἰδιοκτησία αὐτοῦ» ἐξηκολούθουν ἀβόσκωσι τὰ ζῶα των ἐντὸς τῶν ἀγρῶν τούτων, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν 28 καὶ 29 Ἰανουαρ. ε. ε. κατὰ διαταγὴν τοῦ Ν. Κριεζιώτου, κατέσφαν τὰ ὑπὸ τοῦ Κριεζῆ ἐσπαρμένα, κτλ., εἰς δὲ τὸ αἰτιολογικὸν ὅτι «ὁ ὑποστράτηγος Κριεζιώτης ἂν καὶ μαθὼν κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1841 παρὰ τοῦ Ἰω. Κριεζῆ ὅτι ἀ ὅρι τοῦ Χωρίου Φυγιαῖς καὶ Τριάδος ὡρίσθησαν δι' ἀποφάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς μολοντοῦτο διέταξε τινὰς τῶν χωρικῶν του νὰ βόσκωσι τὰ ζῶά των ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ χωρίου Φυγιαῖς εἰς ἀγροὺς κατεχομένους παρὰ τῆς χήρας Α. Κριεζῆ κτλ., ἕπεται ὅτι ὁ λόγος ὅτι τὸ ρηθὲν βούλευμα δὲν βεβαιοῖ τι ὁ Κριεζιώτης ἐνενώτει τῶν δικαιωμάτων τῆς χήρας Α. Κριεζῆ ἐνήργησε τὸ παρ' αὐτοῦ ἀντιποιούμενον δικαίωμα, δὲν εἶναι ἀληθὴς, ἂν δὲ ἡ κατὰ 12 Δεκεμβ. 1841 πρὸς τοὺς χωρικοὺς παρὰ τοῦ Κριεζιώτου δοθεῖσα πρώτη διαταγὴ νὰ λαβωσιν εἰς τὴν κατοχήν των τὰ παρ' αὐτοῦ νομιζόμενα ὅρια τοῦ χωρίου Τριάδος ἦτο προγενέστερα τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰ. Α. Κριεζῆ γενομένης εἰς αὐτὴν γνωστοποιήσεως τῶν δικαιωμάτων τῆς χήρας Α. Κριεζῆ, τοῦτο δὲν καθιστᾷ ἀθῶα τὰ μετὰ τὴν γνωστοποίησιν ταύτην ὑπὸ τοῦ Κριεζιώτου δοθεῖσας εἰς τοὺς χωρικοὺς διαταγάς, ἐπὶ μόνων τῶν ὁποίων χρίζεται ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται δῆλον, τὸ προτεβαλλόμενον βούλευμα·

Ἐπειδὴ ὁ Ν. Κριεζιώτης δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ὑπ' ἀριθ. 195 καὶ ἀπὸ 4 Μαρτ. 1839 ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Ἀντωνίου Ἰ. Κριεζῆ καὶ τοῦ Χ. Ἰσμαὴλ Μπέη δικῆς ἀπόφασιν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς δι' ἧς διεκρίθη ὁ Χ. Ἰσμαὴλ Μπέης ν' ἀπέχῃ τοῦ νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ τῶν ἐντὸς τῶν παρὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντων ὁρίων ἀγρῶν τοῦ χωρίου Φυγιαῖς πᾶσαν ὁποιανδήποτε πρᾶξιν ἐμφαίνουσαν δικαίωμα κυριότητος ἢ κατοχῆς ἐπὶ ποινῇ 500 δραχ. πληρωτέων εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἀπειθείας, διότι δὲν ἦτο εἰς αὐτὴν δάδικος, ἑπομένως καὶ ὁ δεύτερος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Τριάδος·

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις τῶν ρηθέντων δὲν χρίζεται εἰμὴ εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀναιρέσεως λόγους τοῦ Ν. Κριεζιώτου,

ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Ἑλένης χήρας Α. Κριεζῆ.

Ἐπειδὴ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα παραδέχεται ὅτι ὁ Ν. Κριεζιώτης, θεωρῶν ἑαυτὸν ἰδιοκτήμονα τῶν ἀγρῶν τῶν ἐντὸς τοῦ χωρίου Φυγιῶν, καὶ ἐνεργήσας αὐτογνωμόνως τὴν ἀξίωσίν του ταύτην, ἔπραξεν αὐτοδικίαν, τοῦτο δὲ καθὸ πραγματικὸν διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἑπομένως δὲν εἶναι ἀληθὲς, ὡς διϊσχυρίζεται ἡ ἀναιρεσείουσα, ὅτι ὁ Ν. Κριεζιώτης ἐνήργησε μὲ πρόθεσιν νὰ βλάψῃ ξένην ἰδιοκτησίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ μόνον τὴν ἰδικήν του ἥτις περιελάμβανε καὶ αὐτὰ τὰ παρὰ τῆς Ἑλένης χήρας Α. Κριεζῆ, ἐπὶ τῶν ῥηθέντων ἀγρῶν ἐσπαρμένα, τῶν ὁποίων, ὡς ἀνηκόντων εἰς αὐτὸν, διέταξε τὴν καταστροφὴν ὁ Ν. Κριεζιώτης, καθότι ἡ κυριότης τοῦ ἐδάφους ἐπεκτείνεται κατὰ τοὺς νόμους 31 καὶ 32 τῶν εἰσηγήσεων βιβλ. 2 τίτλ. 1 καὶ τοῦ νόμου 7 ἐδαφ. 13 καθὼς καὶ τὸν νόμον 9 τῶν Πανδεκτῶν βιβλ. 41 τίτλ. 10 καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σπορὰν, ἂν καὶ ὁ σπόρος ἀνῆκεν εἰς τρίτον τινὰ, ἑπομένως ὁ ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι ἐσφαλμένως ἑρμηνεύθησαν καὶ ψευδῶς ἐφηρμόσθησαν τὰ 421, 422, 423 καὶ 205 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος, καὶ καθόσον ἀφορᾷ τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Τριάδος, διότι οὗτοι ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν τοῦ Ν. Κριεζιώτου, τουτέστιν ἐν γνώσει ὅτι συνεργοῦν εἰς πρᾶξιν αὐτοδικίας, καὶ ὄχι μὲ πρόθεσιν αὐθύπαρκτον νὰ κατατρέψωσι ξένην ἰδιοκτησίαν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὰς ἀναιρέσεως αἰτήσεις τοῦ Νικολ. Κριεζιώτου, κατοίκου Χαλκίδος, τῶν μετ' αὐτῶν συγκατηγορουμένων χωρικῶν Γεωργ. Μπορμπόκη, Γεωργ. Καρατζᾶ, Κώνσα Κούκουρα, Ἀθ. Μπαγιώτου, Δημ. Μπίρμπα, Δημ. Βαρβάκη, Κώνστ. καὶ Ἰω, Μούτουπα, Διαμαντῆ καὶ Ἀθ. Ἀλέξη, Ἀπος. Μπαγιώτου, Κωνς. Φλιᾶ, Ἰω. Χαλασάρα, Κωνς. Λιάσκου, Σταμάτη Κατζαροῦ, Χρήστου Βοθάνου καὶ Κωνσαντ. Μπραούλη, κατοίκων ἁπάντων τοῦ χωρίου Τριάδος τῆς Εὐβοίας, καὶ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Ἰω. Α. Κριεζῆ, πληρεξουσίου τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης Α. Κριεζῆ, διαμένοντας εἰς Χαλκίδα, αἵτινες ἐγένοντο κατὰ τοῦ ἀπὸ 20 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 674 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ κατατεθέντα παράβολα τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, συνιστάμενα εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς ἑξήκοντα τρεῖς, πληρωθησομένας κατ' ἀναλογίαν παρ' ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ συμψηφίζει τὰ ἔξοδα τῶν διαδίκων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ὀκτωβρίου τοῦ 1842 ἔτους.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 101.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 69)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγ. Κοτζιᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγ. Κοτζιᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Κατὰ συνέπειαν μηνύσεως τοῦ Κωνσταντίνου Παππαδάκη ἐμπόρου, ὁ ἐκ Δημητζάνης Παναγιώτης Κοτζιᾶς, ὑπηρέτης αὐτοῦ, γενομένης ἀνακρίσεως, παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος, τοῦ ὅτι ἀπὸ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1841 ἔτους μέχρι τέλους Μαΐου 1842 ἐν Ἀθήναις, ὑπηρέτης ὢν παρὰ τῷ Κων. Παππαδάκη ἔπραξε κλοπὰς πραγμάτων καὶ χρημάτων ἀνηκόντων εἰς τὸν εἰρημένον Παππαδάκην, καὶ ἐκ τῶν πολλῶν ἡ μία μόνον ὑπερβαίνει, αἱ δὲ ἄλλαι δεν ὑπερβαίνουν τὰς 20 δραχμ. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαςήριον διὰ τῆς ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1995 ἀποφάσεως, ἐκήρυξε τὸν ῥηθέντα Παναγ. Κοτζιᾶν ἔνοχον τοῦ ὅτι ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἢ Αὔγουστον τοῦ 1841 ἔτους μέχρι τοῦ Ἰουνίου ε. ε. ἐν Ἀθήναις ὑπηρέτης ὢν παρὰ τῷ Κ. Παππαδάκη ἐν γνώσει αὐτογνωμόνως, καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτήμονος ἀφῄρεσεν ἐκ διαλειμμάτων πολλάκις ὅλα τὰ εὑρεθέντα ἐπ' αὐτοῦ χρήματα εἰς πραγματείας καὶ νομίσματα ἀνήκοντα εἰς τὸν εἰρημένον Παππαδάκην ἐκ τῆς ἐντεῦθεν ἐμπορικῆς ἀποθήκης του, διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, καὶ ὅτι ἐκ τῶν πολλῶν τούτων κλοπῶν μία μόνη ὑπερβαίνει τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχμ. αἱ δὲ ἄλλαι δὲν ὑπερβαίνουν τὰς 20 δραχμ. καὶ ἑπομένως, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 371, 373, 376, § 8, 393 καὶ 109 τοῦ ποινικοῦ Νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 82 καὶ 83 τῆς ποιν. δικονομίας, κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον εἰς 17 μηνῶν φυλάκισιν, εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, καὶ διέταξε ν' ἀποδοθῶσι τὰ ὡς πειστήρια προσαχθέντα χρήματα εἰς τὸν ἰδιοκτήμονα Κ. Παππαδάκην. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ πλειμμελειοδικεῖον ἦτον ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην κλοπὴν ὑπερβαίνουσαν τὰς τρεῖς χιλιάδας δραχμ. καὶ κατὰ

τὸ ἄρθρ. 373 τῆς ποιν. δικονομίας ἔπρεπε νὰ κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν σταθμίσαν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του τὰς προσαχθείσας ἐνώπιόν του ἀποδείξις, καὶ ἀποφανθὲν ὅτι ὁ κατηγορούμενος Παναγ. Κοτζιᾶς ἔπραξε διαφόρους κλοπὰς ἐξ' ὧν μία μόνη ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχμ. ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὸ 373 καὶ λοιπὰ ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, οὐδ' ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἁρμοδιότητός του, ἀλλ' ἐνήργησε συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ 373 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, ὡς μὴ ἐχούσης τῆς πράξεως, περὶ ἧς κατεδικάσθη, χαρακτῆρα κακουργήματος, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγ. Κοτζιᾶ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμὸν 1995 ἀποφάσεως τῶν εν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμ. 17, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Ὀκτωβ. 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 102.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀγγελῆ Παππαδοπούλου καὶ λοιπῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Ὀκτωβ ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀγγελῆ Παππαδοπούλου, Γεωρ. Βασιλείου, Παύλου καὶ Ἀνδριανοῦ Δελιγιάννη, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Π. Τυπάλδου.

Ὁ Ἀγγελὴς Παπαδόπουλος, Ἰω. Τσολακόπουλος, Γεώρ. Β. Παύλου, Παναγιώτης Γ. Ζέρβας, Ἀναγν. Χρισοδούλου, Θεοδ. Καυτανόπουλος, Ἀναγν. Οἰκονόμου, κάτοικοι Ἐπιδαύρου, Ἀνδριανὸς Δελιγιάννης καὶ Ἀναγ. Λιανόπουλος, κάτοικοι Λυγουρίου, ἔδωκαν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἀναφορὰν χρονολογουμένην τὴν 24 Ἀπριλ. 1842, κατὰ τοῦ διοικητοῦ Ἀργολί-

δος, ὡς χαρισθέντος δῆθεν εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν Ἐπιδαυρίων ὑπὲρ τοῦ νῦν δημάρχου Καλούδη, ἐξαιτούμενοι τὴν παῦσιν αὐτοῦ ἕνεκα τῆς προλαβούσης διαγωγῆς του καὶ τῶν ὅσα ἤδη ὑποφέρουσι παρ' αὐτοῦ. Ὁ διοικητὴς Ἀργολίδος λαβὼν γνῶσιν τῆς ῥηθείσης ἀναφορᾶς ἐζήτησε δὶ ἐγκλήσεως πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα τὴν καταδίωξιν καὶ τιμωρησιν τῶν ἀναφερομένων, ὅτι ψευδῶς κατεμήνυσαν καὶ ἐσυκοφάντησαν αὐτόν. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκατηγόρησε τοὺς εἰρημένους ὡς ὑπαιτίους ὅτι διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλίου πρὸς τὸν Βασιλέα ἀναφορᾶς των κατεμήνυσαν καὶ ἐσυκοφάντησαν ψευδῶς καὶ ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ τὸν διοικητὴν Ἀργολίδος Ἰω. Κοντουμᾶν διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων καὶ φράσεων, « ἀλλ' ὁ Κ. διοικητὴς, γνωρίζων ταῦτα ἐξ ἑνὸς μέρους, δὲν ἐδύνατο ἐξ ἄλλου καὶ νὰ μὴν ἐνθυμηθῇ τῆς λαβούσης ὡς ἄδεται χώραν πρὸς τὴν σύζυγόν του δωροδοκίαν ἑνὸς ἀδαμαντίνου δακτυλιδίου γενομένην ὑπὸ τοῦ μνησθέντος δημάρχου διὰ τοῦ εἰς Ναύπλιον κατοικοῦντος Κ. Νικ. Μπλούκου, ἀλλ' οὔτε προσέτι νὰ λησμονήσῃ τὴν εἰς τὸν ἴδιον γενομένην ἑτέραν δωροδοκίαν (ἐπίσης ἀδομένην) τῶν δραχ. 1000, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ διορίσῃ δήμαρχον τὸν ῥηθέντα Καλούδην, ἀλλ' ὅσον ὁ Κ. διοικητὴς καὶ ὁ Κ. δήμαρχος χαίρουσιν ἤδη εὐχαριστούμενοι ὁ μὲν διότι ἐπλήρωσε τὰς χρηματικὰς ἐπιθυμίας του, ὁ δὲ διότι κατώρθωσε δὶ αὐτοῦ ν' ἀποτελέσῃ μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸν προταθέντα σκοπὸν, εἰς δὲ τὸ μέλλον τὰς ἰδιοτελεῖς ὀρέξεις του, ἄλλο τόσον οἱ Ἐπιδαύριοι δὲν δύνανται νὰ κρύψωσι τὴν βαθυτάτην τῆς ψυχῆς των θλῖψιν, » ἀποδώσαντες δηλ. εἰς αὐτὸν τὴν ἀξιόποινον πρᾶξιν τῆς δωροδοκίας, προβλεπομένην ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ 456 ἄρθρ. §. 3 τοῦ ποιν. νόμου. Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐξεδόθησαν διάφοροι προδικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐν αἷς καὶ ὑπ' ἀριθ. 155 τῆς 19 Αὐγ. 1842 δὶ ἧς ἀπεῤῥίφθη ἡ πρότασις τῶν συνηγόρων τῶν κατηγορουμένων περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τῆς δίκης διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τοῦ μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως Ἀναγ. Παππαγεωργοπούλου, μέλλοντος νὰ καταθέσῃ οὐσιώδη ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων περιστατικά. Τῆς προδικαστικῆς ταύτης ἀποφάσεως ἐζήτησαν οἱ κατηγορούμενοι τὴν 20 Αὐγ. 1842 τὴν ἀναίρεσιν πρὶν ἔτι ἐκδοθῇ ἡ περὶ τῆς οὐσίας ἀπόφασις, ἀλλ' ἐφεξῆς συμπεριέλαβον τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως εἰς τὴν κατὰ τῆς οὐσιαστικῆς ἀποφάσεως ἀναιρέσεως αἴτησίν των. Συζητηθείσης ἑπομένως τῆς δίκης τὴν 9, 10 καὶ 11 Σεπτεμβ. 1842, τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 11 Σεπτεμβ. ε. ε. ἀπόφασιν δὶ ἧς ἐκήρυξε τὸν Ἀγγελὴν Παππαδόπουλον, Ἰω. Τζολακόπουλον, Γεώρ. Β. Παύλου, Παναγ. Γ. Ζέρβαν, Ἀναγν. Χρισοδούλου, Θεόδ. Καυτανόπουλον, Ἀναγ. Οἰκονόμου, Ἀνδριανὸν Δελιγιάννην καὶ Ἀναγν. Λιακόπουλον ἀθῴους, ὅτι διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλ. 1842 ἀναφορᾶς των πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα

κατεμήνυσαν ψευδῶς ἐν γνώσει τὸν διοικητὴν Ἀργολίδος Ι. Κοντουμᾶν καὶ ἐνόχους μὲν τὸν Ἀγγελὴν Παππαδόπουλον, Γ. Β. Παύλου καὶ Ἀνδριανὸν Δελιγιάννην ὅτι διὰ τῆς εἰρημένης ἀναφορᾶς των προσῆψαν ἐν γνώσει δι' ἐξωδίκου διαδόσεως ἐγγράφως εἰς τὸν διοικητὴν Ἀργολίδος Ι. Κοντουμᾶν, ὅτι οὗτος μὲν ἔλαβεν χιλίας δραχμὰς, ἡ δὲ σύζυγός του ἓν ἀδιαμάντινον δακτυλίδιον παρὰ τοῦ Δημ. Παππᾶ Ἀθανασίου Καλούδη διὰ νὰ διορίσῃ αὐτὸν δήμαρχον Ἐπιδαύρου, ἤτοι διὰ νὰ ἐκτελέσῃ πρᾶξιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἀναγομένην, πλημμέλημα προνοούμενον παρὰ τοῦ ἄρθ. 456 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου, προσάψαντες οὕτως εἰς αὐτὸν πρᾶξιν ἥτις, ἂν ἀλήθευεν, ἤθελεν ἐκθέσει αὐτὸν εἰς ἀνάκρισιν, ἀθώους δὲ τοὺς λοιποὺς τῆς εἰρημένης πράξεως, καὶ κατεδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους διὰ τῆς ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου 1842 ὑπ' ἀρ. 183 ἀποφάσεως εἰς ἑνὸς μηνὸς φυλάκισιν. Τὴν 15 Σεπτεμβ. 1842 ἐζήτησαν ἐκ νέου τὴν ἀναίρεσιν τῆς ῥηθείσης ὑπ' ἀριθ. 155 προδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 156, 157, 177, 178, 180, 182, καθὼς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 183 οὐσιαστικῆς, οἱ καταδικασθέντες Ἀγγελῆς Παπαδόπουλος, Γεώρ. Β. Παύλου καὶ Ἀνδριανὸς Δελιγιάννης διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι δύω ὄντων τῶν κεφαλαίων τῆς κατηγορίας, ψευδὴς καταμήνυσις καὶ συκοφαντία, τὸ δικαστήριον, προταθέντος ν' ἀνακριθῇ προηγουμένως ὁ καθ' οὗ ἡ πρόσαψις ἀπέῤῥιψε τὴν αἴτησιν τῶν κατηγορουμένων, ἑρμηνεῦσαν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθ. 307 τῆς ποιν. δικονομίας· 2) διότι κλητευθέντος προσηκόντως τοῦ μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως Ἀναγν. Παπαγεωργοπούλου, καὶ μὴ ἐμφανισθέντος, τὸ δικαστήριον, γενομένης αἰτήσεως ἀναβολῆς, σταθμίσαν τὸ οὐσιῶδες τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος, ἀπέῤῥιψε τὴν αἴτησιν, ἑρμηνεῦσαν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθ. 379 καὶ 167 τῆς ποιν. δικονομίας· 3) διότι προταθείσης τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ εἰσαγγελέως Δ. Μιτζάκη ἐν τῷ μέσῳ τῆς διαδικασίας, ὅτε ἀνεφύει ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως, καὶ προταθέντων πέντε δικαστῶν ὡς μαρτύρων πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων αὐτῆς, τὸ δικαστήριον διακρίνων ἐκ τῶν προταθέντων δικαστῶν τοὺς ἔχοντας εἰς τὴν συνεδρίασιν μέρος ἀπὸ τοὺς μὴ ἔχοντας, ὑπέλαβεν ὅτι ἔπρεπε νὰ κλητευθῶσιν ὡς μάρτυρες καὶ νὰ ἐξαιρεθῶσι διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ εἰσαγγελέως· ἑπομένως συντεθὲν τὸ δικαστήριον ἐξ αὐτῶν τῶν προταθέντων μαρτύρων καὶ δικάσαν οὕτω πως τὴν ἐξαίρεσιν, παρεβίασε τὸν §. 3 τοῦ ἄρθ. 407 τῆς ποιν. δικονομ. καὶ ἑρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὰς διατάξεις τῶν ἄρθ. 47 καὶ 64 τῆς αὐτῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ διαγραφομένη ἀπὸ τὰς διατάξεις ταύτας διαδικασία ἐκτὸς ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ λάβῃ χώραν, ἀφοῦ βραδέως ἀνεφύει ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως, δὲν ἔχουν ἀπαγορευτικόν τι, ἀποκλειστικὸν ἢ ἐκπρόθεσμον, ἄλλως, ἀπέχοντος τοῦ δικαστηρίου τοῦ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξαίρεσιν, εἴπετο ὅτι ἡ διαδικασία τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἁρμοδιότητος ἔμελλε νὰ διεξαχθῇ· 4) διότι

ὑπαρχούσης τῆς ἀποδείξεως τῶν κεφαλαίων τῆς κατηγορίας ἐν αὐτῇ τῇ πρὸς τὴν Α. Μ. ἀναφορᾷ τῶν κατηγορουμένων, ἀναγνωριζομένη παρ' αὐτῶν, τὸ δικαστήριον ἀφοῦ ἐσυγχώρησεν ἀπέναντι τῆς κατηγορίας ταύτης εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τὴν ἀπόδειξιν περὶ τῆς προσάψεως καὶ τῆς καλῆς αὐτῶν πίστεως ἐμόρφωσε παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου νέαν διαδικασίαν, συγχωρῆσαν, καίτοι γενομένης προτάσεως ἀπορρίψεως, ἀνταπόδειξιν λεγομένην, προσαχθεῖσαν ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα, παραγνωρίσαν τὸ πνεῦμα τοῦ 32 ἄρθ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου, τὸ ὁποῖον μόνον τὴν ἀπόδειξιν ἐπιτρέπει· 5) διότι προκειμένου λόγου ν' ἀποδειχθῇ ἡ καλὴ πίστις τῶν κατηγορουμένων περὶ τῆς κατὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ πρόσαψις ἕνεκα δωροληψίας, φήμης τὴν ὁποίαν παρέλαβον ἀπὸ τὴν δημοσιότητα, τὸ δικαστήριον δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀνάγνωσιν φύλλων τινῶν τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος, δημοσιευθέντων πρὸ τῆς πρὸς τὸν Βασιλέα ἀναφορᾶς τῶν κατηγορουμένων, ἐνῷ ἡ κατηγορία ἐστηρίζετο εἰς τὸ ὅτι οἱ κατηγορούμενοι παρεσκεύασαν καὶ διέδοσαν αὐτοὶ μόνοι τὴν κατὰ τοῦ διοικητοῦ Ἀργολίδος φήμην καὶ τοῦτο ἐπὶ περιορισμῷ τῆς ὑπερασπίσεως· 6) διότι τὸ δικαστήριον ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ 28 ἄρθ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου, θεωρῆσαν ὅτι ἡ περίοδος τῆς ἀναφορᾶς τῶν κατηγορουμένων ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς Α. Μ. καὶ ἐκεῖνο τῆς γραμματείας τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀπαρτίζει τὴν ἐξώδικον διαφήμισιν, ἥτις εἶναι ὅρος τοῦ ἐγκλήματος, κατὰ τὸν νόμον, ἐνῷ τοιαύτη διάδοσις ἀπαιτοῦσα τὴν δημοσιότητα, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰμὴ δι' ἑνὸς τῶν πολλῶν τρόπων τῆς δημοσιεύσεως, ἤτοι τῆς διαδόσεως εἰς τόπους δημοσίας συναθροίσεως, διὰ μιᾶς ἐπισήμου καὶ δημοσίου πράξεως ἢ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου τυπωθέντος ἢ μὴ, τοιχοκολληθέντος, διανεμηθέντος ἢ πωληθέντος, ἄλλως τε ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἀναφορᾶς, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὡς διάδοσις, δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ κατὰ τῶν καταδικασθέντων, οἵτινες ἀναφερθέντες πρὸς μόνον τὸν Βασιλέα δὲν ἐννόησαν νὰ θέσωσιν εἰς κυκλοφορίαν τὴν ἀναφοράν των ταύτην καὶ νὰ διαδώσωσι τὴν πρόσαψιν· 7) διότι τὸ δικαστήριον παρεδέχθη τὴν ἐξέτασιν τοῦ πραγματικοῦ τῆς προσάψεως ἀπέναντι τοῦ ἄρθ. 307 τῆς ποιν. δικονομίας, ἀφοῦ ἐγένετο ἡ ἔνστασις τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν προανάκρισιν, ἐὰν ὑποτεθῇ προανάκρισις ἡ ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα γενομένη τῶν κατηγορουμένων ἐξέτασις εἰς τοιαύτην μάλιστα ὑπόθεσιν καὶ κατὰ τὸ ἀκροατήριον· οἱ ἀθωωθέντες, οἵτινες μετὰ τῶν καταδικασθέντων εἶχον ζητήσει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 155 ἀποφάσεως, ἀνεκάλεσαν μετὰ τὴν ἀθώωσίν των τὴν αἴτησίν των διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Ὀκτωβρ. 1842 ἐγγράφου των πρὸς τὸν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέα ἐξαιτούμενοι τὴν εἰς αὐτοὺς ἐπιστροφὴν τοῦ παραβόλου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀπὸ 20 Αὐγ. 1842 κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 155 ἀποφάσεως ἀναιρέσεως αἴτησιν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 372 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ προδικασικῆς ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν δύναται νὰ γίνῃ μόνον μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ὁριστικῆς ποιν. ἀποφάσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 155 προδικασικῆς ἀποφάσεως ἀναιρέσεως αἴτησις ἔγεινε πρὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ὁριστικῆς ποιν. ἀποφάσεως, ἑπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀπὸ 15 Σεπτεμβ· 1842 κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 155, 156, 177, 178, 180, 182 καὶ 183 ἀποφάσεων ἀναιρέσεως αἴτησιν.

Ὡς πρὸς τοὺς λόγους τοὺς ἀφορῶντας τοὺς τύπους τῆς διαδικασίας·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσβαλλομένων ὑπ' ἀριθ. 155 καὶ 183 ἀποφάσεων βεβαιοῦται ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν ἔκαμαν ῥητὴν αἴτησιν νὰ μὴ εἰσαχθῶσιν εἰς δίκην πρὶν ἀποδειχθῇ διὰ τῆς παρὰ τῷ ἁρμοδίῳ δικαστηρίῳ γεννησομένης ἀνακρίσεως, ὅτι ἡ γενομένη πρόσαψις εἶναι ψευδὴς, ἑπομένως δὲν ἔλαβε χώραν παραβίασις τοῦ 307 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ μάρτυρος Ἀναγν. Παππαγεωργοπούλου, τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐδύνατο νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ οὐσιῶδες ἢ μὴ τῆς μαρτυρίας αὐτῆς, ἑπομένως τὸ δικαστήριον θεωρῆσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅτι ὁ εἰρημένος μάρτυς δὲν ἦτον οὐσιώδης καὶ ὅτι δὶ ὅλα τὰ ἀντικείμενα περὶ ὧν ἔμελλε νὰ καταθέσῃ ἦσαν καὶ ἄλλοι μάρτυρες, καὶ μὴ παραδεχθὲν τὴν ἕνεκα τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ζητηθεῖσαν ἀναβολὴν δὲν παρεβίασε καμμίαν διάταξιν τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν σταθμίσαν τοὺς κατὰ πρῶτον ἐπὶ ἀκροατηρίου, ὡς διϊσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσείοντες, ἀναφυέντας καὶ αὐτόθι προταθέντας κατὰ τοῦ παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέως ἐξαιρέσεως λόγους καὶ θεωρῆσαν αὐτοὺς μὴ βασίμους καὶ ἑπομένως ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν τῶν ἀναιρεσειόντων ἐνήργησεν ἐντὸς τῆς ἁρμοδιότητός του καὶ δὲν παρεβίασε κανένα νόμον·

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τοὺς ὡς μάρτυρας εἰς τὴν περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ εἰσαγγελέως δίκην προσκληθέντας δικαστὰς ἡ περὶ τούτου αἴτησις φέρει ὡσαύτως χαρακτῆρα ἐξαιρέσεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 60 τῆς ποιν. δικονομ., ὁσάκις ἐξαιροῦνται τόσα μέλη δικαστηρίου τινὸς ὥστε τὰ ὑπόλοιπα δὲν συμπληροῦσι τὸν κατὰ νόμον πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν πρέπει νὰ γίνῃ παραπομπὴ εἰς ἄλλο δικαστήριον, καθ' ἣν περίπτωσιν ἐνεργοῦνται τὰ παρὰ τοῦ 62 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ὁριζόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν συνεμορφώθησαν μὲ τὰς διατάξεις ταύτας τοῦ νόμου· ἑπομένως τὸ δικαστήριον ἀπορρίψαν τὴν πρότασιν τῶν ἀναι-

ρεσειόντων τοῦ νὰ μὴ λάβωσι μέρος εἰς τὴν περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ εἰσαγγελέως δίκην, οἱ ὡς μάρτυρες προταθέντες δικασταὶ Δημ. Κ. Σοῦτζος, Ἰω. Σακελλαρόπουλος καὶ Η Πλατύκας ἔπραξε σύμφωνα μὲ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν θεωρῆσαν ὅτι ἡ προταθεῖσα ἀνάγνωσις φύλλων τινῶν τῆς ἐφημερίδος τοῦ Αἰῶνος δὲν συντελεῖ παντάπασιν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς προκειμένης δίκης καὶ δὲν φέρει εἰμὴ τὴν ἀνωφελῆ παράτασιν τῆς συζητήσεως, καὶ ἐπομένως μὴ ἐπιτρέψαν τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του καὶ δὲν περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως·

Ἐπειδὴ ὁ νόμος χορηγεῖ εἰς τὸν εἰσαγγελέα, καθὸ διάδικον, ὅλα τὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας συντελοῦντα ἀποδείξεως μέσα· ἐπομένως ὁ εἰσαγγελεὺς ἐδύνατο νομίμως νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὰ μέσα τῶν ἀποδείξεων τῶν κατηγορουμένων ἄλλα ἀνταποδείξεως μέσα, καὶ τὸ δικαστήριον συγχωρῆσαν τὴν χρῆσιν τῶν μέσων τούτων δὲν παρεβίασε κανένα νόμον.

Ὡς πρὸς τὸν ἀναιρέσεως λόγον τὸν ἀφορῶντα τὴν ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 28 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, ἔνοχος συκοφαντίας εἶναι « ὅστις προσάπτει εἰς ἄλλον ἐν γνώσει δὶ ἐξωδίκου διαφημίσεως ἢ διαδόσεως, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, δημοσίως ἢ κρυφίως πρᾶξίν τινα, ἥτις, ἐὰν ἀληθεύεν, ἤθελεν ἐκθέσει τὸν ἐνοχοποιούμενον εἰς ἀνάκρισιν, » ἐπομένως κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ νόμου ἀπαιτεῖται ὡς ἀναγκαῖον στοιχεῖον τῆς ὑπάρξεως τῆς συκοφαντίας ἡ παρὰ τοῦ συκοφαντοῦντος αὐτὸν ἐξώδικος διαφήμισις, ἢ διάδοσις τῆς προσαπτομένης πράξεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου βεβαιοῦται μὲν ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες ὑπέγραψαν καὶ παρέδωκαν ἀναφορὰν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἐν ᾗ ἀπέδιδον εἰς τὸν διοικητὴν Ἀργολίδος πράξεις αἵτινες ἐὰν ἀληθεύον ἤθελον ἐκθέσει αὐτὸν εἰς ἀνάκρισιν, ἀλλὰ δὲν βεβαιοῦται συγχρόνως ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διεφήμισαν ἢ διέδωκαν καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον ἐξωδίκως τὰς εἰς τὸν εἰρημένον διοικητὴν ἀποδιδομένας πράξεις, καθότι ἡ περίσασις ὅτι ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ ἤτοι ὁ Βασιλεὺς πρὸς ὃν ἐδόθη ἡ ἀναφορὰ διεύθυνεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείαν δὲν ἀποτελεῖ τὴν παρὰ τοῦ νόμου προνοουμένην διάδοσιν, καθότι τοῦτο εἶναι πρᾶξις τῆς ἀρχῆς· ἐπομένως μὴ ὑπάρχοντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ οὐσιώδους συστατικοῦ τῆς διαδόσεως, τὸ δικαστήριον κακῶς ἐχαρακτήρισε τὴν πρᾶξιν ὡς συκοφαντία καὶ ἑρμήνευσε ἐσφαλμένως καὶ ἐφήρμοσε κακῶς τὸ 28 ἄρθ. τῶν περὶ ἐξυβρίσεων κτλ. νόμου·

Ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀρ. 183 ἀποφάσεως ἐκήρυξε τοὺς κατηγορηθέντας νῦν ἀναιρεσείοντας, ἀθῴους τῆς κατ' αὐτῶν ἐπὶ ψευδῆ καταμηνύσει γενομένης κατηγορίας, ἐπομένως ἡ πρᾶξις αὕτη λογίζεται δεδικασμένη.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀγγελῆ Παπαδοπούλου καὶ Γεωρ. Β. Παύλου, κατοίκων Ἐπιδαύρου, καὶ Ἀνδριανοῦ Δελῃγιάννη, κατοίκων Λυγουρίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 155 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν ταύτην εἰς τὸ κατατεθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ., ἀναιρεῖ δὲ τὴν ἀπὸ 11 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 183 ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, ἀπολύει ἐντελῶς τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ ἕτερον κατατεθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. εἰς τοὺς διαληφθέντας ἀναιρεσείοντας, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Νοεμβ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 103.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σταυριανοῦ Τζάκαλη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σταυριανοῦ Τζάκαλη, παραχαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλη.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Μαρόνυμφη, καταμήνυσεν τὴν 20 Ἰουλ. ε. ε. πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημελειοδίκαις εἰσαγγελέα τὸν Σταυριανὸν Τζάκαλη ὅτι τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν ἐπυροβόλησε διὰ πυροβόλου ὅπλου καὶ τῆς ἐπλήγωσε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Διαταχθείσης ἀνακρίσεως ἐπὶ τῆς καταμηνύσεως ταύτης καὶ περαιωθείσης, ὁ εἰσαγγελεὺς καθυπέβαλε τὴν δικογραφίαν εἰς τὸ συμβούλιον, τὸ ὁποῖον διὰ βουλεύματος παρέπεμψε τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ ἐπὶ παραβάσει τῶν συνδυασμένων ἄρθων 109, 310 καὶ 618 τοῦ ποινικ. νόμου. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθμ. 158 καὶ ἀπὸ 17 Σεπτεμβ. ε. ε. ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Σταυριανὸν Τσάκαλην εἰς 4 μηνῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἑξῆς λό-

γους· 1) ἕνεκα ἀναρμοδιότητος, διότι εἰσήχθη εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον καὶ ἐδικάσθη διὰ παραβίασιν τοῦ ἄρθρ. 618 τοῦ ποιν. νόμου, ἤτοι διὰ πταῖσμα διὰ τὸ ὁποῖον ἦτο ἁρμόδιον τὸ πταισματοδικεῖον· ἑπομένως παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 32 τῆς ποιν. δικονομίας, παρεβιάσθη προσέτι καὶ τὸ ἄρθ. 34 τῆς αὐτῆς δικονομίας, θεωρηθείσης τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 618 τοῦ ποιν. νόμου συναφοῦς μετὰ τοῦ πλημμελήματος τοῦ ἐξ ἀμελείας τραυματισμοῦ, ἐνῷ δὲν ἔχει κἀμμίαν συνάφειαν, ὥστε νὰ δικασθῇ παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου διὰ βαρύτερον πλημμέλημα κατὰ τὸν §. 6 τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, ὅταν οὔτε συγχρόνως ἐγένετο οὔτε ἐπὶ σκοπῷ νὰ εὐκολυνθῇ τὸ πλημμέλημα τοῦ ἐξ ἀμελείας τραυματισμοῦ ἢ χάριν εὐχερεστέρας ἐκτελέσεως ἢ ἀποκρύψεως, ἀλλ' ἑκατέρα εἶναι πρᾶξις αὐθύπαρκτος· 2) διότι ἐν τῷ κλητηρίῳ θεσπίσματι δὲν περιεγράφη τὸ πλημμέλημα καὶ τὸ πταῖσμα προσηκόντως, τουτέστι δὲν προσδιωρίσθη ἐν αὐτῷ ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς πράξεως καὶ ὡς ἐκ τούτου περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 3) διότι δι' ἄλλας πράξεις κατηγορήθη καὶ δι' ἄλλας κατεδικάσθη, καθότι κατηγορήθη ὅτι εὑρισκόμενος εἰς κατάστασιν μέθης ἐπυρσοκρότησεν ἀπερισκέπτως καὶ μὲ ὀλιγωρίαν τῶν συνεπειῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κυριάκου Τσάκαλη, καὶ ὅτι ὡσαύτως ἐπυρσοκρότησεν ἐκ τῆς οἰκίας του εἰς δημοσίαν ὁδὸν τραυματίσας ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης πυρσοκρατήσεως τὴν Ἀλεξανδροῦ Μαράκενα κλπ., καὶ ὅτι διὰ τῆς πρώτης παρέβη τὸ ἄρθ. 618 τοῦ ποιν. νόμου, κατεδικάσθη δὲ ἀντιστρόφως· 4) διότι ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασις δὲν εἶναι αἰτιολογημένη, καθότι ἂν καὶ τὸ δικαστήριον ἀνεγνώρισε τὴν μέθην δὲν ἐκθέτει τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς του, διὰ τί ἡ μέθη αὕτη δὲν εἶχεν ἐλαττώσει τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὥστε νὰ λείπουν τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας ποινῆς προαπαιτούμενα· 5) διότι οἱ μάρτυρες δὲν διέμειναν εἰς τὸ ἀκροατήριον μέχρι τέλους τῆς συζητήσεως, ἀλλ' ἀπῆλθον τοῦ δικαστηρίου καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 392 τῆς ποιν. δικονομίας· 6) διότι τὰ τῆς δίκης ἔξοδα δὲν ἐκκαθαρίσθησαν, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθ. 82 §. 6 τῆς ποιν. δικονομίας· 7) διότι εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν, οὔτε ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὅσα ἡ ὑπεράσπισις ἐπαρίθμισεν ἐλαφρυντικὰ περιστατικά, οὔτε κἂν αἰτιολογήθη ἡ καταδίκη τῆς τετραμήνου φυλακίσεως, καθ' ὃν καιρὸν ἡ τραυματισθεῖσα, οὔτε ἠκροτηριάσθη, οὔτε εἰς ψυχικήν τινα νόσον ὑπέπεσε, παρεβιάσθησαν ἑπομένως τὰ ἄρθ. 92, 82 καὶ 397 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ τὸ ἄρθρ. 108 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ποινὴ πρέπει νὰ μετρᾶται ἐπ' ἀκριβείας ἀναλόγως μὲ τὴν φύσιν τῆς πράξεως καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ πράξαντος· 8) διότι ὡσαύτως δὲν αἰτιολογήθη πῶς ἐδύνατο νὰ συμβῇ δυσύχημα εὐκόλως ἐκ τῆς πυροβολήσεως ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, οὐδ' ὥρισε τὰ δυνάμενα νὰ προκύψωσι δυσυχήματα, ὅταν ὁμολογουμένως τὸ πυρόβολον δὲν περιεῖχε σφαίρας, κακῶς δὲ ἑρμηνεύθη

τὸ ἄρθ. 618 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον τόπους ὅπου εὐκόλως δύνανται νὰ συμβῶσι δυσυχήματα ἐννοεῖ, ὄχι τὰς ἐρήμους τῶν χωρίων ὁδοὺς ἀλλὰ τοὺς ναοὺς, τὰ θέατρα καὶ ἄλλας τῶν ἀνθρώπων συναγωγὰς· 9) διότι δὲν ἐλήφθη παντάπασιν ὑπ'ὄψιν τὸ ἄρθ. 518 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον ἐπικαλέσθη ἡ ὑπεράσπισις εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, οὐδὲ ἐπιμετρήθη ἡ τεσσαρακονθήμερος τοῦ ἀναιρεσείοντος φυλάκισις τὴν ὁποίαν ὑπέφερε κατηγορηθεὶς ὡς ὕποπτος κακουργήματος· 10) διότι διετάχθη ἡ δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως, καὶ οὕτω παρερμηνεύθη τὸ 29 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν δημοσιεύεται ἡ ἀπόφασις παρὰ τὸ εἶδος, ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς πράξεως ὁμοῦ καὶ ἡ ποινὴ μήτε παρετέθη εἰς τὴν ἀπόφασιν τὸ ῥηθὲν 29 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου· 11) διότι τὸ δικαστήριον ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὸ 310 ἄρθ. τοῦ ποινικοῦ νόμου, καθότι ὁ ἀναιρεσείων μεθυσμένος ὢν δὲν εἶχε συνείδησιν τῶν πράξεών του καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῶν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων ἐκατηγορήθη καὶ ἐδικάσθη οὐ μόνον ἐπὶ πταίσματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλημμελήματι καὶ κατὰ τὴν ῥητὴν τοῦ 373 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας διάταξιν τὰ ὁμοῦ εἰς δίκην εἰσαγόμενα πλημμελήματα καὶ πταίσματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν πλημμελειοδικῶν· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἁρμοδίως τὸ πλημμελειοδικεῖον Σπάρτης ἐδίκασε τὸν Σταυριανὸν Τσάκαλην, καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ προτεινομένη παρερμήνευσις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου τῆς δικονομίας εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων εἰσήχθη εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον κατὰ παραπομπὴν βουλεύματος, ἐνῷ περιεγράφοντο ἀρκούντως ὅ,τε τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς παρ' αὐτοῦ τελεσθείσης πράξεως, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐδικάσθη χωρὶς νὰ ἔχῃ προηγουμένως γνῶσιν τῶν δύο ἐκείνων περιστατικῶν εἶναι ψευδής·

Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ ἐγκλητήριον καὶ εἰς τὸ βούλευμα ἀναφέρονται αἱ αὐταὶ πράξεις, ἕνεκα τῶν ὁποίων τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐκήρυξε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὸν ἔνοχον καὶ κατεδίκασε τὸν ἀναιρεσείοντα, ἑπομένως δὲν ἀληθεύει ὅτι οὗτος ἐκατηγορήθη δι' ἄλλας πράξεις·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον διὰ τῶν ὁποίων ἐν τῇ ἀποφάσει μετεχειρίσθη ἐκφράσεων μ ε τ ρ ί α ς μ έ θ η ς κ α ὶ ε ὐ θ υ μ ί α ς, ἐννοεῖ ὅτι αἱ νοητικαὶ τοῦ κατηγορουμένου δυνάμεις δὲν ἦσαν ἀποκλεισμέναι καὶ ἠλαττωμέναι, ὥστε νὰ λείπωσι τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελείας ποινῆς ἀπαιτούμενα, ἑπομένως καταλογίσαν πλήρη τὴν πρᾶξιν, δὲν παρεβίασε, ὡς διϊσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, τὰ ἄρθ. 81,92 καὶ 379 τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαμονὴ τῶν μαρτύρων μέχρι τέλους τῶν συζητήσεων δὲν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ 392 τῆς ποιν. δικονομίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἄλλως δὲ οὖσα ἀναγκαία δύναται νὰ διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου ἢ νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, ὅθεν ὁ λόγος ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν διέμειναν ἕως τέλους τῆς συνεδριάσεως εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ἀνίσχυρος ὡσαύτως εἶναι καὶ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐξεκαθαρίσθησαν τὰ ἔξοδα ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, διότι ἡ περὶ τούτων διάταξις τοῦ 82 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, οὔτε ποινὴν ἀκυρότητος φέρει, οὔτε εἶναι ἐκ τῶν οὐσιωδῶν·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον εἶναι κύριον νὰ τάξῃ ποινὴν ἐντὸς τοῦ μεγίστου καὶ ἐλαχίστου ὅρου, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ πλημμελειοδικεῖον Σπάρτης θεωρῆσαν ὡς ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν τὴν ἑτέραν ἐκ τῶν πυροβολήσεων τοῦ κατηγορουμένου, ἔταξε ποινὴν 4 μηνῶν φυλάκισιν, οὐδὲ εἶναι ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων, ἀναιτιολόγητος κατὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασίς του·

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τηλεβόλου ὅπλου πυροβόλησις γενομένη ἀπερισκέπτως δύναται καὶ ἄνευ βολίδος νὰ φέρῃ βλάβην, καὶ ὁ νομοθέτης κολάζων τὴν τοιαύτην πρᾶξιν ἔχει ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον τὴν πραγματικῶς συμβάσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν δυναμένην ἢ ἐνδεχομένην νὰ συμβῇ βλάβην, ὅθεν τὸ πλημμελειοδικεῖον πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐνδεχόμενον ἀποβλέψαν ἐφήρμοσεν ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἄρθ. 618 τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ αἱ ἡμέραι τῆς προφυλακίσεως ὑπολογίζονται κατὰ τὸ 518 ἄρθ. τοῦ ποινικοῦ νόμου μόνον ἐπὶ πταισμάτων καὶ ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦτο πρὸς τῷ πταίσματι καὶ περὶ πλημμελήματος, ὥστε ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος προτεινομένη παράβλεψις τῆς ἐπιμετρήσεως τῶν ἡμερῶν τῆς προφυλακίσεώς του δὲν εἶναι ἰσχυρός·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον διατάξαν τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸ 29 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου δὲν παρεμμήνευσεν αὐτό, ἡ δὲ παράθεσίς του δὲν ἦτον ὡς ἀξιοῖ ὁ ἀναιρεσείων, ἀναγκαῖα, διότι ἡ δημοσίευσις αὕτη λαμβάνει χώραν δυνάμει τοῦ νόμου, καὶ ἂν δὲν διαταχθῇ διὰ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἐστερεῖτο, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιοῦται, τῶν ναυτικῶν δυνάμεών του, ὅτε ἐπυροβόλησεν ἀπερισκέπτως καὶ μὲ ὀλιγωρίαν τῶν συνεπειῶν, ἑπομένως τὸ δικαστήριον καταλογίσαν εἰς αὐτὸν ὁλόκληρον τὴν ἀξιόποινον αὐτὴν πρᾶξιν, οὔτε ψευδῶς ἠρμήνευσεν, οὔτε κακῶς ἐφήρμοσεν, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων τὸ 310 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σταυριανοῦ Τσάκαλη, κατοίκου Πολοβίτζης τοῦ δήμου Φελλίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 158 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σπάρτῃ

πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 39, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Νοεμβρίου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 104.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέςα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ συμβούλιον τοῦ ἐν Λαμίᾳ δικαςηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 143 βουλεύματος παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, τὸν μὲν Χαράλαμπον Γ. Κοντογιάννην ὡς ὑπαίτιον κλοπῆς προνοουμένης καὶ τιμωρουμένης ἀπὸ τὰ ἄρθ. 371, 374 §. 9, 83 καὶ 84 §. 3 τοῦ ποινικοῦ νόμου, τὸν δὲ Γεώργιον Κοντογιάννην ὡς συνεργὸν αὐτῆς τῆς κλοπῆς. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ αὐτὸ δικαςήριον πρὸς συζήτησιν, τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 139 ἀποφάσεώς του ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς θεωρῶν ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν μέρους ὑπάρχει βούλευμα ὁριςικὸν, ὁρίζων ἁρμοδιότητα τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπόφασις ἐπίσης ὁριςικὴ, ὁρίζουσα ἄλλην τῆς ὑποθέσεως ἁρμοδιότητα καὶ ὅτι ἐντεῦθεν γεννᾶται ἁρμοδιότης δύο δικαςηρίων μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις ἀμφισβητουμένη, ἐξητήσατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ κανονισθῇ ἡ ἀμφισβητουμένη αὕτη ἁρμοδιότης καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ περαιτέρω ἐνέργεια τῆς ὑποθέσεως ἑρμηνευομένου τοῦ 2 ἐδαφ. τοῦ 373 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ὅπου δὲν ὁρίζεται μὲ ποῖον τρόπον γίνεται ἡ ἀναπομπὴ εἰς τὸ κακουργειοδικεῖον, ἂν δηλ. ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν, ἢ διὰ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ἐκδιδομένου βουλεύματος.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα. εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ 2 παραγράφου τοῦ 373 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ὅταν ἡ εἰς αὐτὸ παραπεμφθεῖσα πρᾶξις φέρῃ σημεῖα κακουργήματος, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραπέμψῃ αὐτὴν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν, εἰς τρόπον ὥστε καταστενομένου διὰ τῆς παραπομπῆς ταύτης ἁρμοδίου τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, παύει ἡ ἰσχὺς τοῦ βουλεύματος τοῦ χαρακτηρίσαντος τὴν ἰδίαν πρᾶξιν ὡς πλημμέλημα καὶ παραπέμψαντος αὐτὴν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν συνελθὸν κατὰ τὴν 13 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὸν Χαράλαμπον Γ. Κοντογιάννην καὶ τὸν Γεώρ. Κοντογιάννην παραπεμφθέντας ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς ὑπαιτίους πλημμελήματος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 143 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, καὶ εὗρον ὅτι ἡ πρᾶξις αὐτῶν φέρει χαρακτῆρα κακουργήματος ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον περὶ τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς καὶ παρέπεμψε τοὺς κατηγορουμένους εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ δὲ τῆς παραπομπῆς ταύτης τὸ ὑπ' ἀριθ. 143 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἔπαυσε νὰ ἔχῃ ἰσχὺν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν παραπομπὴν καὶ ἑπομένως δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως εἰς τὴν κατὰ τοῦ Χαραλάμπους καὶ Γεωργ. Κοντογιάννη ἐπὶ κλοπῇ δίκην, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος ταῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Νοεμβρίου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 105.

(Ἀρ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσῃ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Ὁ ῥηθεὶς παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς εἰ-

σήγαγεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κατ' ἄμεσον κλῆσιν τὸν Σπῦρον Παναγιωτόπουλον, Θ. Ἀγγουρᾶν καὶ Κ. Φωτόπουλον διὰ νὰ δικασθοῦν ὡς ὑπαίτιοι ὅτι τὸν Μάρτιον ε. ε. ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐκ προθέσεως ἔφθειρον μέρος τοῦ κατὰ τὴν θέσιν Κάμπος ἀμπελῶνος τοῦ Πανάγου Στυλιανοπούλου, θλάσαντες καὶ ἐκριζώσαντες τὰ κλίματα αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ ἐκ τῆς φθορᾶς προξενηθεῖσα ζημία ὑπερβαίνει τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχ., ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 422 §. 5 καὶ 425 §. 4 τοῦ ποιν. νόμου. Συζητηθείσης τῆς δίκης ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἀπεφήνατο τοὺς ῥηθέντας κατηγορουμένους ἐνόχους τῆς ἀνωτέρω πράξεως, καὶ σκεφθὲν ὅτι ἡ ἄμπελος δὲν θεωρεῖται ὡς δενδροφυτεία, ἐὰν καὶ κατὰ τὸ εἶδος καὶ ἐπιστημονικῶς ὑπάγεται εἰς τὸ γένος, καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ἐφαρμόσαν τὸ ἄρθ. 421 τοῦ ποιν. νόμου, κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς φυλάκισιν δύο μηνῶν. Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπὸ 8 Σεπτεμβ. 1842 διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ 422 §. 5 τοῦ ποινικ. νόμου διὰ τῆς λέξεως φυτουργήματα περιλαμβάνει ἀναγκαίως καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀμπελῶνας, ὡς τοῦτο βεβαιοῦται εἰσέτι καὶ ἀπὸ τὸν τῆς 1 Ἰουλ. 1838 περὶ πολιτικῶν ἀποζημιώσεων νόμον· ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς προσεκάλεσε τοὺς καταδικασθέντας νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ πληρεξουσίου των, οὗτοι δὲ δὲν ἐνεφανίσθησαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ παραπεμφθῇ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Διατάγματος, εἰς τὸ ἁρμόδιον πταισματοδικεῖον·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 14 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβ. 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν κτλ. νόμου, περὶ τῶν εἰς σπαρτὰ ἢ δενδροφυτείαν γενομένων βλαβῶν δικάζουν οἱ εἰρηνοδίκαι κατὰ τοὺς περὶ πταισμάτων ὁρισμοὺς τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἂν ἡ πρᾶξις δι ἧς ἐγένετο ἡ βλάβη χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν νόμον ὡς πλημμέλημα, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου κατηγορουμένων τῶν ἀναιρεσιβλήτων Σπύρου Φωτοπούλου, Θ. Ἀγγουρᾶ καὶ Κ. Φωτοπούλου ἐπὶ φθορᾷ γενομένῃ ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Παναγ. Στυλιανοπούλου δὶ ἐκριζώσεως καὶ θλάσεως κλημάτων, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 5 ἐδαφ. τοῦ 422 ἄρθ. καὶ τοῦ 4 ἐδαφ. τοῦ 425 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἀναρμοδίως ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς εἰσήγαγε τὴν ῥηθεῖσαν κατηγορίαν διὰ τῆς ἀπὸ 18 Αὐγ. 1842 κλήσεώς του εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν καὶ ἀναρμοδίως ἐδίκασεν αὐτὴν τὸ ῥηθὲν δικαστήριον, ἡ δὲ ἀναρμοδιότης κατὰ τὸ 1 ἐδάφ. τοῦ 407 τῆς ποιν. δικονομ. φέρει ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 8 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 291 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, ἀκυροῖ τὴν ἀπὸ 18 Αὐγ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 7082 κλῆσιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πταισματοδικεῖον Παμίσου πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Νοεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 106.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Νικολετοπούλου καὶ κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργίου Νικολετοπούλου καὶ Στεφάνου Παππαγεωργίου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Σ. Ῥωσσέτου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 3336 ὁ Γεώρ. Νικολετόπουλος, Ἀντ. Κ. Σκότου, Χρῆσος Ἀθανασίου, Δημ. Ἀθανασίου, Κωνς. Ἀθανασίου, Ἰω. Νάσου καὶ Στέφ. Παππαγεωργίου παρεπέμφθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ μετὰ προηγουμένην συμφωνίαν παρεποίησαν νομίσματα ἀπηγορευμένα ἐντὸς τοῦ Ἑλλην. Κράτους καὶ ἔβαλαν αὐτὰ εἰς κυκλοφορίαν. Τὸ δικαστήριον δικάσαν κατ' ἀντιμωλίαν μὲν τὸν Γεώρ. Νικολετόπουλον, Χρῆσον Ἀθανασίου καὶ Στεφ. Παππαγεωργίου, ἐρήμην δὲ τοὺς λοιπούς, ἐκήρυξεν ἄπαντας ἐνόχους τῆς πράξεως δι' ἣν ἐκατηγορήθησαν, καὶ ἑπομένως δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 57 καὶ 236 τοῦ ποιν. νόμου, συνδυασμένα μὲ τὸ 1 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 17 Αὐγ. 1833 Βασ. Διατάγματος, κατεδίκασεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς δύο ἐτῶν φυλάκισιν καὶ διέταξε τὴν δήμευσιν τῶν ὡς πεισηρίων προσαχθέντων πραγμάτων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 5 Ὀκτωβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 2018 ὁ Γ. Νικολετόπουλος καὶ Στέφ. Παππαγεωργίου ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς

ἑξῆς λόγους· 1) διὰ παραβίασιν τοῦ ἄρθ. 360 §. 2 καὶ 4 τῆς ποιν. δικονομίας, διότι ἐνῷ τὰ πρακτικὰ ἀναφέρουν ὡς συνεδριάσαντας δικαστὰς τὸν Π· Δεάγγελον πρόεδρον, Βελισσάριον ἀνακριτὴν, Βοῦρον, Σεϊδόπουλον, καὶ Δ. Καρόκην, ἡ ἀπόφασις ἀναφέρει ἀντὶ τοῦ Σεϊδοπούλου τὸν Α. Πάλλην εἰρηνοδίκην Ἀθηνῶν· 2) διὰ παραβίασιν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου §. 3 καὶ 4, διότι δὲν ἀνεγνώσθηταν ἐπὶ ἀκροατηρίου αἱ ἐκθέσεις τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν οὐδὲ αἱ καταθέσεις τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων· 3) διότι ἐκ τῆς μὴ ἀναγνώσεως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῆς ὁμολογίας τῆς γενομένης ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ παρὰ τοῦ φυγοδίκου Κώστα Ἀθανασίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγηρίχθη ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, προσεβλήθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ ἀφῃρέθησαν τὰ μέσα τοῦ νὰ προσβάλλωσι τὴν ῥηθεῖσαν ὁμολογίαν, κάμνοντες χρῆσιν τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν μαρτύρων διὰ τῶν ὁποίων ἤθελον ν' ἀποδείξωσι τὸ ἄλλοθι.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρέσεως λόγοι πρῶτος καὶ δεύτερος ἐξελέγχονται ψευδεῖς ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, συμφωνούντων ὡς πρὸς τὴν προσήκουσαν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν δημοσιότητα τῆς τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως·

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος εἶναι ἀνυπόστατος, καθότι οὐδεὶς νόμος δὲν διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσιν τῆς ἐν τῇ ἀνακρίσει γενομένης ἐξομολογήσεως ἑνὸς ἐκ τῶν κατηγορουμένων, εἴτε κατ' ἀντιμωλίαν, εἴτε ἐρήμην δικάζεται οὗτος, οὐδὲ παραβιάζεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως ἐκ τῆς μὴ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀναγνώσεως τοιούτων ἐγγράφων, καθότι οἱ κατηγορούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ὅλων τῶν ἐγγράφων τῆς δίκης δυνάμει τῶν ἄρθ. 165 καὶ 257 καὶ λοιπῶν τῆς ποινικῆς δικονομίας καὶ νὰ προετοιμάσωσι τὴν ὑπεράσπισίν των, κάμνοντες ὁποιανδήποτε θέλουσι χρῆσιν αὐτῶν, καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσιν αὐτῶν, ἂν νομίζωσι τοῦτο συντεῖνον εἰς τὴν ὑπεράσπισίν των, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπραξαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσείοντες· ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ ἔκθεσις τῆς ἐν τῇ ἀνακρίσει γενομένης ἐξετάσεως τοῦ κατηγορουμένου Κων. Ἀθανασίου δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ 373 ἄρθρον τῆς ποινικ. δικονομίας, ὡς διατείνονται οἱ ἀναιρεσείοντες, καθότι διὰ τῶν λέξεων ἔγγραφα ἀποδεικτικὰ ὁ νόμος δὲν ἐννοεῖ τὰ ἔγγραφα τῆς ἀνακρίσεως ἀλλὰ τὰ πειστήρια ἔγγραφα καὶ διατάττει τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ὑποβολὴν τούτων εἰς τὸν κατηγορούμενον διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ταυτότης αὐτῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Νικολετοπού-

λου, κατοίκου Αθηνῶν, καὶ τοῦ Στεφ. Παππαγεωργίου, κατοίκου Ὕδρας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Ὀκτωβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 2018 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Νοεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 107.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Φραγκίσκου Δημ. Ῥοδοπούλου κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορίδλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Ὀκτωβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημ. Ῥοδοπούλου καὶ Ἰω. Τάσσου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Α. Μελᾶ.

Ὁ Γεώργ. Σπιθάκης, κάτοικος Ναυπλίας, ὁ Δημ. Ῥοδόπουλος, κάτοικος Τριπόλεως καὶ ὁ Ἰω. Τάσσος, κάτοικος Πατρῶν, παρεπέμφθησαν ἀπὸ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ὡς ὑπαίτιοι ὅτι ἐκ συγάσεως ἀπεπειράθησαν νὰ παραποιήσωσι ξένα ἀπηγορευμένα νομίσματα καὶ νὰ θέσωσι ταῦτα εἰς κυκλοφορίαν. Συζητηθείσης δὲ τῆς κατ' αὐτῶν δίκης ὡς πρὸς μὲν τὸν Σπιθάκην κατ' ἐρήμην ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους κατ' ἀντιμωλίαν τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐνόχους, ὅτι κατὰ τὸν Ἰούνιον ἢ Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1841 ἐν Τριπόλει ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ παραποιήσωσι νομίσματα ἀπηγορευμένα εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ βάλλωσι ταῦτα εἰς κυκλοφορίαν· καὶ συνομολογήσαντες ἕνεκα τούτου ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ὁ μὲν Δ. Ῥοδόπουλος καὶ Ἰω. Τάσσου ἀνεδέχθησαν καὶ κατέβαλον τὴν ἀναγκαίαν χρηματικὴν ποσότητα εἰς προμήθειαν τῆς ὕλης καὶ τῶν ἐργαλείων, ὁ δὲ Σπιθάκης ἀνεδέχθη τὴν κατασκευὴν τῶν ἐργαλίων καὶ τὴν νομισματοκοπίαν καὶ ἐπεχείρησε μὲν αὐτὴν κατασκευάσας τοὺς τύπους δύο τουρκικῶν νομισμάτων, ἀλλὰ παρητήθη τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἐκ τύχης, τοὐτέστι διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασκευάσῃ ὡς ἔπρεπε τοὺς τύπους διὰ νὰ ὑπάρχῃ μεγάλη ὁμοιότης τῶν παραχαραχθησομένων μὲ τὰ γνήσια νομίσματα, καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς, δυνάμει τῶν

ἄρθρ. 50, 51, 57 καὶ 236 τοῦ ποιν. νόμου εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν καὶ διέταξε τὴν δήμευτιν τῶν ὡς πειστηρίων πρισαχθέντων νομισματοσημάντρων ἐργαλείων καὶ νομισμάτων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης δημοσιευθείσης κατὰ τὴν 22 Σεπτεμβρ. ε. ε. ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθεντες διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι διὰ νὰ ἀπαρτισθῇ τὸ ἔγκλημα τῆς παραποιήσεώς τῶν ἀπηγορευμένων εἰς τὸ Βασίλειον νομισμάτων καὶ νὰ τιμωρηθῇ ἡ κυρία αὐτη πρᾶξις, ἀπαιτοῦνται κατὰ τὸ ἄρθρ. 236 τοῦ ποιν. νόμου δύο ὅροι, ἤτοι νὰ ὑπάρξῃ ἡ παραποίησις καὶ ἡ κυκλοφορία τῶν ἀπηγορευμένων νομισμάτων καὶ κατὰ συνέπειαν διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἀπόπειρα καὶ νὰ τιμωρηθῇ ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθ. 47 τοῦ ἰδίου νόμου ἐξωτερικὴ πρᾶξις περιέχουσα ἀρχὴν ἐκτελέσεως τῶν ὅρων τῆς κυρίας πράξεως. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ πλημμελειοδικεῖον κηρύξαν ἐνόχους τοὺς ἀναιρεσείοντας, ὅτι μόνον συνομολογήσαντες ἀμοιβαίαν συνδρομὴν καὶ ἐπιχειρίσαντες τὴν κατασκευὴν τῶν τύπων καὶ νομισματοποίησιν ἀπηγορευμένων ἐν τῷ Βασιλείῳ νομισμάτων, παρητήθησαν ἐκ τύχης μὴ δυνηθέντες νὰ κατασκευάσωσι τοὺς τύπους τούτους, καὶ οὐχὶ σύναμα ὅτι ἔλαμαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως τῆς κυκλοφορίας, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ ἄρθ. 236 καὶ 47 τοῦ ποιν. νόμου· 2) διότι τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν ὅτι ἡ ἀρξαμένη πρᾶξις τῆς παραποιήσεως ἐμποδίσθη ἐκ τύχης μὴ δυνηθέντων τῶν ἀναιρεσειόντων νὰ κατασκευάσωσι τοὺς τύπους (ἐνῷ ἡ μὴ κατασκευὴ τῶν τύπων δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τυχηρὸν ἐμποδίων, ἀλλ' ἀποτέλεσμα ἀνεπιτηδειότητος καὶ ἀπειρίας, ἐχαρακτήρισε κακῶς τὴν πρᾶξιν καὶ παρεβίασε τὸ ἄρθ. 51 τοῦ ἰδίου νόμου μὴ ἐφαρμόσαν αὐτό· 3) διότι ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ἡ ὑπεράσπισις ἐβασίσθη εἰς τὸ ἀτιμώρητον τῆς καταδιωκομένης πράξεως διϊσχυρισθεῖσα ὅτι δὲν ἔγινεν ἀρχὴ ἐκτελέσεως τῆς κυκλοφορίας, καὶ ἡ πρᾶξις δὲν ἐμποδίσθη ἐκ τύχης, ἀλλ' ἕνεκα ἀνεπιτηδειότητος καὶ ἀπειρίας. Τὸ δικαστήριον ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε τοὺς νομίμους τούτους διϊσχυρισμοὺς τῆς ὑπερασπίσεως, παραβιάσαν οὕτω τὸ ἄρθρ. 82 τῆς ποιν. δικονομίας· 4) διότι διὰ τοῦ σκεπτικοῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ μέρους τῆς ἀποφάσεώς του τὸ δικαστήριον δὲν ἀναφέρει ῥητῶς, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθ. 57 τοῦ ποιν. νόμου, ἐὰν οἱ ἀναιρεσείοντες συνήργησαν πρὸ ἢ ἐπὶ τῆς πράξεως ἢ καθοποιονδήποτε τρόπον παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' ἁπλῶς ἐξέθεσε ὅτι συνομολόγησαν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, καὶ ὡς ἐκ τούτου παρεβιάσθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς συνομολογήσεως καὶ συνδρομῆς ὅροι τοῦ ῥηθέντος 57 ἄρθ. τοῦ ἰδίου νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Μ. Ρενιέρη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξεν ἐνόχους τοὺς ἀναι-

ρεσείοντας ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν μετὰ τοῦ Γ. Σπιθάκη νὰ παραποιήσουν ἀπηγορευμένα νομίσματα, ἤτοι τὰ λεγόμενα χαρλιέδες καὶ νὰ βάλλωσι ταῦτα εἰς κυκλοφορίαν, καὶ συνομολογήσαντες ἕνεκα τούτου ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ὁ μὲν Δ. Ῥοδόπουλος καὶ Ἰω. Τάσσος ἀνεδέχθησαν καὶ κατέβαλον τὴν ἀναγκαῖαν χρηματικὴν ποσότητα εἰς προμήθειαν τῆς ὕλης καὶ τῶν ἐργαλείων, ὁ δὲ Σπιθάκης ἀνεδέχθη τὴν κατασκευὴν τῶν ἐργαλείων καὶ τὴν νομισματοκοπίαν, καὶ ἐπεχείρησε μὲν αὐτὴν κατασκευάσας τοὺς τύπους δύο τουρκικῶν νομισμάτων, ἀλλὰ παρητήθη τῆς ἐπιχειρίσεως ταύτης ἐκ τύχης, τουτέστι διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασκευάσῃ, ὡς ἔπρεπε τοὺς τύπους διὰ νὰ ὑπάρξῃ μεγάλη ὁμοιότης τῶν παραχαραχθησομένων μὲ τὰ γνήσια νομίσματα·

Ἐπειδὴ ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι οἱ κηρυχθέντες ἔνοχοι δὲν ἐπροχώρησαν πέραν τῆς κατασκευῆς τῶν πρὸς παραποίησιν ἐργαλείων καὶ ὅτι δὲν ἔκαμον χρῆσιν αὐτῶν τοὐτέστι δὲν παρεποίησαν νομίσματα·

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ δικαστήριον ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν εἰς τὴν προκειμένην πρᾶξιν τὰς γενικὰς περὶ ἀποπείρας ἀρχὰς τοῦ 47 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, καθότι κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς ταύτας διὰ νὰ ἦναι ἡ ἀπόπειρα τιμωρητὴ ἀπαιτεῖται πρᾶξίς τις περιέχουσα ἀρχὴν ἐκτελέσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ κηρυχθέντες ἔνοχοι δὲν ἐπροχώρησαν κἂν μέχρι χρήσεως τῶν ἐργαλείων, ἑπομένως ἡ ἀπόφασις αὕτη παρερμηνεύουσα τὸ διαληφθὲν ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου εἶναι ἀναιρετέα·

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ 238 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου περιέχει ἐξαίρεσιν τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ 47 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ νόμου ὡς τιμωροῦν μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας μόνην τὴν προμήθειαν τῶν πρὸς παραποίησιν ἐργαλείων, καὶ ἂν δὲν ἔγινεν εἰσέτι χρῆσις αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔλαβε χώραν, κατὰ τὴν περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασιν τῶν πλημμελειοδικῶν τὴν βεβαιοῦσαν ὅτι οἱ κηρυχθέντες ἔνοχοι κατεσκεύασαν ἐκ σιδήρου τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 500 τῆς ποιν. δικονομίας ἐὰν ἔγινεν ἀναίρεσις ἕνεκα ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἑρμηνείας τοῦ ποιν. νόμου, ὁ Ἄρειος Πάγος παρατίθησιν αὐτὸς οὗτος τὸ κατάλληλον ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου.

Ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς λόγους ἀναιρέσεως·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν τὸ μόνον ἁρμόδιον νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ πραγματικὰ τῆς πράξεως περιστατικὰ, βεβαιοῖ ὅτι ἡ πρᾶξις τῆς παραποιήσεως δὲν παρητήθη ἑκουσίως ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ 51 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀρκούντως αἰτιολογημένη ὡς ἀναφέρουσα τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ἐξήχθησαν ἐκ τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου γενομένης συζητήσεως· ἓν δὲ τῶν περιστατικῶν τούτων εἶναι ὅτι ἡ πρᾶξις ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος, διότι οἱ παρὰ τοῦ Σπιθάκη κατα-

σκευασθέντες τύποι δὲν ἐμιμοῦντο μὲ μεγάλην ὁμοιότητα τὸν τύπον τῶν γνησίων νομισμάτων, καὶ ὄχι διὰ τὴν παντελῆ ἀνεπιτηδειότητα τῶν ἐργαλείων τὰ ὁποῖα ὁ ἐπιχειρήσας ἐκ μόνης εὐηθείας ἐνόμιζεν ἐπιτήδεια, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην περίπτωσιν τὸ ἄρθ. 53 τοῦ ποιν. νόμου δὲν τιμωρεῖ τὴν ἀπόπειραν·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις παρεδέχθη τὴν πρότασιν τῶν νῦν ἀναιρεσειόντων, ὅτι δὲν ἔγινεν ἀρχὴ ἐκτελέσεως τῆς κυκλοφορίας, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπορρίψαν ἀναιτιολογήτως τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἀναφέρει ὅτι ὁ Ῥοδόπουλος καὶ ὁ Τάσσος μετὰ τὴν περὶ παραποιήσεως σύστασιν συνήργησαν καταβαλόντες πρὸ τῆς πράξεως τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἀναγκαῖα χρήματα καὶ ἑπομένως ὑπάρχουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅλοι οἱ κατὰ τὸ ἄρθ. 57 ἀπαιτούμενοι ὅροι·

Διὰ ταῦτα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 236, 238, 243 καὶ 50 τοῦ ποιν. νόμου ἔχοντα οὕτω, « (ἄρθ. 236) μὲ φυλάκισιν τοὐλάχιστον δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις παραποιεῖ καὶ κιβδηλεύει τὰ ἀπηγορευμένα εἰς τὸ Βασίλειον νομίσματα καὶ βάλλει εἰς κυκλοφορίαν τὰ παραχαραγμένα ἢ κιβδήλα ταῦτα νομίσματα, » (ἄρθ. 238) « ὅς ις σκοπεύων νὰ παραποιήσῃ μεταλλικὰ νομίσματα, εἴτε ἀπηγορευμένα εἴτε μὴ, προμηθεύεται τὰ πρὸς τοῦτο συντείνοντα ἐργαλεῖα, ἐὰν δὲν ἔκαμεν εἰσέτι χρῆσιν αὐτῶν, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπείρας· » (ἄρθ. 243) « τὰ εἰς παραχάραξιν ἢ κιβδηλείαν συντείνοντα οἷα νομισματοσήμαντρα, τύποι, σκεύη, ἢ ὕλη, καθὼς καὶ αὐτὰ τὰ παραχαραγμένα ἢ κίβδηλα νομίσματα, δημεύονται, » (ἄρθρα 50) « ἡ ἀπόπειρα τινὸς πλημμελήματος, ἐὰν δὲν διατάττεται ἄλλο τι εἰς ἰδικὰς περιπτώσεις, τιμωρεῖται μὲ ἠλαττωμένην ποινὴν, πλὴν ὄχι κατωτέρω τοῦ ἡμίσεως ἐκείνης, ἥτις ἤθελε καταγνωσθῇ εἰς τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν· δὲν συγχωρεῖται ποσῶς ἡ μεταβολὴ τοῦ εἴδους τῆς ποινῆς ἢ ἡ ἐλάττωσις ὑπὸ τὸ εἰς τὰ ἄρθρα 12 καὶ 13 ὡρισμένα ἐλάχιστον μέτρον. » Ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 22 Σεπτεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 186 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν ὑπὲρ τῶν αἰτησάντων τὴν ἀναίρεσιν Δημ. Ῥοδοπούλου καὶ Ἰω. Τάσσου, διὰ μόνον τὸν λόγον τῆς ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ 47 ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου, καταδικάζει τὸν Δημήτριον Ῥοδόπουλον, κάτοικον Τριπόλεως, καὶ Ἰωάννην Τάσσου, κάτοικον Πατρῶν, εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν, εἰς τὰ ἐνώπιον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν γενόμενα ἔξοδα, καὶ διατάττει τὴν δήμευσιν τῶν ὡς πειστηρίων προσαχθέντων νομισματοσημάντρων, ἐργαλείων καὶ νομισμάτων· ἀποφασίζει δὲ τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ κατατεθὲν παράβολον τῶν πεντήντα δραχμῶν εἰς τοὺς εἰρημένους ἀναιρεσείοντας, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον

τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Νοεμβ. τοῦ 1842 ἔτους. Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 108.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 107.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου κωλυομένου τοῦ προέδρου. Κ, Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Νοεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν τῆς ἐπικρατείας, διευθύνθη ἀναφορὰ ἀπὸ Φουρτζάλα τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ χρονολογίαν 19 Νοεμβρίου 1841 μ' ἑξήκοντα ὑπογραφὰς διαφόρων δημοτῶν Θουρίας ἡ γνησιότης τῶν ὁποίων ἐπικυροῦται ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ παρέδρου τῆς κοινότητος Κουρτζαουσίου Α. Γιακουμῆ περιέχουσα παράπονα κατὰ τοῦ πρώην εἰρηνοδίκου Γ. Οἰκονομοπούλου, Ἐνεργηθείσης ἐξετάσεως κατὰ συνέπειαν τῆς ἀναφορᾶς ταύτης, καθυποβλήθη τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπεστράφη ἡ δικογραφία εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα, ὅστις ἐζήτησε ἀπὸ τὸν αὐτόθι διοικητὴν νὰ προκαλεσθῇ ἡ ἄδεια τοῦ νὰ καταδιωχθῇ ποινικῶς ὁ εἰρημένος εἰδικὸς πάρεδρος, ὡς βεβαιώσας ἐπὶ τῇ ἐπισημότητι τῆς ἀρχῆς ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἐπικυρώσας τὸ γνήσιον τῶν ὑπογραφῶν τῶν εἰς τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν, ἐνῷ αὗται εἶναι γνωσταὶ καὶ ἐνῷ οὐδεὶς τῶν δῆθεν ὑπογραφέντων ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον αὐτοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ὑπογραφῆς του. Ἐνεργηθείσης διοικητικῆς προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως καὶ καθυποβληθείσης εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείαν, ἐδόθη ἄδεια παρ' αὐτῆς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2312 ἐγγράφου της τῶν 2 Μαρτ. ε. ε. τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς τοῦ εἰρημένου εἰδικοῦ παρέδρου. Ἤρξατο ἑπομένως κατ' αὐτοῦ δικαστικὴ ἀνάκρισις, ἥτις ἀποπερατώθη καὶ ὑπεβλήθη εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 389 βουλεύματος ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ εἰδικοῦ παρέδρου Κουρτζαουσίου Ἄνας. Γιακουμῆ τοῦ ὅτι ὡς εἰδικὸς πάρεδρος

ἐπὶ τῇ ἐπισημότητι τῆς ἀρχῆς ἐβεβαίωσεν ἐν γνώσει μὴ ἀληθῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἤτοι ἐπεκύρωσε διαφόρους ὑπογραφὰς συγχωρίων του φαινομένας εἰς τὴν ἀπὸ 19 Νοεμβ. 1841 ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Β. Γραμματείαν ὡς γνησίας, ἐνῷ πραγματικῶς δὲν εἶναι τοιαῦται καὶ ἐνῷ οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπογεγραμμένων ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τοιαύτην ἐπικύρωσιν. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησε κατὰ τὴν 5 Αὐγ. ε. ε. ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμα ς πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· α) διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ ποιν. νόμου, ἐπὶ κακουργημάτων ἀπαιτεῖται δολία προαίρεσις τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ ἡ ἐν γνώσει καὶ ἐκπροθέσεως ἐνέργεια τῆς ἀδίκου πράξεως, ἀδιαφόρως ἂν προσβάλλωνται ἢ οὐχὶ διὰ ταύτης δικαιώματα ἄλλου, καθόσον τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικῶς πρὸς ὕπαρξιν αὐτῆς τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, δολία δὲ προαίρεσις ὑπὸ τὴν ῥηθεῖσαν ἔννοιαν ὑπάρχει εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν καθὼς καὶ τὸ συμβούλιον παρεδέχθη, καὶ καθόσον τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐπικύρωσις τῶν ψευδῶν ὑπογραφῶν εἰς τὴν ἀπὸ 19 Νοεμβ. 1841 ἀναφορὰν ἐγένετο μὲ θέλησιν καὶ σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξαπατηθῇ ἡ Κυβέρνησις ὅτι πραγματικῶς μέγας ἀριθμὸς πολιτῶν προσῤῥέχει εἰς αὐτὴν δι' ἀνόμους καὶ αὐθαιρέτους κατ' αὐτῶν πράξεις, καὶ οὕτως ἐπιτύχωσι νὰ παύσωσι τὴν κατ' αὐτῶν ἐνεργουμένην ἐκτέλεσιν, καὶ νὰ βλάψωσι τὸν Γ. Οἰκονομόπουλον, τοὺς χωροφύλακας κτλ. καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὔτε ἐξάγεται οὔτε τὸ συμβούλιον παρεδέχθη ὅτι ἠπατήθη ὁ δημοτικὸς οὗτος ὑπάλληλος παρουσιασθέντων πρὸς αὐτὸν ἄλλων προσώπων ὑπὸ τὰ ὀνόματά των εἰς τὴν ἀναφορὰν ὑπογεγραμμένων, οὔτε ἐπρότεινεν οὗτος τοῦτο, ἀλλὰ μάλιστα ἠρνήθη καὶ ἐξακολουθεῖ ν' ἀρνεῖται τὴν ὑπογραφήν του, τὸ ὁποῖον δεικνύει ἔτι μᾶλλον τὴν ἐν γνώσει καὶ ἐκπροθέσεως ἐνέργειαν αὐτοῦ· β') διότι παραδεχθὲν τὸ συμβούλιον ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι ὁ εἰδικὸς πάρεδρος τοῦ χωρίου Κουρτζαουσίου Α. Γιακουμῆς ἐπεκύρωσε τὴν γνησιότητα τῶν εἰς τὴν ἀπὸ 19 Νοεμβ. 1841 ἀναφορὰν, ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Β. Γραμματείαν, τεθειμένων ὑπογραφῶν, χωρὶς νὰ ᾖναι αὗται γνήσιαι καὶ χωρὶς οὐδεὶς τῶν ὑπογραψάντων νὰ παρουσιασθῇ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ὑπογραφῆς του, θεωρῶν δ' ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη δὲν εἶναι ἀξιόποινος ὡς πλαστογραφία, διότι δὲν προσβάλλει δικαιώματα τρίτου, ἠρμήνευσε ψευδῶς τὸ ἄρθ. 255 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν ἐκφράσεων, « ἢ ἐπὶ τῇ ἐπισημότητι τῆς ἀρχῆς βεβαιώνει καὶ ἐπιμαρτυρεῖ ἐν γνώσει μὴ ἀληθῶς πράγματα ὡς ἀληθῆ » περιλαμβάνει ἁπλῶς τὴν ἐν γνώσει ψευδῶν πραγμάτων βεβαίωσιν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου περιβεβλημένου μὲ τὴν ἐκ τοῦ χαρακτῆρος του παραγομένην δημοσίαν πίστιν καὶ ὀφείλοντος διὰ τοῦτο νὰ σέβηται τὴν ἀλήθειαν καθ' ἑαυτὴν, ἀδιαφόρως ἂν διὰ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς προξενεῖται καὶ βλάβη εἰς τὰ δικαιώματα τρίτων, περίσσασιν τὴν ὁποίαν

διακρίνει ὁ νόμος εἰς τὸ §. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ τιμωρεῖ μὲ αὐςηροτέραν ποινήν· γ') διότι ἐὰν παραδεχθῇ τις κατὰ τὸ συμβούλιον, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ §. 1 τοῦ ἄρθρου, ἀπαιτεῖται ἡ βλάβη τρίτου ἢ ἡ ὠφέλεια τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἄλλου τινὸς, τότε τὸ 2 ἐδάφ. αὐτοῦ καὶ ἄνευ ἐφαρμογῆς μένει καὶ ἀντιφατικὸν πρὸς τὸ πρῶτον καθίςαται, καθόσον ἀπαγγέλει ἄλλην καὶ κατὰ τὸ ποσὸν καὶ κατὰ τὸ ποιὸν μεγαλητέραν ποινὴν, τοιαύτην δ' ἀνακολουθίαν δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδόσωμεν εἰς τὸν νόμον, ἐνῶ ἄλλως ἐξάγεται σαφῶς ἡ ἔννοια αὐτοῦ· 4) διότι ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ ἄρθ. 146 τοῦ Γαλλικοῦ ποιν. κώδηκος, τὸ ὁποῖον προβλέπει τὴν περὶ ἧς πρόκειται πρᾶξιν, ἀπαιτοῦν συγχρόνως τὴν μετὰ δόλου καὶ ἀπάτης πρὸς βλάβην τρίτου ἐνέργειαν τοῦ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐξάγεται ὅτι ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐν γνώσει ἔθεσε τὴν διάκρισιν τὴν περιεχομένην εἰς τὸ ἄρθ. 255, διότι ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρότερον τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὑποσχεθέντα καὶ ἀναδεχθέντα νὰ ἐνεργῶσι τὰς δημοσίους πράξεις των, εὐσυνειδότως καὶ ἐντίμως, δὲν ἔχουν κανὲν δικαιολόγημα ὅταν μεταβάλλουν τὴν ἀλήθειαν ἐν γνώσει καὶ ἐκπροθέσεως, εἴτε δύναται ἐκ τῆς πράξεώς των ταύτης νὰ προξενηθῇ βλάβη εἰς τὰ δικαιώματα τρίτων, εἴτε μή.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Μ. Ρενιέρη καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἀνας. Γιακουμῆ εἰδικοῦ παρέδρου Κουρτζαουσίου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἀποφαίνεται ὅτι ὁ Α. Γιακουμῆς εἰδικὸς πάρεδρος τοῦ χωρίου Κουρτζαουσίου ἐβεβαίωσεν ἐπὶ τῇ ἐπισημότητι τῆς ἀρχῆς ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ὅτι ὅμως ἔπραξε τοῦτο ἐξ ἀπερισκεψίας καὶ κουφότητος, ὅπερ ἀποκλείει ἐντελῶς τὴν παρὰ τοῦ ἄρθ. 255 τοῦ ποιν. τόμου ἀπαιτουμένην γνῶσιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως· ἑπομένως τὸ συμβούλιον τοῦτο ὀρθῶς ἀπεφάσισεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ εἰρημένου Α. Γιακουμῆ ὡς ὑπαιτίου παραβάσεως τοῦ εἰρημένου ἄρθρου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 389 βουλεύματος τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοςοῦ τεσσαρακοςοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 109.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)
Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Πέτρου Ἠπίτου κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου καὶ Μ. Ρενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Σεπτεμβρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Πέτρου Ἠπίτου καὶ Γεωρ. Χρήσου, παρασταθέντων καὶ διορισάντων ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξουσίους τῶν τοὺς δικηγόρους Α. Μελᾶ καὶ Κ. Πολυάδην.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 3432 καὶ ἀπὸ 16 Ἰουν. 1842 βουλεύματος παρέπεμψε τὸν Πέτρον Ἠπίτην, Μιχαὴλ Βασιλαντωνάκον καὶ Γεώρ. Χρήσου εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὁ μὲν πρῶτος ὅτι ἐκ προθέσεως παρεκίνησε τοὺς δύο τελευταίους νὰ καταδαφίσωσι τοὺς εἰς Βογιάτι δύο οἰκίσκους οἰκοδομηθέντας παρὰ τοῦ Δημητ. Καλλιφρονᾶ καὶ ὄντας εἰς τὴν κατοχὴν τούτου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐκτίσθησαν ἐπὶ ἰδιοκτήτου γῆς του, προσάξας αὐτοὺς ἐγγράφως καὶ προφορικῶς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω πράξεως, οἱ δὲ δύο τελευταῖοι ὅτι ἐξετέλεσαν αὐτοπροσώπως τὴν ἀνωτέρω πρᾶξιν, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρ. 205 καὶ 56 §. 3 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψαν οἱ ῥηθέντες Π. Ἠπίτης Μ. Βασιλαντωνάκος καὶ Γ. Χρήσου ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ δὲ συμβούλιον τοῦτο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 661 καὶ ἀπὸ 24 Ἰουλ. 1842 βουλεύματος σκεφθὲν ὡς πρὸς μὲν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Π. Ἠπίτου, ὅτι ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία πρέπει νὰ λογίζεται ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, καὶ ὅτι ἐνῷ τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἐπιδόθη εἰς τὸν ἀνακόπτοντα τὴν 10 ὥραν π. μ. τῆς 22 Ἰουν. 1842, οὗτος ἀνέκοψεν αὐτὸ τὴν 3 καὶ ἡμίσειαν ὥραν μ. μ. τῆς 23 Ἰουν. 1842· ὡς δὲ πρὸς τὴν ἀνακοπὴν τῶν λοιπῶν δύο, ὅτι οὗτοι ἐγνώριζον ὅτι οἱ παρ' αὐτῶν καταδαφισθέντες δύο οἰκίσκοι ἐκτίσθησαν καὶ κατείχοντο παρὰ τοῦ Δ. Καλλιφρονᾶ, ὅτι ἡ πρὸς αὐτοὺς δοθεῖσα παρὰ τοῦ Ἠπίτου προσταγὴ εἰς ἐκτέλεσιν ἀξιοποίνου πράξεως δὲν τοὺς καθιστᾷ ἀτιμωρήτους, ἀπεφάνθη ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Π. Ἠπίτου καὶ ἀπέρριψεν ἐκείνην τοῦ Γ. Χρήσου καὶ Μ. Βασιλαντώνη. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Π. Ἠπίτης καὶ Γ. Χρήσου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία τῶν

βουλευμάτων δὲν λογίζεται ἀπὸ ὥραν εἰς ὥραν ἀλλ' ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, κατὰ τὰς γενικὰς περὶ προθεσμιῶν διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας· 2) διότι τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δὲν ὑπελόγισε τὴν ἀπὸ Ἀθήνας εἰς χωρίον Μπαγιάτη, ὅπου κατῴκει ὁ κατηγορούμενος Μ. Βασιλαντώνης ἐξ ὡρῶν ἀπόστασιν, διὰ δὲ τοῦ ὑπολογισμοῦ τούτου ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Π. Ἡπίτου ἀποδεικνύεται ἐμπρόθεσμος· 3) διότι ἡρμήνευσε ψευδῶς καὶ ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὰ ἄρθ. 205, 91 καὶ 56 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ τοῦτο διότι ὁ μὲν Π. Ἡπίτης δὲν διέταξε εἰμὴ τὴν καταδάφισιν οἰκίσκων κατασκευασθέντων ἀπὸ ἀνθρώπους ἀγνώστους αὐτῷ ἐπὶ τῶν γαιῶν του μὲ ὕλην ἰδικήν του καὶ θεωρουμένων ὡς ἰδιοκτησία του ἐξ ἑνός, ἕνεκα τῆς ἀγνοίας· ταύτης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παραλειπὼν νὰ ἐνάξῃ αὐτοὺς δικαστικῶς, ἐξ ἄλλου ἕνεκα τῆς βιαίας εἰσβολῆς ἐντὸς τῆς ἰδιοκτησίας του ἔχαιρε τὸ δικαίωμα τῆς ἀμύνης· ἐὰν δὲ ὁ Καλλιφρονᾶς διϊσχυρίζεται ὅτι εἶχε δικαίωμα ἰδιοκτησίας τοῦτο ἀποτελεῖ ἀντικείμενον πολιτικῆς δίκης, προδικαστικῆς τῆς ποιν. καταδιώξεως, ὁ δὲ Γ. Χρήστου δὲν ἐξετέλεσεν εἰμὴ παραγγελίαν ἀρρῶστον πρᾶξιν ἐπὶ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ παραγγείλαντος Π. Ἡπίτου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τοὺς πληρεξουσίους τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπεὶ δὴ τὸ 260 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας φέρον, «τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἔγγραφον παραδίδεται ἐντὸς 24 ὡρῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλεύματος, ἐννοεῖ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλεύματος, ὡς τοῦτο γίνεται φανερὸν ἐξ ἀναλογίας τῶν 145, 163 καὶ 190 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τὰ ὁποῖα προσδιορίζουσιν ἐπίσης 24 ὡρῶν προθεσμίαν καὶ μ' ὅλον τοῦτο διατάττουσιν ὅτι αὕτη τελευτᾷ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, καὶ ὄχι τῆς ἐπομένης ὥρας μετὰ παρέλευσιν τῶν 24 ὡρῶν, ὅτι δὲ ἡ ἐν τῷ 260 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας ἐμπεριεχομένη λέξις ἐντὸς δὲν μεταβάλλει τὸν γενικὸν τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας περὶ ὑπολογισμοῦ τῶν προθεσμιῶν κανόνα, δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ 263 ἄρθ. τῆς ποινικῆς δικονομ., τὸ ὁποῖον διὰ τὴν αὐτὴν προθεσμίαν φέρει ἁπλῶς ν, διαρκεῖ 24 ὥρας, ἑπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὑπολογίσαν τὴν ἐν τῷ 260 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας προθεσμίαν τῶν 24 ὡρῶν ἀπὸ ὥραν εἰς ὥραν καὶ ἀποφηνάμενον ἀπαράδεκτον τὴν ἀπὸ 23 Ἰουν. ε. ε. ἀνακοπὴν τοῦ Π. Ἡπίτου ὡς γενομένην τὴν ἑπομένην μὲν ἡμέραν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιδόσεως τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ἀλλὰ 4 ὥρας καὶ ἡμίσειαν μετὰ παρέλευσιν 24 ὡρῶν ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς πρὸς τὸν ῥηθέντα Ἡπίτην ἐπιδόσεως τοῦ αὐτοῦ βουλεύματος, ἡρμήνευσε ψευδῶς τὰς περὶ προθεσμιῶν οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ νόμου.

Ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γ. Χρίζου.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν βεβαιοῖ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐγνώριζεν ὅτι οἱ παρ' αὐτοῦ καταδαφισθέντες δύο οἰκίσκοι ἐκτίσθησαν καὶ κατείχοντο παρὰ τοῦ Δ. Καλλιφρονᾶ καὶ ὅτι ὁ μὲν εἷς τῶν οἰκίσκων τούτων ἐκτίσθη πρὸ δύο ἐτῶν, ὁ δὲ ἕτερος ἐσχάτως, ἑπομένως ὁ ἕνεκα ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῶν 56 καὶ 206 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἀναιρέσεως λόγος ὁ στηριζόμενος εἰς τὴν ἄγνοιαν τῶν κατηγορουμένων καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Δ. Καλλιφρονᾶ ἐνεργηθεῖσαν βίαν εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ ῥηθὲν συμβούλιον ἀπεφήνατο ὅτι ἡ προσαγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀξιοποίνου πράξεως δὲν καθιστᾷ τὸν ἐκτελέσαντα αὐτὴν ἀτιμώρητον εἰμὴ κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ 97 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἑπομένως ὁ ἕνεκα ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ 97 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργ. Χρίζου, κατοίκου Κηφισσίας, γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 661 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταβληθὲν παράβολον τῶν 50 δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 28. ἀναιρεῖ δὲ τὸ μνησθὲν ὑπ' ἀριθ. 661 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Πέτρου Ἠπίτου, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν πρὸς νέαν ἐκδίκασιν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Πέτρου Ἠπίτου, διατάττει νὰ ἐπιγραφῇ τὸ καταβληθὲν παράβολον εἰς τὸν εἰρημένον Πέτρον Ἠπίτην, νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλεύματος καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Νοεμβρίου 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 110.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλειμμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα Μ. Ῥενιέρη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Νοεμβρίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ

τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, παρέπεμψε διὰ βουλεύματός του τοὺς ἀδελφοὺς Παναγ. καὶ Κωνς. Σουρλαίους εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ὅτι κατὰ τὴν 6 Ὀκτωβρ. 1841 ἔκλεψαν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸ χωρίον Στεφανιᾶ μίαν ἵππον τοῦ Παναγιώτ. Θεοδωράκου. Συζητηθείσης ἑπομένως τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν 17 Αὐγ. ε. ε. τὸ δικαστήριον ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν Παναγιώτην Σουρλᾶν τῆς ἀποδοθείσης εἰς αὐτὸν κλοπῆς. Κατὰ τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν τὸ δικαστήριον ἐξέδωκε προδικαστικὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 138 δι' ἧς ἔκρινεν ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν τοῦ ἀντεισαγγελέως τοῦ ν' ἀγορεύσῃ κατὰ δευτέραν φορὰν· ἀκολούθως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 139 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Π. Σουρλᾶν εἰς 5 μηνῶν φυλάκισιν. Τῶν ἀποφάσεων τούτων ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 138 ἀποφάσεώς του δὲν ἐδύνατο οὔτε ἐξ ἐπαγγέλματος, οὔτε κατ' ἔνστασιν τοῦ κατηγορουμένου ν' ἀποκλείσῃ τὸν ἀντεισαγγελέα τοῦ ν' ἀγορεύσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν περὶ τοῦ μέτρου τῆς ποινῆς συζήτησιν, ἡ δὲ ἀπαγόρευσις αὕτη γενομένη ἐναντίον τοῦ νόμου ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 139 ἀποφάσεως εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ὁποίας δὲν ἠκροάσθη ὁ εἰσαγγελεὺς κατὰ τὸ ἄρθ. 407 ἐδ. 8 τῆς ποιν. δικονομίας· 6') διότι τὸ αὐτὸ δικαστήριον παρεξέτεινε τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 397 τῆς αὐτῆς δικονομίας, τὸ ὁποῖον μὴ ἀπαγορεύον τὴν ἀπάντησιν τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένου, δὲν ἐξάγεται οὔτε ῥητῶς, οὔτε ἐξ ἀναλογίας ὁ περιορισμὸς τὸν ὁποῖον κακῶς καὶ ἐσφαλμένως ἐσυμπέρανε τὸ δικαστήριον· 3) διότι τὸ εἰρημένον δικαστήριον δὲν αἰτιολόγησεν ἀποχρώντως οὔτε τὴν πρώτην περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, οὔτε τὴν δευτέραν περὶ τοῦ μέτρου τῆς ποινῆς ἀπόφασίν του ἐναντίον τοῦ ἄρθ. 81 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Ἰω. Ἀν Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ Π. Σουρλᾶ δικηγόρου Ἐμμ. Κόκκινον ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 ἐδάφ. τοῦ 397 ἄρθ. συνδυασμένον μὲ τὰ ἄρθ. 449, 450 καὶ 451 τῆς ποιν. δικονομίας, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀφοῦ ἅπαξ κάμῃ τὰς προτάσεις του περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς δὲν ἀγορεύει πλέον, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦ συνηγόρου του ἀπαγγέλεται ἀμέσως ἡ ἀπόφασις, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν μὴ συγχωρήσαν εἰς τὸν παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέα, ἀφοῦ ἅπαξ ἔκαμε

τὰς προτάσεις του περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, νὰ ἀγορεύσῃ καὶ δευτέραν φορὰν δὲν παρεβίασε κἀνένα νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ ἀφορῶν τὸ ἀναιτιολόγητον τῆς ὑπ' ἀριθ. 139 ἀποφάσεως λόγος ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως φερούσης ἀποχρώσας αἰτιολογίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῶν ἀπὸ 17 Αὐγ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 138, 139 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου, τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Νοεμβ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 16 τοῦ αὐτοῦ.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 111.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Λουκᾶ Νικ. Πλαβοῦκα.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Νοεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Λουκᾶ Νικ. Πλαβοῦκα, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Ὁ ῥηθὲς Λουκᾶς Ν. Πλαβοῦκας, κάτοικος Χασιᾶς, παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος ὑπ' ἀριθ. 3392 καὶ ἀπὸ 4 Ἰουν. ε. ε. τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου διὰ νὰ δικασθῇ, ὅτι τὴν 30 Μαρτ. ε. ε. περὶ τὸ δειλινὸν πέριξ τοῦ χωρίου Χασιᾶς εἰς τὴν θέσιν Σπηλιᾶ τοῦ Φιλτίδη ἠτέλγησε κατὰ τῆς Βασιλικῆς τετραετοῦς τὴν ἡλικίαν, θυγατρὸς τοῦ Ἀνδρούτζου Κωνσαντίνου. Εἰσαχθείσης δὲ εἰς δίκην τὴν 24 Ὀκτωβρ. ε. ε. καὶ τεθέντων τῶν ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρκους ὁ προϊσάμενος αὐτῶν ἀπήγγειλε τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. « Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Λουκᾶς Νικόλ. Πλαβοῦκας γεννημένος εἰς Σαλαμῖνα καὶ κάτοικος εἰς Χασιᾶ, ὅτι τὴν 30 Μαρτ. τοῦ ἔτους 1842 περὶ τὸ δειλινὸν πέριξ τοῦ χωρίου Χασιᾶ, εἰς τὴν θέσιν Σπηλιᾶ τοῦ Φιλτίδη, ἠσέλγησεν κατὰ τῆς τετραετοῖς Βασιλικῆς, θυγατρὸς τοῦ Ἀνδρούτζου Κωνσαντίνου, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία ὡς ἐκ τῆς πράξεως ταύτης δὲν ἐβλάφθη· ναὶ, ὁ κατηγορούμενος Λου-

κᾶς Ν. Πλαβοῦκας, καθ' ἣν ἡμέραν ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν τὴν ἄνω μνησθεῖσαν εἶχεν ἤδη συμπληρώσει τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας του.» Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Λουκᾶν Πλαβοῦκαν, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 373 καὶ 374 τοῦ ποιν. νόμου εἰς πενταετῆ εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων, ἐκδοθείσης τὴν 24 Ὀκτωβρ καὶ ὑπ' ἀριθ. 38 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι ἐνῷ καταμηνύθη ὅτι ἔπραξε παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν τὸ παρὰ πομπῆς βούλευμα καὶ τὸ ἐγκλητήριον ἐχαρακτήριταν τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ γενικῶς ὡς ἀσέλγειαν, ἐνῷ ὁ νόμος κάμνει ὁητῶς περὶ τούτου διάκρισιν· ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπορρίψαν τὴν αἴτησίν του, τοῦ νὰ διακριθῇ τὸ εἶδος τῆς κατηγορίας καὶ νὰ τεθῇ ἰδιαίτερον περὶ τούτου ζήτημα περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 2) διότι ὁ διερμηνεὺς τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων δὲν ὡρκίσθη καὶ 3) διότι αἱ καταθέσεις τινῶν μαρτύρων δὲν ἐκοινοποιήθησαν εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀλβανιστί.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδους, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐγκλητήριον ἔγγραφον καὶ τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς ἀποφαίνονται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἠσέλγησε ἁπλῶς κατὰ τῆς Βασιλικῆς, τετραετοῦς τὴν ἡλικίαν, θυγατρὸς τοῦ Ἀνδρούτζου Κωνσταντίνου, καὶ ὅτι ἐκ τῆς πράξεως ταύτης δὲν ἔπαθεν οὐδεμίαν βλάβην ἡ ὑγεία τῆς εἰρημένης, τὸ δὲ πρὸς τοὺς ἐνόρκους τεθὲν ζήτημα δεν περιέχει εἰμὴ τὴν πρᾶξιν ὁποίαν τὴν ἐχαρακτήρισαν τὸ ἐγκλητήριον καὶ τὸ βούλευμα, ἑπομένως δὲν μετεβλήθη παντάπασιν ἡ κατηγορία, κατὰ τὴν διϊσχύρισιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὥστε νὰ περιορισθῇ ἐντεῦθεν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· ἄλλως οὐδὲ ἦτον ἀνάγκη νὰ τεθῇ ὡς αὐτὸς οὗτος ἄξιοῖ, καὶ τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἀσέλγεια ἐπράχθη παρὰ φύσιν, διότι κατὰ τὸ 274 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, προκειμένου λόγου περὶ ἀσελγήτεως κατὰ προσώπου μὴ συμπληρώσαντος τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας, δὲν γίνεται οὐδεμία διαστολὴ ἂν ἡ πρᾶξις ἐκτελέσθη παρὰ φύσιν εἰ μή

Ἐπειδὴ ὁ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς δίκης διορισθεὶς διερμηνεὺς ὡρκίσθη κατὰ νόμον, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιοῦνται, ὁ δὲ ὅρκος εἶναι γενικὸς καὶ ἰσχύει διὰ πᾶσαν τὴν δίκην, ὥστε ὁ λόγος ὅτι ὁ διερμηνεὺς δὲν ὡρκίσθη ἰδίως καθόσον ἀπέβλεπε τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ τοιοῦτος ἐπίσης εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος λόγος, ὅτι αἱ καταθέσεις τινῶν μαρτύρων δὲν ἐκοινοποιήθησαν ἀλβανιστὶ εἰς τὸν κατηγορούμενον, διότι εἰκάζεται ὅτι ὁ διερμηνεὺς καλεσθεὶς ἅπαξ ἡρμήνευσε ὅλας τὰς μαρτυρίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Λουκᾶ Νικ. Πλαβοῦκα, κατοίκου Χασιῶν τῆς Ἀττικῆς, γενομένη κατὰ τῶν ἀπὸ 24 Ὀκτωβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 37 καὶ 38 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Νοεμβ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 112.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσή, Διομήδους Κυριακοῦ, Μ. Ρενιέρη, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Λ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου καὶ Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Νοεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Εὐθύμιος Γουβέλης πρώην γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδίκου Εὐρυτανίας ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1837 καὶ 1838, ὡς γραμματεὺς τοῦ εἰρημένου εἰρηνοδικείου, ἐδέχθη καὶ ἔλαβε κατ' αἴτησίν του ἀπὸ διαφόρους καιροὺς μὴ διακεκριμμένους, μικρὰς χρηματικὰς ποσότητας ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας καὶ πρὸς βλάβην ἰδιωτῶν, παραβὰς οὕτω τὰ κοινὰ καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας, δέσας εἰς ἄλλους μὲν συμβουλὰς, εἰς ἄλλους ὑποσχεθεὶς συνδρομὴν καὶ συντάξας ὑπὲρ ἄλλων σχέδια δικογράφων εἰς ὑποθέσεις τὰς ὁποίας εἶχον ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἐκδίκασιν ἔλαβε μέρος ὡς γραμματεὺς, παραβὰς οὕτω τὸ 487 ἄρθρον §. 1 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ ῥηθὲν δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 22 Σεπτεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 1128 ἀποφάσεώς του, κηρύξαν τὸν κατηγορούμενον, μὴ ἐμφανισθέντα προσωπικῶς, ἀλλὰ παρασταθέντα διὰ πληρεξουσίων δικηγόρων, ἔνοχον, ὅτι γραμματεὺς ὢν τοῦ εἰρηνοδικείου Εὐρυτανίας κατὰ τὸ 1837 καὶ 1838, καὶ λαβὼν ὡς τοιοῦτος κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀπὸ μὲν τὸν Ἰω. Ξηντάραν 2 τάλληρα, ἀπὸ δὲ τὸν Κωνς. Κεφάλαν δραχ. 5, ἀπὸ τὸν Ἰω. Λάσκαρην Μπατζῆν δρ. 6, ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην Κολοβίναν πεντάφραγκο ἓν καὶ ἓν τουρκικὸν εἰκοσάριον, ἀπὸ τὸν Ἰω. Ἀραπογιάννην δύο

τουρκικὰ φλωρία, ἀπὸ τὸν Γεώργιον Χαντζάκην 2 πεντάφραγκα, ἀπὸ τὸν Νικ. Κανουρὰν 2 τάλληρα, ἀπὸ τὸν Ἰω. Τοπαλόπολον 2 τάλληρα, ἀπὸ τὸν Κωνς. Δημητριάδην Χαλκιὰν 2 τάλληρα καὶ ἀπὸ τὸν Γεώρ. Φοντανόπουλον δρ. 8 ἔχοντας ἅπαντας διαφορὰς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου, ἐξ ὧν τοὺς μὲν συνεβούλευσε, τοὺς δὲ ὑπεσχέθη συνδρομὴν καὶ ἄλλων συνέταξε τὰ ἀναγκαῖα δικόγραφα διὰ τὰς αὐτὰς διαφορὰς καὶ ὅτι ἑπομένως συνέπραξεν ὡς γραμματεὺς εἰς τὴν διεκδίκασιν τῶν αὐτῶν ὑποθέσεων, ἤτοι παρέβη τὰ καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης αὐτῷ δικαστικῆς ὑπηρεσίας, ἐνυπάρχοντα εἰς τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα αὐτῆς καὶ ὅτι ἡ παράβασις αὕτη ἔγεινεν ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς χρηματικὴν ποινὴν δραχ. 250· ἀπεφάνθη δὲ ἀπαράδεκτον τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ νὰ καθυποβληθῇ ὁ καταδικασθεὶς, δυνάμει τοῦ 24 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ εἰς πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας. Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πκημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζήτησεν τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι κατὰ τὸ ῥῆμα καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθ. 24 τοῦ ποιν. νόμου, ἡ ἕνεκα ἀξιοποίνου πράξεως ἀναγομένης εἰς τὸν δημόσιον χαρακτῆρα ὑπαλλήλου τινὸς καταδίκη συνεπιφέρει, ἐκτὸς τῆς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ἐκπτώσεως αὐτοῦ καὶ τῆς στερήσεως τῶν μετ' αὐτῆς συνημμένων πλεονεκτημάτων καὶ τὴν πρόσκαιρον πρὸς ἀνάκτησιν δημοσίου ὑπηρεσίας ἀνικανότητα, ἥτις οὖσα ἀνεξάρτητος τοῦ πρώτου τῆς στερήσεως τῆς ἀρχῆς εἴδους ὑφίσταται καὶ ὁσάκις ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοιοῦτον ἔγκλημα ὑπάλληλος δὲν διατελεῖ καθ' ὃν χρόνον κατεδικάσθη εἰς ὑπηρεσίαν· 2) διότι καταδικασθέντος τοῦ Εὐθυμίου Γουβέλη, πρώην γραμματέως τοῦ εἰρηνοδικείου Εὐρυτανίας, ὡς τοιοῦτου ἕνεκα παραβάσεως τῶν δημοσίων καθηκόντων του, ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας αὐτοῦ, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 487 §. 1 τοῦ ποιν. νόμου, ἤτοι διὰ πλημμέλημα εἰς τὸν δημόσιον χαρακτῆρα αὐτοῦ ἀναγόμενον, ἔπρεπε κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἡ τελευταία περὶ προσκαίρου πρὸς ἀνάκτησιν δημοσίου ὑπηρεσίας ἀνικανότητος διάταξις τοῦ ἄρθ. 24, ἀδιαφόρως ἂν οὗτος δὲν διατελεῖ σήμερον γραμματεὺς παρὰ τῷ εἰρηνεύσαντι εἰρηνοδικείῳ, καθότι εἰς τὰς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀξιοποίνους πράξεις θεωρεῖται ὁ χρόνος καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ προσώπου, καθ' ὃν αὗται ἐπράχθησαν καὶ οὐχὶ καθ' ὃν οὗτος διὰ ταύτας δικάζεται· ἑπομένως ἐζητήσατο, ἐφαρμοζομένου τοῦ ἄρθ. 24 τοῦ ποιν. νόμου νὰ καταδικασθῇ ὁ Εὐθύμιος Γουβέλης καὶ εἰς πρόσκαιρον πρὸς ἀνάκτησιν δημοσίου ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας ἀνικανότητα ἐπὶ ἓξ μῆνας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 24 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἡ καταδίκη τῶν ἐν τέλει ἢ ἄλλων δημοσίων ὑπηρετῶν ἕνεκα πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν των καὶ τιμωρουμένης ὡς πλημμελήματος ἀπὸ τὸν ποιν. νόμον, συνεπιφέρει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσιν καὶ τὴν στέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων ὡς καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας· περὶ δὲ τῆς προσκαίρου ταύτης ἀνικανότητος προσδιορίζει τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν οὔτε μικροτέραν τῶν ἓξ μηνῶν οὔτε μείζονα τῶν ἓξ ἐτῶν·

Ἐπειδὴ ῥητῆς οὔσης τῆς διατάξεως τοῦ νόμου τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθῶσι τὸ νὰ ἀποφανθῶσι τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα τοῦ καταδικασθέντος πρὸς ἀνάκτησιν δημοσίου ὑπηρησίας ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ καταδικασθεὶς δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης ἔπαυσεν ἤδη νὰ φέρῃ τὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, γενόμενος ἔκπτωτος τῆς ὑπηρεσίας πρὶν δικασθῇ, καθότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου τοῦ ποινικ. νόμου εἰς τὰς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀξιοποίνους πράξεις πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἰδιότης τοῦ προσώπου καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐπράχθησαν οὐχὶ δὲ καθ' ὃν ἐδικάσθη· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου καταδικασθέντος τοῦ Εὐθυμίου Γουβέλη πρώην γραμματέως τοῦ εἰρηνοδικείου Εὐρυτανίας ἕνεκα παραβιάσεως τῶν δημοσίων αὐτοῦ καθηκόντων ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ὤφειλε, δυνάμει τοῦ 24 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, νὰ ἀπαγγείλῃ τὴν πρόσκαιρον τοῦ καταδικασθέντος ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας, ἑπομένως τὸ αὐτὸ δικαστήριον θεωρῆσαν τὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου 24 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἀφορῶσαν τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ δημοσίους ὑπαλλήλους, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως διατελοῦντας εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἀλλὰ παύσαντος τῆς ὑπηρεσίας πρὶν δικασθῶσιν, ἡρμήνευσε ψευδῶς τὸ εἰρημένον 24 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 22 Σεπτεμβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 191 ἀπόφασιν τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν, μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὴν κακὴν ἑρμηνείαν τοῦ 2 ἐδαφ. τοῦ 24 ἄρθ. τοῦ ποινικ. νόμου, καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ εἰρημένον 24 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου φέρον, «ἡ καταδίκη τῶν ἐν τέλει ἢ ἄλλων δημοσίων ὑπηρετῶν ἕνεκα πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν των καὶ τιμωρουμένης ὡς πλημμελήματος ἀπὸ τὸν παρόντα ποιν. νόμον, συνεπιφέρει τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἔκπτωσιν καὶ τὴν στέρησιν ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, ὡς καὶ τὴν πρόσκαιρον ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας», καταδικάζει τὸν Εὐθύμιον Γουβέλην πρώην γραμματέα τοῦ εἰρηνοδικείου Εὐρυτανίας καὶ κάτοικον Ἀθηνῶν εἰς ἓξ

μη-

μηνῶν ἀνικανότητα εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας, καταδικάζει τὸν αὐτὸν Εὐθύμιον Γουβέλην εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως τῆς παρουσης δίκης δραχμὰς 28, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ καταδικασθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Νοεμβρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Αθήναις, τὴν 3 Δεκεμβρίου ε. ε.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 113.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109).

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωργ. Μαϊμουντζῆ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰ. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰ. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Νοεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργ. Μαϊμουντζῆ παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Κ. Πλατὺ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Κατὰ συνέπειαν βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 3487 ὁ Γεώρ. Μαϊμουντζῆς, Σωτήριος Θεοχαρόπουλος, Ἀλέξ. Γεωργίου, Ἰω. Κυριακοῦ, ἅπαντες ςρατιῶται, καὶ ἡ Παγοῦ σύζυγος τοῦ Ἀντ. Μάρκου ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαςηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, οἱ μὲν πρῶτοι τέσσαρες, ὅτι κατὰ τὴν 2 Μαρτ. 1842 ἐν Ἀθήναις ἔπραξαν κλοπὴν ἐκ συςάσεως εἰς κινητὰ πράγματα, ἀνήκοντα εἰς τὸν Σπῦρον Κουτζούρην, εἰς κατοικημένον κτήριον δὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως καὶ ὅτι ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων πραγμάτων ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχ., ἡ δὲ Παγοῦ ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἀπέκρυψε τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀνωτέρω κλοπῆς. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, φέρουσαν, «ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Γεώρ. Μαϊμουντζῆς, ὅτι τὴν 2 Μαρτ. 1842 εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου κατοικεῖ ὁ Σπῦρος Κουτζούρης καὶ ἐξετέλεσε κλοπὴν, ἤτοι ἔλαβεν ἐν γνώσει καὶ αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτήτου Σπύρου Κουτζούρη διάφορα φορέματα, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχμ. διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησία του, ναὶ ἡ κλοπὴ ἐπράχθη δὶ ἐξωτερικῆς ῥήξεως· ὄχι ὁ Σωτήριος Θεοχαροπουλος, Ἀλέξ. Γεωργίου καὶ Ἰωάν. Κυριακοῦ δὲν εἶναι ἔνοχοι κτλ.,

ναὶ ἡ Παγοῦ σύζυγος τοῦ Ἀντων. Μάρκου ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ ἀπέκρυψε τὰ κλαπέντα φορέματα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Σπύρου Κουτζούρη, ναὶ ἡ Παγοῦ σύζυγος τοῦ Ἀντ. Μάρκου εἶναι ἔνοχος ὅτι μετὰ προηγουμένης συνενοήσεως καὶ μὲ ἰδιοτελῆ σκοπὸν τὴν 2 Μαρτ. 1842 ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἀπέκρυψε τὰ κλαπέντα φορέματα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Σπύρου Κουτζούρη, » κατεδίκασε δυνάμει τῶν ἄρθρ. 374 §. 3 καὶ 72 §. 5 τοῦ ποιν. νόμου, τὸν μὲν Γεώρ. Μαϊμουντζῆν εἰς 5 ἐτῶν εἱρκτὴν, τὴν δὲ Παγὸν σύζυγον τοῦ Ἀντ. Μάρκου εἰς δύο καὶ ἥμισυ ἐτῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 28 Ὀκτωβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 43 ὁ καταδικασθεὶς Γεώργ. Μαϊμουντζὴς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι αἱ καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ δίκην εἶναι ψευδεῖς· 2) ὅτι ἐνῷ ἐκηρύχθη αὐτὸς ἔνοχος τῆς προσαχθείσης κλοπῆς κατὰ μεγαλήτερον λόγον ἔπρεπε νὰ κηρυχθῶσι καὶ οἱ συνεργοὶ αὐτοῦ· ἐπὶ ἀκροατηρίου ὁ συνήγορος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπρόσθεσε καὶ τοὺς ἑξῆς λόγους· 3) διότι τὸ δικαστήριον ἦτο κακῶς συντεθειμένον, καθότι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δίκην ὁ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελεὺς, χωρὶς νὰ ἐκφράζεται εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἀντεισαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐκωλύοντο καὶ ὑπεκατεστάθη ὁ εἰρημένος εἰσαγγελεὺς τῶν πρωτοδικῶν· 4) διότι ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀτελὴς ὡς μὴ χαρακτηρίζουσα τὴν κλοπὴν ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, καθότι δὲν ἀναφέρει ὅτι ὁ καταδικασθεὶς ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν του τὰ κλαπέντα, καὶ ὅτι ταῦτα ἦσαν ξένα, ἡ δὲ ἀτέλεια αὕτη τῆς ἐτυμηγορίας εἶναι λόγος ἀναιρέσεως· 5) διότι τὸ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθὲν ζήτημα δὲν ἀπαριθμεῖ ῥητῶς τὰ κλαπέντα πράγματα ὥστε νὰ δυνηθῶσιν οἱ ἔνορκοι νὰ γνωρίσωσι σαφῶς τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ὥστε καὶ ὡς πρὸς τοῦτο τὸ ζήτημα ἐτέθη ἀορίστως καὶ ἀτελῶς· ς') διότι ἐνῷ ἡ ἀπόφασις ἐχαρακτήρισε τὴν κλοπὴν ὡς πραχθεῖσαν εἰς κατοικημένον κτήριον δὲν ἐτέθη περὶ τούτου ἰδιαίτερον ζήτημα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰωάννου Αν. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀναιρέσεως περιεχόμενοι δύο λόγοι ἀφορῶσι πραγματικὰ ἀντικείμενα, ὑπαγόμενα ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων καὶ ὡς τοιαῦτα διαφεύγουσι τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν βεβαιοῦται, ὅτι κωλυομένου τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀντεισαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἐσυνεδρίασεν εἰς τὴν ἐπὶ κλοπῇ δίκην τοῦ Γ. Μαϊμουντζῆ καὶ τῶν λοιπῶν, ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ἑπομένως τεκμαίρεται ἡ ἀπαιτουμένη παρὰ τοῦ νόμου*

μου ὑποκατάστασις αὐτοῦ καὶ τὸ ῥηθὲν δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν ἤτον συντεθειμένον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 415 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ τὸ ἀφορῶν τὸν Γεώρ. Μαϊμουντζῆν πρῶτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας διαλαμβάνον, «ὅτι ὁ κατηγορούμενος Γ. Μαϊμουντζῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου κατῴκει ὁ Σπύρος Κουτζούρης καὶ ἐξετέλεσε κλοπὴν, ἤτοι ἔλαβεν ἐν γνώσει αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτήτου Σπύρου Κουτζούρη διάφορα φορέματα,» καὶ ἂν δὲν περιέχει μετὰ τὴν λέξιν ἔλαβε τὰς λέξεις εἰς τὴν κατοχήν του καὶ μετὰ τὴν λέξιν φορέματα τὴν λέξιν αὐτοῦ, ἐκφράζεται ὅμως ἀρκετὰ σαφῶς καὶ δὲν ἀφίνει ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ νῦν ἀναιρεσείων Γ. Μαϊμουντζῆς ἔκλεψε διάφορα φορέματα τοῦ Σπύρου Κουτζούρη, καὶ ὅτι τὰ φορέματα ταῦτα, ὄντα τοῦ Κουτζούρη, ἦσαν ἀναμφιβόλως ξένα καὶ οὐχὶ τοῦ Μαϊμουτζῆ· ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀτελὴς, ὡς μὴ χαρακτηρίζουσα τὴν κλοπὴν, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος δὲν εἶναι ἀληθής·

Ἐπειδὴ καὶ ἂν εἰς τὸ πρὸς τοὺς ἐνόρκους τεθὲν ζήτημα δὲν ἀπαριθμοῦνται λεπτομερῶς τὰ κλαπέντα πράγματα, τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ κἀμμίαν ἀβεβαιότητα, ὡς πρὸς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, καθόσον αὕτη ἀφορᾷ τὴν ὕπαρξιν τῆς κλοπῆς καὶ τὴν χρηματικὴν ἀξίαν τῶν κλαπέντων, καθότι οἱ ἔνορκοι ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ἀκριβῆ γνῶσιν τῶν κλαπέντων καὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἀπό τε τὸ παραπομπῆς βούλευμα, ἀπὸ τὸ κατηγορητήριον ἔγγραφον, καὶ ἀπὸ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ν' ἀποφανθῶσιν ἐν πλήρει γνώσει· ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθὲν ζήτημα δὲν ἀπαριθμεῖ ῥητῶς τὰ κλαπέντα πράγματα εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ τεθέντων ζητημάτων καὶ ἀποφανθέντων τῶν ἐνόρκων, ὅτι ἡ κλοπὴ ἐπράχθη δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου κατῴκει ὁ Σπῦρος Κουτζούρης, ἦτο περιττὸν νὰ τεθῇ ἰδιαίτερον ζήτημα, ἂν αὕτη ἐπράχθη εἰς κατοικημένον κτήριον, ἑπομένως καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Μαϊμουντζῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Ὀκτωβρ. ε..ε. ὑπ' ἀριθμὸν 43 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 30.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Δεκεμβ. τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 112.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀργύρη Μπακιάρη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Νοεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀργύρη Μπάκιαρη, παραςαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Γαΐτα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 124 βουλεύματός του ἀποφηνάμενον ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ κατηγορίας κατὰ τοῦ Ἀργύρη Μπακιάρη, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 4—5 Φεβρ. 1842 βαλὼν πῦρ εἰς τὸ κατὰ τὸ χωρίον Πύργου οἰκίαν τοῦ Νικ. Παππαζαχαροπούλου, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ὁ τελευταῖος οὗτος, πλησιάζουσαν μὲ ἄλλας εἰς ἃς εὐκόλως ἠδύνατο νὰ διαδοθῇ τὸ πῦρ, ἐπυρπόλησεν αὐτὴν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πράγματα ἀξίζοντα περὶ τὰς 2,000 δραχ., ἤτοι ἐπὶ παραβιάσει τοῦ §. 2 τοῦ 408 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, παρέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῇ κατὰ τὸν νόμον. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν αὐτόθι συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω, « ναὶ ὁ κατηγορούμενος Ἀργύρης Ἀντωνίου Μπάκιαρης εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν 4 Φεβρ. 1842 ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Πύργῳ τοῦ δήμου Αἰγείρας οἰκίαν τοῦ Νικ. Παππαζαχαροπούλου διὰ νὰ πυρπολήσῃ αὐτήν· ναὶ ἐξερράγη τὸ πῦρ· ναὶ ἐπυρπόλησε τὴν εἰρημένην οἰκίαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ πράγματα ἔχοντα ἀξίαν δύο περίπου χιλιάδων δραχμῶν· ναὶ ἦτο κατοικημένη ἡ εἰρημένη οἰκία καὶ κατῴκει ὁ Νικόλ. Παππαζαχαρόπουλος ἐν αὐτῇ καὶ ἐχρησίμευσεν αὕτη πρὸς κατοίκησιν· ὄχι δὲν προσήγγιζεν ἡ οἰκία αὕτη μὲ ἄλλας τοσοῦτον ὥςε ἠδύνατο νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὰς τὸ πῦρ· ναὶ ἐξερράγη τὸ πῦρ νύκτα· ὄχι δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι τὸ πῦρ ἐξερράγη τὴν νύκα περὶ τὴν 10 ὥραν μετὰ μεσημβρίαν,» καθ'ὃν χρόνον συνήθως ὑπνώττουσιν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Πύργου, κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 408 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου εἰς δεσμὰ διὰ βίου. Τῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ἐκδοθείσης τὴν 19 Ὀκτωβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 87 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τοῦ 408 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου· α) διότι τὸ ῥηθὲν ἄρθρον

προϋποθέττει ζημίαν τινὰ ὑπὸ τοῦ ἐμπρισμοῦ προξενηθεῖσαν ἐνῷ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν βεβαιοῖ ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔλαβε χώραν τοιαύτη ζημία· β') διότι αἱ λέξεις τοῦ 408 ἄρθρ. τὰ ὁποῖα προσεγγίζουσι δὲν ἀναφέρονται μόνον εἰς τὴν λέξιν π ρ ά γ μ α τ α, ἀλλὰ εἰς ὅλον τὸ προηγούμενον μέρος τοῦ ἄρθρου, ὥςε δὲν ἐδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ῥηθὲν ἄρθρον, ἀφοῦ οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ ἐμπρισθεῖσα οἰκία δὲν προσεγγίζει εἰς ἄλλας· 2) δὶ ἀντίφασιν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἀποφαινομένης ὅτι ἦτο νὺξ καθ' ὃν χρόνον ἔγεινεν ὁ ἐμπρισμὸς καὶ ὅτι δὲν ἦτο νὺξ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 408 ἄρθρ. τοῦ ποινικ. νόμου περιλαμβάνει δύο διακεκριμένας περιπτώσεις, τὴν μὲν ὅταν βάλλεται πῦρ εἰς οἰκήματα κατοικημένα ἢ χρησιμεύοντα πρὸς κατοίκησιν, τὴν δὲ ὅταν βάλλεται πῦρ ἁπλῶς εἰς πράγματα προσεγγίζοντα εἰς οἰκίας ἀνθρώπων, οὐδ' ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος ἄρθρου ὡς προσὸν τοῦ κακουργήματος τοῦ ἐμπρισμοῦ ζημία τις ἄλλη παρὰ τὴν γενομένην δὶ αὐτῆς τῆς πράξεως τοῦ ἐμπρισμοῦ, ἑπομένως ὁ ἀ. καὶ β'. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀνυπόστατος εἶναι καὶ ὁ γ'. ἀναιρέσεως λόγος, διότι ἂν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων βεβαιοῖ ὅτι ἐξερράγη τὸ πῦρ νύκτα, καὶ ὅτι δὲν ἐξερράγη νύκτα περὶ τὴν 10 ὥραν μ. μ. κτλ., διὰ τοῦτο δὲν περιέχει οὐδεμίαν ἀντίφασιν, καθότι τὸ πρῶτον εἶναι γενικώτερον τοῦ δευτέρου, καὶ ἑπομένως ὑφίσταται καὶ ἐὰν τὸ δεύτερον δὲν ὑπάρχει.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀργύρη Ἀντ. Μπάκιαρη, κατοίκου τοῦ χωρίου Πύργου τοῦ δήμου Αἰγείρας τῆς διοικήσεως Ἀχαΐας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 87 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Δεκεμβρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 115.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κῶςα ἢ Κότζου Νικολάου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Δεκεμβ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κῶστα ἢ Κότζου Νικολάου, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Κώσας ἢ Κότζος Νικολάου, κάτοικος Ὑπάτης, ἐθνοφύλαξ, καὶ ὁ Ἀθαν. Παλιούρας, κάτοικος Ὑπάτης, ἐθνοφύλαξ, παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀπὸ 7 Μαρτ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 476 εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακουργιοδικείου ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι· α) ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15 πρὸς τὴν 16 Σεπτεμβ. 1840 εἰς τὴν θέσιν Βάρκα πλησίον τῶν θερμῶν τῆς Ὑπάτης ἐξετέλεσαν ἐκ συσσάσεως ὁμοῦ μὲ ἄλλους 3 ἢ 4 ἀγνώστους λῃστείαν κατὰ τοῦ Νικ. Τρίγκα, Ἀναγ. Μπελῆ, Κώσα Ἀνασασίου, Χρις. Νάβα, Κώσα Γκοῦμα, Ἰω. Τριανταφύλλου, Ἰω. Ζαχάρη καὶ Γεωρ. Βούλγαρη μὲ αἰκίας ἄνευ σωματικῆς βλάβης καὶ μὲ ἔνοπλον ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς κατά τινος ἐκ τῶν εἰρημένων καὶ μὲ πληγώσεις κατὰ τοῦ Ἰω. Ζαχαρῆ καὶ μὲ φόνον κατὰ τοῦ Κώσα Στερ. Γκοῦμα, ὁ δὲ φόνος οὗτος δὲν ἦτον ῥητῶς ἐξῃρημένος, ἀλλ' ἀναγκαῖον ὡς μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς μελετηθείσης ταύτης λῃστείας· β') ὅτι κατὰ τὴν 16 Σεπτεμβρ. 1840 οἱ αὐτοὶ κατηγορούμενοι θέλοντες ἐκ συστάσεως νὰ λῃστεύσωσι τοὺς ἐμπόρους Δῆμον Ἀθαν. Κονόπουλον, Παναγ. Μιχαλόπουλον, Ἰω. Μπακογιάννην, καὶ Ἀθαν. Μπάκου εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς Ἄμφισσαν, ἐνεδρεύσαντες κατὰ τὴν θέσιν Καμαριώτικον εἰς τὸ ῥεῦμα ὅθεν οἱ ἔμποροι οὗτοι διέβαινον, τοὺς ἀπήλησαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν καὶ διὰ πυροβολισμῶν κατ' αὐτῶν καὶ καταδιώξεις μὲ μαχαίρας εἰς τὰς χεῖρας ἔβαλον αὐτοὺς εἰς κίνδυνον ζωῆς. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης τὴν 19 Ὀκτωβρ. 1842 εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, κηρύττουσαν ἔνοχον τὸν Κώσταν Νικολάου τῆς πρώτης πράξεως, κατεδίκασε αὐτὸν, διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεώς του εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου· τὸν δὲ κηρυχθέντα ἀθῶον τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδοθείσης πράξεως Ἀθαν. Παλιούραν ἀπέλυσεν ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων διὰ διαταγῆς του. Τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ὁ καταδικασθεὶς Κώστας Νικολάου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι εἷς τῶν ἐνόρκων ὁ Ἰάκωβος Κ. Κόκκος ἦτο κωφὸς καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν ἐδύνατο νὰ ἀντιληφθῇ ὅλων τῶν περιστατικῶν καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἀντικρουόντων τὴν κατηγορίαν καὶ τὰς βάσεις της, ἑπομένως ἐβλάφθησαν κυρίως τὰ συμφέροντά του· 2) διότι ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν βεβαιοῦται ὅτι ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῶν ἐνόρκων μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τῆς δίκης ἐγένετο δημοσίᾳ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι εἷς ἐκ τῶν ἐνόρκων ὁ Ἰάκωβος Κόκκος ἦτο κωφὸς καὶ ἑπομένως καθίζατο ἐκ τούτου ἀνίκανος νὰ ἐκπληρώσῃ ἔργα ἐνόρκου εἶναι δὶ ὅλου ἀναπόδεικτος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιοῦται ὅτι ἡ συζήτησις τῆς δίκης ἔγινε δημοσίως, οὐδὲ βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ὅτι ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῶν ἐνόρκων μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τῆς δίκης, ἡ συζήτησις δὲν ἔγινε δημοσίως, ἑπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν πλήρης δημοσιότης εἶναι ψευδής.

Διὰ ταῦτα ἀποῤῥίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κώσα ἢ Κότζου Νικολάου, κατοίκου Ὑπάτης, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Δεκεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 116.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Σαΐτ Ἀλῆ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικασῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Δεκεμβ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Σαΐτ Ἀλῆ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Χ. Ζώτου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Σαΐτ Ἀλῆς παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι τὴν 19 Μαΐου 1842 εἰς Χαλκίδα ἠσέλγησε κατὰ τοῦ ἑξαετοῦς Ῥετζκὶσ υἱοῦ τῆς Σελιμᾶς Σαΐτ. Δικασθεὶς δὲ κατὰ τὴν 27 Ὀκτωβρ. ε. ε. ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος τῆς ῥηθείσης πράξεως καὶ κατεδικάσθη περὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41 ἀποφάσεώς του εἰς 5 ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύ-

της καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40 προδικασικῆς ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐνῷ ἐκ τῆς συζητήσεως προέκυψεν ὅτι ἦτον εἰς κατάσασιν μέθης, τὸ δικαςήριον μὴ θέσαν τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τοὺς ἐνόρκους παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 400 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας τὸ δικαςήριον τῶν συνέδρων ἀποφασίζει περὶ ὅλων τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν προκυπτόντων δισαγμῶν καὶ παρεμπιπτόντων ζητημάτων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου γενομένης ἀπὸ τὸν δικηγόρον τοῦ κατηγορουμένου προτάσεως τοῦ νὰ τεθῇ εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ ζήμημα ὅτι ὁ κατηγορούμενος εὑρίσκετο εἰς κατάσασιν μέθης, ὅταν ἐνήργησε τὴν εἰς αὐτὸν προσαπτομένην πρᾶξιν, τὸ δικαςήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ δικηγόρου διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ περίσασις τῆς μέθης δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως, πρᾶξαν δὲ οὕτω τὸ δικαςήριον ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του· πρὸς τούτοις δὲ ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἀπέδειξεν ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως καὶ πρὶν κηρύξῃ ὁ πρόεδρος αὐτὴν περαιωμένην ἐπρότεινε τὴν μέθην.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σαΐτ Ἀλῆ, κατοίκου Χαλκίδος, γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 27 Ὀκτωβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 40 καὶ 41 ἀποφάσεων τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Δεκεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 117.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Εὐςαθ. Κουτρούλη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν την 10 Δεκεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Εὐςαθ. Κουτρούλη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Εὐστάθιος Κουτρούλης παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 653 εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος· α) ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Ἰωάν. Τριανταφύλλου· β) ὅτι ἔκλεψεν ἁλιευτικὸν πλοιάριον ὑπερβαῖνον τῶν 20 δραχ τὴν ἀξίαν· γ) ὅτι παρέβη τὰς περὶ διαβατηρίων διατάξεις, ἀναχωρήσας ἐξ Ἀμαλιουπόλεως εἰς Βῶλον ἄνευ διαβατηρίου. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν ἔνοχον τὸν ῥηθέντα Εὐσάθ. Κουτρούλην τῶν ῥηθεισῶν πράξεων, οἱ δὲ σύνεδροι διὰ τῆς ἀπὸ 7 Νοεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 55 ἀποφάσεώς των, κατεδίκασαν αὐτὸν εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν νόμου,

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ἀφοῦ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ὁ Εὐσάθ. Κωνστ. Κουτρούλης ἐκηρύχθη ἔνοχος, ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε τὸν φόνον τοῦ Ἰω. Τριανταφύλλου, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἐδύνατο εἰμὴ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτὸν τὴν παρὰ τοῦ 288 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου διαταττομένην ποινήν, πράξαν δὲ οὕτω τὸ δικαστήριον ἐφήρμοσε τὸν νόμον ὀρθῶς· ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ ἀναιρεσείων δὲν ὥρισεν εἰς τί συνίσταται ἡ κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τὴν ὁποίαν προτείνει ὡς λόγον ἀναιρέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Εὐσαθ. Κωνσ. Κουτρούλη, κατοίκου Στελίδος, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 7 Νοεμρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 55 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Δεκεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 118.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθαν. Μπαμπούλια.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλήκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνεθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Δεκεμβρ. ε, ἔ. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθ. Μπαμπούλια, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Στρούμπου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Ἀθ. Μπαμπούλιας παρεπέμφθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3430 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ἀπάτης καὶ κλοπῆς ὑπερβαινούσης τὰς 400 δραχ. καὶ πραχθείσης ἐν καιρῷ νυκτὸς. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς· «ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Ἀθαν. Μπαμπούλιας ὅτι τὴν 26 Μαρτ. 1842 ἐν τῷ χωρίῳ Παλαιοπαναγιᾶ θέλων νὰ βλάψῃ τὸν Γεώργ. Χαρίσσην καὶ νὰ περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παρέστησεν ἐν γνώσει ψευδῶς εἰς τὸν Γεώρ. Ῥακλειότην ὡς νὰ ἦτον ἀληθὲς, ὅτι ὁ Γεώρ. Χαρίσσης ἐλήστευσεν εἰς Κούκουρα καὶ ἐντεῦθεν ἔβλαψεν αὐτὸν τὸν Χαρίσσην ὑπὲρ τὰς 400 δραχ.· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος Ἀθαν. Μπαμπούλιας, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 26 πρὸς τὴν 27 Μαρτ. 1842 ἐν τῷ χωρίῳ Παλαιοπαναγιᾶ ἐν γνώσει ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν του αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Γεωργ. Χαρίσση δρ. ὑπὲρ τὰς 400 ἀνηκούσας εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον διὰ νὰ τὰς ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησία του.» Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Ἀθαν. Μπαμπούλιαν εἰς πέντε ἐτῶν καὶ ἓξ μηνῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων ὑπ' ἀριθ. 56 καὶ ἀπὸ 8 Νοεμβ. 1842 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος προτεινόμενος λόγος, ὅτι εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, δι' ἧς κατεδικάσθη εἰς εἱρκτὴν, ἔλαβε χώραν κακὴ ἐφαρμογὴ νόμου, εἶναι λίαν ἀόριστος καὶ καθὸ τοιοῦτος ἀπαράδεκτος, ἄλλως δὲ εἶναι καὶ ἀνυπόστατος, διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δηλοῦται, στηριχθὲν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, δι' ἧς ὁ ἀναιρεσείων ἐκηρύχθη ἔνοχος κλοπῆς ὑπερβαινούσης τὰς 400 δραχ. καὶ προσέτι ἀπάτης ἀφορώσης τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄφελος πρὸς βλάβην ἄλλου, ὀρθῶς κατεψήφισεν εἰς αὐτὸν, δυνάμει τοῦ 109 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου τὴν ποινὴν τῆς εἱρκτῆς, ἕνεκα τῆς μᾶλλον ἀξιοποίνου πράξεως, ἥτις ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦτον ἡ κλοπὴ, τὴν δὲ ἀπάτην ἐθεώρησεν ὡς ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθαν. Μπαμπούλια,

κατοίκου τοῦ χωρίου Παλαιοπαναγιᾶς τῆς διοικήσεως Θηβῶν, τὴν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Νοεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 56 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Δεκεμβ. τοῦ 1842 ἔτους. Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 119.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀθαν. Καραδήμου κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ, Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Δεκεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀθαν. Καραδήμου καὶ Βάσου Γεωργ. Βαρελᾶ, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Λ. Μελᾶ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν, ὁ Βάσος Γεωρ. Βαρελᾶς καὶ ὁ Ἀθαν. Καραδήμου παρεπέμφθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου, ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ληστείας πραχθείσης ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς Ἀντίρριον τῆς Ναυπάκτου κατὰ τοῦ Ἰω. Ῥωποτοῦ καὶ τῆς συζύγου του Κρυσάλος. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις [illegible] κακουργιοδικῶν [illegible] καστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων [illegible] οἱ κατηγορούμενοι εἶναι ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὴν 26 — 27 Μαρτ. 1842, κατὰ τὸ Ἀντίρριον τῆς Ναυπάκτου θέλοντες νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχὴν των αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχωσιν ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν των προσέβαλον διὰ τῆς βίας ἀλλ' ὄχι καὶ ἐκ συςάσεως καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Ἰω. Ῥωποτοῦ καὶ τῆς συζύγου του Κρυστάλος, καὶ ὅτι ἡ ληστεία αὕτη ἐπράχθη δι' εἰσχωρήσεως ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν καλύβην ὅπου ἐκατώκει ὁ Ἰω. Ῥωποτὸς καὶ ἡ σύζυγός του Κρυσάλω, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 6 Νοεμβ. 1842 ἀποφάσεώς του τοὺς κατηγορουμένους εἰς 10 ἐτῶν δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι παρεβιάσθησαν τύποι οὐσιώδεις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένοι· 2) διότι προσεβλήθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, μὴ ἐμφανισθέντων δι-

αφόρων μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως· 3) διότι ἔλαβε χώραν κακὴ ἐφαρμογὴ νόμου· 4) διότι ἡ λησεία ἐπράχθη ἀπὸ δύο ἄλλους οὐχὶ δὲ καὶ ἀπὸ αὐτούς.

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι παρεβιάσθησαν κατὰ τὴν διαδικασίαν τύποι οὐσιώδεις, εἶναι ἀόριστος, ἐκ δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν προκύπτει οὐδεμία παραβίασις τύπου οὐσιώδους·

Ἐπειδὴ δὲν προσήχθη οὐδεμία ἀπόδειξις, ὅτι ἐπεριωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, οὐδὲ προκύπτει περιορισμός τις τῆς ὑπερασπίσεως ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ νόμος ἐφηρμόσθη ὀρθῶς, ἑπομένως ὁ προτεινόμενος λόγος περὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ λησεία ἐπράχθη ἀπὸ δύο ἄλλους οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοὺς ἀναιρεσείοντας εἶναι πραγματικὸς καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθαν. Καραδήμου, κατοίκου Μεγάλης Δομ[illegible] [illegible]ου Ἀφροδισίας, καὶ τοῦ Βάσου Γεωργίου Βαρελᾶ, κατ[illegible], τοῦ αὐτοῦ δήμου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 6 Νοεμβ. ε. ε. [illegible] τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Δεκεμβ. 1642.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 120.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. ἀριθ. 109.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Μήτρου Σφυροπούλου ἢ Βαλαοῦρα κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Δ. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Δεκεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Μήτρου Σφυροπούλου ἢ Βαλαοῦρα καὶ Γεωργίου Σφυροπούλου ἢ Παναγιωτοπούλου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλη ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν τῆς 15 Ἰουν. 1842 ὑπ' ἀριθ. 74 ὁ Μῆτρος Βαλαοῦρας ἢ Σφυρόποτλος, ὁ Γεώρ. Σφυρόπουλος ἢ Παναγόπουλος καὶ ὁ Κων. Σφυρῆς, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι τὴν 27 Μαρτ. 1842 ἐξετασθέντες ἐνόρκως ὡς μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ πρώην κλητῆρος Νικ. Παπαζησίμου καὶ τοῦ Ἀντ. Παππαχρησοπούλου ἐπὶ πλημμελήματι δωροδοκίας δίκην, κατέθεσαν ψευδῶς ἐν γνώσει ὑπὲρ τῶν δύο τούτων κατηγορουμένων, ὅτι ὁ Γεώργ. Λαμπρόπουλος δὲν ἦλθεν εἰς Μεσολόγγιον περὶ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβ. 1841 ἀπὸ χωρίον Βοϊτζᾶς κατὰ συνέπειαν κλήσεως τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ ἀνακριτοῦ, οὔτε κατέλυσε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ ξενοδοχεῖον τοῦ Παύλου Χασάπη, οὐδ' ἐξετάσθη τὴν 5 τοῦ ἰδίου μηνὸς Σεπτεμβ. ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ ἀνακριτοῦ ὡς μάρτυς εἰς τὴν κατὰ τῶν ῥηθέντων Παππαζησίμου καὶ Παππαχρησοπούλου ἐπὶ δωροδοκίᾳ κατηγορίαν, ἀλλ' ὅτι ἦλθεν εἰς Μεσολόγγιον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀθαν. Λαμπρόπουλος τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, κατέλυσε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ῥηθὲν ξενοδοχεῖον καὶ ἐξετάσθη ὡς μάρτυς εἰς τὴν αὐτὴν δίκην παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεώρ. Λαμπρόπουλος. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν ἐνόχους τῆς ῥηθείσης πράξεως τοὺς Μῆτρον Μπαλαοῦραν ἢ Σφυρόπουλον καὶ Γεώρ. Σφυρόπουλον ἢ Παναγιοτόπουλον, μὴ ἔνοχον δὲ τὸν Κων. Σφυρῆν· οἱ σύνεδροι δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 59 ἀποφάσεώς των, κατεδίκασεν αὐτοὺς δυνάμει τοῦ ἄρθ. 265 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου εἰς πέντε ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν νόμου καὶ διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀντιφατική.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἀμφότεροι οἱ προταθέντες ἀναιρέσεως λόγοι εἶναι ἀνυπόστατοι, καθότι οὔτε ψευδὴς ἑρμηνεία τοῦ ἐφαρμοσθέντος νόμου ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν, οὔτε ἀντίφασις εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν, ὡς διϊσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσείοντες.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μήτρου Σφυροπούλου ἢ Βαλαοῦρα καὶ Γ. Σφυροπούλου ἢ Παναγιωτοπούλου, κατοικούντων εἰς Κουτουλίτζαν τοῦ δήμου Ἀποδοτίας, γενομένη κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Νοεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 59 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Δεκεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 121.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)
Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κυριάκου Ν. Σκίντη κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 10 Δεκεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κυριάκου Ν. Σκίντη καὶ ἀνας. Βασιλείου, παραςαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Λ. Μελᾶ.

Τὸ συμβούλιον τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Φεβρουαρ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 29 βουλεύματός του, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτῶν κακουργιοδικείου τὸν Κυριάκον Νικ. Σκίντην καὶ Ἀναστ. Βασιλείου διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ὑπεξαιρέσεως καὶ ἀπάτης ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 57, 381, 389, §. 5, 391, 396 καὶ 399 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ τὸν Ἐμμ. Κοσμᾶ Φεστίνην, ὡς ὑπαίτιον παραβιάσεως τῶν αὐτῶν ἄρθων, συνδυασμένων μὲ τὸν §. 2 τοῦ 56 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου. Γενομένης κατηγορίας καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις κακουργιοδικῶν, οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν ὡς ἐφεξῆς· « ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Κυριάκος Νικ. Σκίντης, ὅτι κατὰ τὰ μέσα Μαΐου τοῦ ἔτους 1840 πλοιαρχῶν τὴν γολέταν Ἀμφιτρίτην, συναπεφάσισε μετ' ἄλλων ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος νὰ ἐκτελέσῃ ὑπεξαίρεσιν καὶ ἀπάτην, καὶ συνομολογήσας ἕνεκα τούτου μετὰ τῶν ἄλλων συςασιωτῶν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν παρεχώρησεν ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας καὶ διέθεσε κατ' ἀρέσκειάν του εἰς τὸν Ἐμμ. Κοσμᾶ Φεςίνην καὶ ἄλλους ἀγνώστους, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἰδιοκτήμονας χωρὶς ἀποζημιώσεως καὶ νὰ περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, τὸ ἐπιβιβασθὲν ὑπὸ τὴν φύλαξίν του εἰς τὴν εἰρημένην γολέταν ἡ Ἀμφιτρίτη παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν Σταυράκη Μπούλλια καὶ Παλαιολόγου Κατζινέλου φορτίου ἐξ ἐλαίου καὶ σαπουνίου, ὑπερβαινόντων κατὰ τὴν ἀξίαν τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 400, διὰ νὰ μεταφερθῇ ἐκ Μιτυλίνης εἰς Τραπεζοῦντα, παραςήσας ἐν γνώσει ψευδῶς ὡς ἀληθῆ εἰς τοὺς διαληφθέντας ἰδιοκτήτας τοῦ φορτίου ὅτι ἐναυάγησεν ἡ εἰρημένη γολέτα καὶ ἀπωλέσθη ὁλόκληρον τὸ φορτίον· ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Ἀν. Βασιλείου ναύτης εἰς τὴν εἰρημένην γολέταν ἡ Ἀμφιτρίτη τῶν αὐτῶν εἰρημένων πράξεων μὲ τὰ αὐτὰ περιςατικὰ, ὄχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Ἐμμ. Κοσμᾶ Φεςίνης, ὅτι ἐν

γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξεν ἀμέσως τὰς εἰρημένας πράξεις διὰ τῆς συνδρομῆς του λαβὼν εἰς τὸ τρεχαντήριόν του τὸ φορτωθὲν εἰς τὴν διαληφθεῖσαν γολέταν ἡ Ἀμφιτρίτη φορτίον ἐξ ἐλαίου καὶ πωλήσας αὐτὸ ὡς ἰδικόν του.» Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1842 καὶ ὑπ' ἀριθμὸν 62 ἀποφάσεώς του καὶ δυνάμει τῶν ἄρθρων 57, 385, 389, §. 5, 391 §. 1, 396 καὶ 399 §. 10 τοῦ ποινικοῦ νόμου, κατεδίκασε τὸν μὲν Κυριάκον Ν. Σκίντην εἰς ἓξ ἐτῶν εἱρκτήν, τὸν δὲ Ἀναστάσιον Ἀσιλείου εἰς πέντε ἐτῶν εἱρκτήν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διότι δύο χωρισταὶ πράξεις ἀπάτη καὶ ὑπεξαίρεσις, ἡνώθησαν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ζήτημα· 2) δι' ἀντίφασιν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, διότι ἐξ ἑνὸς αὕτη βεβαιοῖ, ὅτι ὁ Ἐμμ. Φεστίνης παρέλαβε τὸ ἔλαιον ἐξ ἄλλου δὲ ὅτι δὲν τὸ παρέλαβε· 3) διότι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθησαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ περὶ ἀπάτης ἄρθρα τοῦ ποινικ. νόμου 396 καὶ 399 §. 10, διότι ἡ ἐτυμηγορία δὲν φέρει τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τῆς ἀπάτης, ὅτι δηλ. ἐκ τῆς ψευδοῦς παρασάσεως προέκυψεν ἡ βλάβη ἢ ἡ ὠφέλεια, ἥτις κατὰ τὴν προκειμένην περίστασιν προκύπτει ὅτι ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς ψευδοῦς παρασάσεως τοῦ ναυαγίου. 4) διότι ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀφήρεσεν ἀπὸ τὴν δοθεῖσαν εἰς τοὺς ἐνόρκους δικογραφίαν ἔγγραφα τῶν ὁποίων ἡ ἀφαίρεσις δὲν διατάττεται παρὰ τοῦ νόμου καὶ οὕτω ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν περιλαμβάνει, ὡς ἐσφαλμένως διατείνονται οἱ ἀναιρεσείοντες, δύο πράξεις ἀλλὰ μίαν·

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀναιρέσεως λόγος δὲν εἶναι ἀληθὴς διότι ἂν ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ πρῶτον αὐτῆς μέρος φέρει ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες παρεχώρησαν ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας εἰς τὸν Ἐμμ. Φεστίνην τὸ ἐπιβιβασθὲν ὑπὸ τὴν φύλαξίν των εἰς τὴν γολέταν Ἀμφιτρίτην φορτίον ἐξ ἐλαίου καὶ σαπουνίου, εἰς τὸ δεύτερον αὐτῆς μέρος δὲν ἀρνεῖται ἁπλῶς τοῦτο, ἀλλ' ἀποφαίνεται μόνον ὅτι ὁ Ἐμμ. Φεστίνης δὲν εἶναι ἔνοχος ὅτι παρέλαβε τὸ αὐτὸ φορτίον, τουτέστιν ὅτι ἐν γνώσει ἐκ προθέσεως παρέλαβε ξένην ἰδιοκτησίαν, ἑπομένως δὲν ὑπάρχει ἀντίφασις εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἐτυμηγορίαν·

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Πάτραις συνέδρων δὲν παρέδωσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους μαρτυρικά τινα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν νόμον δὲν ἔχουν κἀμμίαν ἀποδεικτικὴν ἰσχύν, ἑπομένως δὲν δύνανται οἱ ἀναιρεσείοντες, ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ῥηθέντων ἐγγράφων νὰ πράξωσι λόγον ἀναιρέσεως τῆς διαδικασίας·

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων βεβαιοῖ μόνον ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες παρεχώρησαν ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας καὶ διέθεσαν κατ' ἀρέσκειάν των εἰς τὸν Ἐμμ. Κοσμᾶ Φεσίνην καὶ εἰς ἄλλους ἀγνώστους, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποστερήσουν τοὺς ἰδιοκτήμονας ἄνευ ἀποζημιώσεως καὶ νὰ περιποιήσουν εἰς ἑαυτοὺς ἀσυγχώρητον ὄφελος, τὸ ἐπιβιβασθὲν εἰς τὴν γολέταν ἡ Ἀμφιτρίτη, παρὰ τοῦ Σταυράκη Μπούχλια καὶ Παλαιολόγου Κατζινέλου φορτίον ἐξ ἐλαίου καὶ σαπωνίου ὑπερβαινόντων κατὰ τὴν ἀξίαν τὸ ποσὸν τῶν δρ. 400, διὰ νὰ μεταφερθῇ ἐκ Μιτυλήνης εἰς Τραπεζοῦντα, παραστήσαντες ἐν γνώσει ψευδῆ ὡς ἀληθῆ εἰς τοὺς διαληφθέντας ἰδιοκτήτας ὅτι ἐναυάγησεν ἡ εἰρημένη γολέτα καὶ ἀπολέσθη ὁλόκληρον τὸ φορτίον, τοὐτέστιν ὅτι ἔπραξαν ὑπεξαίρεσιν καὶ διὰ ν' ἀποτελέσωσιν αὐτὴν παρέστησαν ἐν γνώσει ψευδῶς εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας ὅτι ἐναυάγησαν καὶ ὅτι ἀπωλέσθη τὸ φορτίον, τὸ ψεῦδος ὅμως τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ τὸ κακούργημα τῆς ἀπάτης, διότι δὲν ἀναφέρεται ποσῶς εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἐτυμηγορίαν ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ φορτίου πιστεύσαντες τὴν ψευδῆ παράστασιν ἠπατήθησαν καὶ ἐκ τούτου προέκυψεν ἡ εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας βλάβη ἡ εἰς τοὺς ἀναιρεσείοντας ὠφέλεια, συστατικὰ κατὰ τὸν νόμον οὐσιώδη τῆς ἀπάτης, ἑπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις συνέδρων ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν ἐπὶ τῆς πράξεως τῆς ὁποίας ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι οἱ ἀναιρεσείοντες καὶ τὰ ἄρθρ. 396, 399 §. 10 τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ εἰς τοῦτο δὲν ἀντίκειται τὸ 51 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 15 (27) Δεκεμβ. 1836 Διατάγματος, τὸ ὁποῖον παραπέμπει εἰς τοὺς περὶ ἀπάτης καὶ καταστροφῆς ξένης ἰδιοκτησίας ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου καθόσον ἀφορᾷ τὰς πράξεις τῆς ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἐκθέσεως πλαστῶν ναυαγίων, ἀμμέσου ἢ ἐμμέσου βυθίσεως ἐγκαταλείψεως προσαράξεως, ῥιψίματος εἰς τὴν ξηρὰν ἢ παντελοῦς ναυαγίου τοῦ πλοίου, ἀφαιρέσεως, νοθεύσεως ἢ δημεύσεως μέρους τοῦ φορτίου, διότι οὔτε ἑκάστη ἐκ τῶν πράξεων τούτων δύναται ἐνταυτῷ νὰ λογισθῇ ἀπάτη καὶ καταστροφὴ ξένης ἰδιοκτησίας, οὔτε τὸ ῥηθὲν ἄρθ. περιέχει ἐντελῆ ὁρισμὸν τῶν ἐγκληματικῶν στοιχείων, ἑκάστης πράξεως, ἑπομένως δι' αὐτοῦ δὲν ἐτροποποιήθησαν οἱ περὶ ἀπάτης ὁρισμοὶ τοῦ ποιν. νόμου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 500 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἐὰν ἔγινε ἀναίρεσις ἕνεκα ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ ποιν. νόμου, δὲν ἀποφαίνεται ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν παραπομπὴν, ἀλλ' ἐφαρμόζει ὀρθῶς αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 5 Ὀκτωβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 62 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις συνέδρων, καθόσον μόνον ἀφορᾷ τὸ ἀ. κεφάλαιον τοῦ δικτακτικοῦ αὐτῆς καὶ ἐφαρμόζον τὰ ἄρθρα 57, 385, 389 §. 5, 391 §. 1 ἔχοντα οὕτω, (ἄρθ. 57) ἐὰν δύο ἢ πλειότεροι, ὑπὸ κοινοῦ

συμφέροντος κινούμενοι, συναποφασίσωσι τὴν ἐκτέλεσιν ὡρισμένου τινὸς πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, καὶ ἕνεκα ταύτης συνομολογήσωσι πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ἢ ἐάν τις καὶ μετέπειτα προχωρήσῃ εἰς παρομοίαν συμφωνίαν, τότε πᾶς τῶν συναιτίων τοιαύτης συςάσεως, ὅστις πρὸ ἢ ἐπὶ τῆς πράξεως συνήργησε καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον ἢ παρευρέθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, τιμωρεῖται ὡς αὐτουργὸς μὲ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένην πλήρη ποινήν· (ἄρθ. 385) ἔνοχος ὑπεξαιρέσεως εἶναι, ὅςις διακατέχει ἢ φυλάττει ξένον κινητὸν πρᾶγμα καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποςερήσῃ τούτου τὸν ἰδιοκτήμονα χωρὶς ἀποζημιώσεως, τὸ κατακρατεῖ, τὸ ἀναλίσκει ὅλον ἢ ἐν μέρει, ἢ τὸ παραχωρεῖ εἰς ἄλλους ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας· (ἄρθ. 389) ἡ ὑπεξαίρεσις τιμωρεῖται μὲ εἱρκτὴν §. 5 ἐὰν ἡ τιμὴ τοῦ ὑπεξαιρεθέντος πράγματος ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ. (ἄρθ. 391) ὡς ἰδίως ἐπιβαρύνουσα αἰτία λογίζεται, ἐὰν ἡ ὑπεξαίρεσις πραχθῇ §. 1 ἀπὸ ξενοδόχους, ἐμπόρους μετερχομένους τὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἢ διακομιδῆς ἐμπόριον, πλοιάρχους, ἐργολάβους παντὸς εἴδους, ἁμαξιλάτας, ἀκατελάτας, ἢ τοὺς γραφεῖς τούτων, ἐπιστάτας, ναύτας, ἁμαξοκόμους ἢ ἄλλους ὑπηρέτας, χειρεργάτας (main d'oeuvre) ἢ ἄλλους ἐργάτας, οἰκέτας, ἡμερομίσθους, συνεργάτας ἢ μαθητὰς, εἰς πράγματα διαπεπιστευμένα εἰς αὐτοὺς, χάριν φυλάξεως, μετακομίσεως, παραδόσεως ἢ ἐπεξεργάσιας. Καταδικάζει τὸν μὲν Κυριάκον Νικ. Σκίντην, ἐτῶν 45, κάτοικον Σπετζῶν, πλοίαρχον, εἰς ἓξ ἐτῶν εἱρκτὴν, τὸν δὲ Ἀναστ. Βασιλείου, ἐτῶν 22, κάτοικον εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ναύτην, εἰς πέντε ἐτῶν εἱρκτὴν, ἀμφοτέρους δὲ ἀλληλεγγύως εἰς τὰ ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν γενόμενα ἔξοδα τῆς δίκης· ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Δεκεμβ. 1842.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 122.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Ἀποςολοπούλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένων τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέρρα

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Δεκεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικ. Ἀποστολοπούλου, μὴ ἐμφανισθέντος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τὸν εἰσαγγελέα αἰτήσαντα, δυνάμει τοῦ 492 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκος.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 3 Δεκεμβ. 1842 ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ κλητῆρος Γ. Γιαλούση·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 492 ἄρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει τὸν αἰτηθέντα εἰς τὰ ἔξοδα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων Νικ. Ἀποσολόπουλος αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀπὸ 18 Νοεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 71 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων δὲν ἐνεφανίσθη διὰ πληρεξουσίου, καίτοι προσκληθεὶς προσηκόντως διὰ τῆς ἀπὸ 30 Νοεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 6837/4142 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικ. Ἀποσολοπούλου, κατοικοῦντος εἰς τὸ χωρίον Ζέλι τῆς Λοκρίδος, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Νοεμβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 71 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Δεκεμβ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 12[illegible]3.

Ἀριθ. (βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κῶςα Δημητρ[illegible]ίου κλπ[illegible]

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Π[illegible]άγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλο[illegible]νάρη προέδρου, [illegible] Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδί[illegible]λη, Θ. Μανούσ[illegible]ι, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀ[illegible]ρειοπαγίτου Κ. [illegible] Διομήδους δους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως [illegible] Κ. Δ. Γ, Σούτζ[illegible]ου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 [illegible] Δεκεμβρίου ε. [illegible] διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κῶςα Δημητρίου, κατ[illegible]οίκου Στελίδος, Γιάννη Δημητρίου, κατοικοῦντος εἰς Λιγκνοκλάδι καὶ τοῦ Κῶςα Νικ. Βούλγαρη, κατοίκου Λαμίας, παρασταθέντων διὰ τοῦ πλήρ[illegible]εξουσίου τοῦ δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλη ἐξ' ἐπαγγέλματος διορισθέντος,

Τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 682 βουλεύματός του παρέπεμψε τοὺς ῥηθέντας Κωνς. Δημητρίου, Γιάννη Δημητρίου, καὶ Κῶτα Νικ. Βούλγαρη, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ὅτι ἐκ συστάσεως οἱ μὲν δύο πρῶτοι ἐλήστευσαν τὸν μοναχὸν Πολυζώην Στάθην Μελαγώραν τὴν 23 Μαΐου 1842 ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, κειμένην ἐν τῇ διαλελυμένῃ μονῇ Δίβρῃ τῆς Λαμίας, μεταχειρισθέντες κατ' αὐτοῦ σωματικὰς βασάνους διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσωσι ν' ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκριμμένην περιουσίαν του ἐπαγαγόντες κατ' αὐτοῦ αἰκίας καὶ ἐνόπλως ἀπειλήσαντες τὴν ζωήν του, ὁ δὲ τρίτος ὅτι συνείργησε καθ' ὃν χρόνον ἐξετελεῖτο ἡ λῃστεία ἱστάμενος καὶ παραφυλάττων ἔξω τῆς κατοικίας τοῦ εἰρημένου μοναχοῦ, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 57, 363, §. 1, 368 §. 1, 366 §. 1, 2, 4 καὶ 5 τοῦ ποιν. νόμου. Συζητηθείσης τῆς εἰρημένης δίκης ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, καὶ κηρυχθέντων τῶν κατηγορουμένων παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἐνόχων τῶν ῥηθεισῶν πράξεων ἄνευ τῶν ἐπιβαρυντικῶν περιστατικῶν τῶν σωματικῶν βασάνων, τῶν αἰκιῶν, τῆς ἐνόπλου ἀπειλῆς καὶ τῆς εἰσχωρήσεως εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μοναχοῦ Πολυζώη, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 καὶ ἀπὸ 15 Νοεμβ. 1842 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασεν αὐτοὺς, δυνάμει τῶν ἄρθ. 57 καὶ 366 § 5 τοῦ ποιν. νόμου εἰς δέκα ἐτῶν δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες· 1) ἕνεκα ψευδοῦς ἑρμηνείας νόμου, καὶ 2) διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀναφέρει οὐδὲ τὸν τόπον οὐδὲ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐπράχθη ἡ ἀποδοθεῖσα εἰς αὐτοὺς λῃστεία, μὴ βεβαιομένου δὲ τοῦ τόπου μένει ἀμφίβολον ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐπράχθη ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, οἱ δὲ κατηγορούμενοι ὄντες ἀλλοδαποὶ, δὲν τιμωροῦνται δι' ὅσας ἔπραξαν πράξεις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· ὁ δὲ χρόνος καθ' ὃν ἐπράχθη ἡ πρᾶξις εἶναι οὐσιώδης περίστασις, καθότι δὲν βεβαιοῦται, οὐδὲ ἐὰν ἡ πρᾶξις καταλογίζεται καὶ λόγῳ τῆς ἡλικίας τῶν κατηγορουμένων, καὶ λόγῳ παραγραφῆς, καὶ λόγῳ τῆς ἐφαρμοσθείσης ποινῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος καθὸ ἀόριστος εἶναι ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν πληρεστέρα ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ὅταν προσδιορίζῃ τὸν χρόνον καθ' ὃν καὶ τὸν τόπον ὅπου ἐπράχθη τὸ ἔγκλημα, ἀλλ' ὁ νόμος δὲν διατάττει τοῦτο ῥητῶς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, διὰ δὲ τῆς ἐλλείψεως τοῦ τοιούτου προσδιορισμοῦ δὲν προσβάλλεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ὅταν διὰ τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος καὶ τοῦ ἐγ-

κλητηρίου ἐγγράφου προσδιορίσθησαν ἤδη ἀμφότερα, καὶ ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀμφισβήτησεν τὸν χρόνον ἢ τὸν τόπον τῆς πράξεως, οὐδὲ ἐπρότεινεν αἴτησίν τινα ὑπὲρ ἑαυτοῦ στηριζομένην ἐπὶ τοῦ χρόνου ἢ τοῦ τόπου τῆς πράξεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ὑπ' ἀριθ. 682 καὶ ἀπὸ 7 Σεπτεμ. 1842 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 14998 ἀπὸ 24 Σεπτεμ. 1842 ἐγκλητήριον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελέως φέρουν ῥητῶς ὅτι ἡ παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων πραχθεῖσα λῃστεία ἐγένετο τὴν νύκτα τῆς 23 Μαρτ. 1842 εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μοναχοῦ Πολυζώη κειμένην ἐν τῇ διαλελυμένῃ μονῇ Δίβρῃ τῆς Λαμίας, ἐκ δὲ τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63 ἀπὸ 13 Νοεμβ. 1842 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐξάγεται ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς κατ' αὐτῶν κατηγορίας δὲν ἀνέφερον ὅτι ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν ῥηθέντα χρόνον καὶ τόπον, ἑπομένως καὶ ὁ β'. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κῶστα Δημητρίου, κατοίκου Στελίδος, τοῦ Γιάννη Δημητρίου, κατοικοῦντος εἰς Λιανοκλάδι τῆς Φθιώτιδος καὶ τοῦ Κῶστα Νικ. Βούλγαρη, κατοίκου Λαμίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 64 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Δεκεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 124.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. .) 109

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Χρήσου Περτζέκου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνδρίασιν τὴν 21 Δεκεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χρήσου Περτζέκου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνυγλου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος·

Ὁ ῥηθεὶς Χρῆσος Περτζέκος κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς 15 Ἰουν. 1842 εἰς τὸ χωρίον Μενίδιον ἠσέλγησε κατὰ τῆς Σοφίας θυγατρὸς τοῦ Ἰωάν. Κυριακοῦ Δεμάσκου, τῆς

ὁποίας ἡ ἡλικία δὲν ὑπερέβαινε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας της, καὶ κηρυχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος τῆς πράξεως ταύτης κατεδικάσθη, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 273 καὶ 274 τοῦ ποιν. νόμου εἰς πενταετῆ εἱρκτήν. Τῆς κατεδικαστικῆς τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων ἀποφάσεως, ὑπ' ἀριθμ. 85 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν· 1) διότι ἔλαβε χώραν ψευδῆ ἑρμηνεία τοῦ νόμου· 2) διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν νόμου· 3) διότι δὲν ἀπηγγέλθη δημοσίως ἡ κατὰ τὴν αὐτὴν συζήτησιν ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, κατὰ τοῦ κλητῆρος Γ. Βουτυρᾶ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρέσεως λόγοι ἀ. καὶ β'. καθὸ ἀόριστοι εἶναι ἀπαράδεκτοι·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ κατὰ τοῦ κλητῆρος Κ. Βουτυρᾶ, ἐκδοθεῖσα κατὰ τὴν αὐτὴν συζήτησιν ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς κατεδικάσθη οὗτος κατ' αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως ἕνεκα ἀσυγχωρήτου παρακοῆς εἰς 10 δραχ. πρόστιμον, εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀφορώσης τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως ἀντικείμενον διόλου ξένον καὶ μὴ ἔχον κἀμμίαν σχέσιν οὐδ' ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν προκειμένην δίκην.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χρήσου Περτζέκου, κατοίκου Μενιδίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Νοεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 85 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Δεκεμβ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερὸν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 125.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Μπουρδουμπᾶ κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 Δεκεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Μπουρδουμπᾶ καὶ Νικ. Δομπροτῆ, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Λ. Μελᾶ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Οἱ ῥηθέντες Ἰω. Μπουρδουμπᾶς καὶ Νικ. Δομπροτὴς ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, ὅτι ἔπραξαν λῃστείαν ἐκ συγάσεως εἰς δημοσίαν ὁδὸν, μὲ χρῆσιν ὅπλων, καταστήσαντες ἑαυτοὺς ἀγνωρίστους διὰ προσωπείων καὶ μελανώσεως τοῦ προσώπου των, κακούργημα προνοούμενον καὶ τιμωρούμενον ἀπὸ τὰ ἄρθ. 364 §. 3, 366 §. 3 καὶ 5 τοῦ ποιν. νόμου. Δικασθέντες δὲ κατὰ τὴν 2 Νοεμβ. ε. ε. ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὴν 24 Ὀκτωβ. 1842 ἔπραξαν λῃστείαν κατὰ τῆς Εὐφροσύνης Ἰω. Καμπάνη καὶ τοῦ Ἰω. Δαμιανοῦ εἰς τὴν κατὰ τὴν θέσιν Φανίδερι δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ὅτι ἡ λῃστεία αὕτη δὲν ἐξετελέσθη ἐνόπλως οὐδὲ μὲ ἀπειλὴν ζωῆς, καὶ ὅτι δὲν μετεχειρίσθησαν εἰς τὴν εἰρημένην λῃστείαν ὅπλα κατὰ τῶν λῃστευθέντων, οὐδὲ κατέχησαν ἑαυτοὺ, ἀγνωρίστους διὰ προσωπείου ἢ μελανώσεως τοῦ προσώπου των. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης, κατεδικάσθηταν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 365 §. 5 τοῦ ποιν. νόμου εἰς δεσμὰ διὰ βίου. Τῆς καταδικαστικῆς τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 49, ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· 1) διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν νόμου· 2) διότι προσεβλήθη τὸ ἄρθ. 421 τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι δὶ ἄλλην πρᾶξιν παρεπέμφθησαν καὶ δὶ ἄλλην κατεδικάσθησαν, ἐπειδὴ ἡ ἐνδιαλαμβανομένη εἰς τὸ διατακτικὸν τοῦ τῆς παραπομπῆς βουλεύματος πρᾶξις δὲν ἔφερε τοὺς ὅρους τῆς λῃστείας· 3) διότι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων δὲν βεβαιοῦται ἡ ὕπαρξις ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων παρὰ τοῦ νόμου περιστατικῶν, πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἐγκλήματος τῆς λῃστείας, ὥστε ἡ ἕνεκα λῃστείας καταδίκη δὲν στηρίζεται ἐπὶ σαφοῦς καὶ βεβαίας ἐτυμηγορίας, καθότι οἱ ἔνορκοι δὲν ἐρωτήθησαν ἐπὶ τῶν *συστατικῶν τῆς πράξεως* ἀλλ' ἐπὶ τοῦ *χαρακτηρισμοῦ* τῆς πράξεως ἐναντίον τοῦ ἄρθ. 429 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ ἐναντίον αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν ὁρκοτικῶν καθηκόντων· 4) διότι ὁ ἀριθ. τῶν 24 ἐνόρκων συνεπληρώθη ἐκ καταλόγου ἀκύρου ὡς συνταχθέντος ἀναρμοδίως ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ Σύρου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν ἀπέδειξαν τὸν πρῶτον ἀναιρέσεως λόγον, τὸν ἀφορῶντα τὴν κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου οὐδ' ἐξέθεσαν εἰς τί στηρίζουν αὐτόν·

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτῶν ὅτι ἡ πρᾶξις δὶ ἣν παρεπέμφθησαν ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν δὲν ἔφερε καὶ τὸν οὐσιώδη τῆς λῃστείας ὅρον, τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπίθεσιν, εἶναι ἀνυπόστατος, καθότι τὸ διατακτικὸν τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος φέρει ὅτι θέλοντες ν' ἀφαιρέσωσι τὴν κι-

νητὴν περιουσίαν τῆς Εὐφροσύνης Ἰω. Καμπάνη καὶ τοῦ Ἰω. Δαμιανοῦ κτλ. ἀφήρεσαν διάφορα πράγματα διὰ τῆς βίας. μεταχειρισθέντες πρὸς τοῦτο ὅπλα κτλ.,» ἡδὲ διὰ τῶν ὅπλων γενομένη βία ἀποτελεῖ βεβαίως τὴν κατὰ προσώπου ἐπίθεσιν· ἑπομένως οἱ ἀναιρεσείοντες κηρυχθέντες ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχοι λῃςείας, κατεδικάσθησαν διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, δι' ἣν παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ προμνημονευθέντος βουλεύματος ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν·

Ἐπειδὴ κάμμία τοῦ νόμου διάταξις δὲν διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ τίθενται ἀναλελυμένως εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ ζητήματα·

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος ἀναιρέσεως λόγος δὲν ἀπεδείχθη ἀληθὴς, καθότι ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαςηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν βεβαιοῦται ὅτι ὁ κατάλογος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλήφθησαν τὰ ὀνόματα τῶν ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων συνετάχθη ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ Ἀθηνῶν

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Μπουρδουμπᾶ καὶ τοῦ Νικ. Δομπρότη, κατοίκων Μενιδίου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Νοεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 49 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Δεκεμβ. τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ. ἀριθ. 126.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ αἰτήσεως κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαςῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλικα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Δεκεμβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάκάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Κατὰ τὴν 11 Νοεμβρ. ε. ε. τρεῖς ἐκ τῶν εἰς Ἑρμούπολιν ςαθμευόντων χωροφυλάκων, Παναγ. Κωνςαντίνου, Παναγ. Κωνςαντίνου Σμυρναῖος καὶ Σταῦρος Κυριάκου, εὑρισκόμενοι ἐντὸς ἑνὸς καφφενείου καὶ οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν ἐκτελοῦντες, συγκρουσθέντες μετὰ τοῦ ἐνωματάρχου Ἀντων. Φραγκούλη καὶ τοῦ χωροφύλακος Σκλήρη, μὴ ἐκτελούντων, καὶ τούτων οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν ςιγμὴν ἐκείνην, τὸν μὲν ἐνωματάρχην ἐφόνευσαν,

τὸν δὲ χωροφύλακα Σκλήρην καιρίως ἐτραυμάτισαν· τοῦτο πληροφορηθεὶς ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς, διέταξε προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν, ζητήσας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης παρὰ τῆς ἐκεῖ μοιραρχίας, ἥτις ἀπήντησεν ὅτι οἱ μνησθέντες χωροφύλακες συλληφθέντες εὑρίσκονται εἰς τὰς φυλακὰς μέχρις ὅτου ληφθῶσιν αἱ διαταγαὶ τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματείας, καθότι τόσον ὁ φονευθεὶς ἐνωματάρχης καθὼς καὶ οἱ χωροφύλακες ἦτον ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ πρᾶξις χαρακτηρίζεται καθαρὰ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία καὶ ὑπάγεται εἰς τὰ διαρκεῖ στρατοδικεῖα. Ἡ δὲ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματεία θεωροῦσα ὅτι « καθ' ἣν στιγμὴν ἔπραξαν οἱ χωροφύλακες τὸ ἔγκλημα δὲν εὑρίσκοντο οὔτε αὐτοὶ οὔτε ὁ φονευθεὶς ἐνωμοτάρχης εἰς ὁποιανδήποτε δημοσίαν ὑπηρεσίαν καὶ ἑπομένως εὑρίσκοντο εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν τοὺς ἔθεσε τὸ δημόσιον διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ σώματος ἤγουν εἰς ἐκείνην τῶν στρατιωτικῶν, » διέταξε τὸν εἰσηγητὴν τοῦ 2. διαρκοῦς στρατοδικείου νὰ καταδιώξῃ τοὺς εἰρημένους χωροφύλακας· ἕνεκα τούτου ὁ ῥηθεὶς παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Δεκεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 8117 πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ἐγγράφου του ἐζητήσατο τὸν κανονισμὸν τῆς ἀμφισβητουμένης ταύτης ἁρμοδιότητος.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 38 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια ὑπάγονται οἱ χωροφύλακες ἕνεκα τῶν κοινῶν κακουργημάτων, πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, « καὶ ἰδίως ἐκείνων τὰ ὁποῖα πράττουσιν ἐνῷ ἐνεργοῦσιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὡς δικαστικῆς ἀσυνομίας ὑπάλληλοι, » ἑπομένως ὅταν οἱ χωροφύλακες *δὲν εὑρίσκονται εἰς ὁποιανδήποτε δημόσιον ὑπηρεσίαν* καὶ πράττουσιν ἔγκλημά τι δὲν ὑπάγονται διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἰς τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, διότι ἐὰν ἡ πρᾶξις των χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν νόμον κοινὸν κακούργημα, πλημμέλημα ἢ πταῖσμα, κατὰ τὸ ῥηθὲν ἄρθρον ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ χωροφύλακες Παναγ. Κωνσταντίνου, Παναγ. Κωνσταντίνου Σμυρναῖος καὶ Σταῦρος Κοριάκου κατηγοροῦνται ἐπὶ ἀναιρέσει τοῦ ἐνωμοτάρχου Ἀντ. Φραγκούλη καὶ ἐπὶ αἰκίᾳ κατὰ τοῦ χωροφύλακος Κωνστ. Σκλήρη, τούτέστιν ἐπὶ κοιναῖς πράξεσιν, γενομέναις ἐκτὸς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας των καὶ ἀπαγορευομένας ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ἀποφαίνεται ἁρμόδια τὰ τακτικὰ ποινικὰ δικαστήρια καὶ τοὺς τακτικοὺς ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους εἰς τὴν κατὰ τῶν χωροφυλάκων Παναγ. Κωνσταντίνου, Παναγιω-

του Κωνσαντίνου Σμυρναίου καὶ Σταύρου Κυριάκου ἐπὶ ἀναιρέσει καὶ τραύμασι δίκην, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης ἀίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Δεκεμβρ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ 127.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Χρήστου Βασιλ. Βούλγαρη κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους, Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28. Δεκεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Χρήστου Βασιλ. Βούλγαρη, Στέργιου Νικολάου, Σταματίου Μιχαὴλ καὶ Δημ. Γεωργ. Σπανοῦ, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Ἐμμ. Πρασακάκη ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Οἱ ῥηθέντες Χρῆστος Βασιλείου Βούλγαρης κλπ. ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, ὡς ὑπαίτιοι διαφόρων λῃστειῶν, ἐκηρύχθησαν δὲ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἔνοχοι ὁ μὲν Χρῆστος Βασιλ. Βούλναρης καὶ ὁ Στέργ. Νικολάου· 1) ὅτι τὴν 28 Μαρτ. 1842 κατὰ τὴν ἀπὸ Θῆβας εἰς Χαλκίδα ἄγουσαν ἀλλ' οὐχὶ δημοσίαν ὁδὸν, εἰς θέσιν καλουμένην ἀνηφορήτην ἔπραξαν λῃστείαν κατὰ τοῦ Ἀντ. Ἰω. Λεμπέση καὶ τινος ἄλλου καὶ ἀφῄρεσαν ἀπ' αὐτοὺς διάφορα χρήματα καὶ πράγματα, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀλλ' οὐχὶ εἰς δημοσίαν ὁδὸν, ἔπραξαν λῃστείαν κατὰ τοῦ Νικ. Πανταζάκου καὶ ἀφῄρεσαν ἀπ' αὐτὸν δραχ. 7· 3) ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἀλλ' οὐχὶ εἰς δημοσίαν ὁδὸν ἔπραξαν λῃστείαν κατὰ τοῦ Ἀναγν. Κωνσαντίνου καὶ ἀφῄρεσαν ἀπ' αὐτὸν 6 δραχ. ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἰρημένων λῃστειῶν οἱ λῃσταὶ ἦσαν ἔνοπλοι, καὶ μετεχειρίσθησαν τὰ ὅπλα των αἰκίσαντες τοὺς λῃσευθέντας, ἄλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης· 4) ὅτι τὴν 30 Μαρτ. 1842 εἰς θέσιν καλουμένην Φίκη τοῦ σαρανταποτάμου ἔπραξαν λῃστείαν κατὰ τοῦ Παναγ. Τζόλη, Γιάννη Νικολάκενας καὶ Ἀνας. Λουκᾶ, καὶ ἀφῄρεσαν ἀπ' αὐτοὺς διάφορα πράγματα· ὅτι κατὰ τὴν λῃστείαν ταύτην ἦσαν ἔνοπλοι, ἀλλὰ διὰ τῶν ὅπλων των δὲν ἠπείλησαν τὴν ζωὴν τῶν λῃσευθέντων· 5) ὅτι κατὰ τὴν ἄνω μνη-

σθεῖσαν ἡμέραν καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν Φίκη, ἔπραξαν λῃστείαν κατὰ τοῦ Γιάννη Τζάκονα καὶ Γιάννη Κουτζούκου δέσαντες αὐτοὺς καὶ ἀφαιρέσαντες δρ. 402· ὅτι κατὰ τὴν λῃστείαν ταύτην οἱ λῃσταὶ ἦσαν ἔνοπλοι· 6) ὅτι κατὰ τὴν ἄνω μνησθεῖσαν ἡμέραν καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν Φίκη ἔπραξαν λῃστείαν κατὰ τοῦ Μήτρου Ῥέση τῆς Γαροῦφος, Γ. Μ. Πάρδη καὶ τῆς Μαρδίτζας Μήτζου Ῥήσα καὶ ἀφῄρεσαν ἀπ' αὐτοὺς διάφορα πράγματα καὶ χρήματα· ὅτι κατὰ τὴν λῃσείαν ταύτην οἱ λῃσταὶ ἦσαν ἔνοπλοι καὶ μετεχειρίσθησαν τὰ ὅπλα των αἰκίσαντας τοὺς λῃσευθέντας ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης· 7) ὅτι τὴν νύκτα τῆς 6 πρὸς τὴν 7 Ἀπριλ. 1842 εἰς Ἀθήνας ἔπραξαν λῃστείαν κατὰ τοῦ Παναγιώτου Ἀλεξοπούλου καὶ Δημητ. Παπουλοπούλου, ὅτι ἡ λῃσεία αὕτη ἐπράχθη ὑπὸ πλειόνων δι' εἰσχωρήσεως ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς κατοικίαν· ὅτι κατὰ τὴν λῃσείαν ταύτην οἱ λῃσταὶ ἤκισαν τὸν Δημ. Παπουλόπουλον ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης καὶ ἠπείλησαν ἐνόπλως τὴν ζωὴν τοῦ Παναγιώτου Ἀλεξοπούλου· ὁ δὲ Σταμάτης Μιχαὴλ καὶ Δημ. Γεωρ. Σπανοῦ, ἐκηρύχθησαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1842 ἐν Ἀθήναις ἠννώθησαν μὲ τὸν Χρῆστον Β. Βούλγαρην καὶ Στέργ. Νικολάου καὶ ἄλλον τινὰ φυγόδικον, καὶ συνεφώνησαν μὲ αὐτοὺς νὰ ἐκτελέσωσι διαφόρους λῃσείας μὴ ὡρισμένας εἰσέτι, τὰς ὁποίας ὅμως παρέλιπον ἀκουσίως. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐνυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 9 Δεκεμβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 111 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε δυνάμει τῶν ἄρθ. 61, 66 καὶ 69, συνδυασμένων μὲ τὰ ἄρθρ. 366 καὶ 49 τοῦ ποινικοῦ νόμου, τὸν μὲν Χρῆσον Βασιλείου Βούλγαρην καὶ Στέργ. Νικολάου εἰς τὴν ποινὴν τῶν διὰ βίου δεσμῶν, τῶν δὲ Σταμάτιον Μιχαὴλ καὶ Δημ. Γεωργίου Σπανοῦ εἰς πέντε ἐτῶν εἱρκτήν, Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν 1) διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν σοῦ νόμου· 2) διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσείοντες δὲν ἀπέδειξαν οὐδέτερον τῶν παρ' αὐτῶν προταθέντων δύο ἀναιρέσεως λόγων, οὐδὲ ἐξέθεσαν εἰς τί σηρίζουν αὐτούς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Στέργ. Νικολάου καὶ Χρήσου Βασιλείου Βούλγαρη, κατοίκων Ἀθηνῶν, τοῦ Σταματίου Μιχαὴλ, κατοίκου Κηφησίας, καὶ τοῦ Δημ. Γεωργίου Σπανοῦ, κατοίκου Κερατιᾶς, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Δεκεμβ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 111 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας

τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18.
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Δεκεμβρίου 1842.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 128.

(Ἀρ. βιβλ. καταχ. 109.)
Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεσολογγίου δημοσίου κατηγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλυνάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούτη, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Δεκεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεσολογγίου δημοσίου κατηγόρου

Ὁ Ἀνδρ. Μπακανδρέας ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ πταισματοδικείου, ὅτι ᾠκοδόμησεν ἐργαστήριον ἐντὸς τῆς πόλεως Μεσολογγίου, χωρὶς προηγουμένως νὰ λάβῃ ἄδειαν οἰκοδομῆς παρὰ τῆς δημαρχίας τὴν ὁποίαν νὰ ἐγκρίνῃ καὶ ὁ μηχανικός. Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 69 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν τὸν Ἀνδρ. Μπακανδρέαν μὴ ἔνοχον τῆς εἰς αὐτὸν προσαφθείσης κατηγορίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ ῥηθέντι πταισματοδικείῳ δημόσιος κατήγορος.

Ἀκοῦσαν τὲν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν δικηγόρον Σ. Τριανταφύλλην πληρεξούσιον τοῦ Ἀνδ. Μπακανδρέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθ. τῆς ποινικῆς δικονομίας, κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, ἀλλὰ μόνον ἐπμελείᾳ τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις ἢ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως, ἢ τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, ἐὰν κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δηθὲν ὅρου τινὸς τοῦ προιν. νόμου, ἔγινεν ἡ ἀθώωσις, ἐνῷ ὑπάρχει ὁ τοιοῦτος ὅρος, καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐὰν οὗτος κατεδικάσθη εἰς ἀποζημίωσιν καὶ πληρωμὴν τῶν ἐξόδων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐζητήθη ἀναίρεσις κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγόρου τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεσολογγίου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεσολογγίου δημοσίου κατηγόρου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 69 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πται-

ματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1842 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερὸν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 129.

(Ἀριθ. β ιβλ. καταχ. 109.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεσολογγίου δημοσίου κατηγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Δεκεμβ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἑξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεσολογγίου δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Ἀνδρ. Μπακανδρέας ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ πταισματοδικείου α') ὅτι διαταχθεὶς παρὰ τῆς ἀσυνομίας νὰ παύσῃ τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ πλησίον τῆς μεγάλης βρύσεως ἐργαστηρίου του δὲν ἔπαυσε, καὶ β') ὅτι ἐπησώρευσε πέτρας εἰς τὸν δημόσιον δρόμον ἐναντίον τῆς ὑπ' ἀρ. 320 ἀστυνομικῆς διατάξεως περὶ καθαριότητος. Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀρ. 70 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τὸν κατηγορούμενον μὴ ἔνοχον τῶν προσαπτομένων εἰς αὐτὸν πράξεων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ ῥηθέντι πταισματοδικείῳ δημόσιος κατήγορος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἀναίρεσις κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δύναται μὲν νὰ ζητηθῇ, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ ὡρισμένας περιπτώσεις, τὸ αὐτὸ δὲ ἄρθρον ἀναφέρει ῥητῶς καὶ τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα ἐπετράπη παρὰ τοῦ νόμου νὰ ζητῶσιν ἀναίρεσιν κατὰ ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, μετεξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐζητήθη ἀναίρεσις κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγόρου τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεσολογγίου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Μεσογγίου δημοσίου κατηγόρου, ἥτις ἔγεινε

κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουλ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 70 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσι εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Δεκεμβ. 1842.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
007000014542